KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
Call No. 320.954 Acc. No. R1462
Author ജയദേവദാസ് - സി
Title ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം

954

ജയദേവ ദാസ് . ഡി

Jayadevadas. D

ജയദേവ ദാസ് . ഡി

ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയസംവിധാനം

INDIAYUTE RASHTRIYA SAMVIDHANAM

(Indian Political System)

Author:

D. JAYADEVA DAS

First published April 1970

Copies 2000

Printed at Kunkumam Printers & Publishers, Trivandrum-8

Price Rs. 4.50

Published by State Institute of Languages, Trivandrum-1

©

State Institute of Languages,
Trivandrum-1

Published under the scheme for production of University-level literature in Indian Languages with the assistance of the Ministry of Education and Youth Services, Government of India.

SIL/11/70

ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയസംവിധാനം

ഡി. ജയദേവ ദാസ്

കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്

തിരുവനന്തപുരം-1

320.954
Jay-1

ജനറൽ എഡിറ്റർ

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

ചീഫ് എഡിറ്റർ

കെ. പി. കരുണാകരൻ

സാങ്കേതിക എഡിറ്റർ

എൻ. വിജയൻ

പരിശോധിക

എൻ. ആർ. വിശാലാക്ഷി

ഭാഷാ എഡിറ്റർമാർ

എസ്. ഗുപ്തൻനായർ

പുനലൂർ കെ. ബാലൻ

എൻ. രമേശൻ

പ്രൂഫ്

കെ. അബ്ദുള്ള

ആമുഖം

സർവകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാധ്യമം പ്രാദേശികഭാഷകളായിരിക്കണമെന്ന്, ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് നിയമിച്ച വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മീഷൻ (1964-66) ശുപാർശചെയ്തു. സ്റ്റേറ്റുകളിലെ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിമാരുടെ പത്താം സമ്മേളനവും (1967 ഏപ്രിൽ) വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായുള്ള പാർലമെന്റ് അംഗങ്ങളുടെ കമ്മിറ്റിയും (1967 ജൂലായ്) വൈസ്ചാൻസലർമാരുടെ കോൺഫറൻസും (1967 സപ്റ്റെംബർ) ഈ ശുപാർശ അംഗീകരിച്ചു. "പ്രൈമറി-സെക്കണ്ടറി ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും പ്രാദേശികഭാഷകളാണ് വിദ്യാഭ്യാസമാധ്യമം. ഈ ഭാഷകളെ സർവകലാശാലാഘട്ടത്തിലും മാധ്യമമാക്കുന്നതിനു് അടിയന്തിര നടപടികളും ഉടൻ കൈക്കൊള്ളണം" എന്ന് ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസനയപ്രഖ്യാപനം (1968) അനുശാസിച്ചു.

ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സ്ഥാനത്തു് സർവകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസമാധ്യമമായി പ്രാദേശികഭാഷകളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെങ്കിൽ, വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ സർവകലാശാലാ നിലവാരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം പ്രാദേശിക ഭാഷകളിലുണ്ടാവണം. ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമിക്കുന്നതിനു് 1968-69 മുതല്ക്കുള്ള അഞ്ചു വർഷങ്ങളിൽ ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും ഒരു കോടി രൂപവരെ സഹായധനമായി നൽകുവാൻ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് മുന്നോട്ടുവന്നു. ഇതൊരു നൂറുശതമാനം ഗ്രാന്റാണു്. ആകെയുള്ള അനുദാനത്തിൽ എൺപത്തഞ്ചു ശതമാനത്തോളം പുസ്തകനിർമാണത്തിനു് ചെലവാക്കണമെന്നും, പത്തു മുതൽ പന്ത്രണ്ടുവരെ ശതമാനം പ്രാദേശികഭാഷകളിലൂടെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പരിചയം കോളേജധ്യാപകർക്കു നൽകുന്നതിനുള്ള സെമിനാറുകളും ഓറിയന്റേഷൻ കോഴ്സുകളും മറ്റും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും മൂന്നു മുതൽ അഞ്ചുവരെ ശതമാനം പ്രാദേശികഭാഷകളിൽ ശാസ്ത്രീയസാങ്കേതികശബ്ദാവലികളും തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനും ചെലവഴിക്കാമെന്നുമായിരുന്നു ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റിന്റെ നിർദ്ദേശം.

1968 മാർച്ചു് 11-ാംനു- കേരളഗവണ്മെന്റിന്റെ ഒരു കല്പനയിലൂടെ കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് നിലവിൽ വന്നു. സർവകലാശാലാമാധ്യമമാകുന്നതിനുള്ള കഴിവു് കൈവരുവാൻ മലയാളഭാഷയെ വികസിപ്പിക്കുകയാണു് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ സ്ഥാപനോദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നു്. 1968 സെപ്[illegible]

യാതെ, സർവകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് അത്യാവശ്യമായ പുസ്തകങ്ങളും മലയാളത്തിൽ നിർമിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പദ്ധതി ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് തയ്യാറാക്കുകയും 1968 ഡിസംബർ 2-ാംനു- അതു് ഗവണ്മെൻറിനു് സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിലെ കോളേജുകളിൽ പ്രീഡിഗ്രി-ഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇപ്പോഴും പഠിച്ചുവരുന്ന ശാസ്ത്ര-മാനവിക വിഷയങ്ങളിൽ 740 പുസ്തകങ്ങളും 16 ശബ്ദാവലികളും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനുള്ള ഈ പദ്ധതിക്കു് 1,09,64,800 ക. ചെലവു വരുമെന്നു് കണക്കാക്കിയിരുന്നു. ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറ് ഈ പദ്ധതി തത്വത്തിൽ അംഗീകരിച്ചു. മെഡിക്കൽ-എൻജിനീയറിംഗ് കോളേജുകളിലെ പാഠ്യവിഷയങ്ങളും ഈ പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ ജൂനിയർടെക്നിക്കൽ സ്കൂളുകളുടെയും പോളിടെക്നിക്കുകളുടെയും ഉപ-മെഡിക്കൽ കോഴ്സുകളുടെയും ആവശ്യം കണക്കിലെടുത്തിരുന്നു.

ഇക്കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലത്തെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ നേടിയ അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഈ പദ്ധതി പിന്നീടു് പുതുക്കുകയുണ്ടായി. ഇതനുസരിച്ചു് 771 പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനാണു് ഇപ്പോഴുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഇതിനു് 1,09,62,660 ക. ചെലവു് മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ആവശ്യമനുസരിച്ചു് പദ്ധതിയിൽ ഇനിയും നീക്കുപോക്കുകളും വരുത്താവുന്നതാണു്.

ക്ലാസിക്കുകളെന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് സ്ഥാനം നേടിയ ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിവർത്തനം പദ്ധതിയിൽ വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. വിഷയത്തിലും ഭാഷയിലും പ്രാവീണ്യമുള്ള വിവർത്തകരുടെ സേവനം ഇതിലേയ്ക്കു് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതാണു്. എന്നാൽ, പദ്ധതിയിലടങ്ങുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും സ്വതന്ത്ര കൃതികളായിരിക്കണമെന്നാണു് ഉദ്ദേശ്യം. നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളിലും കോളേജുകളിലും അതാതു വിഷയങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചു് പരിചയം നേടിയിട്ടുള്ള അധ്യാപകരുടെ സേവനത്തെയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർമാണത്തിനായി ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ആശ്രയിക്കുന്നതു്. ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാനും, അതിനുള്ള പ്രതിഫലം സ്വീകരിക്കാനും അധ്യാപകർക്കു് അനുമതി സർവകലാശാലകളും ഗവണ്മെൻറും നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

എഴുതിക്കിട്ടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൈയെഴുത്തു പ്രതികളും രണ്ടു സർവകലാശാലകളും അംഗീകരിച്ച ഉപദേഷ്ടാക്കളും പരിശോധിയ്ക്കുവാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളും പരിഗണിച്ചശേഷമേ പുസ്തകം അച്ചടിയ്ക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ അച്ചടിച്ച പുസ്തകം അതാതു ക്ലാസ്സിലേക്കു് ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതാണെന്നും കേരളത്തിലെ രണ്ടു സർവകലാശാലകളിലേയും വൈസ്ചാൻസലർമാർ ഉറപ്പു തന്നിട്ടുണ്ടു്.

[illegible]

ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലുണ്ട്. ഈ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഉള്ളടക്കവും ഭാഷയും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ച് ഓരോ പുസ്തകവും പ്രസാധനം ചെയ്യുന്നതാണ്.

നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ചരിത്രത്തിൽ മുമ്പുണ്ടാകാത്ത ഒരു ദശാസന്ധിയെയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം കുറിയ്ക്കുന്നത്. ഇതു വരെ മലയാളത്തിൽ വളരെയൊന്നും "ചിന്തിതമോ കഥിതമോ" ആവാത്ത ശാസ്ത്രീയാശയങ്ങളും കണിശമായും സ്ഫുടതയോടെയും ആവിഷ്ക്കരിക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളത്രേ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ഇവയിലുപയോഗിക്കുന്ന സാങ്കേതികപദങ്ങളിൽ വലിയൊരുശതമാനം ഇദംപ്രഥമമായി നിർമിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. പദങ്ങളുടെ സ്ഥിതിതന്നെയാണ് ശൈലികൾക്കും. ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുമ്പോൾ ആ ഭാഷ പരിചയമുള്ളവർക്ക് ഏറ്റവും സ്ഫുടമെന്നു തോന്നുന്ന ഒരു സംകല്പന, മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി ആവിഷ്ക്കരിക്കുമ്പോൾ കേൾക്കുന്നവർക്ക് ഒരു പന്തികേടും അർഥകാലുഷ്യവും തോന്നിയേയ്ക്കാം. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലേഖകന്മാർ അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ വിദഗ്ദ്ധരാണെങ്കിലും · അവരിൽ പലരും ഗ്രന്ഥനിർമാണരംഗത്തു് നടാടെ കാൽ കുത്തുന്നവരാണ്. ഭാഷയ്ക്കു വഴങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളും ഭാഷ വഴങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ലേഖകരും ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകാവുന്ന പ്രയാസങ്ങളും ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ള. എന്നാൽ ഏതു ഭാഷയുടെയും ഏതു ജനതയുടെയും വികാസത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഒരു ഘട്ടമാണിതു്. പഥികൃത്തുകൾ എന്ന നിലയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ, അവരുടെ ആദ്യരചനകൾക്കു് എന്തെല്ലാം ബലഹീനതകളുണ്ടായാലും, എന്നും സ്മരിക്കപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും. അടുത്ത പതിപ്പുകളിൽ ഇവയിലെ കുറവുകൾ സമഗ്രമായി പരിശോധിച്ചു പരിഹരിക്കാൻ വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ടു് എന്നുകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

പുസ്തകങ്ങൾക്കു് ലാഭമോ നഷ്ടമോ ഇല്ലാത്ത വിധത്തിൽ വിലയിട്ടന്നതും, അവ വിറ്റു കിട്ടുന്ന തുക ഒരു ആവർത്തനനിധിയായി സൂക്ഷിക്കുന്നതുമാണു്. കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിന്റെ സഹായം നിലച്ചതിനുശേഷവും ഗ്രന്ഥനിർമാണ–സംസ്കരണ–പരിശ്രമം തുടർന്നുപോകാൻ ഈ നിധി ഉപകരിക്കും. പരിമിതമായ പ്രതികൾ മാത്രം അച്ചടിക്കുന്നതിനാൽ ഈ പതിപ്പിൽ പുസ്തകങ്ങളുടെ വില അല്പം ഏറിയെന്നു് ആക്ഷേപമുണ്ടാവാം. അടുത്ത പതിപ്പിൽ, കൂടുതൽ പ്രതികൾ അച്ചടിയ്ക്കുമ്പോൾ, വില ഗണ്യമായി കുറയ്ക്കാൻ കഴിയും.

പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളിലെ സിലബസ് അനുസരിച്ചു തയ്യാറാക്കിയതാണു്, "ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം" എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം. ഈ സിലബസ്സിനു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളാണുള്ളതിൽ ആദ്യ ഭാഗത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളാണു വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന "പൗരധർമം" എന്ന മറ്റൊരു പുസ്ത

ച്ചു് പൊതുവെ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളും ആ പുസ്തകത്തിലടങ്ങുന്നു. "ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയസംവിധാനം" ആ പേർ സൂചിപ്പിയ്ക്കുംവിധത്തിൽ, ഇന്ത്യയെസ്സംബന്ധിച്ച ഒരു സവിശേഷപഠനം ആകുന്നു. സിലബസ്സിന്റെ ദ്വിതീയ ഭാഗത്തിൽ നിർദ്ദേശിയ്ക്കപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളാണു് ഇതിൽ. ഈ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിലുമായി, പ്രീഡിഗ്രി സിവിക്സു് ചോദ്യക്കടലാസ്സിന്നാവശ്യമായ എല്ലാ വിവരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളെപ്പറ്റി ഒരദ്ധ്യായം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്. ഇന്ത്യയെ സമഗ്രമായി വീക്ഷിയ്ക്കുമ്പോൾ പ്രാധാന്യം കുറവായതുകൊണ്ടാവാം, മുസ്ലിംലീഗു്, ഭാരതീയക്രാന്തിദളം, അകാലിദളം മുതലായ കക്ഷികളെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥകാരൻ വിശദമായി ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല. ദേശീയ പ്രാധാന്യം കുറവെങ്കിലും ഈ കക്ഷികളും അതാതു സ്റ്റേറ്റിലെ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് സുപ്രധാനങ്ങളാണു്.

വിജ്ഞാനകുതുകികളായ കേരളീയരുടെ കൈകളിൽ ഈ പുസ്തകം ഞങ്ങൾ സാദരം സമർപ്പിക്കുന്നു. ഇതിലുള്ള കുറവുകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവരോടു് ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞരായിരിയ്ക്കും; കാരണം, അടുത്ത പതിപ്പിൽ അവ പരിഹരിയ്ക്കാൻ അവരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു് ഉപകരിയ്ക്കുമല്ലോ.

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടു്,
തിരുവനന്തപുരം,
15 ഏപ്രിൽ, 1970.

വിഷയസൂചിക

1. ഭൂമിശാസ്ത്രവും സമൂഹവും 1

ഭൂവിഭാഗം—ജനങ്ങൾ—പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ—ഭാഷ—സംസ്ക്കാരം സമൂഹം.

2. ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ദേശീയത 22

ഇന്ത്യ എന്ന രാഷ്ട്രം—നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം—ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ദേശീയതത്തിന്റെ ആവിർഭാവം.

3. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക ലക്ഷ്യങ്ങൾ 43

പീഠിക—മൗലികാവകാശങ്ങൾ—രാഷ്ട്രനയനിർദ്ദേശക തത്വങ്ങൾ.

4. രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികൾ 59

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്—ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ—ജനസംഘം—സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി—പ്രജാസോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും സംയുക്ത സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും—ദ്രാവിഡമുന്നേറ്റകഴകം—ഒരു ബഹുകക്ഷി സമ്പ്രദായത്തിന്റെ വികാസം.

5. കേന്ദ്ര ഗവണ്മെൻറ് 82

പ്രസിഡൻറ്—പ്രസിഡൻറിന്റെ അധികാരങ്ങൾ—പ്രസിഡൻറിന്റെ പദവി-വൈസ് പ്രസിഡൻറ്—കാബിനറ്റ്—പ്രധാനമന്ത്രി.

6. ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറ് 103

രാജ്യസഭ—അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും ചെയർമാനും ഡെപ്യൂട്ടി ചെയർമാനും—ലോക്സഭ—അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും—സ്പീക്കറും ഡെപ്യൂട്ടിസ്പീക്കറും—രണ്ട് സഭകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം—പാർലമെൻറിന്റെ അധികാരങ്ങൾ—നിയമനിർമാണ നടപടിക്രമം.

7. സംസ്ഥാന ഗവണ്മെൻറ് 21

ഗവർണർ—മന്ത്രിസഭ—സംസ്ഥാന നിയമനിർമാണസഭ.

8. നീതിന്യായവകുപ്പ് 138

സുപ്രീംകോടതി — സുപ്രീംകോടതിയുടെ അധികാരങ്ങൾ — സംസ്ഥാന നീതിന്യായവിഭാഗം — അനുബന്ധം.

9. പൊതുഭരണം—ഇന്ത്യയിൽ 155

അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകൾ—കേന്ദ്രസർവീസുകൾ—പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മീഷൻ—ജില്ലാഭരണം.

10. സാമൂഹ്യവികസനവും പ്രാദേശികസ്വയംഭരണവും 176

സാമൂഹ്യവികസനം ഇന്ത്യയിൽ—ബ്ലോക്കുകളുടെ വിന്യാസവും പ്രവർത്തനവും—പ്രാദേശിക സ്വയംഭരണം—പ്രാദേശിക സ്വയംഭരണം ഇന്ത്യയിൽ—പഞ്ചായത്തുരാജ്.

11. ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികവികസനം 201

സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ—സാമ്പത്തികാസൂത്രണം—ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി—രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി—മൂന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി—നാലാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി— സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹക്രമം.

12. വിദ്യാഭ്യാസം 222

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വളർച്ച—വിദ്യാഭ്യാസം സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ.

13. രാജ്യരക്ഷ 229

വിദേശനയം—രാജ്യരക്ഷയുടെ സ്ഥാനം—ഇന്ത്യയുടെ സൈനിക പാരമ്പര്യം—ആധുനിക രാജ്യരക്ഷാ സംവിധാനത്തിന്റെ വളർച്ച—രാജ്യരക്ഷാനയം—രാജ്യരക്ഷാസർവീസുകളുടെ സംവിധാനം.

14. ഇന്ത്യ ലോകരംഗത്ത് 252

വിദേശനയത്തിന്റെ വിവിധഘടകങ്ങൾ—ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പൊതുവായ നിലപാട്—ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയവും അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും—ഇന്ത്യയും ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയും—ഇന്ത്യയും കോമൺവെൽത്തും—നെഹ്രുവിന്റെ ആദർശങ്ങളും യാഥാർഥ്യബോധവും—ഇന്ത്യ ഒരു ലോകശക്തി എന്ന നിലയിൽ—ചൈനയും പാകിസ്ഥാനുമായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ—അമേരിക്കയുമായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ—റഷ്യയുമായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ—ഒരു വിലയിരുത്തൽ.

1

ഭൂമിശാസ്ത്രവും സമൂഹവും

ഭൂവിഭാഗം

വടക്ക് ഹിമാലയശൃംഗങ്ങളും, തെക്ക് ഇന്ത്യാ സമുദ്രവും കിഴക്ക് ബംഗാൾ ഉൾക്കടലും പടിഞ്ഞാറ് അറബിക്കടലും ഇന്ത്യയെ ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യാ-ഉപഭൂഖണ്ഡം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി ഒന്നാണ് എങ്കിലും രാഷ്ട്രീയമായി രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യാ റിപ്പബ്ലിക്കും പാകിസ്ഥാനുമാണ് ഈ രണ്ട് സ്വതന്ത്രപരമാധികാരരാഷ്ട്രങ്ങൾ.

ഇന്ത്യ പൂർണമായും ഉത്തരഗോളാർധത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഉത്തരഅക്ഷാംശം 8° 4′ 28″ നും, 37° 17′ 35″ നും മധ്യത്തിലും; പൂർവരേഖാശം 68° 7′ 33″ നും, 97° 24′ 47″ നും മധ്യത്തിലും ആണ് ഇതിന്റെ കിടപ്പ്. കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറ് 2977 കി. മീറ്ററും തെക്കുവടക്ക് 3219 കി. മീറ്ററും ദൈർഘ്യമുള്ള ഈ രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിയിൽ 15168 കി. മീറ്റർ കരയും 5689 കി. മീറ്റർ കടലുമാണ്. ഇന്ത്യയുടെ ആകെ വിസ്താരം 3276141 ചതുരശ്ര കിലോമീറ്റർ ആണ്.

കാശ്മീരിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന മുസ്താഗ്, (Muztagh), അഖിൽ (Aghil), കുൻലൻ (Kuenlun) പർവതനിരകളും നേപ്പാൾ പ്രദേശമൊഴികെയുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയെ ചൈനീസ് സമതലങ്ങളിൽ നിന്ന് വേർതിരിക്കുന്നു. ഹിമാലയത്തിൽ നിന്ന് തെക്കോട്ട് ആസാം-കച്ചർ പ്രദേശങ്ങളെ ചുറ്റിയിരിക്കുന്ന ഗിരിശൃംഖലകളും ഇന്ത്യയെ ബർമ്മയിൽ നിന്നും ചൈനീസ് പ്രദേശമായ യുനാനിൽനിന്നും വേർതിരിക്കുന്നു.

വടക്കുപടിഞ്ഞാറ് പശ്ചിമപാകിസ്ഥാൻ, വടക്ക് ചൈന, നേപ്പാൾ, കിഴക്ക് ബർമ, ചൈനീസ് യുനാൻ, പൂർവപാകിസ്ഥാൻ എന്നീ രാജ്യങ്ങളാണ് നമ്മുടെ അയൽക്കാർ. തെക്ക് പാക് കടലിടുക്കും മന്നാർ ഉൾക്കടലും ഇന്ത്യയെ സിലോണിൽനിന്ന് വേർതിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ സവിശേഷമായ കിടപ്പ് പ്രധാനമായും രണ്ടു ഫലങ്ങളുളവാക്കി. ഒന്ന്, വളരെക്കാലം ഇന്ത്യ ബാഹ്യലോകത്തിൽനിന്ന്

ഏറെക്കുറെ ഒറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു. രണ്ട്, മറ്റേതൊരു രാജ്യത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ കാലാവസ്ഥ ഇന്ത്യയിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നു.

ആന്തരികമായി ഇന്ത്യ വൈവിധ്യങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. കാലാവസ്ഥ, ജനങ്ങൾ, വൃക്ഷലതാദികൾ എന്നിവയെല്ലാം വിവിധത്വമാർന്നതാണ്. ഇന്ത്യയ്ക്ക് "ലോകത്തിന്റെ സംഗ്രഹം" എന്ന പേരു ലഭിക്കുന്നതിനു കാരണം ഇതാകുന്നു.

പതിനേഴു സംസ്ഥാനങ്ങളും പത്തു കേന്ദ്രഭരണപ്രദേശങ്ങളും ആയി ഇന്ത്യ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെ പേരിൽ ആസാം ഗവർണർ നേരിട്ടു ഭരണം നടത്തുന്ന നേഫാ (NEFA–വടക്കുകിഴക്കൻ അതിർത്തിപ്രദേശം) യും, ഇന്ത്യൻ യൂണിയന്റെ ഘടകമാണ്. ബംഗാൾ ഉൾക്കടലിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ആൻഡമാൻ, നിക്കോബാർ ദ്വീപുകളും അറേബ്യൻ സമുദ്രത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ലക്ഷദ്വീപ്–മിനിക്കോയ്–അമ്മേനി ദ്വീപസമൂഹങ്ങളും ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗങ്ങളാണ്. ഉന്നതങ്ങളായ പീഠഭൂമികളും വിശ്വസൗന്ദര്യത്തിന്റെ വിശാലസങ്കേതങ്ങളായ കാശ്മീർ, കുലു തുടങ്ങിയ താഴ്വരകളും നിറഞ്ഞതാണ് ഹിമാലയത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശം. അത്യന്തമായ ഹിമാലയം കടന്ന് വടക്കോട്ടുള്ള ഗതാഗതം ദുർഘടമാണ്. ദാർജിലിങ്ങിനു വടക്കുകിഴക്കുള്ള ചുംബി താഴ്വരകളിലൂടെ തിബത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്ന നാഥുല (Nathula) ജലപ്ലാ (Jelepla) എന്നീ വ്യാപാരമാർഗങ്ങളാണ് ഇവിടെ ആകെയുള്ള സഞ്ചാരയോഗ്യങ്ങളായ മലമ്പാതകളും.

ഇന്ത്യയുടെ വടക്കുഭാഗത്തുള്ള സംരക്ഷണദുർഗമെന്നതിലുപരി ഹിമാലയനിരകൾ വൻനദികളുടെ പ്രഭവമെന്ന നിലയ്ക്കും മഹത്ത്വമാർന്നതാണ്. ഹിമാലയത്തിൽ ഏതാണ്ട് അടുത്തുകിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന സിന്ധു നദിയും ഗംഗാനദിയുമാണ് സിന്ധു–ഗംഗാസമതലത്തിനു കളിർമ നൽകുന്നത്. സിന്ധു, സിന്ധ് മണൽപ്രദേശത്തിലൂടെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി ഒഴുകി കറാച്ചിക്കടുത്തുവച്ച് അറേബ്യൻ സമുദ്രത്തിലും, ഗംഗ, ഫലപുഷ്ടിയുള്ള ഹിന്ദുസ്ഥാൻ സമതലത്തിലൂടെ ഒഴുകി ബംഗാൾ ഉൾക്കടലിലും പതിക്കുന്നു.

മൺസൂൺ കാറ്റുകളെ തടഞ്ഞു നിർത്തി തെക്കു ഭാഗത്തുള്ള താഴ്വരകളിലും സമതലങ്ങളിലും മഴ പെയ്യിക്കുന്നതു ഹിമാലയനിരകളാണ്. പ്രായേണ ഇടവിട്ടു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഗിരിശിഖരങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള മലമ്പാതകൾ ശത്രുക്കൾക്ക് ഇന്ത്യൻമണ്ണിൽ നുഴഞ്ഞു കയറാൻ സൗകര്യം നൽകുന്നു. ഈ ഭാഗങ്ങളിലൂടെയാണ് ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ വഴിത്തിരിവുകൾക്കു നിദാനങ്ങളായ ആക്രമണങ്ങളെല്ലാം നടന്നിട്ടുള്ളതു.

ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു പ്രധാന പർവതങ്ങൾ രാജസ്ഥാനിലെ ആരവല്ലി, മധ്യഭാരതത്തിലെ വിന്ധ്യാപർവതം, സത്പുരപർവതം, മഹാദേവപർവതം

എന്നിവയും, പശ്ചിമഘട്ടം, നീലഗിരി, ദക്കണിന്റെ കിഴക്കു ഭാഗത്തായുള്ള പൂർവഘട്ടം എന്നിവയുമാണു്.

സിന്ധു, ഗംഗ, ബ്രഹ്മപുത്ര എന്നീ മൂന്നു നദികളുടെയും ജലദ്രോണി കയ്ക്കിടയിൽ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന സിന്ധു-ഗംഗാസമതലത്തിനു് 2414 കിലോമീറ്റർ നീളവും, 240 മുതൽ 320 വരെ കിലോമീറ്റർ വീതിയുമുണ്ടു്. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വിശാലമായ "പരന്ന എക്കൽ" പ്രദേശങ്ങളിലൊന്നായ സിന്ധു-ഗംഗാസമതലത്തിൽ ജനസാന്ദ്രത വളരെ കൂടുതലാണു്. സിന്ധു, ഗംഗ എന്നീ നദികളുടെ സാമീപ്യമാണു് കല്ക്കത്ത തുറമുഖത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു നിദാനം.

സിന്ധു-ഗംഗാസമതലവും ദക്കൺ പീഠഭൂമിയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന പ്രധാന പർവതങ്ങളാണു് വിന്ധ്യൻ, സത്പുര, മഹാദേവു് തുടങ്ങിയവ. ഇവയ്ക്കു് 455 മീറ്റർ മുതൽ 1200 മീറ്റർ വരെ ഉയരമുണ്ടു്. ഇന്ത്യയിൽ പ്രധാനമായി രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണു് സംസാരിക്കപ്പെടുന്നതു്: ആര്യഭാഷകളും ദ്രാവിഡഭാഷകളും. ആര്യഭാഷകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഹിന്ദുസ്ഥാനിയും ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന തമിഴും ഈ പർവതങ്ങൾക്കു വടക്കും തെക്കുമായി സംസാരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു അറിയുമ്പോൾ, ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ അതിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രം എത്രമാത്രം നിർണായകസ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുവെന്നു് വ്യക്തമാകും.

ദക്കൺ പീഠഭൂമി ഒരുവശത്തു പശ്ചിമപർവതനിരകളാലും മറുവശത്തു് പൂർവപർവതനിരകളാലും പ്രതിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ 2414 മീറ്റർവരെ ഉയരമുള്ള പശ്ചിമപർവതനിരയുടെ ശരാശരി പൊക്കം 915 മുതൽ 1200 വരെ മീറ്ററാണു്. പ്രായേണ പൊക്കം കുറഞ്ഞ പൂർവപർവതനിരയ്ക്കു് ശരാശരി 610 മീറ്റർ ഉയരമുണ്ടു്. പശ്ചിമപർവതനിരയ്ക്കും അറേബ്യൻ സമുദ്രത്തിനുമിടയ്ക്കു് വീതികുറഞ്ഞ ഒരു ഭൂവിഭാഗം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പൂർവപർവതനിരയ്ക്കും ബംഗാൾ ഉൾക്കടലിനുമിടയ്ക്കുള്ള ഭൂപ്രദേശം താരതമ്യേന വിസ്താരമേറിയതാണു്. പശ്ചിമ-പൂർവപർവതനിരകളും നീലഗിരിയിൽ ഒത്തുചേരുന്നു. അവിടുന്നു തെക്കോട്ടു വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന ഏലക്കുന്നുകളും പശ്ചിമപർവതനിരയുടെ തുടർച്ചയാണെന്നു പറയാം. ദക്കൺ പീഠഭൂമിയുടെ തെക്കോട്ടുള്ള ചരിവു് നീലഗിരി മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന, കോടൈക്കനൽ, കുന്നൂർ, ഊട്ടക്കമണ്ടു് എന്നീ സുഖവാസസ്ഥലങ്ങളാണു്, തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന ഗിരിസങ്കേതങ്ങളും.

ഭൂപ്രകൃതിയിലുള്ള ഈ വൈവിധ്യം നിമിത്തം വൈവിധ്യമുള്ള കാലാവസ്ഥയാണു് ഇന്ത്യയിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. ഈ വൈവിധ്യം

മണ്ണിന്റെ ഉത്പാദകതയിലും അന്തരീക്ഷാവസ്ഥയിലും പ്രതിഫലിക്കുകയും അങ്ങിനെ കാലാവസ്ഥയെ മൊത്തത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മണ്ണിന്റെ ഉത്പാദകതയും കാലാവസ്ഥയും ഒരു രാജ്യത്തിലെ നിവാസികളുടെ സ്വഭാവത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന പ്രധാന ഘടകങ്ങളാണെന്നതേ ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

വരണ്ട കാലാവസ്ഥ അനുഭവപ്പെടുന്ന ഫലപുഷ്ടി കുറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ പരിശ്രമികളായിരിക്കുമെന്നും, പരിശ്രമം അവരുടെ കായികശേഷിയും സാമ്പത്തികപുരോഗതിയും വർധിപ്പിക്കുമെന്നും, നേരേ മറിച്ച് മണ്ണിന്റെ ഫലപുഷ്ടിയും അന്തരീക്ഷത്തിലെ ഈർപ്പവും ജനങ്ങളെ മടിയന്മാരും മന്ദന്മാരുമാക്കുമെന്നും തന്മൂലം ശരീരശക്തിയും സാമ്പത്തികശേഷിയും അവർക്കു നശിക്കുമെന്നുമാണ് പറയപ്പെടുന്നതു്. പാൻ-ജാട്-രാജപുത്രവംശജരെയും, ബംഗാൾ-ആസ്സാം പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്.

ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ഉഷ്ണമേഖല-മൺസൂൺ (കാലവർഷ) കാലാവസ്ഥയാണുള്ളതെന്നു പറയാം. മൺസൂൺ കാറ്റുകളുടെ സ്വാധീനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ് ഇവിടത്തെ കാലാവസ്ഥ. വടക്കുകിഴക്കൻ വാണിജ്യവാതമേഖലയിലാണ് ഇന്ത്യയുടെ കിടപ്പു്.

ഉത്തരായണകാലത്തു്, ഏപ്രിൽ മാസത്തിന്റെ അവസാനത്തോടെ ഇന്ത്യൻ ഭൂവിഭാഗത്തിനു മുകളിലായി കീഴ്ക്കാംതൂക്കായി സൂര്യരശ്മി പതിക്കുന്നു. മാർച്ച്-ഏപ്രിൽ-മേയ് മാസങ്ങളിൽ തെക്കുനിന്നു് തുടങ്ങി വടക്കോട്ടു് ചൂടു വർധിക്കുന്നു. അസഹ്യമായ ചൂടു് അനുഭവപ്പെടുന്നതു് ദക്കണിൽ ആണു്. ഏതാണ്ടു് ജൂൺ മാസത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തെക്കെ ഇന്ത്യയിലും ആഗസ്റ്റു മാസത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടെ ഗംഗാസമതലപ്രദേശത്തും മഴ തുടങ്ങുന്നു. പശ്ചിമപർവതനിരകളും മൺസൂൺ കാറ്റുകളെ തടഞ്ഞുനിർത്തി പശ്ചിമതീരത്തിൽ മഴ പെയ്യിക്കുന്നു. അപ്പോഴും ദക്കണിൽ മഴയില്ലായ്മയോ ചാറൽ മഴയോ അനുഭവപ്പെടുന്നു. അങ്ങിനെ പശ്ചിമപർവതനിരയുടെ കിടപ്പു് ദക്കണെ മഴനിഴൽപ്രദേശമാക്കിതീർത്തിരിക്കുന്നു. ഈ കാലത്തു ബംഗാൾ ഉൾക്കടൽ കടന്നു വരുന്ന കാറ്റു് ആസ്സാംപ്രദേശത്തു് മഴ പെയ്യിക്കുന്നു. മഹാനദിയുടെ തടങ്ങളിലും ചെറിയ തോതിൽ മഴ ലഭിക്കുന്നു. 100" നു് മുകളിൽ മഴ ലഭിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളും ആസ്സാം, കൊങ്കണത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും കേരളത്തിലെ ചില പ്രദേശങ്ങളും എന്നിവയാണു്.

ഇന്ത്യയിലെ ഋതുക്കളെ സാമാന്യമായി നാലായി തരം തിരിക്കാം: (1) ശീതകാലം (2) ഉഷ്ണകാലം (3) മഴക്കാലം (4) തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ മൺസൂൺ പിൻവാങ്ങുന്ന കാലം. നവംബർ മുതൽ ഫെബ്രുവരിവരെയുള്ള കാലത്തെ പൊതുവായി ശീതകാലമെന്നു പറയാം. സൂര്യന്റെ സ്ഥാ

നും ഈ കാലങ്ങളിൽ ദക്ഷിണായനരേഖയ്ക്കു മുകളിലാണ്. തെക്കുകിഴക്കൻ ഭാഗങ്ങളിൽ മഴയും ദക്കണിൽ വരൾച്ചയും, ഹിമാലയത്തിൽ വൻതോതിൽ മഞ്ഞുവീഴ്ചയും ഈ കാലത്ത് അനുഭവപ്പെടുന്നു. ശീതകാലത്തെ തുടർന്ന് ഉഷ്ണകാലം വരുന്നു. മാർച്ച്-ഏപ്രിൽ-മേയ് മാസങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിലാകെ കടുത്ത ഉഷ്ണം അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഉഷ്ണകാലത്തിന്റെ അവസാനത്തോടെ മഴക്കാലം വന്നു ചേരുന്നു. ജൂൺ-ജൂലായ്-ആഗസ്റ്റ് മാസങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിൽ മദ്രാസിലൊഴികെ എല്ലായിടത്തും വൻപിച്ച മഴ അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഇതിനെത്തുടർന്നു വരുന്ന മൺസൂൻവാതങ്ങളുടെ പിൻമാറ്റക്കാലങ്ങളിൽ മഴ വളരെ കുറവാണ്.

ജനങ്ങൾ

ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെ സാരമായി സ്വാധീനിക്കാൻ പോരുന്നത്ര വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞ ജനവിഭാഗങ്ങളാണ് ഇന്ത്യയിൽ അധിവസിക്കുന്നത്. വംശം, ഭാഷ, മതവിശ്വാസം, ധർമം, ആചാരം എന്നിവയിലെ വൈവിധ്യം നിമിത്തം മാനവവിജ്ഞാനികൾ (Anthropologists) ഇന്ത്യയെ "മാനവവിജ്ഞാനത്തിന്റെ കാഴ്ചബംഗ്ലാവ്" എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

തിബത്തു് പീഠഭൂമിയിലെ ആദിവാസികളുമായി സാമ്യമുള്ളവരും, മധ്യേന്ത്യൻ വനാന്തരങ്ങളിലെ നിവാസികളുമായ ഭീൽ-കോം വർഗങ്ങളിൽ പെടുന്ന പ്രാകൃതമനുഷ്യരായിരിക്കണം ഇന്ത്യയിലെ ആദിമനിവാസികളെന്നു് മാനവവിജ്ഞാനികൾ പറയുന്നു.

ദ്രാവിഡരാണ് ഇന്ത്യയിലെ ആദിവാസികളെന്നു കരുതുന്ന ചരിത്രകാരന്മാരുണ്ട്. ബി. സി. രണ്ടായിരമാണ്ടോടടുപ്പിച്ച് ആര്യന്മാർ വന്നുചേരുന്നതിനു മുൻപു് ദ്രാവിഡർ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത മാത്രമാണ് ഈ വാദഗതിക്കു് ഉപോൽബലകമായിട്ടുള്ളതു്. ദ്രാവിഡർ ബലൂചിസ്ഥാനിൽനിന്നു് വന്നവരായിരിക്കാം എന്ന ചില ചരിത്രകാരന്മാരുടെ വാദഗതിക്കാണ് ഇപ്പോഴും പ്രാമാണ്യം. ബോളൻ മലയിടുക്കു വഴിയോ അറേബ്യൻ സമുദ്രം വഴിയോ ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ച അവരുടെ സന്തതിപരമ്പരകളും കാലഘട്ടങ്ങൾക്കുശേഷം മഹാനദീഡെൽറ്റയ്ക്കു തെക്കുഭാഗത്തു താവളമുറപ്പിച്ചതായിരിക്കാമെന്നാണ് ഇക്കൂട്ടർ അവകാശപ്പെടുന്നതു്.

ദ്രാവിഡരെ പിൻതുടർന്നു് പടിഞ്ഞാറെ ഏഷ്യയിൽ നിന്നും ഖൈബർ ചുരം വഴി ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ച ആര്യന്മാർ സിന്ധുഗംഗാനദീതടങ്ങളിൽ താവളമടിച്ചു. ഈറാൻ പീഠഭൂമിയാണ് ആര്യന്മാരുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം. ഇന്ത്യയിലെ ആര്യന്മാരിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു വർഗങ്ങളാണ് രാജ

പുരുഷനും പിന്നീട് പഞ്ചാബിലെ "ജാട്" വർഗക്കാരും. പ്രായേണ ശരീര ശക്തി കുറഞ്ഞ ബംഗാളികളും ആര്യവംശജരാകുന്നു.

ജനസംഖ്യയിൽ ഭൂരിഭാഗം വരുന്ന ഹിന്ദുക്കളും ഏകദേശം 9·9 ശതമാനം വരുന്ന മുസ്ലീങ്ങളും, ക്രിസ്ത്യാനികളും, സിക്കുകാർ, ജൈനന്മാർ, ബൌദ്ധന്മാർ, പാർസികളും, ജൂതന്മാർ എന്നീ മതവിഭാഗങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്നതാണ് ഇന്ത്യൻ ജനത. ആചാരം, പാരമ്പര്യം, ശീലം, പെരുമാറ്റരീതി, വേഷവിധാനം, ആഹാരരീതി, മതമൂല്യങ്ങൾ എന്നിവയിൽ വൈവിധ്യം പുലർത്തി വരുന്ന ഈ വിഭാഗങ്ങളിൽ നിരവധി അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. സാമൂഹ്യവും ഭരണപരവുമായ എല്ലാ വ്യത്യസ്തതകളും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട്, ചരിത്രാതീതകാലം മുതല്ക്കിങ്ങോട്ട് ഒരിക്കൽ പോലും ഇന്ത്യ ഒരു "ഏകശിലാരാഷ്ട്ര"മായിരുന്നിട്ടില്ലെന്ന് ഒരു ചരിത്ര വിദ്യാർഥിക്കു പറയാൻ കഴിയും. ഇന്ത്യയെ ഒരു രാഷ്ട്രീയ-ഏകകം ആക്കിത്തീർക്കുവാൻ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വശക്തിക്കുപോലും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഇന്ത്യയുടെ ജനസംഖ്യയിൽ 80 ശതമാനത്തിലേറെ ഗ്രാമവാസികളാണ്. ഉദ്ദേശം 70 ശതമാനം ജനങ്ങളും കാർഷികവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാചീനകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളോട് വിടപറയാൻ ഇന്നും കൂട്ടാക്കാത്ത ഈ ഗ്രാമീണർ നഗരവാസികളേക്കാളും യാഥാസ്ഥിതികരും മതഭക്തരുമാണ്. നമ്മുടെ സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതികളിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രാമവൈദ്യുതീകരണം, ഗതാഗതവികസനം, വാർത്താവിനിമയം, പഞ്ചായത്തുരാജ് എന്നിവ ഗ്രാമങ്ങളിൽ പരിവർത്തനങ്ങളുളവാക്കിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നതു് നമ്മുടെ നേട്ടമാണ്. കൂട്ടുകുടുംബവും മരുമക്കത്തായവും നിലവിലില്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും കുടുംബബന്ധം ഇന്നും നമ്മുടെ സമൂഹബന്ധങ്ങളുടെ ഉറച്ച അസ്തിവാരമാണ്.

ചലനാത്മകമല്ലാത്ത ഇന്ത്യൻസമുദായം, നമ്മുടെ പുരോഗതിയെ മാത്രമല്ല ദേശീയവും വൈകാരികവുമായ ഉദ്ഗ്രഥനത്തേയും തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളും പ്രാദേശികവും സാമുദായികവുമായ സങ്കുചിതത്വം വെച്ചുപുലർത്തുന്നു. ഇതു് നമുക്ക് അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഏകലോകാദർശത്തിന്റെയും സമഭാവനയുടെയും മാത്രമല്ല ഏകരാഷ്ട്രബോധത്തിന്റെയും വളർച്ചയെ നിരോധിക്കുന്നുണ്ട്.

ജനസംഖ്യ

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സും അഭിവൃദ്ധിയും അതിനു സ്വായത്തമായിരിക്കുന്ന പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളിലും, ഈ വിഭവങ്ങളിൽ സ്വന്തം പ്രയത്നം സമർഥവും ഫലപ്രദവുമായി പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിവുള്ള ആളുകളുടെ എണ്ണം, സ്വഭാവം എന്നിവയിലും അധിഷ്ഠിതമാണ്. ജനസംഖ്യയുടെ കാര്യത്തിൽ

ഇന്ത്യയ്ക്ക് ലോകത്തിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനമാണുള്ളത്. 1951-നും 1961-നും ഇടയ്ക്ക് ഇന്ത്യയുടെ ജനസംഖ്യ 21·64 % വർധിച്ചു. 1961-ലെ കാനേഷുമാരിക്കണക്കനുസരിച്ച് ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ 43,90,72,582 ആണ്. ഇന്ത്യയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള സംസ്ഥാനം ഉത്തരപ്രദേശമാകുന്നു. എന്നാൽ ജനസാന്ദ്രത ദൽഹിയിലാണ് കൂടുതൽ; സംസ്ഥാനങ്ങളിൽവച്ച് കേരളത്തിലും. 1961-ലെ കണക്കുകളിൽ, ദൽഹിയിൽ ഒരു ചതുരശ്ര കിലോമീറ്ററിനു 1793 എന്ന കണക്കിൽ ജനവാസമുള്ളതായി കാണുന്നു. കാലാവസ്ഥയിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസം, മഴയുടെ ലഭ്യത, മണ്ണിന്റെ ഫലപുഷ്ടി, ജലസേചനസൗകര്യം, വ്യവസായവൽക്കരണം, വാണിജ്യവികസനം എന്നിവയിലുള്ള വൈവിധ്യമാണ് ജനസാന്ദ്രതാനിരക്കിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലിനു കാരണം.

ഇന്ത്യയിൽ ജനസംഖ്യാവർധനയുടെ നിരക്ക് മറ്റു പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വലുതാണ്. ഉയർന്ന ജനനനിരക്കും അതേ സമയം മരണനിരക്കിലുള്ള കുറവും ജനസംഖ്യാവർധനവിനു കാരണമായിരിക്കുന്നു. 1951-നും 1961-നും ഇടയ്ക്കുള്ള ദശവർഷത്തിലെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളുടെ പഠനത്തിൽനിന്ന്, ജനസംഖ്യയുടെ സ്വാഭാവികവാർഷികവർധനനിരക്ക് ആയിരത്തിനു പത്തൊൻപതു് ആയിരുന്നുവെന്നു് കാണാം. ജനനനിരക്കിലുള്ള വർധനയ്ക്ക് പല കാരണങ്ങളുണ്ടുള്ളതു്. ഒന്നാമതായി ഉഷ്ണമേഖലാകാലാവസ്ഥ നിമിത്തം നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാരിൽ ലൈംഗികപക്വത നേരത്തെ ഉണ്ടാകുന്നു. സാധാരണയായി ഇന്ത്യയിൽ വിവാഹബന്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നതിനു് കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന പ്രായപരിധി തീരെ താഴ്ന്നതാണ്. കൂടാതെ ദാരിദ്ര്യവും അജ്ഞതയും പോഷകാഹാരക്കുറവും കൂടുതൽ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ജന്മം നൽകുവാൻ ആന്തരികപ്രചോദനം നൽകുന്നു. അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യവും പോഷകാഹാരക്കുറവും പകർച്ചവ്യാധികളും കാരണം വലിയ തോതിലുള്ള ശിശുമരണമാണ് ഇന്ത്യയിൽ സംഭവിക്കുന്നതു്. ഒരു വയസ്സിനു താഴെയുള്ള കുഞ്ഞുങ്ങൾ ആയിരത്തിനു് ഇരുന്നൂറ് എന്ന കണക്കിൽ ഇവിടെ മരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ ക്രമാതീതമായ ജനപ്പെരുപ്പമുണ്ടോ? സാമ്പത്തികവിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കു് ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളാണുള്ളതു്. ഒരു രാജ്യത്തിൽ, ഭക്ഷ്യോല്പാദനം മതിയാകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ജനസംഖ്യ വർധിക്കുകയും, തന്മൂലം, ജനങ്ങൾക്കു് മിതമായ ഉപജീവനമാർഗങ്ങൾ പോലും കണ്ടെത്താനു കഴിയാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആ രാജ്യത്തു ക്രമാതീതമായ ജനപ്പെരുപ്പം ഉണ്ടെന്നു പറയാം. ഇന്ത്യയുടെ പ്രശ്നം ഇതാണ്. ഈ അർഥത്തിൽ ഇന്ത്യ ജനപ്പെരുപ്പമുള്ള രാജ്യമാകുന്നു. വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു് ഇറക്കുമതികളില്ലെങ്കിൽ ഭക്ഷ്യദൗർലഭ്യം പരിഹരിക്കുവാൻ അസാധ്യമാണെന്നുള്ളതാണ് ഇന്ത്യ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം. ഗർഭധാരണം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് ജനങ്ങളും സഹകരിക്കുന്നപക്ഷം ജനനനിരക്കു കുറയ്ക്കുവാൻ

കഴിയും. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം എടുത്തു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ കാർഷികവും വ്യാവസായികവുമായ പിൻനിലയിൽ മാത്രമേ ഇന്ത്യ ജനപ്പെരുപ്പമുള്ള രാജ്യമെന്നു് പറയാനാവൂ. നമുക്കു ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന വിഭവസമ്പത്തു പലതും സമഗ്രവും സമർഥവുമായ ആസൂത്രണത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം അവഗണിക്കപ്പെട്ടു കിടക്കുകയാണു്; അഥവാ, ശരിക്കും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കുകയാണു് എന്നതത്രേ നമ്മുടെ അവികസിതത്വത്തിനു് കാരണം. ഏതായാലും ഇന്ത്യയുടെ ഇന്നത്തെ നില, "ജനസംഖ്യയ്ക്കു് ഭക്ഷ്യലഭ്യതയുടെ അതിർത്തി ലംഘിച്ചു വളരുവാനുള്ള പ്രവണതയുണ്ടു്" എന്ന മാൽത്തസിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിനു് ഉത്തമനിദർശനമാകുന്നു.

പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ

പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്റെ നിർണായകഘടകങ്ങളാണു്. വനം, മൃഗങ്ങൾ, നദികൾ, ധാതുദ്രവ്യങ്ങൾ, ഊർജവിഭവങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയാണു് നമ്മുടെ പ്രധാന പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ

രാജ്യത്തിൽ ആകെയുള്ള ഭൂവിസ്തൃതിയുടെ മൂന്നിൽ ഒന്നു് വനമായിരിക്കേണ്ടതു് ഭൂമിയുടെ ഫലപുഷ്ടിയും കാലാവസ്ഥയും നിലനിർത്തുന്നതിനും പുരോഗമനോന്മുഖമായ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിനും ആവശ്യമാണെന്നത്രേ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ ആകെ ഭൂവിഭാഗത്തിന്റെ 22 ശതമാനം മാത്രമേ വനമായി അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. അനിയന്ത്രിതമായ മരം മുറിക്കൽ നിമിത്തം വനവിഭാഗത്തിന്റെ ഈ വ്യാപ്തി തന്നെ കുറഞ്ഞു വരികയുമാണു്. 1951-ൽ ആകെ 7.18 ലക്ഷം ചതുരശ്ര കിലോമീറ്റർ വനം ഉണ്ടായിരുന്നതു് 1961 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും, 6.92 ലക്ഷം ച. കി. മീറ്റർ ആയി കുറയുകയുണ്ടായി. സംസ്ഥാനാടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ ആനുപാതികമായ തോതിലല്ല ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും വനവിസ്തൃതി എന്നു കാണാം. മധ്യപ്രദേശ്, ആസ്സാം, ത്രിപുര, കേരളം, മൈസൂർ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു് വേണ്ടുവോളം വനം ഉണ്ടു്. ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്ഥിതി താരതമ്യേന ശോചനീയമാണു്.

വനങ്ങൾ രാജ്യത്തിനു് വളരെ വിലപ്പെട്ടവയാകുന്നു. വനങ്ങളിൽ നിന്നു് ഇന്ധനം, വിവിധ വ്യാവസായികാവശ്യങ്ങൾക്കായുള്ള അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ, കെട്ടിടനിർമാണത്തിനും റെയിൽവേ ആവശ്യങ്ങൾക്കുമുള്ള തടികൾ എന്നിവ ലഭിക്കുന്നു.

വനത്തിൽനിന്നുള്ള അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളുപയോഗിച്ചു് കടലാസ്, കാർഡ്ബോർഡ്, തീപ്പെട്ടി, പ്ലാസ്റ്റിക് മുതലായ വ്യവസായങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. വനവൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു് റേസിൻ, ടർപന്റൈൻ

മുതലായവ ലഭിക്കുന്നു. പൂവരശ്, നീർവാളം, ദേവദാരു, പൈൻ, വേപ്പ് എന്നിവയാണ് പ്രധാന തൈലവൃക്ഷങ്ങളാം. തേക്ക്, വീട്ടി, മരുതു്, അർജ്ജുനം, കരിന്താളി, നെന്മേനിവാക, പ്ലാശ്, മഹുവ, സേമൽ, ജാമ്പൂം, പൈൻ, അകിൽ, കരുവേലകം, ഈട്ടി, നഹർ, ബബൂൽ എന്നിവയാണ് പ്രധാന വനവൃക്ഷങ്ങളാം. ഇവയെ കൂടാതെ വനത്തിൽനിന്നു് മുളയും ഈറയും ലഭിക്കുന്നു. വനവൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു് ലഭിക്കുന്ന അരക്ക്, പശ തുടങ്ങിയവയും തേൻ, മെഴുക് എന്നിവയും പ്രധാന വനവിഭവങ്ങളാണ്.

മണ്ണൊലിപ്പു തടയുന്നതിനും, അങ്ങിനെ മണ്ണിന്റെ വളപുഷ്ടി നിലനിറുത്തുന്നതിനും വനത്തിന്റെ നീലനില്പ് സഹായിക്കുന്നു. കർഷകർക്ക് കന്നുകാലികളുടെ മേച്ചിൽ സ്ഥലം എന്ന നിലയിലും വനം ഉപകാരപ്രദമാകുന്നു. ഗവണ്മെൻറിന്റെ വരുമാനം വർധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന ഘടകമത്രേ വനസമ്പത്തു്.

മരം മുറിക്കുന്നതു മൂലവും പ്രകൃതിക്ഷോഭം മൂലവും വനങ്ങൾക്കു നാശം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതു തടയുന്നതിന്നായി ഗവണ്മെൻറ് ചില നടപടികളെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെയും വനസംരക്ഷണത്തിന്റെ ചുമതല നിർവഹിക്കുന്നതിനു് അതാതു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഓരോ വനസംരക്ഷണവകുപ്പ് രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1952 ലെ ദേശീയവനനയപ്രമേയം ഇന്ത്യയിൽ വനങ്ങളുടെ വിസ്താരം ഭൂപ്രദേശത്തിന്റെ 33.3 ശതമാനമായി ഉയർത്തണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അനധികൃതമായ വനവിധ്വംസനം തടയുന്നതിനായി സംസ്ഥാന വനവകുപ്പുകൾ വനങ്ങളെ പൊതുവേ മൂന്നായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

i. നിയന്ത്രിതവനങ്ങൾ:—ഇവ പൊതുജനങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാടില്ല.

ii. സംരക്ഷിതവനങ്ങൾ:— ഗവണ്മെൻറിന്റെ സശ്രദ്ധനിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയമായി ഇവയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കും.

iii. ഇനം തിരിക്കാത്ത വനങ്ങൾ:— ഈ വനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു നിയന്ത്രണവും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

ദേഹ്റാദൂണിലെ വനഗവേഷണസ്ഥാപനം (Forest Research Institute) നമ്മുടെ വനവിഭവങ്ങളുടെ വികസനത്തിനു വേണ്ടി ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നു. ഒരു ഏകീകൃതപരിപാടിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വനം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും വിപുലീകരിക്കുന്നതിനും ഒരു കേന്ദ്രവനസംരക്ഷണബോർഡും രൂപവൽകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മൃഗസമ്പത്തിൽ ഇന്ത്യ അനുഗ്രഹീതമാണ്, ഒരു ചതുരശ്രമൈലിനു് 65 എന്ന കണക്കിനു് ഇന്ത്യയിൽ മൃഗങ്ങളുണ്ടു്. ഏതാണ്ടു് അഞ്ഞൂറിൽപരം ഇനങ്ങളിലുള്ള സസ്തനമൃഗങ്ങളും ഇന്ത്യൻവനങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നു. ആന, കാട്ടുപോത്തു്, കാണ്ടാമൃഗം എന്നിവ ഇത്തരം മൃഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വലിപ്പമുള്ളവയാണു്. പലതരം വന്യമൃഗങ്ങളും ജീവിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യയെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം.

ഹിമാലയം:–സിന്ധുനദി മുതൽ കിഴക്കോട്ടു് ആസാം വരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന വിശാലമായ പ്രദേശം ഈ മേഖലയിൽ പെടും. പശ്ചിമഹിമാലയത്തിൽ മലയാടു്, മലങ്കാള, കരടി, മഞ്ഞുപുലി എന്നിവയും ഹിമാലയത്തിന്റെ കിഴക്കൻ ഭാഗങ്ങളിൽ കടുവാ, പുള്ളിപ്പുലി, കരടി, കാണ്ടാമൃഗം എന്നിവയും മധ്യഹിമാലയത്തിൽ പുള്ളിപ്പുലിയും കാണപ്പെടുന്നു.

സിന്ധുഗംഗാസമതലം:–സിന്ധുഗംഗാസമതലത്തിലെ വനങ്ങളിൽ കടുവ, പുള്ളിപ്പുലി, കലമാൻ, മാൻ, ആന, കാട്ടുപോത്തു്, പന്നി, കൃഷ്ണമൃഗം എന്നിവ ജീവിക്കുന്നു. ഗുജറാത്തിലെ ഗീർവനങ്ങളിൽ സിംഹം ഉണ്ടു്.

ദക്കാൺ:–പശ്ചിമപൂർവഘട്ടങ്ങളിലെ വനങ്ങളും ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു. വിവിധതരം മാനുകളും, കൃഷ്ണമൃഗം, കഴുതപ്പുലി, കുരങ്ങു്, കുറുനരി, ചെന്നായു്, മുയൽ, അണ്ണാൻ, കാട്ടുപോത്തു്, ആന, കരടി, കടുവ എന്നിവ ഈ വനങ്ങളിലുണ്ടു്.

മുപ്പത്തിയാറിൽപരം ഇനം വന്യമൃഗങ്ങൾക്കു് വംശനാശം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സിംഹം, കാട്ടുകഴുത, ഇത്തിരിപ്പന്നി, മാൻ, കാട്ടുകാള, കാട്ടാടു്, കാണ്ടാമൃഗം, മുതല തുടങ്ങിയവയാണു് നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മൃഗങ്ങൾ.

ചെമ്മരിയാടു്, കോലാടു്, കന്നുകാലികൾ, കഴുത, കോവർക്കഴുത, പന്നി, പട്ടി, പൂച്ച എന്നിവയാണു് പ്രധാനപ്പെട്ട വളർത്തുമൃഗങ്ങൾ. വാഹനങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കുന്ന കുതിര, ഒട്ടകം, ആന എന്നിവയും വളർത്തുമൃഗങ്ങളാകുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ ആകെ 1500–ൽ പരം ഇനം പക്ഷികളുള്ളതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യ മൃഗസംരക്ഷണത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധചെലുത്തുന്ന ഒരു രാജ്യമാണു്. മൃഗസമ്പത്തിൽ നിന്നു് ഇന്ത്യയ്ക്കു് പ്രതിവർഷം ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു തുക ആദായം ലഭിക്കുന്നു. തോൽ, കമ്പിളി, മാംസം എന്നിങ്ങനെ പല മൃഗോല്പന്നങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു് കയറ്റിഅയയ്ക്കുന്നു. മൃഗസംരക്ഷണപ്രചാരമതല [illegible]പ്രായം മൃഗസംരക്ഷണവകുപ്പിനാണു്.

CENTRAL REFERENCE LIBRARY. 26 OCT 1970 KOTTAYAM

സാമ്പത്തികോന്നമനത്തിനു് വനവിഭവങ്ങളും ഉത്സവത്തും പോലെ തന്നെ കാര്യമായ സംഭാവന ചെയ്യുന്ന മറെറാരു ഘടകമാണു് നദികളും. ഗതാഗതം, ജലസേചനം ജലവിതരണം, വൈദ്യുതോല്പാദനം, മത്സ്യബന്ധനം, എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം നദികളും പ്രയോജനപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

ഇന്ത്യയിലെ നദികളെ അവയുടെ പ്രഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം. 1. ഹിമാലയത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്നവ, 2. ദക്ഷണിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്നവ, 3. പശ്ചിമപൂർവഘട്ടങ്ങളിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്നവ.

ഹിമാലയത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന നദികളിൽ വർഷകാലത്തു വന്മഴ നിമിത്തവും വേനൽക്കാലത്തു് അവയുടെ പ്രഭവസ്ഥാനത്തു് ഉറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മഞ്ഞുരുകിയും ധാരാളം വെള്ളം ഉണ്ടായിരിക്കും. അത്യുഗ്രമായ വരൾച്ച നിമിത്തം ദക്ഷണിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്ന നദികളിൽ വേനല്ക്കാലത്തു് വെള്ളം വളരെ കുറവായിരിക്കും. പശ്ചിമഘട്ടത്തിൽ നിന്നും പൂർവഘട്ടത്തിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്ന നദികളും ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞവയാണു്.

ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട നദികളും സിന്ധു, ഗംഗ, ബ്രഹ്മപുത്രാ, നർമദ, തപതി, മഹാനദി, കൃഷ്ണ, ഗോദാവരി, കാവേരി എന്നിവയാകുന്നു.

ധാതുലവണവിഭവങ്ങളിൽ ഇന്ത്യ സമ്പന്നമാണു്. പക്ഷേ, ഇവിടത്തെ ധാതുദ്രവ്യങ്ങളെല്ലാം ശരിക്കു് ചൂഷണംചെയ്യുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ഇരുമ്പു്, മാംഗനീസു്, അഭ്രം എന്നീ ലോഹങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ സമൃദ്ധിയായുണ്ടു്. ഷീററു് മൈക്കാ ഏററവും കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന രാഷ്ട്രം ഇന്ത്യയാകുന്നു. ലോകത്തിൽ ആകെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന മാംഗനീസിന്റെ മൂന്നിൽ ഒരു ഭാഗം ഇന്ത്യയിൽ നിന്നാണു് ലഭിക്കുന്നതു്. കൽക്കരിയുടെ ഉല്പാദനത്തിലും ഇന്ത്യക്കു പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. എന്നാൽ ചെമ്പു്, ഈയം, വെള്ളി, സ്വർണം, ഗന്ധകം, തകരം, പിത്തള, രസം എന്നീ ധാതുക്കളുടെ ലഭ്യതയിൽ ഇന്ത്യ പിന്നോക്കം നില്ക്കുന്നു.

പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു ധാതുവാണു് കല്ക്കരി. ലോകത്തിൽ കല്ക്കരി ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു് ഒൻപതാമത്തെ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. ഇരുമ്പുരുകുന്നതിനും തീവണ്ടിഎൻജിൻ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനും കല്ക്കരി ഉപയോഗിക്കുന്നു. കല്ക്കരി ഖനനം ചെയ്യുകയുന്ന ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന പ്രദേശങ്ങളാം ഝാരിയാ, റാണീഗഞ്ജു്, കിഴക്കേബൊക്കാറോ മുതലായവയാണു്. ആകെ 850 കല്ക്കരിഖനികളുള്ളതിൽ 22 എണ്ണം പൊതുമേഖലയിലും ബാക്കി മുഴുവൻ സ്വകാര്യമേഖലയിലുമാകുന്നു.

ലോകത്തിലെ ഇരുമ്പയിരു് നിക്ഷേപത്തിന്റെ 25 ശതമാനവും ഇന്ത്യയിലാണു്. എന്നാൽ ലോകത്തിലെ ഇരുമ്പുൽപാദനത്തിന്റെ 2.5 ശ

തമാനം മാത്രമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നത്. ഇപ്പോഴും പ്രതിവർഷം 12 ലക്ഷം ടൺ വാർപ്പിരുമ്പ് (Cast iron) ഇവിടെ ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. മദ്രാസ്, ബിഹാർ, ഒറീസ്സാ, ഹിമാചലപ്രദേശ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ മാഗ്നറൈറ്റ് അയിരും നിക്ഷേപവും, ബിഹാർ, ഒറീസ്സാ, മദ്ധ്യപ്രദേശ്, മൈസൂർ, മഹാരാഷ്ട്രം, ഗോവ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ വൻതോതിൽ ഡിമൈറ്റ്(Demite) അയിരുനിക്ഷേപവും പശ്ചിമബംഗാളിൽ സ്പാൾടിക്ക്(Spaltic) അഥവാ കാർബണേറ്റ് അയിരു നിക്ഷേപവുമുണ്ട്

കാർബൺ, സ്റ്റീൽ, ബാറ്ററി, ഗ്ലാസ്സ്, വളം, ചായം, പെയിന്റ്, എന്നീവ്യവസായങ്ങൾക്ക് മാംഗനീസ് ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ഉല്പാദിക്കുന്ന മാംഗനീസ് ഏറിയപങ്കും വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്ക് കയറ്റി അയയ്ക്കുകയാണ്. എന്നാൽ, ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ മാംഗനീസിന്റെ ഉപയോഗം വർധിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. മധ്യപ്രദേശ്, ഗുജറാത്ത്, മഹാരാഷ്ട്ര, ബിഹാർ, ഒറീസ്സാ, ആന്ധ്രപ്രദേശ്, രാജസ്ഥാൻ എന്നിവിടങ്ങളിൽ മാംഗനീസ് സുലഭമാണ്.

നമ്മുടെ അഭ്രനിക്ഷേപത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്നു. കമ്പിത്തപാൽഉപകരണങ്ങളിലും വൈദ്യുതവ്യവസായങ്ങളിലും പ്രധാനമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ധാതുവാണ് അഭ്രം. ബിഹാർ, രാജസ്ഥാൻ, ആന്ധ്ര എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളും ഉത്തരക്കൊല്ലന്ന മേഖലയിൽ നിന്നും കേരളത്തിന്റെയും മദ്രാസിന്റെയും ചില ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും അഭ്രം ലഭിക്കുന്നു.

പെട്രോളിയത്തിന്റെ ഉല്പാദനത്തിൽ ഇന്ത്യ പിന്നിലാണ്. ആവശ്യമായ പെട്രോളും വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നു. ആസ്സാമിലെ ദിഗ്ബോയ്, നഹർകാട്ടിയ, ഗുജറാത്തിലെ ചില സ്ഥലങ്ങളിലും പശ്ചിമബംഗാൾ, പഞ്ചാബ്, ഹിമാചല പ്രദേശ്, ജമ്മു-കാശ്മീർ, രാജസ്ഥാൻ, കാംബേ-കച്ച്, ഗംഗാതാഴ്വര, മദ്രാസ്തീരങ്ങൾ, കേരളാതീരങ്ങൾ, ആന്ധ്രാതീരങ്ങൾ, ആൻഡമാൻ-നിക്കോബാർദ്വീപുകൾ, എന്നിവിടങ്ങളിലും ചെറിയതോതിൽ, പെട്രോൾ കണ്ടുവരുന്നു. കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റ് എണ്ണപര്യവേക്ഷണപരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്ത് നടപ്പിൽ വരുത്തിവരികയാണ്.

അനർഘലോഹങ്ങളായ സ്വർണം, വെള്ളി എന്നിവയുടെ ഉല്പാദനത്തിലും ഇന്ത്യ പിന്നോക്കമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ആകെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന സ്വർണം ലോകോല്പാദനത്തിന്റെ 0.75% മാത്രമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ലഭിക്കുന്ന സ്വർണത്തിന്റെ 96 ശതമാനവും മൈസൂറിലെ കോളാർ ഖനിയിൽ നിന്നാണ് ഖനനംചെയ്തെടുക്കുന്നത്. കോളാർഖനിയിലെ സ്വർണം ശുദ്ധീകരിച്ചെടുക്കുമ്പോൾ ചെറിയതോതിൽ വെള്ളിയും ലഭിക്കുന്നു. അല്പമായി സ്വർണം ലഭിക്കുന്ന മറ്റു സ്ഥലങ്ങൾ അനന്തപൂർ, റായ്ച്ചൂരിലെ ഹൽട്ടിഖനികൾ, ആന്ധ്രപ്രദേശിലെ രാമഗിരി എന്നിവിടങ്ങളാണ്.

ബിഹാർ, ഒറീസ്സ, മൈസൂർ, മഹാരാഷ്ട്രം, മദ്രാസ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് ക്രോമൈറ്റ് ലഭിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തം ക്രോമൈറ്റ് നിക്ഷേപം 30 ലക്ഷം ടൺ ആണ്. ഗുജറാത്തിലെ ബറോഡ ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ ഫ്ളൂറൈറ്റ് ഉല്പാദിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു കോടി ടൺ ഫ്ളൂറോൻസ്പാൻ (Fluorouspan) പാറകളും കാണുന്നു.

അടിസ്ഥാനലോഹങ്ങളായ ചെമ്പ്, തുത്തനാകം (Zinc), ഈയം, തകരം, എന്നിവയുടെ ലഭ്യതയിലും ഇന്ത്യയുടെ നില ശോചനീയമാണ്. ബീഹാറിലെ സിംഹഭൂം, ആൻവാർ, (Anwar), കുമായും, കാംഗ്രാതാഴ്വര, മൈസൂർ, രാജസ്ഥാനിലെ ഖേത്രി – ദാരിബോ മേഖല എന്നിവിടങ്ങളിൽ ചെറിയ തോതിൽ ചെമ്പുനിക്ഷേപമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പ്രതിവർഷം ഏകദേശം 9000 ടൺ ചെമ്പ് ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഇന്ത്യയ്ക്ക്, സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള ചെമ്പിന്റെ സിംഹഭാഗവും ഇറക്കുമതിചെയ്യേണ്ടിവരുകയാണ്. രാജസ്ഥാനിലെ ജയപ്പൂർജില്ലയിലും ഉദയപ്പൂർജില്ലയിലെ സാവാർ ഖനിയിലും മദ്ധ്യപ്രദേശിലെ ഗ്വാളിയർ, ഡാറിയ, ദുർഗാപ്പൂർ പ്രദേശങ്ങളിലും ഈയനിക്ഷേപങ്ങളുണ്ട്. നമുക്കു വേണ്ടിവരുന്നതിൽ തുച്ഛമായ ഒരംശം ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നു. ബാക്കി വേണ്ടിവരുന്നതു് ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നു. രാജസ്ഥാനിലെ സാവാർ ഖനിയിൽ നിന്ന് തുത്തനാകവും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. തുത്തനാകം ശുദ്ധിചെയ്തെടുക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളും പുരോഗമിക്കുന്നതേയുള്ളു. ഇപ്പോൾ അതു് അസംസ്കൃതരൂപത്തിൽ ജപ്പാനിലേയ്ക്കയച്ച് സംസ്ക്കരിച്ച ലോഹമാക്കി തിരിയെ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നു. മതിയാകാത്തതു് വിദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് വാങ്ങുന്നു. മദ്രാസിലെ മാമൻതുറ (Mamanthura) യിൽ നിന്ന് ഈയം, ചെമ്പ്, നാകം എന്നിവയുടെ മിശ്രങ്ങളും ലഭിക്കുന്നു.

ബിഹാർ, ജമ്മു-കാശ്മീർ, മദ്ധ്യപ്രദേശ്, മദ്രാസ്, മഹാരാഷ്ട്രം, മൈസൂർ, ഒറീസ്സ, ഗുജറാത്ത് എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്ന ബോക്സൈറ്റിൽ നിന്ന് അലൂമിനിയം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. പാത്രങ്ങളും, വൈദ്യുതോപകരണങ്ങളും, വിമാനം എന്നിവ നിർമിക്കുന്നതിനു് അലൂമിനിയം ഉപയോഗിക്കുന്നു. മൈസൂർ, ബിഹാറിലെ സിംഹഭൂം എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് ധാരാളം ക്രോമൈറ്റ് ലഭിക്കുന്നു. നിർണായകപ്രാധാന്യമുള്ള തോറിയം കേരളത്തിൽ സുലഭമാണ്. ആറ്റംശക്തി ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ തോറിയം ഉപയോഗിക്കുന്നു. പശ്ചിമപൂർവതീരങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇൽമനൈറ്റ് ധാരാളം ലഭിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം ഇൽമനൈറ്റ് ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന രാജ്യം ഇന്ത്യയാണ്. ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും അപ്പറൈറ്റ് (Appetite) ആസ്ബെസ്റ്റോസ്, ബേറൈറ്റ്സ്, ഫെൽഡ്സ്പർ (Feldspar) ഗാർനറ്റ്, ക്വാർട്ട്സ്, സ്റ്റീറ്റൈറ്റ്, വെടിയുപ്പ്, ചുണ്ണാമ്പുകല്ല് എന്നീ ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്നു.

നമുക്ക് ലഭിക്കുന്ന കറിയുപ്പിന്റെ 65 ശതമാനവും മദ്രാസ്, ബോംബേ, ആന്ധ്രസംസ്ഥാനത്തിന്റെ തെക്കൻജില്ലകളും, രാജപുത്താനയിലെ സാംഭർതടാകം, റാൻ ഓഫ് കച്ച് എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഉപ്പുവെള്ളം വറ്റിച്ചെടുക്കുന്നതാകുന്നു. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ പാറകളിൽ നിന്നും ഉപ്പു ലഭിക്കുന്നു.

രാജ്യത്തിന്റെ വ്യാവസായികവികസനത്തിനു് ചുരുങ്ങിയ ചെലവിൽ ഊർജ്ജം ലഭ്യമായിരിക്കണം. ഇന്ത്യയിൽ നാലുതരത്തിൽ ഊർജ്ജം ഉണ്ടാക്കുന്നു. കല്ലരി, എണ്ണ, ജലവൈദ്യുതി, താപവൈദ്യുതി (തെർമ്മൽ പവർ) എന്നിവയാണു് ഈ നാലു് ഊർജ്ജപ്രഭവങ്ങൾ. കല്ലരിയുടെയും എണ്ണയുടെയും കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യ സ്വയംപര്യാപ്തമല്ല. എന്നാൽ ജലവൈദ്യുതോല്പാദനത്തിനും വികസനത്തിനും ഇവിടെ സാദ്ധ്യത വളരെയേറെയുണ്ടു്. പ്രധാന നദികളിലെ വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങൾ വൈദ്യുതോല്പാദനത്തിനു് ഏറ്റവും പറ്റിയവയത്രേ.

രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കും ഇന്ത്യയിലെ വൈദ്യുതോല്പാദനം മൊത്തം 5·8 ദശലക്ഷം കി. വാട്ട്സു് ആയി ഉയർന്നു. മൂന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയോടെ വൈദ്യുതോല്പാദനം 500 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചുവെന്നാണു് കണക്കു്. 1975–76 ആവുമ്പോഴേയ്ക്കും 3 കോടി കിലോവാട്ട്സു് വൈദ്യുതി ഉല്പാദിപ്പിക്കണമെന്നാണു് ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രഖ്യാപിത ദീർഘകാലലക്ഷ്യം.

അഖിലേന്ത്യാപ്രാധാന്യമുള്ള വൻകിട ജലവൈദ്യുതപദ്ധതികളും താഴെപ്പറയുന്നവയാണു്.

1. ദാമോദർ നദീതടപദ്ധതി—പശ്ചിമബംഗാൾ.
2. ഭാക്ഡാ-നംഗൽപദ്ധതി—പഞ്ചാബു്, രാജസ്ഥാൻ.
3. ഹീരാകുഡു്പദ്ധതി—ഒറീസ്സ.
4. കോശിപദ്ധതി—ബിഹാർ.
5. ചംബൽ നദീതടപദ്ധതി—രാജസ്ഥാൻ.
6. പൈക്കാറയുംമേട്ടൂരും ജലവൈദ്യുതപദ്ധതികളും – മദ്രാസു്.
7. ശിവസമുദ്രപദ്ധതി—മൈസൂർ.

ഇവ കൂടാതെ താപവൈദ്യുതി ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും നിലവിലുണ്ടു്. ഉദാഹരണമായി, നെയ്വേലി ലിഗ്നൈറു് പദ്ധതിയിൽ നിന്നു് മദ്രാസു് സംസ്ഥാനത്തിൽ വൈദ്യുതിവിതരണം നടത്തുന്നു. ട്രോംബേയിൽ പരമാണുശക്തിയിൽ നിന്നു് വൈദ്യുതി ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു.

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ സർവതോമുഖമായ വളർച്ചയ്ക്ക് ആവശ്യമായ മിക്ക ഘടകങ്ങളും നമ്മുടെ പ്രകൃതിസമ്പത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ വിശകലനത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. പ്രകൃതി ഉദാരമായാണ് അവളുടെ വിഭവങ്ങൾ നമുക്കു നൽകുന്നതെന്നു പറയാം. പൊതുക്ഷേമത്തിനാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം നമുക്ക് കയ്യെത്താവുന്നതു സമീപത്താണ്. എങ്കിലും ഭീകരമായ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ചുഴിയിലാണ് ഇന്ത്യ ഇന്നും. പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളെ ശരിയായവിധത്തിൽ ചൂഷണംചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതു മാത്രമാണ് ഇതിനു കാരണം.

ഭാഷ

ഒരു നാടിന്റെ ഐക്യം ദൃഢതരമാക്കുന്ന വിവിധ ഘടകങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കു പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഇന്ത്യ ഒരുഡസനിലധികം വികസിത ഭാഷകളും ഇരുന്നൂറിൽപരം അവികസിതഭാഷകളും സംസാരിക്കുന്ന വിവിധ സമൂഹങ്ങളും വർഗങ്ങളും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉത്ഭവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ പ്രയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന ഭാഷകളെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം.

1. ഇൻഡോ-ആര്യഭാഷകൾ:— ഹിന്ദി, പഞ്ചാബി, സിന്ധി, കാശ്മീരി, ഗുജറാത്തി, മറാഠി, ബംഗാളി, ഉറുദു, ആസാമിയ, ഒറിയ, സംസ്കൃതം തുടങ്ങിയ ഭാഷകൾ ഈ വകുപ്പിൽപെടുന്നു.

2. ദ്രാവിഡഭാഷകൾ:— തമിഴ്, തെലുങ്ക്, മലയാളം, കർണാടകം എന്നീ ഭാഷകൾ ഈ വകുപ്പിൽപെടുന്നു.

3. ചീനാ-തിബത്തൻ ഭാഷകൾ:— നേപ്പാൾ, മണിപ്പൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ചില ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ സംസാരഭാഷകളാണ് ഈ വകുപ്പിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ഹിമാലയത്തിന്റെ തെക്കൻ ചെരിവുകളിലെയും വടക്കെ ബംഗാൾ, ആസ്സാം എന്നിവിടങ്ങളിലെയും ഗിരിവർഗക്കാരുടെ ഭാഷകളും ചീനാ-തിബത്തൻ ഭാഷകളുടെ വകഭേദങ്ങളാണ്.

പ്രാദേശികഭാഷകളെല്ലാം തന്നെ അതാതു പ്രദേശങ്ങളിൽ രൂഢമൂലമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇവ പ്രാദേശികമനോഭാവവും ഭാഷാസങ്കുചിതത്വവും വളർത്താൻ പര്യാപ്തമാണ്. ഭാഷയുടെയും, പ്രദേശങ്ങളുടെയും പേരിൽ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഈ സമീപകാലത്തുണ്ടായ ലഹളകളും അനാശാസ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും ഇതിനു തെളിവാകുന്നു. ഭാഷ ഒരു ജനതയുടെ സംസ്കാരവും ജീവിതവീക്ഷണവും വിശ്വാസപാരമ്പര്യങ്ങളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഉപാധിയുടെ ആയതുകൊണ്ട് ഒരു ഭാഷയ്ക്കു പകരം മറ്റൊരു ഭാഷ നടപ്പിൽവരുത്തിയോ ജനങ്ങളെയാകെ സ്ഥലംമാറ്റിയോ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുക അസാധ്യമാകുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ ഏകാത്മകതയും ദേശീയതയും നിലനിറുത്തുന്നതിനു് ഒരു പൊതുഭാഷ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. പൊതുഭാഷയ്ക്കു മാത്രമേ ദേശീയത രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനു് പറ്റിയ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുവാനും നിലനിറുത്തുവാനും കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന രാജ്യതന്ത്രജ്ഞരും നേതാക്കളുമുണ്ടു്. സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനു മുൻപുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ ബന്ധഭാഷയായി വർത്തിച്ചിരുന്നതു് ഇംഗ്ലീഷാണു്. ഇന്നും ഏറക്കുറെ അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും വിദേശമേധാവിത്വത്തിൽ നിന്നു് വിമുക്തമായതോടെ വിദേശഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷിനെ ദേശീയഭാഷയായി അംഗീകരിക്കുവാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നവരാണു് ഭാരതീയരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും.

ഇന്ത്യൻഭരണഘടന പതിനാലു ഭാഷകളെ ദേശീയഭാഷകളായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഹിന്ദി, പഞ്ചാബി, ഉറുദു, ബംഗാളി, മറാഠി, കാശ്മീരി, സിന്ധി, ഗുജറാത്തി, ആസാമിയ, തെലുങ്കു്, തമിഴു്, കർണ്ണാടകം, മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷു് ഇവയാണു് ഈ പതിനാലു ഭാഷകളും. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ 343-ാം വകുപ്പിൽ, ഇന്ത്യയുടെ ഔദ്യോഗികഭാഷ ഹിന്ദിയായിരിക്കുമെന്നു് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. 1965 ജനുവരി 26-ാം തീയതി വരെ ഇംഗ്ലീഷു് ഔദ്യോഗികഭാഷയായി തുടരുന്നതിനും, ആവശ്യമായാൽ ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറു പാസാക്കുന്ന നിയമത്തിൻെറ അംഗീകാരത്തിനു വിധേയമായി, പ്രസ്തുത നിയമത്തിൽ തന്നെ നിർണയിക്കുന്ന കാലം വരെ ഔദ്യോഗികഭാഷയായി ഇംഗ്ലീഷു തന്നെ തുടർന്നുപയോഗിക്കുന്നതിനും ഭരണഘടനയിൽ വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്. ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 1963-ലെ ഔദ്യോഗികഭാഷാനിയമം മുഖേന 1965-നു് ശേഷവും ഹിന്ദിക്കു പുറമെ ഇംഗ്ലീഷും കൂടി ഔദ്യോഗികഭാഷയായി തുടർന്നുപോകുന്നു. ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡൻറു നിയോഗിച്ച ഒരു ഔദ്യോഗിക ഭാഷാകമ്മീഷൻെറ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ചാണു് 1963-ലെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷാനിയമം പാസാക്കിയതു്. 1965 ജനുവരി 26-ാം തീയതിക്കുശേഷം കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറുതലത്തിലും ഉത്തരേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങൾക്കായി ഹിന്ദി വ്യാപകമായ തോതിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെയും പ്രാദേശികത്വത്തിൻെറയും പേരിൽ നടക്കുന്ന പരസ്പരമത്സരങ്ങളും വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ യാതൊരു കാരണവശാലും അഹിന്ദിപ്രദേശങ്ങളിൽ ഹിന്ദി അടിച്ചേല്പിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നു് കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു് ഉറപ്പു നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

സുപ്രീംകോടതിയുടെ ഭാഷ ഇംഗ്ലീഷാണു്. ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറിൽ എല്ലാ ദേശീയഭാഷകളും ഉപയോഗിക്കാം. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും, സംസ്ഥാനനിയമസഭ മറിച്ചു് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നതു വരെ, ഔദ്യോഗികഭാഷ ഇംഗ്ലീഷു് തന്നെയായിരിക്കും. മിക്കവാറും സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ നിയമസഭകളും പ്രാദേശികഭാഷയെ ഔദ്യോഗികഭാഷയായി അംഗീകരിക്കുന്ന തീരുമാനമെടുത്തു കഴിഞ്ഞു. സംസ്ഥാനാന്തരസമ്പർക്കഭാഷ ഇംഗ്ലീഷു തന്നെയായിരി

ക്കുമെങ്കിലും രണ്ടോ അതിലധികമോ സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിച്ചാൽ അവക്ക് ഇംഗ്ലീഷിനു പകരം ഹിന്ദി ഉപയോഗിക്കാം.

പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ വികസനത്തിനുള്ള ചുമതല പ്രധാനമായും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കാണ്. ഹിന്ദിയുടെ വർധമാനമായ ഉപയോഗത്തിനുതകുന്ന തരത്തിൽ അതിനെ വികസിപ്പിക്കുവാൻ ഭരണഘടന കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനെ അനുശാസിക്കുന്നു. കേന്ദ്ര ഗവണ്മെൻറു സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഹിന്ദി കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതോടൊപ്പം ദേശീയതലത്തിൽ ആ ഭാഷയെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ വിവിധ പരിപാടികളും ഇതിനകം നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

സംസ്കാരം

ഒരു സംഘടിതജനസഞ്ചയത്തിൻെറ സംസ്കാരം അതിൻെറ 'ജീവിതകല' അഥവാ 'ജീവിതക്ഷമതയുടെ സാക്ഷാത്കാരം' ആണ്. കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ സ്വയം ആർജിച്ച മാനസികവും ശാരീരികവുമായ ശിക്ഷണത്തെ, അഥവാ ധിഷണാവികാസത്തെ, സംസ്കാരം എന്നു വിളിക്കാം. ഇതു് മനുഷ്യൻെറ മൊത്തം ജീവിതത്തെ സമാവേശിക്കയും, ഗവണ്മെൻറു്, സമൂഹം, മതം, വ്യവസായം, സാഹിത്യം തുടങ്ങിയ, അവൻെറ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങളെ സമഗ്രമായി സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യക്തിപരമായ നേട്ടമല്ല, മറിച്ച്, സാമൂഹ്യപൈതൃകമാണ്, സംസ്കാരം.

പുരാതനഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൻെറ സവിശേഷതകളും വിശ്വസൗഹൃദവും സമാധാനതൃഷ്ണയുമാണ്.

സാമൂഹികതലത്തിൽ വൈവിധ്യമാർന്ന ശില്പ-കലാ-സാഹിത്യ-പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സമഞ്ജസമായ സമ്മേളനമാണ് ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തെ സമ്പന്നമാക്കുന്നതും പുതിയ ഭാവങ്ങൾക്ക് രൂപസമ്പൂർണത പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും. വിവിധവർഗങ്ങളും പ്രാദേശിക-മത-സാംസ്കാരിക സംഘങ്ങളും നൽകിയ വിവിധങ്ങളായ സംഭാവനകളെ സ്വാഗതംചെയ്ത ഹൃദയവിശാലതയാണ് ഇന്ത്യയുടെ ആത്മഭാവം. ആര്യന്മാർ തുടങ്ങി ബ്രിട്ടീഷുകാർ വരെ ലോകത്തിൻെറ നാലുപാടും നിന്നു് വ്യത്യസ്തോദ്ദേശങ്ങളോടെ തങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ വന്നുപെട്ട വിവിധ വർഗങ്ങളുടെ സംസ്കാരങ്ങളിലെ വിലപ്പെട്ട ഘടകങ്ങളും സ്വന്തം സംസ്കാരവുമായി ലയിപ്പിച്ചെടുക്കുവാൻ പുരാതനഭാരതം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്; വിജയിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. സമകാലികജനതതിയുടെ സർഗാത്മകതയും പുരോഗമനസ്വഭാവവുമാണ് ടാഗൂറും, ഗാന്ധിയും, രാധാകൃഷ്ണനും, നെഹ്റുവും പോലെയുള്ള പ്രതിഭാശാലികളും മറ്റു സംസ്കാരങ്ങളുടെ നേർക്കു പ്രകടിപ്പിച്ച തുറന്ന മനസ്ഥിതിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നതു്.

ഈ മണ്ണിൽ വിവിധ വർഗങ്ങളും തമ്മിൽ അടരാട്ടുകയും സാഹോദര്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഇന്ത്യ സ്വന്തം രൂപസാദൃശ്യം നൽകുകയുംചെയ്തു. ഇന്ത്യൻ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ സാത്മീകരണക്കഴിവും നിരുദ്ഗ്രഭാവനയും അതുല്യമാണ്. വിവിധ മാർഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ലബ്ധികൾക്കും, അങ്ങിനെ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും ഉളവായിട്ടുള്ള വൈവിധ്യങ്ങൾക്കും ഉപരിയായി കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ തനതായൊരു സംസ്കാരം വാർത്തെടുക്കുന്നതിൽ ഇന്ത്യയ്ക്ക് സ്തുത്യർഹമായ ആത്മീയൈക്യം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ഈ സംസ്ക്കാരം തുടർച്ചയുള്ളതും വികസനോന്മുഖവും ആയിരുന്നുവെന്നും നമുക്കു കാണാം. ഈ ആത്മീയൈക്യം ആണ് ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ അപൂർവമായ സവിശേഷത. മുൻപു സൂചിച്ചിച്ച സഹിഷ്ണതാഭാവവും തുടർച്ചയായ സംസ്ക്കാരധാരയും നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ മറ്റു പ്രത്യേകതകളാണ്.

പുരാതനേന്ത്യൻ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ സമന്വയഭാവത്തിന്റെ വർണപ്പൊലിമയുള്ള ഉദാഹരണമാണ് ആദിശങ്കരന്റെ ജീവിതവും ഉദ്ബോധനങ്ങളും. അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ച പ്രായോഗികതത്വശാസ്ത്രം ഇന്ത്യയിലെ പ്രബലപ്പെട്ട രണ്ടു മതങ്ങളായ ഹിന്ദുമതത്തേയും ബുദ്ധമതത്തേയും രഞ്ജിപ്പിച്ചു. ഇസ്ലാംമതതത്വങ്ങളിൽ നിന്നും ഇന്ത്യയുടെ ആത്മഭാവത്തിനു നിരക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം തന്റെ അപഗ്രഥനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളുണ്ട്.

ബി. സി. 2000-ാമാണ്ടിനു മുൻപായി ഇന്ത്യയിൽ വന്നുചേർന്ന ദ്രാവിഡർ വികസ്വരമായ ഒരു ഭൗതികസംസ്കാരം കൈവശമാക്കിയിരുന്നു. സിന്ധുനദീതടത്തിലെ നാഗരികസംസ്കാരം ദ്രാവിഡരുടെ സംഭാവനയാണ്. ഈ ഭൗതികസംസ്കാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ മോഹൻജോദ്രോ, ഹരപ്പ, ലോഥാൽ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഉത്ഖനനത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവർ കോട്ടകൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നുവെന്നും, കപ്പൽ വ്യവസായം നടത്തിയിരുന്നുവെന്നും, അന്താരാഷ്ട്രീയവ്യാപാരബന്ധം പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്നുവെന്നും ഗവേഷണങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാവുന്നു. ആര്യന്മാരുടെ വരവോടെ തെക്കോട്ടു മാറിപ്പോകേണ്ടിവന്ന ദ്രാവിഡരുടെ സംസ്ക്കാരം സിന്ധുതടത്തിൽ നിന്നും പഞ്ചാബും, കാംപില്യവും കടന്ന് ഗംഗാതടങ്ങളിലും അവശ്ശിപ്പുറത്തും വ്യാപിച്ചു. ദ്രാവിഡരെയും പിന്നീട് ഇന്ത്യയിൽ വന്ന ആര്യന്മാരെയും രണ്ടു വർഗങ്ങളും എന്നതിനുപരിയായി ദ്രാവിഡ-ആര്യഭാഷകളും സംസാരിക്കുന്ന രണ്ടു ജനവിഭാഗങ്ങളും എന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ കരുതുന്നത്.

ബി. സി. 1500-ാമാണ്ടിനോടടുപ്പിച്ച് ഇന്ത്യയിൽ വന്ന ചേർന്ന ആര്യന്മാരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യക്തമായ തെളിവുകളാണ് ഹസ്തിനാപുരത്തു നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത അവശിഷ്ടങ്ങൾ. ആര്യന്മാർ ദ്രാവിഡരോടെന്നപോലെ തദ്ദേശീയരോടും യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു, അവരുടെ ദിഗ്വിജ

യങ്ങൾക്കിടയിൽ വർഗങ്ങൾ കൂടിക്കലർന്നു. ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും പരസ്പരം സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ഒരു പുതിയ സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സൗഹൃദത്തിന്റെ ബഹിഃസ്ഫുരണമാണ് ഉപനിഷദ്ദാചാര്യന്മാരുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ച വികസ്വരമായ പുരാതനഭാരതീയസംസ്കാരം. ഈ സംസ്കാരം ആര്യദ്രാവിഡ വംശങ്ങളുടെ വർഗ-സാമൂഹ്യ-മത-സാംസ്കാരികസങ്കലനത്തിന്റെ സന്തതിയാണ്.

ഇന്ത്യൻ സാംസ്കാരികവികസനത്തിന്റെ പന്ഥാവിലെ ആദ്യത്തെ അംഗീകൃതഘടകമാണ് സിന്ധുനദീതടപരിഷ്കാരം. അതിന്റെ സ്വാധീനം കാലാന്തരങ്ങളിലൂടെ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നതിനാലാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ അതിനെ ആധുനികേന്ത്യയുടെ ജനയിതാവ് എന്നു വിളിക്കുന്നത്. മോഹൻജോദരോയിൽ കണ്ടെത്തിയ പരിഷ്കാരം പ്രധാനമായും നാഗരികമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ത്യയുടെ ജീവിതം, പിൻതുടർന്നുവന്ന നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കടന്നുപോയതു പ്രധാനമായും ഗ്രാമീണമാർഗങ്ങളിലൂടെയാണ്. അങ്ങിനെ ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രകാലസംസ്കാരം സിന്ധു നദീതടത്തിൽ കണ്ട ചരിത്രാതീതമാതൃകയിൽനിന്നകന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ മാതൃകയുടെ സ്വാധീനത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ ജനതയുടെ ജീവിതക്രമത്തിൽ ഇന്നും തങ്ങിനില്ക്കുന്നു.

അലഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന ആര്യന്മാരുടേതിനെക്കാൾ ദൃഢതരവും മഹത്തും ആയിരുന്ന ദ്രാവിഡേന്ത്യയുടെ തനതായ സംസ്കാരം. സൈനികബലം കൊണ്ടു വിജയംവരിക്കുന്ന ഏതൊരു ആക്രമണകാരിക്കും, ആക്രമണത്തിനു വിധേയരാകുന്ന ജനതയുമായുണ്ടാവുന്ന ഇടപെടലുകളുടെ ഫലമായ സാംസ്കാരികസ്വാധീനത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാനാവില്ല എന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ വിധിക്ക് ഉദാഹരണമാണ് ആര്യദ്രാവിഡബന്ധങ്ങളുടെ പരിണതഫലം.

ഈ കാലഘട്ടം മുതല്ക്കിങ്ങോട്ടാണ് ഹിന്ദുമതം അഥവാ ഹിന്ദുജീവിതമാർഗം കരുപ്പിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതെന്നു ചരിത്രം പറയുന്നു. പിന്നീട് പുരാണങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ശിവാരാധനയും ശ്രീകൃഷ്ണോപാസനയും ഹിന്ദുസംസ്കാരത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കപ്പെട്ടു. ചരിത്രരേഖകളിൽ നിന്ന് ശരിയായ തിയതികൾ തപ്പിപ്പിടിക്കുവാൻ സാധ്യമാണെങ്കിലും പാശ്ചാത്യർ ക്രിസ്തുമതവും, മദ്ധ്യപൂർവദേശീയർ ഇസ്ലാംമതവും സ്വീകരിച്ചതിനു കുറഞ്ഞപക്ഷം ആയിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഇന്ത്യയിൽ ഹിന്ദുമതം എന്നൊന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കാം.

പിന്നീട് ഇന്ത്യയിൽ വന്നുചേർന്ന പാഴ്സികളെയോ മുസ്ലിംകളെയോ ക്രിസ്ത്യാനികളെയോ പോലെ പ്രാക്തനസംസ്കാരത്തെ അതേപടി ഉൾക്കൊള്ളുകയല്ല, പ്രത്യുത, ഒരു സാധാരണ സാമൂഹ്യക്രമത്തിലേയ്ക്ക് ദ്രാവിഡരുടെ സാമൂഹ്യവും വർഗപരവുമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയാണ്, ആര്യന്മാർ ചെയ്തത്. അതാണ് ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയും.

മുസ്ലിം–പാർസി കുടിയേറ്റക്കാർ ഹിന്ദുസാംസ്കാരികജീവിതത്തെ നുകർന്നെടുത്തു. തന്മൂലം മതാചാരങ്ങളുടെ മൌലികവിശുദ്ധി നിലനിർത്തണമെന്നാഗ്രഹിച്ചവർക്ക് പില്ക്കാലത്ത് തങ്ങളുടെ അയല്ക്കാരുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ നിന്ന് തങ്ങളുടെ ആചാരങ്ങളെ വേർപെടുത്തുന്നതിനു നിയമസഹായം തേടേണ്ടതായിവന്നു. എങ്കിലും പാർസികളും മുസ്ലിംകളും തങ്ങളുടെ മതത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനത്തുള്ള സ്വന്തംമതാനുയായികളോടുള്ളതിലേറെ പ്രതിപത്തി ഇന്ത്യയിലുള്ള മറ്റു മതക്കാരോട് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് ഹിന്ദുമതത്തിൽനിന്ന് വേർപെട്ട് പ്രത്യേകമതം രൂപീകരിച്ച സിക്കുകാരും ഹിന്ദുമതത്തിലെ മിക്കവാറും എല്ലാ മര്യാദകളും ആചാരങ്ങളും സാമൂഹ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളും പിൻതുടരുന്നു. രാഷ്ട്രീയപരിവർത്തനങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളിലൊരുവിഭാഗത്തെ അവരൊരു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രമാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച സാഹചര്യങ്ങൾ പിന്നീടുണ്ടായി. സിക്കുകാരിൽ ഒരു വിഭാഗവും ചില പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അവരുടെ മതബോധവും രാഷ്ട്രീയജീവിതവും പില്ക്കാലത്ത് കെട്ടുപിണഞ്ഞു.

സമൂഹം

അനിതരസാധാരണമായൊരു ഭൂമിശാസ്ത്രസാഹചര്യത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന്റെ ആവിർഭാവവും വികാസവും. ചരിത്രത്തിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലും ജനതയുടെയും അവരുടെ സാമൂഹികസംഘടനയുടെയും സ്വഭാവത്തെ സ്വാധീനിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു, ഇന്ത്യയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ഘടന. ഒരു വർഗപരീക്ഷണശാലയെന്ന സംജ്ഞ നൽകാവുന്ന ഇന്ത്യ സങ്കീർണമായ വർഗസംയോജനത്തിലൂടെ ദേശജങ്ങളും വിദേശീയങ്ങളുമായ വർഗങ്ങളുടെ സമന്വയമാണ് കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നത്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ചരിത്രം ദർശിച്ചിട്ടുള്ളതിലേറെയും സങ്കീർണമായതത്രേ ഇന്ത്യൻസമൂഹം. ഇതു ദീർഘമായ ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ സംഭാവനയാണ്. അസംഖ്യം ഘടകങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള ഈ സാത്മീകരണപ്രക്രിയയിൽ ഇന്ത്യൻസമൂഹത്തിനു അതിന്റെ മൌലികത വളരെയധികം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാനാണ് സാദ്ധ്യത.

പ്രാചീനസമൂഹം, രക്തബന്ധങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരുന്നു സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേക പ്രദേശത്തു തിങ്ങിപ്പാർക്കുകയും തങ്ങളുടെതായ ഭാഷ സംസാരിക്കുകയും സഗോത്രവിവാഹം ശീലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഈ സമൂഹങ്ങൾ ഒരു പൊതുപൂർവികന്റെ പിൻതുടർച്ചക്കാരായിരുന്നു. നായാട്ടു നടത്തിയും മത്സ്യംപിടിച്ചും, പ്രാകൃതകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചും ജീവിച്ച ഈ സമൂഹം വിശ്രമവേളയിൽ അവരുടെ ആത്മപ്രകാശനത്തിനു വിവിധ മാർഗങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുകയും തങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്ന ദൈവത്തെയും, തങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളെയും താലോലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെ അവരുടെ സവിശേഷമായ സാംസ്കാരികക്രമം വികസിക്കുകയും കലയും ശില്പവും അവർ ജീവിച്ച സാഹചര്യ

ത്തിൽ വളരുകയും ചെയ്തു. മിക്കവാറും എല്ലാ സമൂഹങ്ങളും തികച്ചും സഗോത്രവിവാഹം സ്വീകരിച്ചവരായിരുന്നു.

ഇത്തരം ചെറിയ സമൂഹങ്ങൾ പൊതുവിപത്തിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ രൂപപ്പെട്ടുത്തിയ സഹകരണം സാംസ്കാരികമാതൃകകളുടെ സാത്മീകരണത്തിനു് വഴിതെളിയിച്ചു. സഗോത്രവിവാഹം നിലനിന്ന സമൂഹങ്ങൾക്കുള്ളിലെ സാമ്പത്തികാസമത്വങ്ങൾ അവരുടെ സാമൂഹ്യസംഘടനയ്ക്കു രൂപഭേദം നൽകി. സഗോത്രവിവാഹം തുടർന്നുവെങ്കിലും, വിവാഹം, അന്നു വരെ അതിനു നിയാമകമായി വർത്തിച്ച ആചാരം, മതം, നിയമം എന്നീ ചട്ടവട്ടങ്ങൾക്കുപരി ധനം, ഭ്രഷ്ടു്, അവകാശങ്ങൾ സാമൂഹ്യപ്രശസ്തി എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഈ വികാസം ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന എല്ലാ മതങ്ങളെയും ബാധിച്ചിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സമൂഹം പൗരാണികസമൂഹമാണു്. ശീലം, ആചാരം. പെരുമാറ്റം എന്നിവയുടെ സ്വാധീനം നിലനില്ക്കുന്ന ലളിതമായ സമൂഹമാണു് പൗരാണികസമൂഹം. എങ്കിലും, നമ്മുടെ സമൂഹത്തെ പ്രാക്-വ്യാവസായിക സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ നിന്നു് വ്യാവസായികസമൂഹം എന്ന നിലയിലേയ്ക്കു് പരിവർത്തനപ്പെടുത്തിയതിൽ ആധുനികത്വത്തിനു നിർണായകമായ പങ്കുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യരുടെ സ്വാധീനമാണിതിനു കാരണം.

കരകൗശലത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ പുരാതനസമൂഹം മുന്നിട്ടു നിന്നിരുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും വിപുലമായ രക്ഷാധികാരത്തിൽ പുരോഗമിച്ച കരകൗശലകല, സാങ്കേതികവും ആലങ്കാരികവുമായ പൂർണതയുടെ അത്യുച്ചകോടിയിൽ എത്തിയിരുന്നു.

ലോകം മുഴുവനും അന്ധതയിലായിരുന്നപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ നാളന്ദ, തക്ഷശില, ഉജ്ജയിനി തുടങ്ങിയ സർവകലാശാലകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജാതിഭേദം വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്നസമൂഹങ്ങൾ വർണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾക്കു് രൂപം നൽകി. വൈദികാനുശാസനവും പൗരോഹിത്യസ്വാധീനവും മൂലം സമത്വരഹിതവും ചൂഷണാധിഷ്ഠിതവുമായ സമുദായം ഉറപ്പും നിലനില്പും നേടി.

ജാതിസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പേരിൽ തൊഴിൽവിഭജനം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള കേന്ദ്രീകൃതസമൂഹമാണു് ഇന്ത്യയുടെ സവിശേഷമായ പ്രാചീന ഗ്രാമസമുദായം. ഇത്തരം സമൂഹം സഹിഷ്ണുതാസ്വഭാവം പുലർത്തിപ്പോന്നു എന്നാണു് ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്.

ഒരു ആധുനികശാസ്ത്രീയസമൂഹത്തിന്റെ നിർമാണമാണു് നാം ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. താല്ക്കാലികമായി വിദേശസഹായം സ്വീകരിച്ചു

കൊണ്ട് ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽ സ്വാശ്രയശീലവും സാമ്പത്തിക വികാസവും കൈവരിക്കുകയാണ് ഇന്ത്യയുടെ ലക്ഷ്യം. ഒരു സ്വതന്ത്രസമുദായത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ നമ്മുടെ സാമ്പത്തികരംഗം വികസിപ്പിക്കുവാനാണ് നാം ശ്രമിക്കുന്നത്.

പുരോഗതിയ്ക്കു വേണ്ടി യുക്തിചിന്തയുടെ മാർഗങ്ങളം അവലംബിക്കുന്നതിനെതിരായി ഇന്ത്യക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചില ചരിത്രശക്തികളും പൗരാണികവ്യവസ്ഥിതിയുമാണ് ഇന്ത്യയെ നേരിടുന്ന പ്രധാന ദുർഘടം. ജാതിചിന്ത, ഭാഷാതീവ്രവാദം, പ്രാദേശികത്വം, സങ്കുചിതസാമുദായികത്വം ഇവയാണ് മേല്പറഞ്ഞ ശക്തികളം. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമം കൈവരിക്കുന്നതിനു് ഈ സങ്കുചിത ചിന്താഗതികളെല്ലാം ഒന്നുപോലെ തടസ്സമാണ്. സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ അസമത്വങ്ങളം ഈ സങ്കുചിതചിന്താഗതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സാംസ്ക്കാരികവും പൗരാണികവുമായ ശക്തികളെ അവഗണിക്കാതെ, എങ്കിലും ഭൗതികപരിഗണനകൾക്കും സാമ്പത്തികവളർച്ചയ്ക്കും മുൻതൂക്കം നൽകിക്കൊണ്ട് വൈകാരികോദ്ഗ്രഥനം കൈവരുത്തുകയാണ് ഇന്ത്യയിൽ രാഷ്ട്രീയസുരക്ഷിതത്വം നേടുന്നതിനുള്ള ഏകമാർഗം.

ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിലെ പ്രാമാണികവിഭാഗം എന്നു പറയാവുന്ന സർവകലാശാലാംഗങ്ങളം, ഗവണ്മെൻറുദ്യോഗസ്ഥർ, വൻകിടവ്യവസായികളം, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകർ എന്നിവർക്കാണ് ഇന്നു് ഇവിടെ ഏറ്റവും സ്വാധീനമുള്ളതു്. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയപരിതസ്ഥിതിയിൽ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭാവി നിർണയിക്കുന്നതു് അവരാകുന്നു.

2

ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ദേശീയത

'ഇന്ത്യ ഒരു രാഷ്ട്രം' 'വൈവിധ്യത്തിൽ ഏകത്വം' 'ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ദേശീയത്വത്തിന്റെ ആവിർഭാവം' എന്നീ വസ്തുതകളെക്കുറിച്ചാണ് ഈ പ്രകരണത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്.

1957-ൽ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റു നിയമിച്ച ഔദ്യോഗികഭാഷാകമ്മീഷൻറിപ്പോർട്ടിലെ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കുറിപ്പിൽ പ്രൊഫസർ സുനീതികുമാർ ചാറ്റർജി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് "ഇന്ത്യ അനേകം സങ്കുചിത ദേശീയതകളായിത്തകർന്നു പോകുന്നതിനുള്ള വിപൽസാദ്ധ്യത നിലനില്ക്കുന്നു" എന്നാണ്.

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ ഗവർണർ ജനറലായിരുന്ന ശ്രീ. സി. രാജഗോപാലാചാരിയും ഈ ആസന്നവിപത്തിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. "ഭാവി ഈശ്വരന്റെ കരങ്ങളിലാണ്. എന്നാൽ എനിക്ക് വിവേചിക്കാൻ കഴിയുന്നിടത്തോളം ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തെ ബലഹീനമാക്കുന്ന ശക്തികളും ആത്യന്തികമായി പ്രബലപ്പെടുകയും....രാഷ്ട്രം ദുർഭരണത്തിൽ നിന്നും അഴിമതിയിൽ നിന്നും ഉളവാകുന്ന പ്രകൃതിമാർഗമായ രാഷ്ട്രീയഅരാജകത്വത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ കടന്നുപോകുവാൻ നിർബന്ധിതമാവുകയും ഫാസിസ്മം എന്ന വിപത്തു് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരികയുംചെയ്യും" എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

ഇന്ത്യ എന്ന രാഷ്ട്രം

ഇന്ത്യ ഒരു രാഷ്ട്രം ആണോ എന്ന പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു മുൻപ് രാഷ്ട്രം എന്നാൽ എന്തു് എന്നു് പരിശോധിക്കുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കും. 'രാഷ്ട്രീയമായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ദേശീയത' എന്നാണ് രാഷ്ട്രത്തിനു പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നിർവചനം. എന്താണ് ഈ ദേശീയത? ഒരേ രാജ്യത്തിൽ താമസിക്കുകയോ ഒരേ ഭാഷ സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ഏകത്വത്തെ 'ദേശീയത' എന്നു് വിളിക്കാം. പ്രൊഫ: ബാർക്കറിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു നിശ്ചിതപ്രദേശത്തെ അധിവസിക്കുകയും അങ്ങനെ ഒരേ മണ്ണിൽ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്നു എന്ന വസ്തുതയാൽ ഒത്തൊരുമിക്കുകയുംചെയ്ത ഒരു കൂട്ടം ആളുകളാണ് രാഷ്ട്രം.

അപ്പോഴും ഇന്ത്യ ഒരു രാഷ്ട്രം ആണോ? ഈ ചോദ്യത്തിനു് പലരീതിയിലുള്ള മറുപടികളായിരിക്കും ലഭിക്കുക. ഇന്ത്യൻജനത ഒരൊറ്റ രാഷ്ട്രമായി സംഘടിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ഭാഷ, മതം, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇത്രയേറെ വൈവിധ്യം വെച്ചുപുലർത്തുന്നതു കൊണ്ടു് ഇന്ത്യയെ ഒരു രാഷ്ട്രമായി കണക്കാക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നും ഒരു കൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു. പ്രശസ്ത ചരിത്രകാരനായ എച്ച്. ജി. വെൽസ് ഇന്ത്യയെ ഒരു രാഷ്ട്രമായല്ല "അനേകം രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സഞ്ചിതസമൂഹ"മായാണു് കാണുന്നതു്. പ്രൊഫ: ബാർക്കറിന്റെ നിർവചനം കണക്കിലെടുത്താൽ മറ്റു് ഏതൊരു ആധുനികരാഷ്ട്രത്തെയും പോലെ ഇന്ത്യയും ഒരു രാഷ്ട്രമാണു്. ഭരണഘടനാപ്രകാരം ഒരു ഫെഡറൽ രൂപം ഇന്ത്യയ്ക്കു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്ത്യക്കാരനു് ഏകപൗരത്വമാണു് വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആന്തരികമായ വൈവിധ്യങ്ങളും വൈരുധ്യങ്ങളും നിലനിന്നുവെങ്കിലും ചൈനയുടേയും പാകിസ്ഥാന്റെയും ആക്രമണങ്ങൾ നേരിടേണ്ടി വന്നപ്പോഴും ഉണർന്നെണീറ്റു് ഒരൊറ്റ മനുഷ്യനെപ്പോലെ ചെറുത്തുനിന്ന ഇന്ത്യൻജനത ഒരൊറ്റ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചിത്രമാണു് ലോകത്തിനു മുൻപിൽ അവതരിപ്പിച്ചതു്.

നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം

വൈവിധ്യത്തിൽ ഏകത്വം കണ്ടെത്തിയ, പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച, ദിവംഗതനായ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റുവിന്റെ വിശ്വവിഖ്യാതമായ "ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ" എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രമേയം തന്നെ നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം എന്ന തത്വമാണു്.

കഴിഞ്ഞുപോയ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ ഇന്നോളം ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾ ഭാഷ, മതം, ജാതി, വർഗം, എന്നിവയിൽ വൈവിധ്യംവെച്ചു പുലർത്തിയിരുന്നുവെങ്കിലും ഇവയുടെയൊക്കെ പിന്നിൽ അഭിനന്ദനാർഹമായ സാംസ്കാരിക ഐക്യം എന്നും നിലനിന്നിരുന്നു. ഈ ഐക്യബോധം സ്വാതന്ത്ര്യപ്രചോദിതമാണു്.

ഇത്തരം വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞ പല ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളും അവയെ നിർമാജനം ചെയ്യാനും ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ തലങ്ങളിൽ ഐക്യബോധം അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുവാനും വൻതോതിൽ പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാമതവും, ഇസ്ലാംമതവും സാർവദേശീയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് പ്രസ്ഥാനവും ഇത്തരത്തിൽ തീവ്രശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളാണു്.

ഇന്ത്യ ഒരു വശത്തു്, സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഐക്യം സുദൃഢമാക്കാൻ വേണ്ടി ഉറ്റു ശ്രമിക്കുകയും മറുവശത്തു് ഭാഷ, ചരിത്രം, പാരമ്പര്യം, മതം, പ്രദേശം, കാലാവസ്ഥ എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള

സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരികവൈവിധ്യത്തിനു് സൈരവിഹാരം അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടു കർമമാർഗങ്ങളെയും പൊരുത്തപ്പെടുത്തുക എന്നതു് വൈരുദ്ധ്യാത്മകമാണു്. എങ്കിലും വൈവിധ്യത്തിൽ ഏകത്വം എന്ന തത്വം പ്രത്യക്ഷവും അനിവാര്യവുമായ ലക്ഷ്യം എന്ന നിലയ്ക്കു് എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരനും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിന്റെ പരിണാമവികാസങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നു. നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം ഇന്ത്യയുടെ ഐതിഹാസികചരിത്രമാണു്. ഈ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായുള്ള കൽക്കളായി വേണം നമ്മുടെ മതം, ജാതിസമ്പ്രദായം, കൂട്ടുകുടുംബം എന്നിവയെ എല്ലാം പരിഗണിക്കേണ്ടതു്.

1464

ഹിന്ദുക്കളും ഇന്ത്യയിൽ വന്നുചേർന്ന മുസ്ലിംകളും തമ്മിൽ നടന്ന പരസ്പരസങ്കലനം അനിതരസാധാരണവും ശ്രദ്ധേയവുമായ ഒരു സാംസ്കാരികപ്രക്രിയയ്ക്കു് മാർഗംതെളിയിച്ചു. ഈ പ്രക്രിയ ജനജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും വ്യാപിക്കാൻപോരുന്നതായിരുന്നു. വാസ്തുവിദ്യയിൽ ഹിന്ദു-മുസ്ലിംമാതൃകകളും ചേർന്ന ഒരു പുതിയ ശൈലി രൂപംകൊണ്ടു. സംഗീതത്തിലും ഭാഷയിലും അത്തരം സംയോജനങ്ങളിൽനിന്നു ഫലങ്ങളുളവായി. ഹിന്ദുക്കളും, മുസ്ലിംകളും യഥാക്രമം ഹിന്ദി, ഉറുദു ഭാഷകളുടെ വികാസത്തിനു് സഹായിച്ചു. ഈ ഭാഷകളും സംസ്കൃതം, പേർഷ്യൻ, അറബിക് എന്നീ ഭാഷകളിലെ പദങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടാണു് വളർന്നതു്.

സംസ്കാരങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായ ഈ സങ്കലനപ്രക്രിയയുടെ പ്രതിഫലനം മതത്തിന്റെ മണ്ഡലങ്ങളിലും ദൃശ്യമായി. കബീർ, ഗുരുനാനക് എന്നിങ്ങനെ പല എണ്ണപ്പെട്ട മതാചാര്യന്മാരുടേയും പ്രബോധങ്ങളിൽ ഈ രണ്ടു മതങ്ങളിലേയും സിദ്ധാന്തങ്ങളും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സമഭാവന ആചാരങ്ങളേയും ബാധിച്ചു. വളരെയധികം ഹിന്ദുക്കളും ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിച്ചതിന്റെ പിന്നിലുള്ള അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളിലൊന്നു് ഈ സമഭാവനയാണു്. മതസങ്കലനം അതിന്റെ പരമോന്നതകോടിയിലെത്തിയതു് മുഗളന്മാരുടെ കാലത്താണു്.

ഔറംഗസീബ് ഒഴികെയുള്ള മുഗൾചക്രവർത്തിമാരുടെ സഹിഷ്ണുതാഭാവം ഈ സങ്കലനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഹിന്ദു-മുസ്ലിംമതതത്വങ്ങളെ സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് മഹാനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തി സ്ഥാപിച്ച 'ദീൻ-ഇലാഹി' എന്ന മതവും തന്റെ ഹിന്ദു ഭാര്യമാർക്കു് സ്വന്തം മതം പിൻതുടർന്നുകൊള്ളുന്നതിനു് അദ്ദേഹം നല്കിയ അനുവാദവും ഈ വഴിക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബോധപൂർവമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ഉദാഹരണമാണു്.

ക്രിസ്തുമതപ്രചാരത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ നിന്നും ഹിന്ദുക്കളും പലതും സ്വീകരിച്ചു. മതപരിവർത്തനങ്ങളും കുറെയൊക്കെ നടന്നു.

ഐക്യത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ഹിന്ദു-മുസ്ലിം സംസ്ക്കാരങ്ങളിലെ സമഭാവനയെ പുലരാൻ അനുവദിക്കുന്നതു് തങ്ങളുടെ താല്പര്യസംരക്ഷണത്തിനു് ഹാനികരമാകുമെന്നു് ബ്രിട്ടിഷുകാർക്കറിയാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഹിന്ദുക്കളെയും മുസ്ലിംകളേയും 'ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക'എന്ന വികൃതമായ രാഷ്ട്രീയപരിപാടി വഴി അവർ ഇന്ത്യയിൽ സാമുദായികസംഘട്ടനത്തിന്റെ വിത്തു പാകി. ഈ സംഘട്ടനങ്ങളുടെ അന്തിമഫലമായിരുന്ന ഇന്ത്യാവിഭജനം.

സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയുടെ മതപരമായ സമീപനം 'മതേതരത്വ'മാണെന്നു് ഭരണഘടന പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇന്ത്യ മതവിരുദ്ധരാഷ്ട്രമല്ല. ഒരു മതത്തിനും പ്രത്യേക പരിഗണന നല്കിയിട്ടുമില്ല. എല്ലാ മതങ്ങളോടും ഒരേ സമീപനം തന്നെ വെച്ചു പുലർത്തുന്നു. നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം എന്ന പ്രമാണത്തിലെ ഒരു പരീക്ഷണമാണിതു്.

വിസ്തൃതമായ ഒരു ഭൂവിഭാഗത്തിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന വളരെയേറെ സമുദായങ്ങളും അവയുടെ അവാന്തരഘടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം ദൃഢതരമാക്കാനുള്ള മറെറാരു സാഹസികയജ്ഞമാണു് ഇന്ത്യൻ ഫെഡറലിസം.

പക്ഷേ, നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നിരുന്ന വൈവിധ്യങ്ങളും പുലരാനനുവദിക്കുന്നതോടൊപ്പം സ്വന്തം സാമ്പത്തികപുരോഗതിക്കും സുരക്ഷിതത്വത്തിനും അവശ്യം വേണ്ടുന്ന ഐക്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്കയെന്നതു് അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല.

ഐക്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് തുരങ്കംവെയ്ക്കുന്ന അപകേന്ദ്രകശക്തികളും ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ പേരിലുള്ള സങ്കുചിതചിന്താഗതിയാണു് ഇവയിൽ ഒന്നു്. ഇന്ത്യയുടെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാമാന്യജനങ്ങളെ അലട്ടുന്ന ദാരിദ്ര്യമാണു് മറെറാന്നു്. ഓരോരുത്തരുടേയും ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ മിതമായ വകകളെങ്കിലും ഉറപ്പു ചെയ്യാൻ ഗവണ്മെൻറിനു കഴിയണം. സ്വകാര്യമുതലാളിമാരുടെ കയ്യിൽ വർധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തികകേന്ദ്രീകരണത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തി സാമ്പത്തികപുനർവിതരണം നടത്തുന്നതു കൊണ്ടു് എളിയവനും വലിയവനും തമ്മിൽ നിലനില്ക്കുന്ന ജീവിതത്തോതിലുള്ള വിടവു് ക്രമേണ നികത്തുന്നതിനു് ഗവണ്മെൻറിനു് സാധിക്കും. ഭൗതികസമ്പത്തിൽ നിലവിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു് ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യം പൂർവാധികം ദൃഢതരമാക്കാനുള്ള കർത്തവ്യം രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടേതാണു്. ആഹാരരീതി, വസ്ത്രം, കല, ആഘോഷങ്ങൾ എന്നിവയിൽ മൂലമായിരിക്കുന്ന വൈവിധ്യങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നതിനു് അനുവദിക്കാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഔദ്യോഗികവും ആഘോഷപരവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഐക്യത്തിന്റെ നിദർശകമായ ഒരു പൊതുദേശീയ വസ്ത്രധാരണരീതി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു് ദേശീയ ഐക്യബോധം വളർത്തുന്നതിനു് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം എന്ന തത്വത്തെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ട് വിഘടനചിന്തയ്ക്ക് സ്ഥാനമില്ലാത്തതും എന്നാൽ വൈവിധ്യത്തെ മാനിക്കുന്നതുമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തികസമ്പ്രദായം നമുക്കാവിഷ്കരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ അവിരാമമായ പരിശ്രമം എത്രത്തോളം വിജയകരമായിരിക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും നമ്മുടെ ദേശീയ ബോധത്തിന്റെ വളർച്ചയും ദേശീയതയുടെ നിലനില്പും.

ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുടെ ആവിർഭാവം

ഇന്നു നാം അറിയുന്നതരത്തിലുള്ള ദേശീയബോധം രൂപം പ്രാപിച്ചതു് കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലാണു്. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ അദ്ധ്യായമായി ഇംഗ്ലീഷ് ചരിത്രകാരന്മാർ വിവരിക്കുന്ന 1857-ലുണ്ടായ ലഹളയെ ഈ ദേശീയബോധത്തിന്റെ ആദ്യപ്രതിഫലനമായി വിശേഷിപ്പിക്കാം. പക്ഷെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇതിനെ ശിപായിലഹളയെന്നാണു് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്. ചില ഇന്ത്യൻ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതൊരു സ്വാതന്ത്ര്യസമരമാണു്. രാഷ്ട്രീയം, സൈനികം, സാമുദായികം, മതപരം, സാമ്പത്തികം എന്നിങ്ങനെ പല തലങ്ങളിൽനിന്നു വേണം ഇതിനെ നോക്കിക്കാണാൻ. സുദൃഢമായ ദേശീയബോധത്തിന്റെയും ശരിയായ നേതൃത്വത്തിന്റേയും അഭാവവും ഹിന്ദുക്കളുടേയും മുസ്ലിംകളുടേയും ലക്ഷ്യങ്ങളിലുള്ള ഭിന്നിപ്പും ഈ വിപ്ലവത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തി. പല നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടേയും ബ്രീട്ടീഷ് പക്ഷപാതിത്വവും ഇന്ത്യൻരണവീരന്മാരായ ഝാൻസിറാണിയേയും സിക്കുകാരേയും ഇന്ത്യാക്കാക്കെതിരായി രണാങ്കണത്തിലിറക്കുന്നതിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ കൈവരിച്ച വിജയവും ഈ ദേശീയവിപ്ലവത്തിനു് പരാജയത്തിന്റെ കനത്ത തിരിച്ചടികളും നൽകുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്കുവഹിച്ചു. പക്ഷെ ഉത്തേജിതമായ ദേശീയവികാരത്തിനു് ചലനം നൽകുവാൻ പരാജയപ്പെട്ട ഈ വിപ്ലവത്തിനു കഴിഞ്ഞു എന്നതു് എടുത്തുപറയേണ്ട വസ്തുതയാണു്.

1858-ൽ ഇന്ത്യയുടെ ഭരണം ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനിയിൽ നിന്നും ബ്രിട്ടീഷ് ചക്രവർത്തി ഏറ്റെടുത്തു. ക്രമേണ ഇന്ത്യയിലുടനീളം ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു ഐകരൂപ്യം ഉണ്ടായി.

അഖിലേന്ത്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ദേശീയബോധം ഉണ്ടാവിച്ചതു് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റു് ഭരണപരമായ കാര്യത്തിൽ കൈവരുത്തിയ ഐകരൂപ്യത്തിന്റെ പ്രതികരണമെന്ന നിലയ്ക്കാണു്. യന്ത്രവല്കരണവും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1833-ൽ മെക്കാളപ്രഭുവാണു് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യയിൽ ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുൻകൈ എടുത്തതു്. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തോടെ ജനാധിപത്യ-ലിബറൽ ആശയഗതികൾക്കു് ഇന്ത്യയിൽ പ്രചാരം ലഭിച്ചു. ഇതു് ഇന്ത്യൻ ജനതയേയും അവരുടെ ചിന്താഗതിയേയും സാരമായി സ്വാധീനിച്ചു. പാശ്ചാത്യ ആദർ

ശങ്ങളിൽ ആകൃഷ്ടരായ ഒരു വിഭാഗം അഭ്യസ്തവിദ്യരായ യുവാക്കൾ ദേശീയ മനോഭാവമുള്ളവരായിത്തീരുകയും രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സ്വയംഭരണാവകാശങ്ങൾക്കുമായി അവർ ജനങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്ത്യയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ഐക്യവും പ്രായേണ ദീർഘമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തെ വിദേശഅടിമത്വവും ദേശീയ ബോധത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു് കാരണമായി. ഈ അടിമത്ത്വത്തിന്റെ മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഫലം കൂട്ടായ്മ ബോധവും തങ്ങൾ ഒരേ വിധിക്കു് വിധേയരാണെന്ന ധാരണയുമാണു്.

യന്ത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവവും യാത്രാസൗകര്യങ്ങളുടെ വർധനയും വിനിമയമാർഗങ്ങളുടെ പുരോഗതിയും ഇന്ത്യയെ കൂടുതൽ നിയന്ത്രണവിധേയമാക്കി. ഈ അവസ്ഥയിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ തങ്ങളുടെ യജമാനത്തമനോഭാവം കൂടുതൽ പ്രകോപനപരമായ നിലയിൽ പ്രകടമാക്കി. ഇന്ത്യക്കാരന്റെ ദേശീയബോധം ഉത്തേജിതമാകുവാൻ ഇതു് നല്ലൊരു സാഹചര്യമായി. നൂറ്റാണ്ടുകളായി ആലസ്യത്തിലമർന്നുകിടന്നിരുന്ന ഒരു ജനതയുടെ ആത്മാഭിമാനബോധം മെല്ലെ തല ഉയർത്തി. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ഈ ഉണർവിനെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി. രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഉത്ഥാനപതനങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിയാമകചരിത്രഗതികളെക്കുറിച്ചും ഉണ്ടായ വിജ്ഞാനം പരോക്ഷമായി ദേശാഭിമാനത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾക്കു് ഊടും പാവും നെയ്തു.

മുകളിൽ നിന്നും അടിച്ചേല്പിക്കപ്പെട്ട വിദേശസംസ്കാരം തുടച്ചുമാറ്റണമെന്നും ഇന്ത്യയുടെ ധന്യമായ പൈതൃകത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നവ്യസംസ്കാരം പടുത്തുയർത്തണമെന്നും ഉള്ള ആഗ്രഹം ഇന്ത്യൻ ദേശീയത്വത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളാണു്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഇന്ത്യൻജനത ആകെക്കൂടി നിർവീര്യരും അപകർഷതാബോധത്തിന്റെ ഭാരം ചുമക്കുന്നവരും ശുഷ്കമായ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ഉടമകളും ആയിരുന്നു. വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ഈ ശൂന്യശൂന്യത, ധന്യമായ ഭൂതകാലത്തിനു് മായാവിലസിതമായ ഒരു പരിവേഷം നൽകി. നമ്മുടെ നേതാക്കൾ പിന്നിലേയ്ക്കു് നോക്കുകയും മഹത്തായ ഭൂതകാലത്തിൽ ആവേശം കൊള്ളുകയും ചെയ്തതു് തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണു്.

ഭൂതകാലമഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മധുരോദാരമായ സ്മരണയും ശുഷ്കമായ വർത്തമാനകാലം വരുത്തിവെച്ച അടിമത്തവും തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടിയപ്പോൾ നമ്മുടെ ദേശീയബോധം വിജൃംഭിച്ചു എന്നു പറയാം. ജവഹർലാൽ നെഹ്രുവിന്റെ 'ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ദേശീയബോധത്തെ "കഴിഞ്ഞ കാലഘട്ടങ്ങളേയും, പാരമ്പര്യങ്ങളേയും, അനുഭവങ്ങളേയും കുറിച്ചു് ഒരു സമൂഹത്തിനുള്ള സ്മരണ"യായി പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ദേശീയബോധത്തെ അദ്ദേഹം നീതീകരിക്കുന്നു. "ഏതൊരു രാജ്യത്തിനും ദേശീയബോധമാണു് പ്രഥമവും പരമപ്രധാനവുമായ പ്രചോദനം".

"സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഉൽക്കടമായ വികാരങ്ങളുള്ള ഇന്ത്യക്കാരെങ്കിൽ അതു് ഇരട്ടിച്ച ശക്തിയുള്ള ഒരു ചോദന തന്നെയാണു്" എന്നു് അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. പൂർവകാലപാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഉൽക്കടവികാരം ബുദ്ധിപരമായി വേണ്ടുവോളം വളർച്ചയുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവരിൽ ആ പാരമ്പര്യത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു പോകാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയായി മാറുക സ്വാഭാവികമാണു്. ഇന്ത്യയിൽ ഇതു തന്നെ സംഭവിച്ചു. അതായതു് നമ്മുടെ ദേശീയബോധത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകം പുനരുദ്ധാരണ(റിവൈവലിസ്റ്റു)വാസനയായിരുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷുഭരണത്തിന്റെ പ്രകൃതവും സ്വഭാവവും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിലനിന്നിരുന്ന രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതിയെ കണക്കിലെടുത്താണു് തീരുമാനിച്ചിരുന്നതു്. എങ്കിലും ആദ്യം പാശ്ചാത്യലിബറൽചിന്താഗതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണങ്ങളും നടപ്പിലാക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറിനു് പൈമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നു. സതി നിറുത്തലാക്കുക, പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കുക, ഇന്ത്യൻപത്രങ്ങളുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളും പിൻവലിക്കുക, ഇന്ത്യൻനിയമങ്ങളും ക്രോഡീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാഥമികനടപടികളും കൈക്കൊള്ളുക ഇങ്ങനെ നിരവധി പരിഷ്കാരങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയതു് പിന്നീടാണു്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പരിഷ്കാരങ്ങളെ "ബ്രിട്ടീഷ് നിയമസംഹിതയുടേയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റേയും സർഗാത്മകചേതന"യായി കാണുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ഫലപ്രദമായ ഭരണസംവിധാനവും അടക്കമുള്ള സൈനികശക്തിയും അടങ്ങുന്ന ആധുനികഗവണ്മെൻറിന്റെ ഉപകരണങ്ങളുടെ പേരിലാണു് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഏറ്റവുമധികം അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്നതു്. ഭരണപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഏകീകരണത്തെത്തുടർന്നു് അവർ സാമ്പത്തിക ഏകീകരണവും സാധ്യമാക്കി. കൂടാതെ സുസജ്ജമായ ഗതാഗത-വാർത്താവിനിമയസൗകര്യങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തി ജനലക്ഷങ്ങളുടെ ദേശീയപ്രബുദ്ധതയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത രാഷ്ട്രീയ ഐക്യബോധം ഇവ ഉളവാക്കി.

ഇന്ത്യൻ ദേശീയതാബോധം ആദ്യമായി സാമൂഹ്യ-മത-നവീകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെയാണു് പ്രകടമായതു്. ബ്രഹ്മസമാജം, പ്രാർത്ഥനാസമാജം, സർസയ്യിദ് അഹമ്മദ്ഖാന്റെ പ്രസ്ഥാനം, അലിഗാർമുസ്ലിം കോളേജ്, ആര്യസമാജം, രാമകൃഷ്ണമിഷൻ, തിയസോഫിക്കൽ സൊസൈറ്റി, സോഷ്യൽ റിഫോംസ് കോൺഗ്രസ് എന്നിവയാണു് ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ. നമ്മുടെ ദേശീയബോധത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകം പുനരുദ്ധാരണ വാസനയാണെന്നു് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ? മറ്റൊരു ഘടകം നവീകരണവാസനയായിരുന്നു. ചില പ്രത്യേകപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ നവീകരണങ്ങളെന്നും മറ്റു ചിലവയെ പുനരുദ്ധാരകമെന്നും വേർതിരിക്കാൻ വയ്യാത്തവിധം എല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും കൂടിക്കുഴഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ബ്രഹ്മസമാജം, പ്രാർത്ഥനാസമാജം, സോഷ്യൽ റിഫോംസ് കോൺ

ഗ്രസ് ഇവ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് നവോത്ഥാനപരമായ ഇടപെടൽ നടത്തിയിട്ടില്ല. മറ്റു സംഘടനകളും കൂടുതൽ നവോത്ഥാനപരങ്ങളായിരുന്നു. പ്രത്യയശാസ്ത്രതലത്താൽ ഉദ്ബുദ്ധമായ ദേശീയവികാരത്തിനും രാഷ്ട്രീയ ഉണർവിനും ആത്മധൈര്യം നൽകുകയാണു് ഇവ ചെയ്തതു്. പക്ഷേ ഈ മതനവീകരണസംഘടനകളുടെ രാഷ്ട്രീയത്തിലുള്ള ഇടപെടൽ ദൂഷ്യഫലങ്ങളും ഉളവാക്കി. ഇവ ഹൈന്ദവ-ഇസ്ലാം പാരമ്പര്യങ്ങളെ അതിശയോക്തിപരമായി ചിത്രീകരിക്കുകയും പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെയും വിലയിടിച്ചു കാണിക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു തരം പിൻതിരിപ്പൻ ചിന്താഗതിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. മറ്റു പലതിനേറെയും കൂട്ടത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലെ ഈ ചിന്താഗതി മുസ്ലിംസാമുദായികതാത്തേയും പാകിസ്ഥാൻ സ്ഥാപിക്കണമെന്ന വാദത്തേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. 19-ാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യം മുതല്ക്കുണ്ടായ ഹിന്ദു നവോത്ഥാനത്തിലും അതിനെത്തുടർന്നുവന്ന മുസ്ലിംനവോത്ഥാനത്തിലും മുസ്ലിംവിഘടനാവാദം നല്ല പങ്കു വഹിച്ചു. നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയ്ക്കു് ആദ്യകാലത്തു ആത്മധൈര്യം നല്കിയെങ്കിലും അതിനോടൊപ്പം തന്നെ അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ നിലനില്പിനും സങ്കുചിതവിഭാഗീയചിന്താഗതികൾക്കും ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പ്രേരകശക്തികളായും വർത്തിച്ചു.

'ആധുനികഇന്ത്യയുടെ പിതാവു്' എന്നറിയപ്പെടുന്ന രാജാറാം മോഹൻറോയിയാണു് 1835-ൽ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നോടി എന്നറിയപ്പെടുന്ന ബ്രഹ്മസമാജം സ്ഥാപിച്ചതു്. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം അദ്ദേഹത്തെ പാശ്ചാത്യലിബറൽചിന്താഗതിയുടെയും ക്രിസ്തീയ ഉൽബോധനങ്ങളുടേയും ആരാധകനാക്കിയിരുന്നു. ഒപ്പം ഇന്ത്യയുടെ ഭൂതകാലചരിത്രത്തിലും വേദങ്ങളിലെ അനുശാസനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അനർഘമൂല്യങ്ങളും ദർശിച്ചു. പക്ഷേ പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യസംസ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ വിമർശനാർഹമായ പലതും അദ്ദേഹത്തിനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ജാതിസമ്പ്രദായം, ശൈശവവിവാഹം, സതി എന്നീ ദുരാചാരങ്ങളെ അദ്ദേഹം വിമർശിച്ചു. ഇത്തരം ദുരാചാരങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽനിന്നും തുത്തെറിയുന്ന കാര്യത്തിലെങ്കിലും ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണം ഇന്ത്യയ്ക്കു് നല്ലതാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ബംഗാളി, പേർഷ്യൻ, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നീ ഭാഷകളിൽ അദ്ദേഹം പത്രങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ചുരുക്കത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ ബുദ്ധിപരവും സാമൂഹികവും മതപരവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനം അഗാധമായിരുന്നു.

ബ്രഹ്മസമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ 1878-ൽ കല്ക്കട്ട കേന്ദ്രമാക്കി ഒരു തൊഴിലാളിസമിതി സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതല്ക്കു തന്നെ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിൽ ഇടതുപക്ഷചിന്താഗതി ലീനമായിരുന്നുവെന്നതിനു് ഒരു നല്ല തെളിവാണിതു്.

1843-ൽ സ്ഥാപിച്ച ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യാസൊസൈറ്റി, 1851-ലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യാ അസോസിയേഷൻ, 1853-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറിനു് പരാതി സമർപ്പിക്കുന്നതിനായി കല്ക്കട്ട, ബോംബെ, മദ്രാസ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ രൂപീകരിച്ച മറ്റു സംഘടനകളും ഇവയിലെല്ലാം ദേശീയപ്രബുദ്ധതയുടെ തീക്കനൽ അടങ്ങിയിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും ശരി.

വിവിധ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളുടെ വികസനവും ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിനു് ഉത്തേജനം നല്കി. ബങ്കിമചന്ദ്രചാറ്റർജി, ദ്വിജേന്ദ്രലാൽ എന്നിവരുടെ നോവലുകളും പ്രാദേശികഭാഷകളിലുള്ള മറ്റു കൃതികളും സാധാരണ ജനങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധരാക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. മുഹമ്മദ് ഇക്ബാൽ ഉറുദുവിൽ രചിച്ച സാഹിത്യകൃതികളും ദേശീയപ്രബുദ്ധതയെ സാമാന്യജനങ്ങളിലേയ്ക്കു് പകർന്നുകൊടുത്തു. ബംഗാളിഭാഷയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയ വിശ്വമഹാകവിയായ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിൻെറ ജീവിതം ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ഉദ്ധാരണത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിശ്വോത്തരങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളും, നാടകങ്ങളും, കഥകളും ജനലക്ഷങ്ങളിൽ ദേശാഭിമാനവും, ആദ്ധ്യാത്മികാദർശവും സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണയും അങ്കുരിപ്പിച്ചു.

1875-ൽ സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി ബോംബെയിൽ ആര്യസമാജം സ്ഥാപിച്ചു. 'ഇന്ത്യ ഇന്ത്യക്കാർക്കു്' എന്ന മുദ്രാവാക്യം ആദ്യമായി മുഴക്കിയ ചിന്തകനായ ഇദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ദേശീയപ്രബുദ്ധതയെ പരിപുഷ്ടിലമാക്കി. ബ്രഹ്മസമാജത്തിൻെറ പുതിയ മുഖമായിരുന്നു ആര്യസമാജം. ഇന്ത്യൻലുതർ എന്നായിരുന്നു സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതിയെ വിളിച്ചിരുന്നതു്. രണോത്സുകമായ ഹിന്ദുമതത്തിന്നായുള്ള വാദം ആയിരുന്നു ആര്യസമാജത്തിൻെറ മതപരമായ ലക്ഷ്യം. "വേദങ്ങളിലേയ്ക്കു് പിൻതിരിയൂ" എന്നതാണു് അതിൻെറ മുഖ്യസന്ദേശം.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ മുന്നോടിയായി പരിഗണിക്കാവുന്ന 'കല്ക്കട്ട' ഇന്ത്യൻ അസോസിയേഷൻ 1876-ൽ ആണു് സ്ഥാപിതമായതു്. ഇതിൻെറ നേതാവും പ്രമുഖ സംഘാടകനും സുരേന്ദ്രനാഥബാനർജി ആയിരുന്നു. നാടിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അദ്ദേഹം പ്രസംഗപരിപാടികളും സംഘടിപ്പിച്ചു. 1883-ൽ ഈ അസോസിയേഷൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കല്ക്കട്ടയിൽ ഒരു ദേശീയസമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ 'ഇന്ത്യൻ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിലെ വന്ദ്യവയോധികൻ' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ദാദാഭായ്നവറോജി, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൻെറയും വിദേശീയചൂഷണത്തിൻെറയും ഫലമായ 'സാമ്പത്തികച്ചോർച്ച' എന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിഖ്യാതമായ രത്നം അവതരിപ്പിച്ചു. ഇതു് ഇന്ത്യക്കാരൻെറ ചിന്തയേയും, മാനസികവ്യാപാരങ്ങളേയും അങ്ങേയറ്റം സ്വാധീനിച്ചു. ഇതിനു മുൻപു തന്നെ മഹാദേവഗോവിന്ദറാനഡേ സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യപരിഷ്കരണങ്ങൾ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീടു് ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയസമ്പദ്വ്യവസ്ഥ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച വ്യവസ്ഥിതിയുടെ അടിസ്ഥാനമിട്ടതു് റാനഡേയാണു്.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ മുസ്ലിംദേശീയതയും ആവിർഭവിക്കുകയായിരുന്നു. മുസ്ലിംകളെ അവരുടെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്നും പുനരുദ്ധരിപ്പിച്ചു് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളോടു് സഹകരിപ്പിച്ചതു് സർ സയ്യിദ് അഹമ്മദ്ഖാൻ ആയിരുന്നു. 'മുസ്ലിം വ്യക്തിത്വം' ഉദ്ഘോഷിച്ചതും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. 1877-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച ആംഗ്ലോ ഓറിയൻറൽ കോളേജ്, വികാസം പ്രാപിച്ചതാണു് ഇന്നത്തെ അലിഗാർ മുസ്ലിം യൂണിവേഴ്സിറ്റിയും അലിഗാർ പ്രസ്ഥാനവും. ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംലീഗിൻെറ ശക്തിയുടെ ഉറവിടം അലിഗാർ പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നുവെന്നു കരുതുന്നവരുണ്ടു്.

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രം ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ ചരിത്രവുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ട കിടക്കുന്നു. ഭരണാധികാരികളെ ഇന്ത്യയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ യഥാവിധി അറിയിക്കുന്നതിനായുള്ള ഇടത്തരക്കാരുടെ ഒരു സംഘടന എന്ന നിലയ്ക്കാണു് ഇതു സ്ഥാപിതമായതു്. 1885-ൽ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ് സ്ഥാപിച്ചവരിൽ പ്രധാനി ബ്രിട്ടീഷുകാരനായ എ. ഒ. ഹ്യൂം ആയിരുന്നു. ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് വനിതയായ മിസ്സിസ്സ് ആനിബസൻറും ഇതിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരംഗമായിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ രൂപീകരണം ഇന്ത്യൻദേശീയതയുടെ വളർച്ചയിലെ രണ്ടാംഘട്ടത്തിൻെറ ആരംഭമായി കണക്കാക്കാം. 1885 ഡിസംബർ 25-ാംതീയതി കൂടിയ ഒന്നാംകോൺഗ്രസ്സമ്മേളനത്തിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷൻ സുരേന്ദ്രനാഥബാനർജി ആയിരുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ സമ്മേളനങ്ങളിൽ രാജഭക്തിപ്രമേയങ്ങളും പാസ്സാക്കുമായിരുന്ന കോൺഗ്രസ്സിനു് അങ്ങനെ ബ്രിട്ടീഷ് അധികൃതരുടെ പിൻതുണ നേടാൻ കഴിഞ്ഞു.

ആദ്യത്തെ രണ്ടു ദശാബ്ദകാലം ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ നേതൃത്വം പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ നവറോജി, ബാനർജി റാനഡേ, ഫിറോസ് ആലി മേത്ത തുടങ്ങിയവരിലായിരുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധി തൻെറ രാഷ്ട്രീയഗുരുവായി കരുതിയിരുന്ന ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലേ പിന്നീടു് കോൺഗ്രസിൻെറ ഉന്നതനേതാവായിത്തീർന്നു. 1905-ൽ പൊതുനന്മയ്ക്കായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട 'സെർവൻറ്സ് ഓഫ് ഇന്ത്യാ സൊസൈറ്റി' സ്ഥാപിച്ചതു് ഗോഖലേയാണു്.

1905-ലെ ബംഗാൾ വിഭജനത്തെത്തുടർന്നു് ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെയിടയിൽ ഉളവായ ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധമനോഭാവവും അതു് അലയടിച്ചുയരുന്നതിൽ കോൺഗ്രസ് വഹിച്ച പങ്കും കോൺഗ്രസ്സിൻെറ നേർക്കു് ശത്രുതാപരമായ സമീപനം കൈക്കൊള്ളുവാൻ ബ്രിട്ടീഷുകാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ബംഗാൾ വിഭജനത്തിനെതിരായി സുരേന്ദ്രനാഥ ബാനർജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ബംഗാളിൽ ആരംഭിച്ച ദേശീയപ്രസ്ഥാനം ഇന്ത്യയിലെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. 1906-ലെ കല്ക്കട്ടാസമ്മേളനത്തിൽ കോൺഗ്രസ് 'സ്വരാജ്യം' ആവശ്യപ്പെട്ടു.

പ്രക്ഷോഭണം ശക്തമായപ്പോൾ കോൺഗ്രസ്സിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടായി. ലക്ഷ്യ പ്രാപ്തിയ്ക്ക് വ്യവസ്ഥാപിതപ്രക്ഷോഭണം മതിയെന്നു ശഠിച്ച മിതവാദികളും ഊർജിതമായ എതിർപ്പിലൂടെ മാത്രമേ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുകയുള്ളൂ എന്നു വാദിച്ച തീവ്രവാദികളും രണ്ടു ചേരിയിലായി. 1907-ലെ സൂറത്ത് സമ്മേളനത്തിൽ തീവ്രവാദികൾ പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞതോടെ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ നേതൃത്വം മിതവാദികളുടെ പിടിയിലമർന്നു. മിതവാദികളിൽ പ്രമാണിമാർ ദാദാഭായ് നവറോജി, സുരേന്ദ്രനാഥ ബാനർജി, ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലെ എന്നിവരായിരുന്നു.

മിതവാദിദേശീയനേതൃത്വം പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങളോട് കൂറു കാണിക്കുകയും ആധുനികപാശ്ചാത്യരീതിയിൽ സാമൂഹ്യഘടന ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഒരു പരിധി വരെ ഇന്ത്യക്കാരന്റെ താല്പര്യത്തിന്നനുയോജ്യമാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ധാരണ.

ഉദ്യോഗങ്ങളും സേവനവ്യവസ്ഥകളും ദേശീകരിക്കുക, നിയമനിർമാണസമിതികളെ വിപുലീകരിക്കുക, പത്രങ്ങളുടെ നേർക്കുള്ള നിയന്ത്രണം നീക്കുക, 'കാര്യനിർവഹണവിഭാഗ'ത്തിൽ നിന്നും, 'നീതിന്യായവകുപ്പ്' വേർപെടുത്തിയിട്ട് നിയമവാഴ്ച വ്യാപകമാക്കുക, എന്നിവയായിരുന്നു മിതവാദികളുന്നയിച്ചിരുന്ന പ്രധാന ആവശ്യങ്ങൾ. രാജ്യവ്യാപകമായ വ്യവസായീകരണം നടപ്പാക്കുക, സാമ്പത്തികവികസനത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിന് വർധമാനമായ പങ്കുണ്ടായിരിക്കുക, ഇന്ത്യൻവ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനുമായി നികുതിനിർണയം ചെയ്യുക, നികുതിച്ചുമത്തലിനും ധനകാര്യഭരണത്തിനും അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ ക്രോഡീകരിക്കുക എന്നിവ അവരുടെ പ്രധാന സാമ്പത്തികനിർദ്ദേശങ്ങളാണ്.

തീവ്രവാദികളുടെ പ്രമുഖ നേതാക്കൾ ബാലഗംഗാധരതിലകൻ, അരവിന്ദഘോഷ്, ബിപിൻചന്ദ്രപാൽ ലാലാലജപത്റായ് എന്നിവരായിരുന്നു. തീവ്രവാദികൾ കോൺഗ്രസ് വിട്ട് സ്വയം പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങി. മിതവാദികളും തീവ്രവാദികളും തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയപരിപാടികൾ ഒന്നുപോലെ മതപരമായ കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് നടത്തിയിരുന്നത്. രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും മതത്തേയും തമ്മിൽ ബന്ധിച്ചവർ, അരവിന്ദഘോഷിനെപ്പോലുള്ള ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ വക്താക്കളും തിലകനെപ്പോലുള്ള രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളും ആയിരുന്നു. ആദ്യത്തെ കൂട്ടർ രാഷ്ട്രീയസംഭവവികാസങ്ങൾക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികവിശദീകരണം നൽകി ഇന്ത്യയെ ആരാധ്യയായ ഒരമ്മയായി ചിത്രീകരിച്ചു. മറേറ കൂട്ടരാണെങ്കിൽ മതാഘോഷങ്ങളെ, രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനത്തിൽ താത്പര്യമുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുകയും മതോത്സവങ്ങളുടെ രീതിയിൽ രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷോഭണങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയുംചെയ്തു. രാഷ്ട്രീയവിമോചനത്തിനുമുൻപ് സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്താൻ പാടില്ലെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു. കോൺ

ഗ്രസ് പ്രവർത്തകന്മാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായ ഭ്രതകാലനിഷേധത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു. വർത്തമാനവും ഭ്രതകാലവും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച ഇല്ലാതാക്കി രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലെ സാതത്യം സ്ഥാപിച്ചതു് തിലകൻ ആയിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തെ ഇന്ത്യൻ സമൂഹങ്ങൾക്കു നിരക്കുന്ന രീതിയിലാക്കി ജനങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയതു് തിലകൻ ആണു്. ഒരു പരിധിവരെ ഇതു് ഹിന്ദുപുനരുദ്ധാരണമായിരുന്നു.

രണ്ടു പ്രധാന മതപരിഷ്കർത്താക്കളായ രാമകൃഷ്ണപരമഹംസനും സ്വാമി വിവേകാനന്ദനും അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾകൊണ്ടു് ഹിന്ദുസമുദായത്തെയും ഇന്ത്യൻ വീക്ഷണഗതിയേയും ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു. പരമഹംസർ എല്ലാ മതങ്ങളിലും അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന മൗലിക ഐക്യം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. രാമകൃഷ്ണമിഷനിൽനിന്നും ഭ്രാതൃത്വത്തിന്റെ ദീപ്തി പ്രചരിച്ചു. ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ദേശീയപ്രബുദ്ധതയ്ക്കു് പരോക്ഷമായ ഉത്തേജനം നല്കി.

ബ്രിട്ടീഷ് സ്ഥാപിതതാൽപര്യവും ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയും തമ്മിലുള്ള സാമ്പത്തികസംഘട്ടനം തീവ്രവാദികളും ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കി. സ്വദേശിതുടങ്ങിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ അവർ രാഷ്ട്രീയപരിഷ്കരണവാദത്തോടൊപ്പം ഊർജസ്വലമായ സാമ്പത്തികദേശീയതയ്ക്കും പ്രചോദനം നല്കി. വിദേശീയമേധാവിത്വത്തിനെതിരായി സഹനപൂർവവും പ്രായോഗികവുമായ പ്രതിരോധം അവരുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ വേറൊരു ഘടകമാണു്. തീവ്രവാദികളുടെ രാഷ്ട്രീയചിന്തയുടെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു അവർ പ്രാധാന്യം നല്കിയെന്നതാണു്.

Swaraj

തീവ്രവാദികളുടെ പ്രധാന വക്താവും കൂടിയായിരുന്ന തിലകൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കെതിരെ രാഷ്ട്രീയസമരം വേണമെന്നു വാദിച്ചു. 'സ്വരാജ്' തന്റെ ജന്മാവകാശമാണെന്നും തനിക്കതു കിട്ടുകതന്നെവേണമെന്നും ആദ്യമായി തറപ്പിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചതും അദ്ദേഹമാണു്. ഏറ്റവുമധികം ബഹുജനപിൻതുണ നേടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ആദ്യത്തെ ദേശീയനേതാവും തിലകൻ തന്നെയായിരുന്നു.

പക്ഷേ തീവ്രവാദികളുടെ രാഷ്ട്രീയചിന്ത ഒരിക്കലും പരസ്പരാനുകൂലമായ പൂർണിമ അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കലും അവർ ക്രമനിബദ്ധമായ രാഷ്ട്രീയചിന്തയോടെ യുക്തിസഹമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുമില്ല.

സർ സെയ്യിദ് അഹമ്മദ്ഖാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മുസ്ലിംകളിൽ ഒരു വിഭാഗം കോൺഗ്രസ്സിൽ ചേരാതെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ശക്തമായ രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷോഭണങ്ങളെ നേരിടാൻ ഗവണ്മെന്റു് ചില പരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പിൽ

ലാക്കാൻ തയ്യാറായപ്പോഴും സംഘടിച്ച് ഭരണതലത്തിൽ നിന്ന് ന്യായമായും തങ്ങൾക്കു ലഭിക്കേണ്ട പ്രാതിനിധ്യം പിടിച്ചുപറ്റണമെന്ന് ബോധം വന്ന മുസ്ലിംകളും 1906-ൽ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംലീഗ് സ്ഥാപിച്ചു. രാജ്യക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി മറ്റു കക്ഷികളും ഹിന്ദുമതവിഭാഗവുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുക, സ്വന്തം അവശതകൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ സ്വയം യത്നിക്കുക എന്നിവ മുസ്ലിംലീഗിന്റെ ആദ്യകാലലക്ഷ്യങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു. ഇക്കാലങ്ങളിൽ, ചെറുപ്പക്കാരനായ ജിന്ന മുസ്ലിംലീഗിന്റെ ഒരു പ്രധാന നേതാവായിരുന്നു. ക്രമേണ അവർ പ്രത്യേക നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളും സാമാജികത്വവും ആവശ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. മുസ്ലിംകളിലെ ഗണ്യമായൊരു വിഭാഗത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതി ഹിന്ദുക്കളുടേതിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായിരുന്നു. ദേശീയത്വത്തിനതീതമായി ഇസ്ലാമിനോടുള്ള ഭക്തിയും ഇന്ത്യയിൽ ഹിന്ദുവർഗീയത നിലനില്ക്കുന്നുവെന്ന ധാരണയുമായിരുന്നു ഈ വിഭിന്ന ചിന്താഗതിക്കു ജന്മം നല്കിയ പ്രധാന വസ്തുത. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ 'ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക' എന്ന വഷളൻ നയത്തിന്റെ ദുഷ്യഫലമാണിതിനു കാരണം എന്നു ചില ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും ഒരു പരിധിവരെ ശരിയാണ്. ഹിന്ദുക്കളേയും മുസ്ലിംകളേയും തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പിച്ച മറ്റു കാരണങ്ങളും അവരുടെ മതത്തോടു ബന്ധിച്ചു കിടക്കുന്ന സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളിലെ വ്യത്യാസവും അവരുടെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തികവികസനത്തിലെ വ്യത്യസ്തമായ നിലവാരവുമാണ്. പണ്ടുമുതൽക്കു തന്നെ ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വീരാരാധന ഹിന്ദുമുസ്ലിം ഭിന്നതയ്ക്ക് ഒരു കാരണമായി ഭവിച്ചിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഹിന്ദുക്കളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ധീരപുരുഷനായ ശിവാജി മുസ്ലിംഭരണകർത്താക്കളുടെ രാഷ്ട്രീയപ്രതിയോഗി ആയിരുന്നു. ഇവയെല്ലാമുപരിയായി രണ്ടു സമുദായങ്ങളുടേയും രാഷ്ട്രീയമായ കാഴ്ചപ്പാടിലും സമീപനത്തിലും പ്രകടമായിരുന്ന വൈരുദ്ധ്യം ഭിന്നിപ്പു വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കാരണമായി.

രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെടുന്നതിനുപകരം, തങ്ങളുടെ പിന്നോക്കാവസ്ഥ, വിദ്യാഭ്യാസം, സാമ്പത്തികപുരോഗതി ഇവയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുക, പൗരാവകാശങ്ങളും രാഷ്ട്രീയപുരോഗതിയും നേടിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥാപിതപ്രക്ഷോഭണത്തിൽ പങ്കുചേരുക, രാഷ്ട്രീയതലത്തിലുള്ള തീവ്രവാദിനേതാക്കളുടെ സമീപനത്തോടു് ഉദാസീനമനോഭാവം വെച്ചുപുലർത്തുക എന്നിവയായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളുടെ പ്രധാന രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതികളും. കൂടാതെ, പ്രത്യേക നിയോജകമണ്ഡലം, മുസ്ലിംകൾക്കു ഭാരണം (Weightage) എന്നിവ അവകാശപ്പെടുക, രാഷ്ട്രീയതാല്പര്യസംരക്ഷണത്തിനായി മുസ്ലിംലീഗിന്റെ പ്രവർത്തനം ത്വരിതപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങിയവയും ഈ രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതികളിൽപെടുന്നു.

ബംഗാൾവിഭജനം റദ്ദ്ചെയ്തതിലുള്ള നിരാശയും ബ്രിട്ടീഷുകാർ വിദേശത്തു് മുസ്ലിം താല്പര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നില്ലെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും മുസ്ലിംകളുടെയിടയിൽ ഖിലാഫത്തിനോടനുബന്ധിച്ചു

ണ്ടായ തീവ്രവാദവും ഈ രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതികളെ കൂടുതൽ സങ്കീർണങ്ങളാക്കി. ഹിന്ദുക്കളുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ മുസ്ലിംകളുടെ കാര്യത്തിലും മതവും രാഷ്ട്രീയവും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നതിനു് ഉത്തമനിദർശനങ്ങളാണു് ഈ വിഭിന്ന ചിന്താഗതികളും.

അങ്ങനെ ദേശീയപ്രബുദ്ധത, മതപുനരുദ്ധാരണം, പ്രക്ഷോഭണം, തീവ്രവാദം, വിഘടനവാദം എന്നിവ കൊണ്ടു കലുഷിതമായ അന്തരീക്ഷത്തിലാണു് ഇന്ത്യൻദേശീയപ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ മൂന്നാംഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിച്ചതു്.

വർധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദേശീയപ്രബുദ്ധതയെ തണുപ്പിക്കാനും, കോൺഗ്രസ്സിനെ പ്രീണിപ്പിക്കുവാനും പലപ്പോഴും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറു് അല്പമായ വിട്ടുവീഴ്ചകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും തീവ്രവാദികളുടെ നിലപാടു് അനുരഞ്ജകവും സഹകരണപരവുമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ മുസ്ലിംകളേയും മിതവാദികളേയും പ്രീണിപ്പിക്കാനായി മിന്റോപ്രഭു 1909-ൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ മിന്റോമോർലി പരിഷ്ക്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നായി മുസ്ലിംകൾക്കു് പ്രത്യേകം പ്രാതിനിധ്യം അംഗീകരിക്കുകയും പ്രത്യേക നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളും അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യാ സെക്രട്ടറിയുടെ കൗൺസിലിൽ രണ്ടു ഇന്ത്യക്കാരെ നിയമിച്ചതും നിയമനിർമാണസഭാംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ 16-ൽ നിന്നും 60 ആയി വർദ്ധിപ്പിച്ചതും ഈ പരിഷ്ക്കാരത്തിലൂടെയാണു്. ഗോഖലെയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മിതവാദികളും ഈ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായി എങ്കിലും ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു് 1911-ൽ ബംഗാൾവിഭജനം റദ്ദുചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

Lucknow, Congress and League

1916-ൽ കോൺഗ്രസിന്റെ ലക്നൗ സമ്മേളനത്തോടെ മിതവാദികളും തീവ്രവാദികളും തമ്മിൽ പുനരൈക്യീകരണം നടന്നു. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചാണു് ലക്നൗസന്ധി എന്നറിയപ്പെടുന്ന കോൺഗ്രസ്-മുസ്ലിം ലീഗ് സഹകരണകരാർ ഒപ്പുവെയ്ക്കപ്പെട്ടതു്.

ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധം സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. സഖ്യകക്ഷികൾയുദ്ധശേഷം എല്ലാ ആശ്രിതരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും സ്വയംനിർണയാവകാശം നൽകുന്നതാണെന്നു് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ, അവർ വാക്കു പാലിക്കുവാൻ തയ്യാറായില്ല. 1916-ൽ മിസ്സസ്സ് ആനിബസന്റു് വിഖ്യാതമായ ഹോംറൂംലീഗ് സ്ഥാപിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ്ചക്രവർത്തിയുടെ കീഴിൽ സ്വയംഭരണം നടത്തുന്നതിനായുള്ള പരിശീലനം നല്കുകയായിരുന്നു ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള പ്രചരണം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

Home rule league

1917-ൽ ഇന്ത്യാ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന മോണ്ടേഗ്ലു പടിപടിയായി സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുതരുന്നതു തന്നെയാണു് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറിന്റെ

ലക്ഷ്യം എന്നു് പ്രസ്താവിച്ചു. 1919-ലെ മൊണ്ടേഗ്യു-ചെംസ്ഫോർഡ് പരിഷ്ക്കാരം അനുസരിച്ചു് പ്രോവിൻസുകളിൽ ദ്വിഭരണസമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തി. അധികാരത്തിൽ ഒരംശം ജനപ്രതിനിധികൾക്കു് ആദ്യമായി വിട്ടുകിട്ടിയതു് ഈ പരിഷ്ക്കാരം മൂലമാണു്. എങ്കിലും തിളച്ചുമറിയുന്ന ദേശീയ പ്രക്ഷോഭണത്തിൽ നിന്നും കോൺഗ്രസ്സിനെ പിന്മാറ്റാൻ ഈ പരിഷ്ക്കാരത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കോൺഗ്രസ് ഇതിനെ 'അപര്യാപ്തം, അതൃപ്തികരം, നിരാശാജനകം' എന്നു സംബോധനചെയ്തു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറു കൈക്കൊണ്ട മർദ്ദനനടപടികൾക്കു് ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധപ്രക്ഷോഭനെത്തിന്റെ തീയ് ആളിക്കത്തിക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. പ്രക്ഷോഭണകാരികളെ വിചാരണ കൂടാതെ തടവിൽ വെയ്ക്കാൻ ഗവണ്മെൻറിനു് അനുവാദം നൽകുന്ന കുപ്രസിദ്ധമായ റൗലത്തു് ആക്ട്, ആനിബസൻറു് തുടങ്ങിയ നിരവധി കോൺഗ്രസ് നേതാക്കളുടെ അറസ്റ്റ്, ജാലിയൻവാലാബാഗിലെ ഹീനമായ കൂട്ടക്കൊല എന്നിവ മേല്പറഞ്ഞ ഹീനമായ മർദ്ദനനടപടികളിൽ ചിലതാണു്.

1915-ൽ മോഹൻദാസ് കരംചന്ദ് ഗാന്ധി ഇന്ത്യയിലെത്തിച്ചേർന്നതോടെ കോൺഗ്രസ്സിൽ പേരു് സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരികയായിരുന്നു. 1919-ൽ റൗലത്തു് ആക്ടിനു് അനുമതി നല്കരുതെന്ന തൻറെ അഭ്യർത്ഥന തിരസ്കൃതമായതോടെ അദ്ദേഹം രാജ്യവ്യാപകമായ നിയമനിഷേധത്തിനും സത്യാഗ്രഹത്തിനും ആഹ്വാനം മുഴക്കി. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറു പൗരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം അക്രമരഹിതനിസ്സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കുചേരുവാൻ ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. 1920-ൽ ലോകമാന്യബാലഗംഗാധരതിലകൻ കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞതോടെ കോൺഗ്രസ്സിൻറെ നേതൃത്വം ഗാന്ധിജിയുടെ കരങ്ങളിൽ അർപ്പിതമായി. അതോടെ കോൺഗ്രസ്സ് ഒരു ബഹുജനപ്രസ്ഥാനമായി വളർന്നുതുടങ്ങി. രാജ്യത്തുടനീളം സഞ്ചരിച്ചു് ജനങ്ങളോടു സംസാരിച്ച ഗാന്ധിജി അവരുടെ അനിഷേധ്യനേതാവായി.

തുർക്കിസുൽത്താനോടു് ബ്രിട്ടീഷുകാർ സ്വീകരിച്ച പ്രതികാരനടപടികളിൽ പ്രതിഷേധിച്ചു് മുസ്ലിംകളും പ്രക്ഷോഭണം ആരംഭിച്ചു. തുർക്കിസുൽത്താൻ മുസ്ലിംകളുടെ സമുദായ അദ്ധ്യക്ഷൻ കൂടിയായിരുന്നതിനാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം ഖിലാഫത്തുപ്രസ്ഥാനം എന്ന പേരിലാണു് അറിയപ്പെട്ടതു്.

Khilafat movement

1920 തുടങ്ങുന്ന കാലഘട്ടം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിൻറെ ചരിത്രത്തിൽ ഗാന്ധിയുഗത്തിൻറെ ആരംഭമായിരുന്നു. നിസ്സഹകരണപ്രസ്ഥാനം പ്രാവർത്തികമായതു് 1921-ൽ ആണു്. എന്നാൽ ഇതു് അക്രമപൂർവമായ പന്ഥാവിലൂടെ ചലിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ 1924-ൽ അതിനു് വിരാമമിടേണ്ടിവന്നു.

1921 മുതൽ 1924 വരെയുള്ള ഹ്രസ്വമായ കാലയളവ് ഇന്ത്യയിലെ അഭൂതപൂർവമായ ഐക്യബോധം പ്രകടമാക്കപ്പെട്ട കാലമാണ്. ദേശീയ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ സ്ഥാപനം, വിദേശസാധനബഹിഷ്ക്കരണം മുതലായവ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായി പരീക്ഷിച്ചതു് ഈ കാലത്താണ്. ചൗരിചൗരായിലുണ്ടായ അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളും മറ്റ് അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങളുമാണ് നിസ്സഹകരണപ്രസ്ഥാനം നിറുത്തിവെയ്ക്കുവാൻ അടിയന്തിരമായ കാരണം.

ഇതിനകംതന്നെ ഇന്ത്യയ്ക്ക് അടിയന്തിരമായി ഡൊമിനിയൻ പദവി നേടിയെടുക്കുന്നതിനായി സി. ആർ. ദാസ്, മോത്തിലാൽനെഹ്റു, വിഠൽഭായ് പട്ടേൽ തുടങ്ങിയ കോൺഗ്രസ് നേതാക്കൾ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അനുമതിയോടെ സ്വരാജ് കക്ഷി രൂപീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1925-ൽ മോത്തിലാൽനെഹ്രുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു സമിതി വ്യവസ്ഥാപിത ഗവണ്മെൻറിന്റെ രൂപരേഖ തയ്യാറാക്കി. 1927-ൽ ഡോ: അൻസാരിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ കോൺഗ്രസ് സമ്മേളനം സ്വരാജ് തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമാണെന്ന് ആവർത്തിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചു. 1929-ൽ പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്രുവിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ലാഹൂറിൽ നടത്തിയ സമ്മേളനം പൂർണസ്വരാജ് അഥവാ സമ്പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ആത്യന്തികലക്ഷ്യം എന്നു് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

പരിപൂർണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി നിയമലംഘനം നടത്തുവാൻ 1930-ൽ കോൺഗ്രസ്സ് തീരുമാനിച്ചു. 1930 ഏപ്രിൽമാസം ഗാന്ധിജി ആയിരക്കണക്കിനാളുകളോടൊപ്പം പ്രസിദ്ധമായ ദണ്ഡിയാത്ര നടത്തി. ദണ്ഡി സത്യാഗ്രഹത്തിൽ ഗാന്ധി ഉൾപ്പെടെ അനേകമാളുകളും തടങ്കലിലുമായി. 1931-ലെ ഗാന്ധി-ഇർവിൻ സന്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനം നിറുത്തിവെയ്ക്കുകയും മഹാത്മാഗാന്ധിയും കോൺഗ്രസ്സ് പ്രവർത്തകസമിതി അംഗങ്ങളും വിമോചിതരാവുകയും ചെയ്തു. 1931-ലെ രണ്ടാം വട്ടമേശാസമ്മേളനത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സിനുവേണ്ടി ഗാന്ധിജി പങ്കെടുത്തു. പക്ഷെ, ഈ വട്ടമേശാസമ്മേളനം പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്.

1921-മുതൽ 1930 വരെയുള്ള കാലഘട്ടം ഇന്ത്യയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിയുടെ ഉത്ഭവദശയെക്കുറിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ആദ്യകാല നേതാക്കളിൽ മുസാഫർ അഹമ്മദ്, ഷൗക്കത്തു് ഉസ്മാനി, എസ്. എ. ഡാങ്കേ, നളിനിഗുപ്ത, എം. എൻ. റോയ്, ശിങ്കാരവേലുച്ചെട്ടിയാർ, എസ്സ്. വി. ഘാട്ടേ, എസ്സ്. എസ്സ്. മിറാജ്കർ, ഡോ: അധികാരി, കെ. എൻ. ജോഗൻകാർ, ആർ. എസ്സ്. നിംബ്കാർ, പി. എസ്. ജോഷി, ബി. റ്റി. രണദിവേ എന്നിവർ ഉൾപ്പെടുന്നു. 1923-ലെ പെഷവാർ ഗൂഢാലോചനക്കേസ്, കാൺപൂർ ഗൂഢാലോചനക്കേസ്, തുടങ്ങിയ നടപടിക്രമം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ വളർച്ചയെ തടയുവാൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർ കൈക്കൊണ്ട വിവിധ ക്രൂരനടപടികളുടെ തുടക്കം മാത്രമായിരുന്നു. ദേശീയസമരത്തിൽ

പലപ്പോഴും കോൺഗ്രസ്സുമായി യോജിച്ചു് നയപരവും അന്താരാഷ്ട്രീയവുമായ നിലപാടുകളിൽ തികച്ചും വ്യത്യസ്തത പാലിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് പാർട്ടി ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികളുടെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയ്ക്കു് പാത്രമായി. 1930-ൽ ആണു് അന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ ലോകസംഘടന ആയിരുന്ന 'കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് ഇന്റർ നാഷണൽ' ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് പാർട്ടിയ്ക്കു് ആദ്യമായി ഔപചാരികമായ അംഗീകാരം നല്കിയതു്.

1932-ൽ ഗാന്ധിജി വീണ്ടും അറസ്റ്റു ചെയ്യപ്പെട്ടു. 1933 ഉഗ്രമായ സമരത്തിന്റെ ദൃശ്യമാണു് ബ്രിട്ടീഷുകാക്കു് നൽകിയതു്. തൊട്ടുകൂടാത്തവരായി ഗണിച്ചിരുന്ന അവശസമുദായങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേകം നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ നൽകുന്നതിനുള്ള ബ്രിട്ടിഷ് ഗവണ്മെൻറിന്റെ തീരുമാനത്തിൽ പ്രതിഷേധിച്ചു് ഗാന്ധിജി മരണം വരെ ഉപവാസം ആരംഭിച്ചതു് ഇക്കാലത്തായിരുന്നു. പ്രസ്തുത തീരുമാനം ഭേദഗതി ചെയ്തപ്പോഴാണു് അദ്ദേഹം ഉപവാസസത്യാഗ്രഹം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. The Govt of India Act

1935-ൽ പാസ്സാക്കിയ ഗവണ്മെൻറു് ഓഫ് ഇന്ത്യാ ആക്ടു് ഇന്ത്യക്കാക്കു മറെറാരു സൗജന്യം എന്ന നിലയ്ക്കുള്ളതായിരുന്നു. പ്രവിശ്യകളിൽ ദ്വിഭരണസമ്പ്രദായം അവസാനിപ്പിച്ചു് കേന്ദ്രത്തിൽ ഫെഡറൽ സംവിധാനവും പ്രോവിൻസുകൾക്കു് സ്വയംഭരണാവകാശവും നൽകുന്ന തരത്തിലുള്ള ഭരണക്രമമാണു് ഈ നിയമത്തിൽ വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ നിയമത്തിന്റെ ഫെഡറൽ ഭാവന ഒരിക്കലും പ്രാവർത്തികമാകയില്ല. കോൺഗ്രസ്സും മുസ്ലിംലീഗും ഒരുപോലെ ഗവൺമെൻറു് ഓഫ് ഇന്ത്യാ ആക്ടിനെ എതിർത്തുവെങ്കിലും സംസ്ഥാനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന ഇതിലെ വകുപ്പുകൾ 1937-ൽ നടപ്പിലായി. തുടർന്നു നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കോൺഗ്രസ്സ് പ്രശംസാർഹമായ വിജയംനേടി. ഏഴു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണം കോൺഗ്രസ്സിന്റെ കയ്യിലായി. ഇതു് ഫലത്തിൽ തങ്ങൾക്കു് ഒരു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രം വേണമെന്ന മുസ്ലിം ലീഗിന്റെ ചിന്താഗതിക്കു് വളരുവാൻ സൗകര്യം നൽകുകയാണുണ്ടായതു്. ലീഗിന്റെ 1940-ലെ ലാഹ്വർ സമ്മേളനത്തിൽ പാക്കിസ്ഥാൻ എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രം വേണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കുകയുണ്ടായി.

1937-ലെ ഹരിപുരം കോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളനത്തിൽ നേതാജിസുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ് കോൺഗ്രസ് പ്രസിഡൻറായി. 1939-ലെ കോൺഗ്രസ് സമ്മേളനത്തിൽ സുഭാഷ് വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഔദ്യോഗികസ്ഥാനാർത്ഥിയായ പട്ടാഭി സീതാരാമയ്യയെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണു് നേതാജി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ ഗാന്ധിജി തുടങ്ങിയ കോൺഗ്രസ് നേതാക്കളുടെ എതിർപ്പുമൂലം നേതാജി രാജിവെയ്ക്കുകയും തുടർന്നു് 'ഫോർവേർഡ് ബ്ലോക്കു്' എന്ന രാഷ്ട്രീയകക്ഷി രൂപീകൃതമാവുകയുംചെയ്തു. നേതാജിയുടെ രാജിക്കു ശേഷം ഡോ: രാജേന്ദ്രപ്രസാദു് കോൺഗ്രസ്സ് പ്രസിഡൻറായി.

1939-ൽ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. പ്രാദേശികമന്ത്രി സഭകളോടാലോചിക്കാതെ ഇന്ത്യ അച്ചുതണ്ടു ശക്തികൾക്കെതിരായി സമരത്തിലാണു് എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ പ്രതിഷേധിച്ചു് പ്രോവിൻസുകളിലെ മന്ത്രിസഭകൾ ഒന്നടങ്കം രാജിവെച്ചു. യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രാരംഭദശയിൽ ജപ്പാനുണ്ടായ സൈനികവിജയം ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ അനിശ്ചിതത്വം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സത്വരനടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുവാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. 1942-ൽ സ്റ്റാഫോർഡ് ക്രിപ്സിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യയിലേക്കു് നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ദൗത്യസംഘത്തെ കോൺഗ്രസ്സ് ബഹിഷ്ക്കരിച്ചെന്നു മാത്രമല്ല ഒരു ദേശീയ ഗവണ്മെൻറിനു വേണ്ടിയുള്ള അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുകയുംചെയ്തു. പക്ഷേ ഈ ആവശ്യം പാടേ നിഷേധിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്.

ക്രിപ്സ്മിഷൻ പരാജയപ്പെട്ടതോടെ രാഷ്ട്രീയാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾ വീണ്ടും രൂക്ഷതരമായി. ഇതിനെത്തുടർന്നു് ബോംബെയിൽവെച്ചു് 1942, ആഗസ്റ്റ് 8-ാം തീയതി കൂടിയ അഖിലേന്ത്യാകോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റി 'ക്വിറ്റ് ഇന്ത്യാ' പ്രമേയം പാസ്സാക്കി. ഇന്ത്യയിലെ ഭരണം അവസാനിപ്പിച്ചു് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഉടൻ തിരിച്ചു പോകണം എന്ന അന്ത്യശാസനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു് ഈ പ്രമേയം. പ്രത്യക്ഷസമരപരിപാടികളോടെ ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരായി രംഗത്തിറങ്ങി. ഈ വിപ്ലവത്തെ 'ആഗസ്റ്റുവിപ്ലവം' എന്നും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ആഗസ്റ്റു 9-ാം തീയതിതന്നെ ഗാന്ധിജിയും നെഹ്റുവും മറ്റു നേതാക്കളും അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ടു. പ്രതിബന്ധത്തിനു മുൻപിൽ നിഷ്ക്രിയരാവാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ജനങ്ങൾ പ്രക്ഷോഭണം തുടർന്നു. മൂന്നു വർഷക്കാലത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന ഈ ബഹുജനപ്രക്ഷോഭണത്തെ അധികാരികൾ മർദ്ദനമുറകളുപയോഗിച്ചു് നേരിട്ടു. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിലെ അവസാനത്തെ പ്രക്ഷോഭണമായിരുന്നു ആഗസ്റ്റുവിപ്ലവം.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിലെ വർണ്ണഭംഗിയാർന്ന താളുകളിൽ മറെറാരദ്ധ്യായം എഴുതിച്ചേർക്കുകയായിരുന്നു നേതാജി സുബാഷ് ചന്ദ്രബോസ്. കോൺഗ്രസ്സദ്ധ്യക്ഷപദവി വിട്ടതോടെ ഒരു യുദ്ധത്തിലൂടെ അധികാരം പിടിച്ചുപററാമെന്നു തീരുമാനിച്ച അദ്ദേഹവും ഫോർവേഡ് ബ്ലോക്കും സായുധപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. നേതാജി അറസ്റ്റു ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ഗവണ്മെൻറിയാതെ പുറത്തുപോയ അദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ ദേശീയസേന (ഐ. എൻ. ഏ) യ്ക്കു ജന്മം നൽകി. താൻതന്നെ പരമാധികാരിയായി രൂപീകരിച്ച ദേശീയ ഗവണ്മെൻറിന്റെ കീഴിൽ ഇന്ത്യൻ ദേശീയസേനയെ അണിനിരത്തി ജപ്പാനും ജർമ്മനിയുമായി സഹകരിച്ചു് ബ്രിട്ടണെതിരായി യുദ്ധം നടത്തി കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ നകത്തിൽ നിന്നും ഇന്ത്യയെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സജ്ജീകരണങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതു്. തന്റെ പരിശ്രമങ്ങളെ വിജ

യത്തിലെത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. സ്വന്തം നാടിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തി കാണുന്നതിനുപോലും കഴിയാതെ 1945 ആഗസ്റ്റ് മാസം 18-ാം തീയതി ഒരു വിമാനാപകടത്തിൽപ്പെട്ട് അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചു.

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധം സമാപിച്ചതോടെ കോൺഗ്രസ്സ് നേതാക്കന്മാർ മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യൻ പ്രശ്നത്തിനു സമാധാനപരമായ പോംവഴി കാണുന്നതിനു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് സിംലയിൽ ഒരു സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി. 1946-ൽ ബ്രിട്ടനിൽ ലേബർപാർട്ടി അധികാരത്തിൽവന്നു. കഴിയുന്നതും വേഗം അധികാരം കൈമാറണംചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുവാൻ പ്രധാനമന്ത്രി ക്ലമന്റ് ആറ്റ്ലി മൂന്നു ക്യാബിനറ്റ് മന്ത്രിമാരടങ്ങുന്നക്യാബിനറ്റ് ദൗത്യസംഘത്തെ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കയച്ചു. നേതാക്കളുമായി കൂടിയാലോചന നടത്തിയശേഷം ദൗത്യസംഘം തയ്യാറാക്കിയപദ്ധതി കോൺഗ്രസ്സും മുസ്ലിംലീഗും അംഗീകരിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി 1946 സെപ്തംബറിൽ ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട. ഇടക്കാലദേശീയഗവണ്മെൻറിൽ വൈകിയാണെങ്കിലും മുസ്ലിംലീഗ് പങ്കെടുത്തു. എന്നാൽ ഭരണഘടനാസമിതിയിലേയ്ക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിനു വൻപിച്ച ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ചതോടെ മുസ്ലിംലീഗ് അതിന്റെ അടവു് ആകെ മാറ്റി. മുഹമ്മദാലി ജിന്നയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ലീഗ് ക്യാബിനറ്റ് ദൗത്യസംഘത്തിന്റെ പദ്ധതി നിരാകരിച്ചു. 1948 ജൂണിൽ തങ്ങൾ ഇന്ത്യവിടുന്നു എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രസ്താവനയെത്തുടർന്നു് മൗണ്ട്ബാറ്റൻ പ്രഭു ഇന്ത്യയിലെ വൈസ്രോയി ആയി നിയമിതനായി. 1946-ൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭരണഘടനാസമിതിയുടെ ആദ്യയോഗം ഡൽഹിയിൽ സമ്മേളിച്ചു.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വർഗീയകലാപങ്ങൾ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഭീകരമായ നരഹത്യയ്ക്കു് സാക്ഷ്യം വഹിച്ച പ്രദേശങ്ങൾ കൽക്കട്ട, പൂർവബംഗാൾ, ബോംബേ, ബീഹാർ എന്നിവിടങ്ങളാണു്. രാജ്യത്തു് സമാധാനം നിലനിറുത്തുന്നതിൽ ഗവണ്മെന്റും രാഷ്ട്രീയസംഘടനകളും ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടു. രാജ്യത്തിന്റെ വിഭജനംകൊണ്ടേ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനാവൂ എന്നു ബോധ്യമായപ്പോൾ ഒരു മുസ്ലിംരാഷ്ട്രം രൂപീകരിക്കണമെന്ന ലീഗിന്റെ അവകാശവാദത്തെ ആസ്പദമാക്കി മൗണ്ട്ബാറ്റൻ തയ്യാറാക്കിയ വിഭജനപദ്ധതിയ്ക്കു് കോൺഗ്രസ്സ് സമ്മതം മൂളി. 1947 ജൂൺ മൂന്നാം തീയതിയിലെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ 1947 ആഗസ്റ്റു മാസം 15-ാം തീയതി ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആത്യന്തികമായി അധികാരക്കൈമാറ്റം നടത്തുന്നതാണെന്നും അന്നു മുതൽ ഇന്ത്യൻ യൂണിയൻ എന്നും പാകിസ്ഥാൻ എന്നും രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണെന്നും വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നു.

ഗാന്ധിജിയുടെ രാഷ്ട്രീയദർശനങ്ങൾ എല്ലപ്പോഴിലുള്ള അപഗ്രഥനരീതിയ്ക്കു് വഴങ്ങുന്നവയല്ല. ഒരർഥത്തിൽ അവ മുൻകാലയുക്തിചിന്തക

ളുടെ സങ്കലനമാണ്. മറെറാരർഥത്തിൽ അദ്ദേഹം നിലവിലുള്ള ചിന്താഗതികൾക്ക് പുതിയ ദാർശനികവ്യാഖ്യാനം നൽകുകയും രാജ്യത്തിനു മുൻപിൽ ഒരു പുതിയ രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തികപരിപാടി അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിലും മതം രാഷ്ട്രീയത്തിലെ പ്രധാന ഘടകമായിത്തന്നെ നിലനിന്നു. തീവ്രവാദികളും മുസ്ലിംകളും സ്വന്തം മതത്തിൽ നിന്നും ഉത്തേജനം നേടി എന്നവകാശപ്പെട്ടപ്പോഴും ഗാന്ധിജി വിവിധ മതങ്ങളിൽനിന്നും ഒരുപോലെ ഉത്തേജനം നേടി എന്നവകാശപ്പെട്ടു. മതങ്ങളുടെ സങ്കലനമല്ല, പ്രത്യുത വിവിധ മതങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കേവല ഐക്യം മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടതു്.

ഇരുപതാംനൂറാണ്ടിലെ പ്രമുഖ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളിൽ ഒരാളായ ഗാന്ധിജി ഇന്ത്യൻ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലെ അനിഷേധ്യനേതാവായിരുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പിതാവായി അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുവാൻ അതാണ് കാരണം. സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളേയും മതത്തേയും സംബന്ധിച്ച് ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വം സ്വീകരിക്കാത്തവർക്കുപോലും ഗാന്ധിജിയുടെ രാഷ്ട്രീയനേതൃത്വം സ്വീകരിച്ചു. ഗാന്ധിജിയുടെ രാഷ്ട്രീയാനുയായികളിൽ പലരും അദ്ദേഹത്തെ പലപ്പോഴും ഒരു പിൻതിരിപ്പനായി കരുതി. ഗാന്ധിജിയുടെ രാഷ്ട്രീയപ്രതിയോഗികളിൽ ഒരു വിഭാഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഹിംസയോടുള്ള കൂറ് രാഷ്ട്രത്തിനു ഹാനികരമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ പലതുകൊണ്ടും വിവാദപുരുഷനായ ഗാന്ധിജി ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുടെയും ഇന്ത്യക്കാരുടെ അടിച്ചമർത്തപ്പെടാനാവാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണയുടേയും ഒരു പ്രതീകമായി മരണംവരെ നിലകൊണ്ടു. മിതവാദികൾക്കും തീവ്രവാദികൾക്കും കഴിയാത്തവിധത്തിൽ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തെ ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്ക് വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ ഗാന്ധിജിക്കു കഴിഞ്ഞു. അന്നുവരെ ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച സമ്പന്നരുടെ മണ്ഡലങ്ങളിൽ മാത്രം നടന്നിരുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങളെ അദ്ദേഹം ജനകീയപ്രസ്ഥാനമാക്കി മാറ്റി. ജനങ്ങളുടെ ദേശീയപ്രബുദ്ധതയിൽകൂടി വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ വൈകാരികസംയോജനം വരുത്തി. ഇന്ത്യയെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

Indian Independence Act

1947-ലെ ഇന്ത്യൻ ഇൻഡിപെൻഡൻറ് ആക്ററ് പ്രകാരം ബ്രിട്ടിഷ് ഗവണ്മെൻറ് ഇന്ത്യയ്ക്കും പാകിസ്ഥാനുമായി 1947 ആഗസ്ററു മാസത്തിൽ അധികാരക്കൈമാറ്റം നടത്തി. ആഗസ്ററു പതിനഞ്ചാംതീയതി ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം അവസാനിക്കുകയും വിശാലമായ ഇന്ത്യൻ ഉപദ്വീപിൽ ഇന്ത്യ, പാകിസ്ഥാൻ എന്നീ രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളും ഉടലെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

Examine the main provisions of the Indian Independence Act 1947?

3

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക ലക്ഷ്യങ്ങൾ

അനുകൂലമല്ലാത്ത സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തികപരിത:സ്ഥിതിയിൽ രാഷ്ട്രീയജനാധിപത്യം അർത്ഥശൂന്യമാണ്. അസമത്വങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു സമൂഹം, ആധുനിക ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വിജയകരമായ പ്രവർത്തനത്തിനു് ഒട്ടും സഹായകമല്ല. ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യസംഘടനകളുടേയും ലക്ഷ്യം രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുക്കുന്നതോടൊപ്പം സാമൂഹ്യമായ ദുരാചാരങ്ങളേയും സാമ്പത്തികമായ അസമത്വങ്ങളേയും നിർമാർജനം ചെയ്യുക എന്നതു കൂടിയായിരുന്നു. വ്യത്യസ്ത താല്പര്യങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന വിവിധ വിഭാഗങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു് ചേർക്കുന്നതിനു് ഒരു പരിധിവരെയെങ്കിലും സ്ഥിതിസമത്വത്തെ വാഞ്ഛാനം ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്നു് ഭരണഘടനാനിർമാതാക്കൾക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഭരണഘടനാനിർമാണസഭ, വ്യത്യസ്ത ചിന്താഗതികളും വെച്ചുപുലർത്തുന്ന വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റു്, ഗാന്ധിയൻ, ലിബറൽ, മാർക്സിസ്റ്റു്, ഉല്പതിഷ്ണുക്കൾ, പട്ടികജാതി, പട്ടികവർഗങ്ങൾ, മുസ്ലിംന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ എന്നിവയായിരുന്ന പ്രസ്തുത വിഭാഗങ്ങൾ. എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളേയും ഒന്നുപോലെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തണമെന്ന ഉന്നംവെച്ചുകൊണ്ടു് ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയെ, വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും താല്പര്യങ്ങളുടെയും ഒരു സമരസപ്പെടുത്തൽ എന്നു് വിശേഷിപ്പിക്കാം.

സത്യത്തിൽ, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക സാമ്പത്തികശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതല്ല. സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ നീതി ഉറപ്പുവരുത്തുക, ചിന്തയും അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനും, വിശ്വാസത്തിനും, ഭക്തിക്കും, ആരാധനയ്ക്കും വേണ്ടുവോളം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുക; പദവികളുടെ കാര്യത്തിൽ സമത്വം, അവസരസമത്വം എന്നിവ അംഗീകരിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തുക, ജനതാമധ്യത്തിൽ ഭ്രാതൃത്വത്തിനു പ്രചോദനം നൽകുക, വ്യക്തിയുടെ അന്തസ്സും, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഐക്യവും സുനിശ്ചിതമാക്കുക, സർവോപരി ഇന്ത്യയെ ഒരു പരമാധികാരജനാധിപത്യരാഷ്ട്രമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നിവയാണു്

. Justice, Liberty, Equality, Fraternity

Preamble

ഭരണഘടനയുടെ പീഠികയിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുപരി സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികലക്ഷ്യങ്ങളും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്കുണ്ടെന്നു് ഭരണഘടനയുടെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലായി വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭരണഘടനയുടെ ചേതനയെ തുറന്നു കാട്ടുന്ന ഈ ഭാഗങ്ങൾ, പീഠിക, മൗലികാവകാശങ്ങൾ, രാഷ്ട്രനയനിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ എന്നിവയാണു്.

പീഠിക — Pszeamble

ഭരണഘടനയുടെ അധികാരത്തിന്റെ ഉല്പത്തി എവിടെ നിന്നാണെന്നും, ഭരണഘടന, എന്തെല്ലാം ലക്ഷ്യങ്ങളാണു് സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നും പീഠിക (Preamble) വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

"We the people of India".

1947-ജനുവരിയിൽ, ഭരണഘടനാനിർമാണസഭ അതിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രഖ്യാപനപ്രമേയത്തിൽ എല്ലാ അധികാരങ്ങളും ജനങ്ങളിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിക്കുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇതേ കാര്യം വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വകുപ്പും ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും "നാം, ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾ" എന്ന പ്രസ്താവനയിൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടന, ഭരണഘടനാനിർമാണസഭയിലൂടെ ഇന്ത്യൻ ജനതയാൽ യഥാവിധി നിർമിക്കപ്പെട്ടതും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതുമാണെന്ന വിവക്ഷയുണ്ടു്. "ഇവിടെ നാം വ്യക്തികളല്ല, ഭാരതജനതയാണു്. ...ഈ സഭയിൽ നാം പ്രവർത്തിച്ചതെല്ലാം ഇന്ത്യൻ ജനത നിമിത്തവും അവർക്കു വേണ്ടിയുമാണു്" എന്നു്, ശ്രീ. എച്ചു്. വി. കമ്മത്തു് ഭരണഘടനാനിർമാണസഭയിൽ ചെയ്ത പ്രസ്താവന, മുകളിൽ കൊടുത്ത വ്യാഖ്യാനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയ്ക്കു രൂപം നല്കിയ ഭരണഘടനാനിർമാണസഭ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പൂർണമായ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവമുള്ളതായിരുന്നില്ലെന്നതു് ഒരു വസ്തുതയാണു്. ഒപ്പംതന്നെ, വിസ്മരിക്കാനാവാത്ത മറ്റൊരു വസ്തുത നമ്മുടെ ഭരണഘടനാനിർമാണസഭ ആസൂത്രണം ചെയ്ത ഭരണഘടനയ്ക്കു് ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെയോ ഘടക സംസ്ഥാനങ്ങളുടെയോ അംഗീകാരം നേടുന്നതിനുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്നുള്ളതാണു്. എന്നാൽ അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ ചില രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ഭരണഘടനയിൽ ജനങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയ അംഗീകാരം ഭരണഘടനക്കുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്. എങ്കിലും നാലു പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലൂടെ കടന്നുപോയ ഈ കാലഘട്ടത്തിനിടയിൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ

ഭരണഘടനക്കു് ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ പൂർണമായ അംഗീകാരമുണ്ടെന്നു് കരുതാം.

Preamble-ൽ

ഭരണഘടനയുടെ പീഠികയിൽ ഇന്ത്യ ഒരു പരമാധികാരജനാധിപത്യ റിപ്പബ്ലിക്കായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നതാണെന്നു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തിൽ "ജനാധിപത്യ" (Democratic) എന്ന വാക്കിനു് വ്യാപകമായ അർഥമാണുള്ളതു്. രാഷ്ട്രീയം, സാമൂഹ്യം, സാമ്പത്തികം എന്നീ മണ്ഡലങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു് അതിന്റെ വ്യാപ്തി. "ജനാധിപത്യം" എന്ന പ്രയോഗത്തിനു് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവമുള്ള അഥവാ ജനാധിപത്യത്താൽ സവിശേഷമാക്കപ്പെട്ട എന്നാണർഥം. റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ അർഥം രാജാവിനാൽ ഭരിക്കപ്പെടാത്ത ഭരണക്രമമെന്നാണു്.

എന്നാൽ പീഠികയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഈ വാക്കിനു് രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തെക്കാളേറെ സാമ്പത്തിക, സാമൂഹ്യ ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലങ്ങളിൽ കടന്നെത്തി നില്ക്കുന്ന വ്യാപ്തിയാണുള്ളതു്. ജനാധിപത്യത്തെക്കുറിച്ചു് ജവഹർലാൽനെഹ്റു ഭരണഘടനാനിർമാണസഭയിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുതന്നെയും "സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലങ്ങളുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയതലത്തിലെ ജനാധിപത്യം സാധാരണ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിരർഥകമാണെ"ന്നത്രേ.

ഭരണഘടനയുടെ പീഠികയിൽ എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ നീതി ഉറപ്പുചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. വ്യക്തിയുടെ സ്വതന്ത്രമായ പ്രവൃത്തിയും സമുദായത്തിന്റെ പൊതുതാല്പര്യങ്ങളും തമ്മിൽ സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ നീതി പ്രാവർത്തികമാവൂ. സാമൂഹ്യനീതി കൈവരുത്തുന്നതിനുള്ള മാർഗമായി, സമ്പത്തു്, അവസരം, വർഗം, ജാതി, മതം, ബഹുമതി തുടങ്ങിയവ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള എല്ലാവിധ അസമത്വങ്ങളും നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് വിവേചനങ്ങളൊന്നുമില്ല. സാർവത്രിക പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാൽ അവിടെയും സമത്വം ഉറപ്പുവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചിന്ത, അഭിപ്രായം, വിശ്വാസം, മതം, ആരാധന എന്നിവയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും പദവി, അവസരം എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ സമത്വവും ഭരണഘടനയുടെ പീഠികയിൽ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനാനിർമാണസഭയിൽ ദരംഗമായിരുന്ന ഠാക്കൂർദാസ് ഭാർഗവ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു: "ഭരണഘടനയുടെ അനർഘമായ ഭാഗമാണു് പീഠിക. അതു ഭരണഘടനയുടെ ആത്മാവാണു്. ഭരണഘടനയുടെ മൂല്യം അളക്കാവുന്ന യുക്തമായ അളവുകോലാണതു്....ഭരണഘടനയുടെ നിബന്ധനകളെല്ലാം പീഠിക എന്ന ഈ ചാണയിൽവെച്ചു പരിശോധിക്കണമെന്നും, അങ്ങനെ

ഭരണഘടന ശ്രേഷ്ഠമാണോ അല്ലയോ എന്ന തീരുമാനിക്കണമെന്നും ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു."

മൗലികാവകാശങ്ങൾ

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന അംഗീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ മൗലികാവകാശങ്ങളെന്ന സങ്കല്പം ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയസംഘടനകളിൽ അവ്യക്തമായ രൂപത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. 1935-ലെ ഭരണഘടനയിൽ മൗലികാവകാശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കണമെന്ന അവകാശവാദമുന്നയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അതു നിരാകൃതമായി.

"സാർവ്വത്രികമനുഷ്യാവകാശപ്രഖ്യാപന"ത്തിന്റെ പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ മനുഷ്യാവകാശപ്രഖ്യാപനം ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെന്ന ഒരു ആശയഗതി ഉയർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യാവകാശപ്രഖ്യാപനത്തിൽ നിന്നും, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കു പ്രകടമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. പ്രധാനമായും, മനുഷ്യാവകാശപ്രഖ്യാപനങ്ങളിലെ ആദർശങ്ങളും ഉൽബോധനങ്ങളും നിരോധനങ്ങളും ധാർമികമായ അനുശാസനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു. അവ, പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനു നിയമത്തിന്റെ പിൻബലമോ മറുപാധികളോ ഇല്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ മൗലികാവകാശങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന തത്വങ്ങൾ നീതിന്യായകോടതികൾ മുഖേന സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുന്നവയാണ്.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണഘടനയിലോ, കാനഡ, ആസ്ട്രേലിയ, തെക്കേ ആഫ്രിക്ക, സ്വിറ്റ്സർലൻഡ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളുടെ ഭരണഘടനകളിലോ ഇത്തരം മൗലികാവകാശങ്ങൾ നിബന്ധന ചെയ്തിട്ടില്ല. ആധുനിക രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ ആദ്യമായി മൗലികാവകാശങ്ങൾ ഉറപ്പു ചെയ്യുന്നതു് അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയാണ്.

എന്നാൽ ഇന്നു പുതുതായി രൂപംകൊള്ളുന്ന ഭരണഘടനകളിൽ അത്തരമൊരു പ്രഖ്യാപനം ഉൾപ്പെടുത്തുകയെന്നതു് ഒരുതരം ആചാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളെക്കൂടാതെ 1919-ലെ ജർമ്മനിയുടെ 'വിയ്മർ ഭരണഘടന', ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയോടെ ഡൊമിനിയൻപദവിയിലേക്കുയർന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഭരണഘടനകൾ, 1922-ലെയും 1936-ലെയും അയർലൻഡ് ഭരണഘടനകൾ, 1936-ൽ രൂപംകൊണ്ട റഷ്യൻ ഭരണഘടന എന്നിവയാണ് മൗലികാവകാശങ്ങളുൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഇതരഭരണഘടനകൾ.

മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ വിവിധവശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് വിവാദങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക കാലത്തു്, അന്നു നിലവിലി

രിക്കുന്ന നിയമത്തിന്റെ സ്വഭാവം അഥവാ അവസ്ഥയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും ഒരു പൗരന് ഈ അവകാശങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിന്റെ സ്വഭാവവും എന്നു് വാദിക്കുന്നവരുണ്ടു്. വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികളനുസരിച്ചു് നിയമനിർമാണം നടത്തുമ്പോൾ ഈ പ്രഖ്യാപിത അവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നു് പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ തോന്നാം. പക്ഷെ ഈ നിയമനിർമാണങ്ങൾ പലപ്പോഴും അനിവാര്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരിക്കലും സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ കഴിയാത്ത പ്രതീക്ഷകൾ നൽകാതിരിക്കുകയും പൗരന്മാരെ രാജ്യത്തിന്റെ സാധാരണനിയമത്തിനു കീഴിൽ നിലവിലുള്ള പ്രതിവിധികളാൽ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വിടുകയും ചെയ്യുന്നതാണു് നല്ലതു് എന്നാണു് ഇക്കൂട്ടരുടെ അഭിപ്രായം.

മൗലികാവകാശപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കൾ അവകാശപ്പെട്ടതു് ഭരണഘടനയിൽ തന്നെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതു് അവയുടെ അലംഘ്യത വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നാണു്. അതുകൊണ്ടു് നിയമനിർമാതാക്കൾ മൗലികാവകാശധ്വംസനത്തിനു് ധൈര്യപ്പെടുകയില്ലെന്നു് അവർ വാദിക്കുന്നു. ഒരു പൗരനു് ജീവിക്കുന്നതിനു് അവശ്യം വേണ്ടുന്ന അവകാശങ്ങളാണു്, മൗലികാവകാശങ്ങൾ. എന്നാൽ, പൗരന്റെ അവകാശങ്ങളെയും കടമകളെയും അവയുടെ മേൽ ഗവണ്മെന്റിനു് ഏർപ്പെടുത്താവുന്ന പരിധിയെയും, പരിധിയെ അതിക്രമിച്ചുള്ള ഗവണ്മെന്റുനിയന്ത്രണങ്ങളിൽ നിന്നും പൗരനു വിടുതൽ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധികളെയും സംബന്ധിച്ച ഉൽബോധനങ്ങളായിട്ടാണു് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ അവ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മൗലികാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചു നാം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാലു കാര്യങ്ങൾ അവശ്യമായും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഒന്നാമതായി, മൗലികാവകാശങ്ങൾ അനിയന്ത്രിതമല്ല; രണ്ടാമതായി, അവ, ഇന്ത്യൻ പൗരന്മാർക്കു മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതല്ല. മൂന്നാമതായി, മൗലികാവകാശങ്ങളെ സസ്പെൻഡു് ചെയ്യാം; അവസാനമായി, അവ, നിയമനിർമാണസഭയുടെയും കാര്യനിർവഹണവിഭാഗത്തിന്റെയും (Executive) ചില പ്രത്യേകസാഹചര്യങ്ങളിൽ നീതിന്യായവകുപ്പിന്റെയും അധികാരങ്ങളുടെമേലുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളാണു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മൗലികാവകാശപ്രഖ്യാപനത്തിനു്, ഗവണ്മെന്റിന്റെയും നിയമനിർമാണസഭയുടെയും മേൽ അനുചിതമായി ഏർപ്പെടുത്താവുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങളെ ഒഴിവാക്കുന്നതിനും, ജനങ്ങൾക്കു് സാധാരണ സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിശ്ചിത അളവിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നതിനും കഴിയും. ജനാധിപത്യപരീക്ഷണങ്ങളിൽ ഇടംപ്രഥമമായി വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങൾക്കു് ഇത്തരം ഒരു പ്രഖ്യാപനം രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിഗതികളുടെ സമതുലനാവസ്ഥ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നിവർ വാദിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ മൂന്നാം ഭാഗത്തിലാണു് മൗലികാവകാശങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ അധികാരങ്ങൾ പരിമിതിക്കു വിധേയമാണെന്നു തെളിയിക്കുന്ന ഈ മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കും പരിമി

തിയുണ്ട്. ഭരണഘടനയുടെ 13-ാം വകുപ്പിൽ മൗലികാവകാശങ്ങളെ നിഷേധിക്കുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഏതെങ്കിലും നിയമം ഭാവിയിൽ നിർമിച്ചുകൂടായെന്നും ഇതിനു വിപരീതമായി നിർമിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും, അവ എത്രത്തോളം ലംഘനം നടത്തുന്നുവോ അത്രത്തോളവും അസാധുവായിരിക്കുമെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. എന്നാൽ അടിയന്തരാവസ്ഥ നിലനില്ക്കുമ്പോൾ അവയുടെ മേൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനോ അവ താല്ക്കാലികമായി നിറുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനോ കഴിയും.

ഭരണഘടനയിൽ ഉറപ്പു ചെയ്തിട്ടുള്ള മൗലികാവകാശങ്ങൾ പ്രധാനമായി ഏഴു വിഭാഗങ്ങളിൽ പെടുന്നു. 1 അവ സമത്വത്തിനുള്ള അവകാശം, 2 സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം, 3 ചൂഷണത്തിനെതിരായുള്ള അവകാശം, 4 സാംസ്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായുള്ള അവകാശം, 5 മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം 6 സ്വത്തവകാശം 7 ഭരണഘടനാപരമായ നിവാരണാവകാശം എന്നിവയാണ്.

സമത്വത്തിനുള്ള അവകാശം

ഭരണക്രമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകമായി ഭരണഘടന അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് പൗരന്മാർ തമ്മിലുള്ള സമത്വത്തെയാണ്. ഭരണഘടനയുടെ 14-ാം വകുപ്പിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതനുസരിച്ചു് പൗരന്മാർക്കു നിയമത്തിന്റെ മുമ്പിലുള്ള സമത്വത്തെ, അഥവാ നിയമങ്ങളുടെ തുല്യമായ രക്ഷയെ നിഷേധിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രത്തിനു് അധികാരമില്ല. മതത്തിന്റെയോ ജാതിയുടെയോ സ്ത്രീപുരുഷഭേദത്തിന്റെയോ പേരിൽ പൗരന്മാർ തമ്മിൽ വിവേചനം കാണിക്കുവാൻ പാടില്ല.

നിയമത്തിന്റെ മുൻപിൽ എല്ലാ പേരെയും ഒരുപോലെ പരിഗണിക്കുക എന്നതാണു് നിയമത്തിന്റെ മുൻപിലെ സമത്വംകൊണ്ടു് അർഥമാക്കുന്നതു്. സൈനികബഹുമതി, അദ്ധ്യയനബഹുമതി എന്നിവയൊഴികെയുള്ള മറേറതു തരം പദവിയോ അവകാശമോ നൽകുന്നതു് നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതു മൂലം സാമൂഹ്യസമത്വം സുരക്ഷിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഏതൊരാൾക്കും കോടതിയെ സമീപിക്കുവാനും കോടതികളുടെ നടപടികൾക്കു വിധേയനാകുവാനും ഒരേ നടപടിക്രമം ബാധകമാക്കിയിരിക്കുന്നു. വിഭാഗം തിരിച്ചുള്ള നിയമനിർമാണം, ജാതിമതവിവേചനം, സ്ത്രീപുരുഷവിവേചനം എന്നിവ ഈ നിബന്ധനമൂലം നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലോ പൊതുനിരത്തുകളിലോ ഉള്ള പ്രവേശനം ആർക്കും നിഷേധിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിൽ ജോലിചെയ്യുന്നതിനും ഏതെങ്കിലും ഉദ്യോഗത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെടുന്നതിനും എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും അവസരസമത്വമുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നിരുന്ന അയിത്തവും അസ്പൃശ്യതയും ഈ നിബന്ധന കൊണ്ടു നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പിന്നോക്കപ്രദേശക്കാർക്കും പിന്നോക്കസമുദായങ്ങൾക്കും ഉദ്യോഗം സംവരണംചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി പാർലമെന്റ് സ്വീകരിക്കുന്ന നടപടികളെ സമത്വസ്ഥാപനത്തിന്റെ പേരിൽ തടയുകയില്ല. ഇക്കാര്യം ഭരണഘടനയുടെ ഒന്നാം ഭേദഗതിമൂലം ഉറപ്പു വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം

ഭരണഘടനയുടെ 19 മുതൽ 22 വരെയുള്ള വകുപ്പുകളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവ, അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, സമാധാനപരമായും നിരായുധമായും സമ്മേളിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, സംഘടിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം, ഇന്ത്യയിലെവിടെയും കുടിപാർക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, വസ്തു സമ്പാദിക്കുന്നതിനും കൈവശംവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും വിൽക്കുന്നതിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, ഏതു ജോലിയും തൊഴിലും വ്യവസായവും നടത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയാണ്.

ഈ അവകാശങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ സാമൂഹ്യജീവിതം അസ്വതന്ത്രമാണ്. ഓരോ പൗരനും സ്വതന്ത്രമായി അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് വ്യവസ്ഥയുണ്ടെങ്കിലും ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിക്കുന്നത് നിയമസമാധാനത്തെയോ, രാജ്യത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെയോ, വിദേശരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള സൗഹൃദബന്ധത്തെയോ തകരാറാക്കുന്ന തരത്തിലായിരിക്കരുത്. അങ്ങനെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ ന്യായയുക്തങ്ങളായ നിയന്ത്രണങ്ങളേർപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഗവണ്മെന്റിനധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. അഭിപ്രായപ്രകടനസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളും അനുസരിച്ച്, കോർട്ടലക്ഷ്യം, അപകീർത്തികരമായ പ്രസ്താവനകളും എന്നിവ കുറ്റകരമാണ്.

വാണിജ്യത്തിനും വ്യവസായങ്ങൾക്കുമായുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ മേൽ പൊതുജനനന്മയെ ലാക്കാക്കി ഗവണ്മെന്റിന് ന്യായയുക്തമായ നിയന്ത്രണങ്ങളേർപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. നികുതിയിൽ നിന്നുള്ള മോചനം ആക്കും അവകാശപ്പെട്ടുകൂടാ. വാണിജ്യം, വ്യാപാരം, വ്യവസായം, സേവനങ്ങൾക്കായുള്ള മറ്റു സംരംഭങ്ങൾ എന്നിവ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനും, അഥവാ, ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുന്നതിനും ഏതെങ്കിലും പൗരനെയോ സ്ഥാപനത്തെയോ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും ഭാഗികമായോ പൂർണമായോ ഒഴിവാക്കുന്നതിനും ഗവണ്മെന്റിനു അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. ഉത്തരവാദിത്തപരവും സാങ്കേതികവുമായ യോഗ്യതകൾ ഉണ്ടെങ്കിലേ ചില തൊഴിലുകൾ ചെയ്യാവൂ എന്ന് ഗവണ്മെന്റിനു നിർബന്ധിക്കാം.

ചൂഷണത്തിനെതിരായ അവകാശം

ഭരണഘടനയുടെ 23-ാം വകുപ്പിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന നിബന്ധനയനുസരിച്ചാണ് ചൂഷണത്തിനെതിരായ അവകാശം ഭരണഘടന ഉറപ്പു നൽകുന്നത്. മനുഷ്യനെ നിർബന്ധമായി ജോലിചെയ്യിക്കുന്നതും നിയമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ശിക്ഷാർഹമാണ്. മനുഷ്യനെ വ്യാപാരസാധനമായി കാണുന്ന അടിമത്തസമ്പ്രദായം പാടേ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. അസാന്മാർഗിക നടപടികൾക്കായി സ്ത്രീകളെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുകയോ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ല.

എന്നാൽ പൊതുനന്മയെ ലാക്കാക്കി ഒരാളെ പ്രത്യേക ജോലിക്കേർപ്പെടുത്തുന്നതിനോ അടിയന്തരഘട്ടങ്ങളിൽ നിർബന്ധിതസൈനികസേവനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനോ ഉള്ള ഗവണ്മെൻറിന്റെ അധികാരത്തെ ഈ നിബന്ധന തടസ്സപ്പെടുത്തുകയില്ല.

പതിനാല് വയസ്സിനു താഴെയുള്ള കുട്ടികളെ ഖനിജോലി, ഫാക്ടറി ജോലി തുടങ്ങിയ ക്ലേശകരമായ തൊഴിലുകളിലേർപ്പെടുത്തുന്നതും നിയമവിരുദ്ധമാണ്.

മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം

പൊതുസമാധാനത്തിനും സദാചാരബോധത്തിനും വിധേയമായി എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടമുള്ള മതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും അതനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനും അതു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും തുല്യമായ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു 25-ാം വകുപ്പുറപ്പു നൽകുന്നു. ഓരോ മതവിഭാഗത്തിനും മതസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ അതാതിന്റെ കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും, മതപരവും ധാർമികവുമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കായി വസ്തുവകകൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനും കൈവശംവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും അവകാശമുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും മതത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കു വേണ്ടി നിർബന്ധമായി നികുതികൾ പിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു 27-ാം വകുപ്പിൽ നിബന്ധനയുണ്ട്.

ഭരണഘടനയുടെ 26-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു മതപരമോ ധാർമികമോ ആയ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്ഥാപനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ആ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിയമവിധേയമായ തീരുമാനങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ ഒരു ബാഹ്യശക്തിക്കും അധികാരമില്ല. എന്നാൽ അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പരിധി പൊതുസമാധാനത്തിനും സാന്മാർഗികജീവിതത്തിനും ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കും അനുരൂപമാവണമെന്നേയുള്ളൂ.

ഗവണ്മെൻറുമതലയിലോ ഗവണ്മെൻറിന്റെ സാമ്പത്തികസഹായത്താലോ നടത്തപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ മതബോധനം അനാശാസ്യമാണെന്നു് 28-ാം വകുപ്പു നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. മതേതരരാഷ്ട്രമെന്ന ആശയത്തിൽ അടിയുറച്ചു നിൽക്കുന്നതിനാൽ ഒരു പ്രത്യേക മതത്തെയോ വിശ്വാസത്തെയോ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ ഗവണ്മെൻറിനു് സാധിക്കുന്നതല്ല. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിലെ മതേതരത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകളും ബ്രിട്ടൻ, അയർലൻഡ്, അമേരിക്കമുതലായ രാജ്യങ്ങളിലേതിനെക്കാളും ശ്രദ്ധമാണു്.

സാംസ്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ അവകാശങ്ങൾ

ഭരണഘടനയുടെ 29-ാം വകുപ്പിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികസംരക്ഷണത്തെയും ഉന്നമനത്തെയും ലക്ഷ്യംവെച്ചുകൊണ്ടു് സാംസ്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ അവകാശങ്ങളും നിബന്ധന ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ഏതു ഭാഗത്തും വസിക്കുന്ന പൗരന്മാർക്കു് സ്വന്തമായ ഭാഷയോ ലിപിയോ സംസ്കാരമോ ഉള്ളപക്ഷം അതു സംരക്ഷിക്കാൻ അവർക്കു തികച്ചും അവകാശമുണ്ടു്. ജാതിയോ മതമോ വർഗമോ ഭാഷയോ അടിസ്ഥാനമാക്കി, ഒരു പൗരനും ഗവണ്മെൻറു നടത്തുന്നതോ ഗവണ്മെൻറിന്റെ സാമ്പത്തികസഹായം ലഭിക്കുന്നതോ ആയ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പ്രവേശനം നിഷേധിക്കുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഭരണഘടനയുടെ ഒന്നാം ഭേദഗതി അനുസരിച്ചു് ന്യൂനപക്ഷക്കാരും അവശരുമായ വിഭാഗക്കാർക്കു് അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന സംരക്ഷണം നിയമവിധേയമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

ജാതിയുടെയോ മതത്തിന്റെയോ ഭാഷയുടെയോ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള എല്ലാവിധ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കും അവരുടെതായ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് 30-ാം വകുപ്പു് നിബന്ധന ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നേരെ രാഷ്ട്രം വിവേചനം കാണിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണു്.

സ്വത്തവകാശം

ഭരണഘടനയുടെ 30,31,31 എ, 31 ബി എന്നീ വകുപ്പുകളനുസരിച്ചു് സ്വത്തു സമ്പാദിക്കുന്നതിനും കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും, അനുഭവിക്കുന്നതിനും കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനും ഒരു വ്യക്തിക്കവകാശമുണ്ടു്. നിലവിലുള്ള നിയമത്തിന്റെ അധികാരമുപയോഗിച്ചല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യനും ഈ അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളുടെ മേൽ ചുമത്താവുന്ന ചില നിയന്ത്രണങ്ങളും മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളിലെപോലെ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിയമരഹിതമായ

പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പിഴയെന്ന നിലയിലോ, ഗൗരവമേറിയ കുറ്റങ്ങൾക്കു പ്രതി വിധിയെന്ന നിലയിലോ സ്വത്തു പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെൻറിനു് കഴിയും.

പൊതുകാര്യങ്ങൾക്കായി സ്വകാര്യസ്വത്തുകൾ നിർബന്ധിതമായി കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഗവണ്മെന്റിനധികാരമുണ്ടു്. എന്നാൽ, അവ നിയമപ്രകാരമായിരിക്കേണ്ടതും കൈവശപ്പെടുത്തുന്ന സ്വത്തിനു് നീതിപൂർവകമായ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകേണ്ടതുമാണു്. മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമെന്നോ നിയമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സമത്വം ഇല്ലാതാക്കുമെന്നോ സ്വതന്ത്രസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണെന്നോ ഉള്ള കാരണത്താൽ, ഇത്തരം കൈവശപ്പെടുത്തലുകൾക്കായി ഗവണ്മെൻറു നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അസാധുവാകുന്നതല്ല.

നിർബന്ധിതകൈവശപ്പെടുത്തലുകൾക്കു് അവശ്യം നഷ്ടപരിഹാരം നൽകേണ്ടതാണെങ്കിലും അതിന്റെ ന്യായാന്യായതകളെക്കുറിച്ചോ ധാർമിക അടിസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചോ ഭരണഘടന മൗനമവലംബിക്കുന്നു. എം. പി. ശർമ്മയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ "ഈ ഉപേക്ഷ ബോധപൂർവമാണു്." ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, ഈ വിഷയത്തിൽ കോടതി ഇടപെടുന്നതിനു വിഘാതമുണ്ടാക്കുകയും വ്യവഹാരം തടസ്സപ്പെടുത്തുകയുമാണു്.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഉന്നം വെച്ചിരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക ലക്ഷ്യങ്ങൾ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നു ഘടകങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് മൗലികാവകാശങ്ങളെന്നും, സാമൂഹ്യ – സാമ്പത്തികാവകാശങ്ങളാണു് ഈ ഭാഗത്തു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നും മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

പല പ്രമുഖ ഭരണഘടനാവ്യാഖ്യാതാക്കളും മൗലികാവകാശങ്ങളെ മൗലികമായ സാമൂഹ്യാവകാശങ്ങളെന്നും സാമ്പത്തികാവകാശങ്ങളെന്നും രണ്ടായി തരം തിരിച്ചു വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രധാനസാമ്പത്തികാവകാശങ്ങളായി അവർ ഗണിക്കുന്നതു് അവസരസമത്വം, പ്രവൃത്തിക്കും തൊഴിലിനും വ്യാപാരങ്ങൾക്കുമുള്ള അവകാശങ്ങൾ, ചൂഷണങ്ങൾക്കെതിരായുള്ള അവകാശങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അവാന്തരഘടകങ്ങളെയാണു്. മറ്റെല്ലാ അവകാശങ്ങളെയും സാമൂഹ്യാവകാശങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സോഷ്യലിസ്റ്റുസമൂഹം കെട്ടിപ്പടുക്കുകയും തന്മൂലം ക്ഷേമരാഷ്ട്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്യാമെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന ഒരു സ്വതന്ത്രപരമാധികാരരാഷ്ട്രത്തിനു് ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യമൊഴികേയുള്ള എല്ലാ അവശ്യമൂല്യങ്ങളുടെയും ഏകകാലികവും ഏകതാനവുമായ സംപ്രാപ്തി അത്യന്താപേക്ഷിതമായതിനാൽ ആദർശങ്ങളെയും ലക്ഷ്യങ്ങളെയും സാമൂഹ്യമെന്നോ സാമ്പത്തികമെന്നോ വേർതിരിക്കുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കുന്നതല്ല.

ഭരണഘടനാപരമായ നിവാരണമാർഗം

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ നിർവചിച്ചിരിക്കുന്ന മൗലികാവകാശങ്ങളും ലംഘിക്കപ്പെട്ടാൽ ഒരു പൗരനു് സുപ്രീംകോടതിയേയോ ഹൈക്കോടതിയേയോ സമീപിക്കുവാനും മൗലികാവകാശങ്ങളും പ്രാവർത്തികമാക്കാനതകുന്ന നടപടികളും പ്രയോഗിപ്പിക്കാനും ഉള്ള അവകാശം ഭരണഘടനയുടെ 32-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു് ഉറപ്പു ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഹേബിയസ് കോർപ്പസ്, മാണ്ഡമസ് സെർഷ്യോററി എന്നിങ്ങനെയുള്ള റിട്ടുകളും അനുവദിക്കുന്നതിനും നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുന്നതിനും സുപ്രീംകോടതിക്കു് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. ഇത്തരം അധികാരങ്ങൾക്കു് കോടതിയെ സമീപിക്കുവാൻ പൗരനു നൽകിയിരിക്കുന്ന അവകാശങ്ങളെ ഭരണഘടനാപരമായ നിവാരണാവകാശം എന്നാണു് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതുവരെയും മൗലികാവകാശങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനുമുള്ള നടപടികളും സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം സുപ്രീംകോടതിക്കും ഹൈക്കോടതിക്കും മാത്രമേ നൽകിയിട്ടുള്ളു. മറ്റേതെങ്കിലും കോടതിയെ ഇതിനായി ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പാർലമെൻറിന്റെ അധികാരം ഇതുവരെയും വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മൗലികാവകാശങ്ങളും പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനായി ഉറപ്പുചെയ്തിട്ടുള്ള കോടതികളുടെ ഈ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു്, പ്രസ്തുത അധികാരവിനിയോഗത്തിനു കാരണമായ സാഹചര്യത്തിനുത്തരവാദി നിയമനിർമ്മാണസഭയാണോ അല്ലെങ്കിൽ എക്സിക്യൂട്ടീവാണോ എന്നു കണക്കിലെടുക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.

ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക പ്രശ്നത്തിനു് ഭരണഘടനാസാധുതയുണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നവുമായി 32-ാം വകുപ്പിനു നേരിട്ടു ബന്ധമില്ല. പ്രസ്തുത നിയമം മൗലികാവകാശത്തെ ധ്വംസിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നത്തെയാണു് അതു പരിഗണിക്കേണ്ടതെന്നു് ഒരഭിപ്രായം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

പ്രസിഡൻറിന്റെ ഒരടിയന്തരാവസ്ഥാപ്രഖ്യാപനം പ്രാബല്യത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ പ്രസംഗത്തിനും, അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനും സമ്മേളനത്തിനും, തൊഴിലിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുപ്പെടെ വിവിധ അവകാശങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടോ നിരോധിച്ചുകൊണ്ടോ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുന്നതിനു് പാർലമെൻറിനധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ കോടതിക്കു് ഇത്തരം നിയമങ്ങളുടെ മേൽ കൈകടത്തുന്നതിനധികാരമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അടിയന്തരാവസ്ഥ അവസാനിക്കുന്നതോടെ മുകളിൽ പറഞ്ഞ മൗലികാവകാശങ്ങളിന്മേലുള്ള ഗവണ്മെൻറ് നിയന്ത്രണവും സ്വാഭാവികമായും അവസാനിക്കുന്നതായിരിക്കും.

വ്യക്തിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ മേൽ ഏർപ്പെടുത്താവുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങളെക്കുറിച്ചു് മുമ്പു പ്രതിപാദിച്ചുവല്ലോ. ഭരണഘടനയുടെ 22-ാം

വകുപ്പനുസരിച്ചുള്ള കരുതൽതടങ്കൽ, അടിയന്തരാവസ്ഥയിൽ മാത്രമല്ല സമാധാനാന്തരീക്ഷത്തിലും ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. സാധാരണഗതിയിൽ ഒരുപദേശകസമിതിയുടെ അഭിപ്രായം ആരായാതെ ഒരാളെ കരുതൽതടങ്കലിൽ വെയ്ക്കാൻ പാടില്ല. ഉപദേശകസമിതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരാളെ മൂന്നു മാസത്തിലധികം തടങ്കലിൽവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ മതിയായ കാരണമില്ലെങ്കിൽ, അയാളെ ഉടൻ വിമുക്തനാക്കേണ്ടതാണ്. ഉചിതമാണെന്നു തോന്നുന്ന പക്ഷം പാർലമെൻറിനു് ഉപദേശകസമിതിയുടെ അഭിപ്രായമാരായാതെയും ഒരാളെ കരുതൽതടങ്കലിൽ വെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും, അതിനുള്ള പരമാവധികാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനും അധികാരമുണ്ട്. അതായതു്, ഇക്കാര്യത്തിൽ പാർലമെൻറിൻെറ അധികാരങ്ങൾ പരിമിതിക്കു വിധേയമല്ല. നാലാമതായി ഉപദേശകസമിതി നടത്തുന്ന അന്വേഷണത്തിൻെറ നടപടിക്രമം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും പാർലമെൻറിനാണ്. 1950-ൽ കേന്ദ്രപാർലമെൻറ് നിർമ്മിച്ച കരുതൽതടങ്കൽ നിയമം തയ്യാറാക്കിയതു് ഉപദേശകസമിതിയുടെ അഭിപ്രായമാരായാതെയാണ്. ഈ നിയമമനുസരിച്ചു് പ്രസ്തുത സമിതിയുടെ അറിവോടുകൂടെയല്ലാതെ വ്യക്തികളെ അറസ്റ്റു ചെയ്തു തടങ്കലിൽവെയ്ക്കാം.

മൗലികാവകാശങ്ങൾ ഉറപ്പു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഇതര ഭരണഘടനകളിൽ പ്രമുഖം അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയാണ്. ഈ രണ്ടു ഭരണഘടനകളിലെയും മൗലികാവകാശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം ഒന്നാമതായി രണ്ടു ഭരണഘടനകളും മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണത്തിനുള്ള ചുമതല കോടതികളിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. മൗലികാവകാശം പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനു്, കോടതി റിട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും, കല്പനകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാകുന്ന തരത്തിലുള്ള കേന്ദ്രസംസ്ഥാനനിയമസഭകളുടെ ഏതു നിയമങ്ങളെയും അസാധുവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടാമതായി അവ മൗലികാവകാശങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നതരത്തിലുള്ള നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിൽനിന്നു് നിയമസഭകളെ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ രണ്ടു ഭരണഘടനകളും തമ്മിൽ പ്രകടമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഉറപ്പു ചെയ്യുന്ന മൗലികാവകാശങ്ങൾ എല്ലാവിധ സംഭവ്യതകളെയും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു് ഇനംതിരിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭരണഘടനയാണു് മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം. എന്നാൽ അമേരിക്കൻഭരണഘടനയിലെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനവിധേയമാണ്. അവയുടെ പ്രഭവസ്ഥാനം നിയമസഭ മാത്രമല്ല നിയമസംഹിതയും പാരമ്പര്യമായി വന്നുചേർന്ന ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും കൂടി ആണു്. ആയുധം കയ്യിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു് അമേരിക്ക നൽകുന്ന അവകാശം ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നല്കിയിട്ടില്ല. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ, സ്വത്തവകാശം എന്നിവ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന സംരക്ഷിക്കുന്നതിലേറെ ദൃഢമായി അമേരി

ക്കൻഭരണഘടന സംരക്ഷിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻഭരണഘടന നല്കുന്നതു പോലെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ റദ്ദുചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം എക്സിക്യൂട്ടീവിനു നൽകുന്നതിനുള്ള നിബന്ധനകൾ അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയിലില്ല.

രാഷ്ട്രനയനിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ –

DIRACTIVE PRINCIPAL OF STATE POLICY.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ നാലാം അദ്ധ്യായത്തിൽ രാഷ്ട്രനയനിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ തത്വങ്ങളിലാണ് ഇന്ത്യൻഭരണഘടനയുടെ ചില സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികലക്ഷ്യങ്ങൾ സമഗ്രമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരു വിജ്ഞാപനം അഥവാ നിർദ്ദേശപ്രമാണം എന്ന നിലയിൽ ഈ തത്വങ്ങൾ, നിലവിലുള്ളതും നിലവിൽ വരാവുന്നതുമായ ഗവണ്മെൻറുകൾക്കു മാർഗനിർദ്ദേശം നല്കുന്നു. ഏതു ഗവണ്മെൻറുകൾ നിലവിൽ വന്നാലും അതിനാക്കെയും ഈ തത്വങ്ങൾ ബാധകമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും എന്നാൽ ഈ തത്വങ്ങൾ കോടതിയിലൂടെ ഉറപ്പിക്കാവുന്നതല്ലെന്നു് ഭരണഘടനയുടെ 37–ാം വകുപ്പു വ്യക്തമാക്കുന്നു. എങ്കിലും രാഷ്ട്രത്തിൻറെ ഭരണത്തിൽ അവ മൗലികമാണെന്നു നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടുകയും നിയമങ്ങൾ നിർമിക്കുമ്പോൾ ഗവണ്മെൻറുകൾ അവയെ പ്രായോഗികമാക്കണമെന്നു് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

പുതിയ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സംസ്ഥാപനത്തിനു് ഒഴിച്ചുകൂടാവാൻ പാടില്ലാത്ത പ്രമാണങ്ങൾ രാഷ്ട്രനയനിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ഗവണ്മെൻറും പൗരന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതിനു നിർണയിച്ചിട്ടുള്ള ഭരണഘടനാമര്യാദകളെയും ഇതിൽ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ നീതി സിദ്ധിക്കുന്നതിനും പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനും അതുമൂലം ജനക്ഷേമം കൈവരുത്തുന്നതിനും ഗവണ്മെൻറു യത്നിക്കുമെന്നും ഭരണഘടനയുടെ 38–ാം വകുപ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജനായത്തഭരണം സാർത്ഥകമാകണമെങ്കിൽ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ സമത്വം കൂടിയേ കഴിയൂ. അതിനാവശ്യമായ പ്രചോദനം നൽകുവാൻ ഈ തത്വസംഹിതയ്ക്കു കഴിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം. ഭരണഘടനയുടെ 39,41,42,43 എന്നീ വകുപ്പുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ പൊതുവേ സോഷ്യലിസ്റ്റു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൻറെ പ്രേരണ മൂലം ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്. എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും ഉപജീവനത്തിനു പര്യാപ്തമായ വകകൾ നൽകാൻ കഴിയണമെന്നതായിരിക്കണം രാഷ്ട്രത്തിൻറെ ലക്ഷ്യമെന്നും, പൊതുനന്മയെ ലാക്കാക്കിയാവണം രാഷ്ട്രത്തിൻറെ ഭൗതികവിഭവങ്ങളുടെ വിതരണമെന്നും 39–ാം വകുപ്പു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സമ്പത്തും ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളും സ്വകാര്യവ്യക്തികളിലോ സ്ഥാപനങ്ങളിലോ കേന്ദ്രീകരിക്കുവാൻ പോരുന്ന രീതിയിലായിരിക്കരുതു് രാഷ്ട്രത്തിൻറെ സാമ്പത്തികക്രമത്തിൻറെ പ്രവർത്തനം. സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും തുല്യജോലിക്കു തുല്യവേതനം ലഭിക്കണം. കുട്ടികളുടക്കമുള്ള തൊഴിലാളിക

ളുടെ ആരോഗ്യവും ശക്തിയും ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുവാൻ പാടില്ല. സാമ്പത്തികമായ ആവശ്യം മൂലം തങ്ങളുടെ പ്രായത്തിനും ആരോഗ്യത്തിനും അനുയോജ്യമല്ലാത്ത തൊഴിലുകളിൽ അവർ പ്രവേശിക്കുന്നതിനിടവരരുതു്. ബാല്യവും യൗവനവും ചൂഷണത്തിനു വിധേയമാകാതിരിക്കുന്നതിനും, സദാചാരപരവും ധർമികവുമായ വിഷയങ്ങളിൽ അവർ നശിച്ചുപോകാതിരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ഗവണ്മെൻറു് കർശനമായ നടപടികളും സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണു്. തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിനും സാമൂഹ്യസുരക്ഷിതത്വത്തിനുമുള്ള അവകാശങ്ങളും അവസരങ്ങളും ഗവണ്മെൻറുപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നാണു് ഭരണഘടനയുടെ 41-ാം വകുപ്പു് ഉൽഘോഷിക്കുന്നതു്.

42-ാം വകുപ്പു്, നീതിപൂർവകവും മനുഷ്യോചിതവുമായ തൊഴിൽ വ്യവസ്ഥകളും ഉറപ്പുചെയ്യുന്നതിനുള്ള നിബന്ധനകളും ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നു് നിർദേശിക്കുന്നു. തുടർന്നുള്ള വകുപ്പു് അനുയോജ്യമായ നിയമനിർമാണത്തിലൂടെയോ അഥവാ സാമ്പത്തികസംഘടനകളും മുഖാന്തിരമോ എല്ലാ തൊഴിലാളികൾക്കും ജീവിക്കുവാൻ പോരുന്ന വേതനവും അന്തസ്സുള്ള ജീവിതനിലവാരവും വിശ്രമവും സാമൂഹ്യസാംസ്കാരികസന്ദർഭങ്ങളും നൽകുന്നതിനു് ഗവണ്മെൻറു് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ 40, 46, 47, 48 എന്നീ വകുപ്പുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള തത്വങ്ങൾ, ഗാന്ധിയൻ ചിന്താഗതിയിൽനിന്നും പ്രേരണയുൾക്കൊണ്ടു രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാം.

സാമൂഹ്യപുനർനിർമാണമെന്ന ഗാന്ധിയൻ തത്വത്തിൻറെ അടിസ്ഥാനപ്രവർത്തനഘടകമായ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും അവയ്ക്കു സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രാദേശികസംഘടനകൾക്കുള്ള അധികാരങ്ങളും പദവികളും നൽകുന്നതിനുമുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ 40-ാം വകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

43-ാം വകുപ്പിൻറെ ഒരുഭാഗത്തു് നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും, 46-ാംവകുപ്പിൽ പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗങ്ങളുടെ ഉന്നമനത്തിനു് പ്രത്യേകം നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ പോഷകാംശങ്ങളടങ്ങുന്ന ആഹാരവും പൊതുജനാരോഗ്യസംരക്ഷണസൗകര്യങ്ങളും ഒഴിച്ചുകൂടാവുന്ന കാര്യങ്ങളല്ല. ലഹരിപദാർഥങ്ങൾ (ഔഷധമല്ലാതെ) ഉപയോഗിക്കുന്നതു തടയുന്നതിനും ഗവണ്മെൻറു യത്നിക്കും. ഗോവധം നിരോധിക്കുന്നതിനായി യത്നിക്കുമെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന നിബന്ധനയും ഗാന്ധിയൻആദർശങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്താൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്.

ഭരണഘടനയുടെ 44-ഉം 45-ഉം 49 മുതൽ 51 വരേയും ഉള്ള വകുപ്പുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ പാശ്ചാത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ നിന്നും

Liberal principle.

പ്രചോദനം ലഭിച്ച ഉദാരവാദചിന്താഗതിയുടെ സ്വാധീനത്താൽ ഉത്ഭവിച്ചതാണ്. ഇവ കൂടുതൽ സങ്കീർണങ്ങളുമാണ്. 14 വയസ്സിനു താഴെയുള്ള കുട്ടികൾക്ക് സൗജന്യവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുക, രാഷ്ട്രത്തിനു മുഴുവൻ ഏകരൂപമായ ദായക്രമവും വിവാഹനിയമവും പിൻതുടർച്ചാവകാശവും ഏർപ്പെടുത്തുക, ചരിത്രപരവും കലാപരവുമായ വസ്തുക്കളുൾപ്പെടെയുള്ള പുരാവസ്തുക്കൾ സംരക്ഷിക്കുക, ആധുനികശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ കൃഷിയും മൃഗസംരക്ഷണവും സംഘടിപ്പിക്കുക, പൊതുജനാരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനായുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുക എന്നിവ ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. അന്തർദേശീയസമാധാനവും സുരക്ഷിതത്വവും നീതിയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനായി 51-ാം വകുപ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന നിർദേശകതത്വത്തിന്റെ സ്വാധീനവും ഉദാരവാദചിന്താഗതിയുടേതാണ്.

ഈ നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ വിവിധ ദശകളിൽ നിന്നും സ്വാധീനമുൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ളതാണെങ്കിലും അവയുടെ സമഞ്ജസമായ സമ്മേളനം നിമിത്തം അവ ക്രമീകൃതമായ ഒരു കർമ്മപരിപാടിക്ക് പ്രേരകമായിട്ടാണ് വർത്തിക്കുന്നത്. നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായുള്ള ക്രിയാത്മകപ്രയാണത്തിന്റെ പുരോഗതിയുടെ ഏകദേശരൂപം കുറിക്കുന്നു. "നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനമാണ്. കൊളോണിയൽകാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ തീർന്നുവെന്നും, ഇന്ത്യൻ ജനത (ഭരണഘടനയെന്ന ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയിലൂടെ) രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കിയെന്നും ഇന്ത്യൻമുതലാളിമാർ ബ്രിട്ടീഷ് കൊളോണിയൽസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നും ഉള്ള പ്രഖ്യാപനമാണെ"ന്നാണ് ഒരു ഭരണഘടനാ നിരൂപകനായ ഗ്രാൻവിൻ ആസ്റ്റിൻ പറയുന്നത്.

മൗലികാവകാശങ്ങളും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളും തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. മൗലികാവകാശങ്ങൾ കോടതിയിലൂടെ നേടിയെടുക്കാവുന്നതും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ അതിനസാദ്ധ്യമായതുമാണ്. നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ സംസ്ഥാനങ്ങളോടുള്ള ധാർമികപ്രബോധനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ളതാണെന്ന് ബി. എൻ. റാവു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ, വിമർശനങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണെങ്കിലും, പ്രബോധനപരമായ മൂല്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നവയാണെന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ വളരെയേറെ കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ട് വിചിത്രവും സങ്കീർണവുമാണ്. പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിതമായ നിയമങ്ങളൊന്നുമേർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഈ ധാർമികതത്വങ്ങൾ ഉത്പതിഷ്ണുക്കളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന വിമർശനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ അവസ്ഥ അവയുടെ പ്രയോഗക്ഷമതയും മേന്മയും ചോദ്യംചെയ്യത്തക്കതാക്കുന്നു. മദ്യനിരോധനത്തെ സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വരുമാനം കുറയ്ക്കുന്നതിനും നിയമവിരുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അവസരം ലഭി

ക്കുന്നതിനും ഇടയാകുമെന്നതു് തെളിയിക്കപ്പെട്ട വസ്തുതയാണു്. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളും മദ്യനിരോധനം നീക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ഈ നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളും ഒരു പ്രായോഗികരാഷ്ട്രീയകർമപരിപാടിയെന്നതിലേറെ ഒരു രാഷ്ട്രീയതത്വശാസ്ത്രമാണു്. ഉജ്ജ്വലമായ വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റമാണു് ഇതിൽ നാം കാണുന്നതു്. നടപ്പിലാക്കാൻ നിബന്ധനയില്ലാത്ത ശ്രുദ്ധശ്രുന്യമായ വാശാനങ്ങളും കൊണ്ടു് ഇതു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സാക്ഷാത്കരിക്കുവാനസാദ്ധ്യമായ ഈ തത്വസംഹിതകളും ഒരു പരമാധികാരരാഷ്ട്രത്തിനു് സ്വാഭാവികമായും വർജ്യമാണെന്നും വിമർശകർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ഗവണ്മെൻറിന്റെ നയങ്ങൾക്കായുള്ള നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾക്കും സഹജമായ വൈരുദ്ധ്യം നിലനില്ക്കുന്നുവെന്നുള്ള ഒരഭിപ്രായവും ഉയർന്നു വന്നിട്ടുണ്ടു്.

ഈ വിമർശനങ്ങൾക്കെല്ലാം അതീതമായി ചില നല്ല വശങ്ങളും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾക്കുണ്ടു്. ഈ തത്വങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റിനു് ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നും അധികാരത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു് അവഗണന കാണിച്ച കക്ഷിക്കു് പിന്നത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അതിന്റെ തിരിച്ചടി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുമാണു് ഭൂരിപക്ഷം വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെയും അഭിപ്രായം. നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളും കോടതികൾക്കു ബാധകമല്ലെങ്കിലും കേസ്സുകൾ നിശ്ചയിക്കുമ്പോൾ നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളുടെ നിലനില്പു് ഒരു കോടതിക്കും വിസ്മരിക്കാനാവില്ലായെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ വമ്പിച്ച സാമ്പത്തികപരിഷ്ക്കരണങ്ങളും മഹത്തായ സാമൂഹ്യവിപ്ലവവും വരുത്തിത്തീർക്കുന്നതിന്നായിട്ടാണു് മൗലികാവകാശങ്ങളും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളും ആസൂത്രണം ചെയ്തതു്. അവ, പഴയ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിലില്ലാതിരുന്ന ഒരു പുതിയ സമത്വം സൃഷ്ടിക്കുകയും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു വാദിക്കുന്നവരുണ്ടു്.

സാമ്പത്തികസമത്വം കൂടാതെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അർത്ഥശൂന്യമാണെന്ന വിശ്വാസമാണു് മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾക്കും രൂപം നല്കിയതു്. ഒരു പരിധി വരെ ഇവ കൊളോണിയൽ വിരുദ്ധവിപ്ലവത്തിന്റെ ഉല്പന്നവും കൂടെയായിരുന്നു. മൗലികാവകാശങ്ങളിലും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളിലും അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ എത്രത്തോളം പ്രാവർത്തികമായിയെന്നും, അവകൊണ്ടു് എന്തൊക്കെ സാമ്പത്തികനേട്ടം കൈവന്നുവെന്നും ഉള്ള പ്രശ്നം ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നില്ല. മൗലികാവകാശങ്ങൾ സുനിശ്ചിതമാക്കുന്നതിനു് കോടതിയുടെ പങ്കും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തിയും ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള പന്ഥാവിലൂടെ ഇന്ത്യൻ ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരെ നയിക്കുവാൻ വേണ്ടുവോളം ശക്തമാണെന്നഭിലഷിക്കാം.

4

രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ

1920-ൽ മോഹൻദാസ് കരംചന്ദ് ഗാന്ധി ഒന്നാമത്തെ ദേശീയ നിയമനിഷേധപ്രസ്ഥാനത്തിനു് ആഹ്വാനംചെയ്തതോടെ ഇന്ത്യ ബഹുജന രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു. അതായതു്, ആ തലമുറയിലെ യുവാക്കളും ദേശീയസമരത്തിനു വേണ്ടി സംഘടിച്ചു. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാധീനം അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ഇന്ത്യക്കാരിൽ ഉളവാക്കിയ പ്രബുദ്ധതയാണു്, സ്വയംഭരണത്തിലേക്കു് വഴി തെളിയിച്ചതു്. ത്യാഗങ്ങളുടെ ഒരു നീണ്ട പട്ടിക തന്നെ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിലുണ്ടു്. എന്നാൽ സാമ്പത്തികപുരോഗതിക്കായി ശാസ്ത്രീയമോ ക്രിയാത്മകമോ ആയി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചതിനു്, തെളിവൊന്നുമില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ പുനഃസ്സംവിധാനത്തിനു ദേശീയപ്രസ്ഥാനകാലത്തു ജനങ്ങൾ ചെയ്തപോലെയുള്ള ത്യാഗങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല; പക്ഷേ സാമ്പത്തികപുരോഗതിക്കു് മറ്റു പല വിധത്തിലുള്ള ത്യാഗങ്ങളും ആവശ്യമാണു്. അത്തരം ത്യാഗങ്ങൾക്കു സന്നദ്ധതയുള്ള ഒരു തലമുറയെവർത്തമാനഭാരതത്തിൽ കാണാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

1947-നു മുമ്പുള്ള രാഷ്ട്രീയസമരം ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വവും ദേശീയപ്രസ്ഥാനവും തമ്മിൽ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ 1947-നു ശേഷമുള്ള സംഘട്ടനങ്ങളും ഇന്ത്യൻരാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും തമ്മിലാണു്. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഐതിഹാസികരാഷ്ട്രീയസമരത്തിൽ നാം എതിരിട്ടതു് ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വത്തോടായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യരിൽ നിന്നു് ലഭിച്ച രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങളും ആയുധമാക്കിക്കൊണ്ടതന്നെ നാം സമരംചെയ്തു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യസ്വാധീനത്തിന്റെ വാഹകന്മാരായിരുന്ന അദ്ധ്യാപകർ, അഭിഭാഷകർ, ഡോക്ടർമാർ, ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെയാണു് ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവേശം ലഭിച്ചതും.

സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചതോടെ അധികാരത്തിൽ വന്നതു് മുകളിൽ സ്ഫുറഞ്ഞ, പാശ്ചാത്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട് പ്രാമാണികവർഗം തന്നെയാണു്. പ്രാചീനസാമൂഹ്യക്രമത്തെ മാറ്റി പകരം ജനാധിപത്യമതേതരഗവണ്മെന്റു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും സാമൂഹ്യനീതി കൂടുതൽ വ്യവസ്ഥാപിതമാക്കുവാൻ വേണ്ടിയും തങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ, രാഷ്ട്രീയാധികാരം പ്രയോഗിച്ചു്

സാമൂഹ്യപുനർനിർമാണം നടത്തുന്നതിന്നായി അവർ അനവരതം യത്നിക്കുകയുംചെയ്തു. പുതിയ മൂല്യങ്ങളും അംഗീകരിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ശക്തികളും രംഗത്തിറങ്ങി; ചിലർ വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ നിന്നും എതിർപ്രചരണം നടത്തി; മറെറാരു കൂട്ടർ പിന്നിൽ നിന്നു് കോൺഗ്രസ്സിനെ പുറകോട്ടുവലിച്ചു. സാമ്പത്തികമായി സ്വാധീനമുള്ള വൻകിടശക്തികളും ഇവരായിരുന്നു.

വിവിധ കാരണങ്ങളാൽ ഇന്ത്യൻരാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ വികാസം ബ്രിട്ടനിലെയോ, ഇതര യൂറോപ്യൻരാഷ്ട്രങ്ങളിലെയോ വികാസപരിണാമങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമാണു്. എങ്ങനെയെന്നാൽ:—

1) പാർലമെൻറ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്കായുള്ള ഇന്ത്യൻരാഷ്ട്രീയശക്തികളുടെ പോരാട്ടം സ്വദേശികളായ സമ്പന്നരും, കുലീനരുമായ ഭരണവർഗത്തിനെതിരായിട്ടല്ല. പ്രത്യുത, വിദേശഭരണാധികാരികൾക്കെതിരായിട്ടായിരുന്നു. ശത്രു, പൊതുശത്രുവായതു കൊണ്ടു് എല്ലാ തരക്കാരും—വൻകിടമുതലാളികളും ബുദ്ധിജീവികളും തൊഴിലാളികളും കർഷകരും എല്ലാം, ഒന്നിച്ചു് അണിനിരന്നു. വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞ വിഭാഗങ്ങളടങ്ങിയിരുന്ന വിപുലമായ ഒരൊറെറ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നാണു് വിവിധ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും രൂപമെടുക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്.

2) പത്തൊൻപതാം നൂറാണ്ടിലെ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും, നിലവിലിരുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരണമായി തനതായ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു രൂപം നൽകുന്ന ബാദ്ധ്യത ഏറെറടുക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിലെ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും നേരത്തേ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ സ്വീകരിക്കയാണുണ്ടായതു്.

3) യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നും രണ്ടും ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളും ഉൾപ്പെടെയുള്ള മഹാ സംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടു കലുഷമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു് രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും വികാസം പ്രാപിച്ചതു്. അങ്ങനെ അവിടങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന മിക്കവാറും ഗ്രൂപ്പുകൾക്കും പുതിയ രാഷ്ട്രീയനിയമങ്ങളുമായി സ്വയം പൊരുത്തപ്പെടുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ പുതുതായി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ച ഇന്ത്യയെ പോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സാർവത്രികവോട്ടവകാശം ലഭിച്ചതു് പെട്ടെന്നാണു്. വ്യത്യസ്തതാൽപര്യങ്ങളും വേർതിരിയുകയോ സമാനതാൽപര്യങ്ങളും ഒന്നിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പെന്നതത്ഥം.

4) ഇന്ത്യയിൽ പെട്ടെന്നുള്ള അധികാരക്കൈമാറ്റം നിമിത്തം ജനങ്ങൾക്കും ജനകീയസംഘടനകൾക്കും പുതിയ രാഷ്ട്രീയസംവിധാനവുമായി ക്രമത്തിൽ താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയാതെ പോയി,

5) കോൺഗ്രസ്സ് ഒരു സമ്മർദ്ദസംഘമായിട്ടാണ് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. രണ്ടാമതാണ് ഇത് ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രൂപം കൈക്കൊണ്ടത്. പരിണാമങ്ങളുടെ മൂന്നാംഘട്ടത്തിൽ ഇത് രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയുമായി. 1947-നു ശേഷം രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളായി രൂപപ്പെട്ട പല സംഘടനകളും ഒരു പൊതുലക്ഷ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിന്നായി കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഭാഗമായിട്ട പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു.

6) ഇന്ത്യൻദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഗാന്ധിജി വന്നുചേരുന്നതുവരെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനം രാഷ്ട്രവ്യാപകമായി വളർന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മതസങ്കല്പങ്ങളും രാഷ്ട്രീയതത്വങ്ങളും വിജയകരമായി ഇണക്കിച്ചേർത്തതോടെ ഗ്രാമീണരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരന്നു. രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യങ്ങളുമായുള്ള മതസങ്കല്പങ്ങളുടെ ഈ സങ്കലനം പിന്നീട് ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രധ്രുവീകരണത്തിന്നു തടസ്സമായി പ്രവർത്തിച്ചു.

7) സോഷ്യലിസ്റ്റു കക്ഷികളും, ഹിന്ദുവർഗീയകക്ഷികളും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു കക്ഷികളും, മറ്റു മാർക്സിസ്റ്റു ഇടതുപക്ഷകക്ഷികളും എന്നിങ്ങനെ ഇന്നു നിലവിലുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ കക്ഷികളും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കു മുൻപ് കോൺഗ്രസ്സ് എന്ന വമ്പിച്ച രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ളിൽ തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവയാണ്. പാശ്ചാത്യമാതൃകയിലുള്ള ജനാധിപത്യസ്ഥാപനങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാതെ തന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളും മറ്റു മാർക്സിസ്റ്റുകളും ദേശീയ മത്സരത്തിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്തു. ഒന്നും രണ്ടും പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ പാർലമെൻറിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിപക്ഷവിഭാഗം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായിരുന്നു. അവരിലൊരു പ്രധാനവിഭാഗം കോൺഗ്രസ്സ് സോഷ്യലിസ്റ്റു പാർട്ടിയിൽനിന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു കക്ഷിയിലേയ്ക്ക് പോയവരായിരുന്നു. ഹിന്ദുമഹാസഭയുടെ അംഗങ്ങളും 1930 വരെയും കോൺഗ്രസ്സിലെ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രതിപക്ഷമെന്ന നിലയിൽ ഏറ്റവും പാരമ്പര്യമവകാശപ്പെടാവുന്നതു 1924-ൽ സ്ഥാപിതമായ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിക്കാണ്. 1934-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കക്ഷിയെ നിരോധിച്ചു. അതിനാൽ, രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ സമാപനത്തോടെ കോൺഗ്രസ്സ് നയത്തെ ലംഘിക്കുന്നുവെന്ന കാരണത്താൽ പുറത്താക്കപ്പെടുന്നതുവരെയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകക്ഷിഅംഗങ്ങൾ കോൺഗ്രസ്സിനുള്ളിൽ നിന്നു തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു.

8) 1947-നു ശേഷം ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയമുഖമായതികച്ചും മാറി. അപ്പോഴാണ് ഇന്ത്യൻനാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് ഒരു യഥാർത്ഥരാഷ്ട്രീയകക്ഷിയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്. പുതിയ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് കോൺഗ്രസ്സ് അംഗങ്ങൾക്ക് മറ്റു സംഘടനകളിൽ അംഗമാകാൻ പാടില്ലെന്ന നിരോധനം ഉണ്ടായി.

ഇന്ത്യൻരാഷ്ട്രീയകക്ഷികളെ വിശാലമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സ്, സോഷ്യലിസ്റ്റു കക്ഷികളും, സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി, മറ്റു സംസ്ഥാനകക്ഷികളും തുടങ്ങി ഒരു മതേതരരാഷ്ട്രത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനായി നിലകൊള്ളുന്നവ; കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു കക്ഷികളും, റവലൂഷനറി സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടി തുടങ്ങി രാഷ്ട്രീയസോഷ്യലിസം ലക്ഷ്യമായി അംഗീകരിച്ചു പ്രവത്തിക്കുന്നവ; ജനസംഘം, ഹിന്ദുമഹാസഭ, മുസ്ലിംലീഗ് തുടങ്ങിയ വർഗീയ ഛായയുള്ള കക്ഷികളും, ഡി. എം. കെ., അകാലിദളം, ഝാർഖണ്ഡ് പാർട്ടി തുടങ്ങിയ പ്രാദേശികകക്ഷികളും എന്നിങ്ങനെ നാലായി തരംതിരിക്കാം.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ്

ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ രാഷ്ട്രീയകക്ഷി ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സാണ്. രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇന്ത്യൻജനതയുടെ ഇടയിൽ ഒരു അഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കുന്നതിനും, ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യ സംരക്ഷണത്തിന്നായി ഗവണ്മെൻറിന്റെമേൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതിനുമായിട്ടാണ് 1885-ൽ കോൺഗ്രസ്സ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്.

ഗാന്ധിയുടെനേതൃത്വത്തിൻകീഴിലായിത്തീന്നതിനു ശേഷമാണ് ഈ സംഘടനയ്ക്ക് ഒരു ദേശീയസ്വഭാവം കൈവന്നത്. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വളർച്ചയുടെ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രകടമായി നില്ക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ പ്രധാനമായും, ഡൊമീനിയൻ പദവിക്കായുള്ള അതിന്റെ അവകാശവാദം, 1929ലെ ലാഹ്വർ സമ്മേളനത്തോടെ നടത്തിയ, പൂർണസ്വരാജിനു വേണ്ടിയുള്ള ലക്ഷ്യപ്രഖ്യാപനം 1942-ലെ 'ക്വിറ്റ്ഇന്ത്യാ' പ്രക്ഷോഭണം എന്നിവയാണ്.

കോൺഗ്രസ്സ് ഇന്ന് ഇന്ത്യയുടെ ഭരണകക്ഷിയാണ്. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യം സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമം കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്നതാണ്. 1962-ലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രകടന-പത്രികയിലും, പിന്നീടുള്ള വിവിധങ്ങളായ നയപ്രഖ്യാപനങ്ങളിലൂടെയും പ്രകടമാക്കപ്പെട്ട കോൺഗ്രസ്സ് നിലപാടു് ഒരു ഏകീകൃതവും അവിഭക്തവുമായ മതേതരരാഷ്ട്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. അന്തർദേശീയപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രവിദേശനയം പിൻതുടരുമെന്നും സൈനികചേരികളും സഖ്യങ്ങളുമായി ബന്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും, എന്തു വിലകൊടുത്തും ആഗോളനിരായുധീകരണത്തിനായി പ്രവത്തിക്കുമെന്നും കോൺഗ്രസ്സ് നയപ്രഖ്യാപനങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

കൊളോണിയലിസത്തിനും, സാമ്രാജ്യത്വത്തിനുമെതിരായി കോൺഗ്രസ്സ് നിരന്തരശ്രമമായി അടരാടുന്നതായിരിക്കും. ആഭ്യന്തരതലത്തിൽ, അധികാരവികേന്ദ്രീകരണവും ഉത്തരവാദിത്വഭരണവും പൂത്തിയാക്കിയ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ച് ശരിയായ വിലയിരുത്തലും ഇതു് ഉറപ്പു ചെയ്യുന്നു. ചൈനയും

പാകിസ്ഥാനും അനധികൃതമായി കയ്യടക്കിയിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻപ്രദേശങ്ങളും തിരികെ കിട്ടുന്നതിനായുള്ള ശ്രമം തുടർന്നുപോകുന്നതാണ്. ഐശ്വര്യപൂർണമായ സാമൂഹ്യസ്ഥിതി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനായി കുടുംബാസൂത്രണവും ജനനനിയന്ത്രണവും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതാണ്. എല്ലിയവനും ധനികനും തമ്മിൽ ജീവിതോതിൽ ഉള്ള അന്തരം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും, വികസനത്തിനാവശ്യമായ വിഭവങ്ങൾ വർധിപ്പിക്കുന്നതിനും പുരോഗമനാത്മകമായ നികുതി ചുമത്തുന്നതായിരിക്കും. മുതൽമുടക്കിനായുള്ള സമ്പാദ്യം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും ആവശ്യഉപഭോക്തൃസാധനങ്ങളുടെ വില നിജപ്പെടുത്തുന്നതിനും കോൺഗ്രസ്സ് അനവരതം യത്നിക്കും. ഗവണ്മെന്റാഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള വ്യാപാരം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഉപഭോക്തൃസഹകരണസംഘങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കും. അർഹരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്, താല്പര്യമുള്ള വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം തുടരുന്നതിനായി സ്കോളർഷിപ്പ്, വായ്പ തുടങ്ങിയ സഹായങ്ങൾ നൽകുകയും സാമ്പത്തികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങളുടെ നേർക്ക് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. വ്യവസായങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര പിന്നോക്കപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കുകയും, കൂടുതൽ തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. രാഷ്ട്രം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുന്ന പഞ്ചായത്തുരാജ് മുഖേന അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം നടത്തുകയും പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുകയും പൊതുകാര്യസ്ഥാപനങ്ങൾ ഒരൊറ്റ വ്യവസ്ഥയുടെ ഉപഭാഗങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം പൊതുമേഖലയ്ക്ക് പ്രാമാണ്യം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതിനായി കോൺഗ്രസ്സ് നിലകൊള്ളുന്നു. വർധമാനമായ വ്യാവസായീകരണം കക്ഷിയുടെ ഒരു പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യമാണ്.

രാഷ്ട്രീയകക്ഷിസംഘടനയിൽ രണ്ടുതരം അംഗത്വം നിലനില്ക്കുന്നു; പ്രാഥമികഅംഗത്വവും പ്രവർത്തകഅംഗത്വവും, പതിനെട്ടുവയസ്സുപൂർത്തിയായ ഏതൊരാൾക്കും, കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്ന് രേഖാമൂലം പ്രസ്താവിച്ചാൽ പ്രാഥമികാംഗത്വം നൽകുന്നതാണ്. 25 പൈസ വാർഷികവരിസംഖ്യയായി നൽകണം. മദ്യവർജനം അവസാനമതം, സാമുദായികമൈത്രി എന്നീ ആദർശങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചുനടപ്പിൽവരുത്തുന്ന, 21 വയസ്സുപൂർത്തിയായ ഒരു സ്ഥിരം ഖദർധാരിക്ക് മാത്രമേ, കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രവർത്തകാംഗമായിരിക്കാൻ യോഗ്യതയുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. പ്രവർത്തകാംഗത്തിന്റെ വാർഷികവരിസംഖ്യ ഒരു രൂപയാണ്. ഒരു പ്രവർത്തകാംഗത്തിനു മാത്രമേ, ഗ്രാമത്തിലെ കോൺഗ്രസ്സ് ഘടകത്തിനു പരിയായുള്ള ഘടകങ്ങളിലേയ്ക്കോ, കമ്മിറ്റികളിലേയ്ക്കോ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതിനും പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുന്നതിനും അർഹതയുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. കോൺഗ്രസ്സ് സംഘടനയുടെ ഏറ്റവും താഴ്ന്നതലത്തിലുള്ള ഘടകം ഗ്രാമകമ്മിറ്റിയോ, മണ്ഡലം കമ്മിറ്റിയോ, താലൂക്കു കമ്മിറ്റിയോ ആയിരിക്കും. അതിനു മുകളിൽ ജില്ലാ കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റിയും, തലപ്പത്തു പ്രദേശ് കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റിയും ഏർപ്പെടുത്തിയിരി

ക്കുന്നു. ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങൾക്ക് പ്രദേശ് കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റി പ്രസിഡൻറ് കോൺഗ്രസ്സിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. സംസ്ഥാനസംഘടനകൾക്ക് ദേശീയസംഘടനയോടുത്തരവാദിത്വം ഉണ്ടായിരിക്കും.

കോൺഗ്രസ്സ് ദേശീയസംഘടനയുടെ നേതാവ് പ്രസിഡൻറാണ്. അദ്ദേഹം പ്രവർത്തകസമിതിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിൻെറ അഖിലേന്ത്യാഏകസ്കൃട്ടീവ് ഘടകത്തിൻെറ പേര് അഖിലേന്ത്യാ കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റി എന്നാണ്. കോൺഗ്രസ്സ് പ്രസിഡൻറ്, എ. ഐ. സി. സി യുടെ പ്രസിഡൻറാണ്. വാർഷികകോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളനം, സംഘടനയുടെ പൊതുയോഗമായിരിക്കും.

തന്നെ സഹായിക്കുന്നതിനും സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോകുന്നതിനുമായി പ്രസിഡൻറ്, രണ്ടു ജനറൽ സെക്രട്ടറിമാരെയും ഒരു ഖജാൻജിയേയും നിയമിക്കുന്നു. കോൺഗ്രസ്സ് പ്രസിഡൻറിനെ, വർഷംതോറും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഏർപ്പാടായിരുന്നു നിലവിലിരുന്നത്. എന്നാൽ സംഘടനയുടെ ഭരണടഘനാഭേദഗതി മുഖാന്തരം, പ്രസിഡൻറിനെ മൂന്നു വർഷത്തേയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പതിവ് ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അഖിലേന്ത്യാകോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റിയുടെ ഓഫീസ് ന്യൂഡൽഹിയിലായിരിക്കും.

അഖിലേന്ത്യാകോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റി അതിൻെറ വിവിധ വകുപ്പുകളിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പ്രധാനവകുപ്പുകൾ വിദേശബന്ധങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധീകരണം, ആസൂത്രണം, സേവാദളം, പ്രസ് ഇൻഫർമേഷൻ ബ്യൂറോ, രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തികഗവേഷണം, പാർലമെൻറ് കാര്യങ്ങൾ, തൊഴിൽബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയാണ്.

കോൺഗ്രസ്സിനു്, അദ്ധ്യക്ഷനും. അഞ്ചംഗങ്ങളുമടങ്ങുന്ന ഒരു പാർലമെൻറ് ബോർഡുമുണ്ട്. എ. ഐ. സി, സി. പ്രസിഡൻറാണ് പാർലമെൻറ് ബോർഡിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷൻ. കേന്ദ്ര – സംസ്ഥാന നിയമസഭകളിലേയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനാർത്ഥികളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ അന്തിമതീരുമാനം കൈക്കൊള്ളുന്നത് പാർലമെൻറ് ബോർഡാണ്. പാർലമെൻറ് ബോർഡ് തിരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രചരണം സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മണ്ഡലംകോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റി, ജില്ലാ കോൺഗ്രസ്സ്കമ്മിറ്റി, അഖിലേന്ത്യാകോൺഗ്രസ്സ് കമ്മിറ്റി എന്നീ സംഘടനാഘടകങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗിക ഭാരവാഹികളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനായി നടത്തുന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിലുണ്ടാകുന്ന വിവാദങ്ങളിന്മേൽ തീർപ്പുകല്പിക്കുന്നതിനായി കോൺഗ്രസ്സ് അതിനേറ്റതായ തിരഞ്ഞെടുപ്പു ട്രിബ്യൂണലുകളും സ്ഥാപിക്കുന്നു.

കോൺഗ്രസ്സ് നേതൃത്വത്തിലെ പരസ്പരമത്സരം, അതിൻെറ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു കാലത്തും മറച്ചു വെയ്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു്

ഒരു സത്യമാണ്. 1948-ൽ എ ഐ. സി. സി. പ്രസിഡൻറായിരുന്ന പട്ടാഭിസീതാരാമയ്യാ മന്ത്രിസഭയുമായി പരസ്യമായ വിവാദത്തിലേർപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹം, പ്രസിഡൻറു സ്ഥാനത്തുനിന്നും വിരമിച്ചതിനു ശേഷം താൻ "രാഷ്ട്രീയമില്ലാത്ത പ്രസിഡൻറ്" അഥവാ അധികാരമില്ലാത്ത പ്രസിഡൻറ്" ആയിരുന്നുവെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. അതിനു ശേഷം കോൺഗ്രസ് പ്രസിഡൻറായിരുന്ന പുരുഷോത്തംദാസ് ടണ്ഡൻ തൽസ്ഥാനം രാജിവെച്ചതു് നെഹ്റുവുമായുണ്ടായ അഭിപ്രായസംഘട്ടനം മൂലമാണ്. പിന്നീട്, യു. എൻ. ധേബാറിനെ കോൺഗ്രസ് പ്രസിഡൻറായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു വരെയും പ്രധാനമന്ത്രിയും കോൺഗ്രസ് പ്രസിഡൻറും ജവഹർലാൽ നെഹ്റു തന്നെയായിരുന്നു.

ഏതായാലും, വൈവിധ്യമുള്ള താല്പര്യങ്ങളുടെ ഉംവലികം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ കോൺഗ്രസ്സ് കക്ഷി കാലം കഴിയുന്തോറും ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നതു് ഒരു വസ്തുതയാണ്. കഴിഞ്ഞ നാലു പൊതു തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളുടെ കണക്കു് നോക്കുമ്പോൾ ഇതു് വ്യക്തമാവും. ഭരണകക്ഷിയുടെ പിന്നിൽ കൂടി നേതൃത്വത്തെ സ്വാധീനിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വലതുപക്ഷ ചിന്താഗതിക്കാരും കുത്തകമുതലാളിമാരും കോൺഗ്രസ്സിനെ സോഷ്യലിസ്റ്റു സമീപനങ്ങളിൽ മടുത്തു് വർഗീയ പാർട്ടികളിലും, കുത്തകമുതലാളിത്ത കക്ഷികളിലും ചേരുന്നു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

കക്ഷി സംഘടനയും അതിനെറ പാർലമെൻറിറി വിഭാഗവും തമ്മിലുള്ള ഭിന്നത ലഘൂകരിക്കുന്നതിനായി പല നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉയർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമത്തേതു് സംഘടനാനേതൃത്വവും കക്ഷിനേതൃത്വവും ഒരാളിൽ തന്നെ അർപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നതാണ്. എന്നാൽ ഒരു വ്യക്തിക്കോ ഗ്രൂപ്പിനോ ചെയ്യ തീർക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വണ്ണം ഭിന്നമായ വളരെയേറെ ചുമതലകളും ഉള്ളതിനാൽ രണ്ടു വശങ്ങളിലുമുള്ള പ്രവർത്തനം സ്തംഭിക്കുന്നതിനു് ഇതു കാരണമാവുമെന്നും, കോൺഗ്രസ്സു് പ്രസിഡൻറു സ്ഥാനവും പ്രധാനമന്ത്രി സ്ഥാനവും ഒരു വ്യക്തിയിൽ തന്നെ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു് ആ വ്യക്തി പ്രായോഗികമായും ഒരു ഏകാധിപതി ആയി തീരുന്നതിനുള്ള സാധ്യത നിലനിൽക്കുന്നു എന്നുമുള്ള കാരണത്താൽ ഈ നിർദ്ദേശം തിരസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പാർലമെൻറിലെ കോൺഗ്രസ്സു് കക്ഷിനേതാവിനെ സംഘടനയോടുത്തരവാദിത്വമുള്ളയാളാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതാണെന്നതാണു രണ്ടാമത്തെ നിർദ്ദേശം. മൂന്നാമത്തെനിർദ്ദേശം കോൺഗ്രസിന്റെ പാർലമെൻറിറി വിഭാഗത്തെ പാർലമെൻറിറി കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ വിടണമെന്നും സംഘടനാ നേതൃത്വത്തിന്റെകൃത്യങ്ങളും സംഘടനാപ്രവർത്തനവും തിരഞ്ഞെടുപ്പു് പ്രചരണവും, കോൺഗ്രസ്സിനെറ പൊതുനയ രൂപീകരണവും മാത്രമായി ചുരുക്കണമെന്നുമാണ്. പ്രായേണ പ്രായോഗികവും പാർലമെൻറിറി ജനാധിപത്യത്തിനെറ ചേതനയ്ക്കനുരൂപവുമാണ് ഈ നിർദ്ദേശം. എന്നാൽ, പ്രാദേശിക വിഭാഗങ്ങളുടേതായ കേന്ദ്രനേതൃത്വമാണ് ഇന്നു്

നിലവിലുള്ളതു്. അതായതു്, പ്രാദേശികസ്വാധീനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള, പ്രാദേശിക താല്പര്യങ്ങളാൽ പ്രചോദിതമായ കുറെ ആളുകളെക്കൊണ്ടാണു് കേന്ദ്രനേതൃത്വം രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഈ നേതൃഘടകങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ പരാജയവും, നേതാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള അധികാര മാത്സര്യവും, പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സംഘട്ടനവും, കോൺഗ്രസ്സിനെ 1969 ഡിസംബറിൽ, രണ്ടുകക്ഷികളാക്കി ഭിന്നിച്ചു. കാമരാജ്, നിജലിംഗപ്പ, മൊറാർജിദേശായ്, എസ്. കെ. പാട്ടീൽ എന്നിവരടങ്ങിയ "സിൻഡിക്കേറ്റി"നെ കക്ഷിക്കു് കോൺഗ്രസ്സ് പ്രതിപക്ഷം എന്നു പറയുന്നു. ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെയും ജഗജ്ജീവൻറാമിന്റെയും മറ്റും നേതൃത്വത്തിലുള്ള കോൺഗ്രസ്സിനെ അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന കോൺഗ്രസ്സ് എന്നാണു പറയുന്നതു്. രണ്ടു കൂട്ടരും, തങ്ങളാണു് യഥാർത്ഥ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രതിനിധികൾ എന്നവകാശപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

ഇന്ത്യൻകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടികൾ

കോൺഗ്രസ്സു് കഴിഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും പഴക്കംചെന്ന രാഷ്ട്രീയകക്ഷി ഇന്ത്യൻകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയാണു്. ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു പ്രമുഖ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളെപ്പോലെ ഇന്ത്യൻകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയും കോൺഗ്രസ്സിനുള്ളിൽ തന്നെയാണു് ആദ്യം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഈ കക്ഷിയുടെ രൂപീകരണത്തോടനുബന്ധിച്ചു നടന്ന കോൺപൂർ ഗൂഢാലോചനക്കേസ്സു്, മീററ് ഗൂഢാലോചനക്കേസ്സു് തുടങ്ങിയവ ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിലെ സുപ്രധാനസംഭവങ്ങളാണു്. ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി ഒരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയായി രൂപമെടുത്തതു് 1927-ൽ ആണു്. ഒരു നിയമവിരുദ്ധകക്ഷിയായി ഈ കക്ഷിയെ കരുതിയിരുന്നതിനാൽ 1945 വരെയും ഇതു് കോൺഗ്രസ്സ് സംഘടനയുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു സംഘടിതരാഷ്ട്രീയകക്ഷിയായി പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു.

1960-ന്റെ അവസാനം മുതല്ക്കു് സാർവദേശീയകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രസ്ഥാനത്തിനകത്തും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ദൃശ്യമായി. അതു്, മറ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടികളെപ്പോലെ ഇന്ത്യൻകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയെയും ബാധിച്ചു. 1962 ഏപ്രിൽ-ഒക്ടോബർ കാലങ്ങളിൽ അഭിപ്രായഭിന്നതകൾ മൂർഛിച്ചു. പ്രത്യയശാസ്ത്രഭിന്നതകൾ പരിഹരിക്കാൻ കഴിയാതെ 1964-ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി രണ്ടായി പിളരുകയും ചെയ്തു. ഇന്നു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി ഓഫ് ഇന്ത്യ എന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടി ഓഫ് ഇന്ത്യ (മാർക്സിസ്റ്റു്) എന്നും രണ്ടു കക്ഷികൾ നിലവിലുണ്ടു്.

രണ്ടു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടികളുടെയും ഘടന ഏകദേശം ഒരേ രീതിയിലാണു്. അഖിലേന്ത്യാനിലവാരത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടികളുടെ പരമോന്നതഘടകം 'അഖിലേന്ത്യാ കോൺഗ്രസ്സു്' ആണു്. സാധാ

രണഗതിയിൽ ഓരോ മൂന്നു വർഷത്തിലൊരിക്കൽ അഖിലേന്ത്യാകോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളിക്കുന്നതാണ്. 'സംസ്ഥാനകോൺഗ്രസ്സ്'കളുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളായിരിക്കും അഖിലേന്ത്യാ കോൺഗ്രസ്സിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത്. കക്ഷിയുടെ പരിപാടി, ഭരണഘടന എന്നിവ പുനഃപരിശോധിക്കുകയും ഭേദഗതികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് അഖിലേന്ത്യാകോൺഗ്രസ്സാണ്.

അഖിലേന്ത്യാകോൺഗ്രസ്സ് തിരഞ്ഞെടുത്ത, 101-ൽ അധികമല്ലാത്ത അംഗങ്ങളടങ്ങുന്നതാണ്, 'ദേശീയ കൗൺസിൽ', അഥവാ, 'ദേശീയകമ്മിറ്റി'. ദേശീയകൗൺസിലിൽ, അംഗസംഖ്യയുടെ പത്തിൽഒന്നുഭാഗം 'ക്യാൻഡിഡേറ്റ് അംഗ'ങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കും. സ്ഥാനമൊഴിയുന്ന കൗൺസിൽ, അഥവാ കമ്മിറ്റി, അടുത്ത കൗൺസിലിലേയ്ക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടേണ്ടവരുടെ ഒരു ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കും. രണ്ടു കോൺഗ്രസ്സുകളുടെ ഇടയ്ക്കുള്ള പ്രധാന അധികാരസമിതി ദേശീയകൗൺസിലാണ്. ഇതു് കോൺഗ്രസ്സിന്റെ തീരുമാനങ്ങളും രാഷ്ട്രീയനയങ്ങളും നടപ്പിലാക്കുന്നു. ദേശീയ കൗൺസിലിന്റെ രണ്ടു യോഗങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുള്ള കാലത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർവഹിക്കുവാൻ 25-ൽ കവിയാതെ അംഗസംഖ്യയുള്ള ഒരു കേന്ദ്രഎക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു് ദേശീയകൗൺസിലാണ്. കേന്ദ്രഎക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റിയിൽ നിന്നു തന്നെ ദേശീയകൗൺസിൽ പ്രെയർമാൻ, ജനറൽ സെക്രട്ടറി, സെക്രട്ടറിമാർ എന്നിവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ദേശീയകൗൺസിൽ ഒരു ഖജാൻജിയെയും, തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണ്. ദേശീയകൗൺസിലിന്റെ സാധാരണയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതും സംസ്ഥാനകമ്മിറ്റികൾക്ക് മാർഗനിർദ്ദേശം നൽകുന്നതും കേന്ദ്ര എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റിയാണ്.

കേന്ദ്രഎക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റിയുടെ രണ്ടു യോഗങ്ങൾക്കിടയിൽ കൃത്യനിർവഹണത്തിനു് സെക്രട്ടേറിയറ്റിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അഖിലേന്ത്യാഘടകങ്ങൾക്കു കീഴിലുള്ള സംസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ, സംസ്ഥാന സമ്മേളനം, സംസ്ഥാനകൗൺസിൽ അഥവാ കമ്മിറ്റി, സംസ്ഥാനഎക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റി സംസ്ഥാനസെക്രട്ടേറിയറ്റ് എന്നിവയും, ജില്ലാനിലവാരത്തിൽ, ജില്ലാസമ്മേളനം, ജില്ലാകൗൺസിലുകൾ, ജില്ലാ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റി, ജില്ലാ സെക്രട്ടേറിയറ്റ് എന്നിവയും ആണ്. പാർട്ടിയുടെ പ്രാഥമികഘടകം 'ബ്രാഞ്ച്'ആണ്. എന്നാൽ സംസ്ഥാനകൗൺസിൽ, അഥവാ, കമ്മിറ്റി തീരുമാനിക്കുന്നപക്ഷം ജില്ലാ കൗൺസിലിനും ബ്രാഞ്ചിനുമിടയ്ക്ക് താലൂക്ക്, ബ്ലോക്ക്, നിയോജകമണ്ഡലം, ടൗൺ എന്നീ പ്രകാരം പ്രദേശങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മദ്ധ്യമഘടകങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ബഹുജനങ്ങളുമായി നേരിട്ടു ബന്ധം പുലർത്തേണ്ടതും, സ്വന്തം പരിധിയിൽ പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ പ്രവർത്തനം സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടതും ബ്രാഞ്ചിന്റെ ചുമതലയാണ്.

അംഗത്വത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും നിഷ്ക്കർഷ ചെലുത്തുന്ന ഇന്ത്യൻകക്ഷികളാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടികളാണ്. അവയുടെ അച്ചടക്കത്തിനും കെട്ടുറപ്പിനും കാരണവും ഇതു തന്നെയാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയിൽ അംഗമാകുന്ന ഒരാൾക്കു പതിനെട്ടു വയസ്സു കഴിയണം. അയാൾ കക്ഷിയുടെ ഭരണഘടനയും പരിപാടിയും അംഗീകരിക്കേണ്ടതും ഘടകത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കേണ്ടതും പാർട്ടിവിഹിതം കൃത്യമായി അടയ്ക്കേണ്ടതുമാണ്. ദേശീയകൗൺസിലിൽ നിന്നും കേന്ദ്രകമ്മിറ്റിയിൽ നിന്നും ഓരോ കക്ഷിയും യഥാക്രമം സെക്രട്ടേറിയറ്റിനേയും പൊളിറ്റ് ബ്യൂറോയേയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. മാർക്സിസ്റ്റുപാർട്ടി പൊളിറ്റ് ബ്യൂറോയുടെ സ്ഥാനം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ സെക്രട്ടേറിയറ്റിനുപരിയാണ്. ദൈനംദിനകാര്യനിർവഹണത്തിനു പുറമെ ചില നയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിനു പൊളിറ്റ്ബ്യൂറോയ്ക്കു കഴിയും. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടി സെക്രട്ടേറിയറ്റിന് ഈ അധികാരമില്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിക്കു അച്ചടക്കകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു ഒരു കൺട്രോൾ കമ്മിഷനുമുണ്ട്.

ദേശീയവും അന്തർദേശീയവുമായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത പുലർത്തുന്ന രണ്ടു കക്ഷികളുടെയും നിലപാടു പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി:—ഇന്ത്യയുടെ സ്വതന്ത്രമായ സാമ്പത്തികവളർച്ച സാമ്രാജ്യത്വവിരുദ്ധസ്വഭാവമുള്ളതും അതിന്റെ ഗതി, ഫ്യൂഡൽ വിരുദ്ധവുമാണെന്ന് ഇന്ത്യൻകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി കരുതുന്നു. സ്വന്തമായ സാമ്പത്തികവളർച്ചയിലൂടെ അതിനു മുന്നേറാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ദേശീയ ബൂർഷ്വാസി പിൻതുടരുന്ന മുതലാളിത്തപാതയുടെ വൈരുദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നുമാണ് സാമ്പത്തിക വികസനത്തിനു മന്ദതയും ഇടയ്ക്കിടെ സ്തംഭനവും കാണുന്നത്. നാണയപ്പെരുപ്പം, വിലക്കയറ്റം, കമ്പോളത്തിനു മേൽ അമിതലാഭക്കാരുടെ വർദ്ധമാനമായ സ്വാധീനം, വൻതോതിലുള്ള അഴിമതി, ഇവ മൊത്തത്തിൽ നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ ഗ്രസിക്കുന്നു. മുതലാളിത്തവികസനത്തിനേറെതായ ഈ പാതയുടെ സ്വാഭാവികഫലമായിട്ടാണ് ഒരുപിടി വൻകിടകുത്തകകളുടെ കയ്യിൽ മൂലധനവും സാമ്പത്തികശക്തിയും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പൊതുമേഖല വളർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സാമ്പത്തികകേന്ദ്രീകരണവും വൻതോതിൽ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉല്പാദനവും ഉല്പാദനക്ഷമതയും വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കൂടുതലായുണ്ടാകുന്ന സമ്പത്തിൽ തൊഴിലാളികളുടെ പങ്ക് കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി കാണുന്നു.

ഈ പാർട്ടിയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം കാർഷികരംഗത്തു് ഇന്നും ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതി നിലനിൽക്കുന്നു. എല്ലാ ഫ്യൂഡൽ, അർദ്ധ ഫ്യൂഡൽ അവശിഷ്ടങ്ങളെയും തുടച്ചുനീക്കുന്നതിനായി, കർഷകർക്കു് മിച്ചഭൂമി നൽകുന്നതിലൂടെ ഭൂമിയുടെ കേന്ദ്രീകരണം തടയുന്നതിനും, ഉൽപാദകരുടെയും ഉപഭോ

കർഷകരുടെയും സഹകരണസംഘങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും, കൃഷിക്കാർക്കു കുറഞ്ഞ പലിശയിൽ ദീർഘകാലവായ്പ കിട്ടുന്നതിനും, വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുവാൻ ബാങ്കുകളും മറും ദേശവൽക്കരിക്കുവാനും, കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ മൊത്തവ്യാപാരം ഗവണ്മെൻറ് ഏറ്റെടുക്കുവാനും, കൃഷിക്കാർക്കു ജീവിതത്തിനു മിതമായ കൂലി ലഭ്യമാക്കുന്നതിനും ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി നിലകൊള്ളുന്നു.

ചില പരിമിതികൾക്കു വിധേയമാണെങ്കിൽപോലും, ഭരണഘടന, അതിലുറപ്പുചെയ്തിട്ടുള്ള അവകാശങ്ങളിലൂടെ ജനാധിപത്യത്തിൻറെ വിപുലീകരണത്തിനായുള്ള തങ്ങളുടെ താല്പര്യസംരക്ഷണത്തിനു് ജനങ്ങൾ നടത്തുന്ന സമരങ്ങളുടെ "ഉപകരണവും വേദി"യും ആയിരിക്കുന്നുവെന്നു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടി കരുതുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി, ഭാഷാ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തിനും ഗോത്രവർഗപ്രദേശങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തിനും, അവയ്ക്കു സ്വയംഭരണാവകാശം നേടുന്നതിനും പിൻതുണ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി പൊതുവിൽ, ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തിനു പിൻതുണ നൽകുന്നു.

ഉൽപാദനത്തിൻറെയും വിതരണത്തിൻറെയും മുഖ്യോപാധികളുടെ ഉടമസ്ഥതയും നടത്തിപ്പും നിയന്ത്രണവും സാമൂഹ്യവൽക്കരിക്കുന്നതിനു് തൊഴിലാളിവർഗത്തിൻറെ നേതൃത്വത്തിൽ കൃഷിക്കാരുടെയും, ഇടത്തരക്കാരുടെയും ഗവണ്മെൻറു് സ്ഥാപിക്കുകയാണു് സോഷ്യലിസത്തിൻറെ ഉപാധികളെന്നും ഇതിനു്, ഒരു ദേശീയജനാധിപത്യഗവണ്മെൻറു രൂപീകരിക്കുകയാണു് വേണ്ടതെന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി കരുതുന്നു. അതിനായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടി, പാർലമെൻറിനു പുറത്തും പാർലമെൻറിനകത്തും നിന്നു യത്നിക്കുന്നതാണു്.

ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി (മാർക്സിസ്റ്റു്):— ഗവണ്മെൻറു് ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള സാമ്പത്തികാസൂത്രണം മുതലാളിത്തം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൻറെ ഭാഗം മാത്രമാണെന്നു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടി (മാർക്സിസ്റ്റു്) കാണുന്നു. പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളും പൊതുമേഖല നിർമാണവും മുഖേന ഗവണ്മെൻറിലെ വൻകിടബൂർഷ്വാനേതൃത്വം നടപ്പാക്കുന്ന വ്യവസായീകരണം ചൂഷണത്തിൻറെ വർധനവിനും വൻകിട വ്യവസായികളുടെ വളർച്ചയ്ക്കും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നാണു് മാർക്സിസ്റ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിയുടെ അഭിപ്രായം. മുതലാളിത്തംതന്നെ, ആഗോളവ്യാപകമായി, പൊതുകുഴപ്പത്തിൻറെ കാലഘട്ടത്തിലാണെന്നും, ഇന്ത്യൻമുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെ, അസന്തുലിതവികസനത്തിൻറെ കെടുതികളും സാമ്പത്തിക കുഴപ്പങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഇന്നത്തെ മാർഗം ജനങ്ങളെ, മുതലാളിത്തവികസനമാർഗവുമായി അനിവാര്യമായ ഏറ്റുമുട്ടലിൽ എത്തിക്കുന്നുവെന്നും ഉള്ള നിഗമനത്തിലാണു് മാർക്സിസ്റ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളതു്.

ഗവണ്മെൻറിന്റെ കാർഷികനയം തികഞ്ഞ പരാജയമാണെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം. കാർഷികോല്പാദനം വർധിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഗവണ്മെൻറ് സ്വീകരിച്ച, കൈവശഭൂമികളുടെ ഏകീകരണം തികഞ്ഞ പരാജയമായിരുന്നു.

ഗവണ്മെൻറിന്റെ വിദേശനയവുമായി, മാർക്സിസ്റ്റ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിക്ക് അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ട്. ആഭ്യന്തരതലത്തിൽ കത്തകമുതലാളിത്തത്തോടുള്ള ചായ്വ് സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ വിദേശനയത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ചേരിചേരായ്മയിൽ അടിയുറച്ചു നിലകൊള്ളുന്നതിൽ ഗവണ്മെൻറ് ചാഞ്ചല്യം കാണിക്കുന്നു എന്നാണവരുടെ അഭിപ്രായം. ഈ ചാഞ്ചല്യം ദേശീയവിരുദ്ധമായ പ്രതികരണങ്ങൾക്കിടയായേയ്ക്കാവുന്ന ഗുരുതരമായ വൈകല്യമാണ്.

എന്നാൽ, ഇപ്പോഴത്തെ ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്ററിവ്യവസ്ഥ ജനങ്ങളുടെ പുരോഗതിയും കൂടെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നും സാമൂഹ്യപുരോഗതിക്കുവേണ്ടി സമരംചെയ്യുമുന്നേറാൻ ജനങ്ങൾക്ക് അതു് അവസരം നൽകുന്നുവെന്നും മാർക്സിസ്റ്റുകമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. പാർലമെൻറിറിവ്യവസ്ഥയും ജനാധിപത്യത്തിനുമെതിരായ ഭീഷണി ചൂഷകവർഗത്തിൽ നിന്നുമുയരുന്നു. ഈ വർഗം, തങ്ങളുടെ സങ്കുചിതതാല്പര്യത്തിനായി, അവയെ ഉപകരണമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ ഭീഷണികളെ നേരിടുന്നതിനായി, പാർലമെൻറിസ്ഥാപനങ്ങളേയും ജനാധിപത്യസ്ഥാപനങ്ങളേയും ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യത്തിനു വേണ്ടി സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു്, പുറത്തുള്ള പ്രവർത്തനത്തെ പാർലമെൻറിപ്രവർത്തനങ്ങളുമായി കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി നിലകൊള്ളുന്നു. മാർക്സിസ്റ്റുകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന പുതിയ ഭരണസംവിധാനത്തിൽ വോട്ടർമാരിൽ ഭൂരിപക്ഷം ആവശ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ എതവസരത്തിലും തിരിച്ചുവിളിക്കപ്പെടുന്നതിനു് വിധേയരായ ജനപ്രതിനിധികളിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പരമാധികാരം നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കും.

ജൂഡീഷ്യറിയുടെ മർദ്ദനസ്വഭാവത്തെ നീക്കംചെയ്യാൻ എക്സിക്യൂട്ടീവിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായ ജൂഡീഷ്യറി ഏർപ്പെടുത്തും. എന്നാൽ ഇവയിലേയ്ക്കുള്ള നിയമനവും, ഇവയുടെ പെരുമാറ്റച്ചട്ടങ്ങളും ഉചിതമായ ജനകീയ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അംഗീകാരത്തിനു വിധേയമായിരിക്കും.

പ്രതിഫലം നൽകാതെ ജന്മിത്വം അവസാനിപ്പിക്കുക, വിദേശവ്യാപാരം ദേശീയവത്കരിക്കുകയും സാമ്പത്തികവികേന്ദ്രീകരണം നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുക, സ്വതന്ത്രവിദേശനയം പിൻതുടരുന്നതോടൊപ്പം സാമ്രാജ്യത്വത്തിനെതിരായി എല്ലാ കോളനിജനതയുടെ സമരങ്ങൾക്കും സഹായം നൽകുക, ദേശാഭിമാനത്തെ തൊഴിലാളിവർഗസാർവദേശീയത്വവുമായി കൂട്ടി

യിണക്കുക തുടങ്ങിയവ മാർക്സിസ്റ്റുകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ പരിപാടികളിൽപെടുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരം പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനു് പാർലമെൻറിമാർഗം മാത്രമായി അവർ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. സമരങ്ങൾക്കുള്ള ഒരുപാധിയായി മാത്രമേ പാർലമെൻറിനെ അവർ കാണുന്നുള്ളൂ.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി (മാർക്സിസ്റ്റ്) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സാർവദേശീയത്വം അംഗീകരിക്കുന്നു.

ജനസംഘം

ഇന്ത്യയുടെ വിഭജനത്തെ തുടർന്നു് പൂർവബംഗാളിൽ നിന്നുണ്ടായ അഭയാർത്ഥികളുടെ പ്രശ്നം ഹിന്ദുവർഗീയവാദികളെ ഉത്തേജിതരാക്കി. അഭയാർത്ഥിപ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ച നെഹ്റു-ലിയാഖത് ആലിഖാൻ സന്ധിയിലും ഇന്ത്യ വഞ്ചിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. ഈ സന്ധിയിൽ പ്രതിഷേധിച്ചു് ഡോ: ശ്യാമപ്രസാദ് മുഖർജിയും, കെ. സി. നിയോഗിയും മന്ത്രിസഭയിൽ നിന്നും രാജിവെയ്ക്കുകയുണ്ടായി.

ഗാന്ധിയുടെ വധത്തോടെ തന്നെ ഡോ: ശ്യാമപ്രസാദ് മുഖർജിയും ഹിന്ദുമഹാസഭയും തമ്മിലും അഭിപ്രായവൈരുദ്ധ്യം ഉടലെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗാന്ധിവധവുമായി ഹിന്ദുമഹാസഭയ്ക്കു ബന്ധപ്പെടേണ്ടി വന്നു എന്നു് ആരോപണമുണ്ടായ നിലയ്ക്കു് ഒന്നുകിൽ മഹാസഭ പിരിച്ചുവിടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ, അതു് രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു നിന്നും നിഷ്ക്രമിച്ചു് സാമുദായികപ്രവർത്തനത്തിൽ മാത്രം ഏർപ്പെടുകയോ ചെയ്യണമെന്നു ഡോ: മുഖർജി നിർദ്ദേശിച്ചു. മഹാസഭയുടെ പ്രവർത്തകസമിതി ആ നിർദ്ദേശം തിരസ്കരിച്ചതോടെ അദ്ദേഹം മഹാസഭയിൽനിന്നും രാജിവെച്ചു.

ഗാന്ധിയുടെ വധത്തെ തുടർന്നു് കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കു്, ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ഹിന്ദുസാംസ്കാരികസംഘടന എന്ന പേരിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയസ്വയംസേവക് സംഘത്തെ നിരോധിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു രാഷ്ട്രീയസംഘടനയുടെ അഭാവമാണു് തങ്ങളെ നിരോധിച്ച ജയിലിലടക്കാൻ കാരണമായതെന്നും, ഗാന്ധിവധവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു എന്നാരോപണമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഒരു സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രീയകക്ഷിയായിരുന്നതിനാലാണു് ഹിന്ദുമഹാസഭയുടെമേൽ നടപടിയെടുക്കാൻ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനു കഴിയാതെ പോയതെന്നുമുള്ള ധാരണകൊണ്ടു് ആർ. എസ്. എസ്സിലെ ഒരു വിഭാഗത്തിൽ പ്രബലപ്പെട്ടുവരികയായിരുന്നു. ഡോക്ടർ മുഖർജി-ഗോൾവാൾക്കർ സംഭാഷണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ആർ. എസ്. എസ്സിലെ ചില മുതിർന്ന അംഗങ്ങൾ 'ഭാരതീയ ജനസംഘം' എന്ന രാഷ്ട്രീയകക്ഷി രൂപീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളാരംഭിച്ചു. ഇതിനിടെ 1951 ഏപ്രിലിൽ ഡോ: മുഖർജി, കല്ക്കട്ടയിൽ, പീപ്പ്ൾസ് പാർട്ടി ഓഫ് ഇന്ത്യ സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങ

ളും ഒന്നു ചേർന്ന് 1951 ഒക്ടോബർ 21-ാം തീയതി ഭാരതീയജനസംഘം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. ജനസംഘത്തിന്റെ അംഗങ്ങളും, പ്രധാനമായും, ആർ.എസ്സ്. എസ്സിൽ നിന്നുതന്നെയാണ് ചേർന്നത്. ജനസംഘം, ആർ. എസ്സ്. എസ്സിനെ തങ്ങളുടെ സാംസ്ക്കാരികസംഘടനയായും അതിന്റെ നേതാവ് ഗോൾവാക്കറെ തങ്ങളുടെ സാംസ്ക്കാരികഗുരുവായും കാണുന്നു.

ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ച മറ്റു രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളെപ്പോലെ കോൺഗ്രസിൽ നിന്നും വിയോജിച്ചതോ, അഭിപ്രായവത്യാസമുള്ളതോ ആയ വ്യക്തികളുടെ സംഘടനയായിരുന്നില്ല ജനസംഘം. ഇതിന് സ്വന്തമായി കോൺഗ്രസിന്റെ ആശയഗതിക്കു വിരുദ്ധമായ ഭാരതീയവീക്ഷണഗതി എന്നവകാശപ്പെടുന്ന പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രമുണ്ടായിരുന്നു. ഡോ: മുഖർജി ജനസംഘത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

ജനസംഘത്തിന്റെ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് സംഘത്തിന്റെ പ്രാഥമികഘടകം 'മണ്ഡലം സംഘടന'യാണ്. എന്നാൽ ഇതിനു താഴെ സ്ഥാനീയസമിതി എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രാദേശികഘടകം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. 'സ്ഥാനീയസമിതി, ജനസംഘത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും പരിപാടികളും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും പുതിയ അംഗങ്ങളെ ചേർക്കുകയും, കക്ഷിയുടെ നയങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും, കക്ഷിയുടെ പ്രാദേശികകാര്യ സമിതിയുടെ നിർദേശമനുസരിച്ചും മണ്ഡലം സമിതിയുടെ പരിശോധനയിൻ കീഴിലും പ്രചരണപരിപാടികൾ നടപ്പിലാക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

ഓരോ പ്രാഥമികാംഗവും അംഗത്വഫണ്ടിലേയ്ക്കു സംഭാവന ചെയ്യേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ അംഗത്വം ലഭിച്ചതിനുശേഷം ഒരു വർഷമെങ്കിലും സജീവപ്രവർത്തകനായിരിക്കാത്ത ഒരാൾക്കു സ്ഥാനീയസമിതിയൊഴികെ ഒരു ഘടകത്തിലേയ്ക്കും മത്സരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. സ്ഥാനീയസമിതി സ്വന്തം 'കാര്യസമിതി'യെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. സ്ഥാനീയസമിതിക്ക് ഒരു പ്രസിഡൻറും സെക്രട്ടറിയും, ഖജാൻജിയും, നാലോ അതിലധികമോ അംഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. മുന്നൂറോ അതിലധികമോ അംഗസംഖ്യയുള്ള സ്ഥാനീയസമിതിക്ക് 8 അംഗങ്ങളുള്ള കാര്യസമിതി ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതാണ്.

മണ്ഡലത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്ന കാര്യസമിതികൾചേർന്ന് ഒരു മണ്ഡലം പ്രസിഡൻറിനെയും രണ്ടു വൈസ് പ്രസിഡൻറുമാർ, ഒരു സെക്രട്ടറി, രണ്ടു ജോയിൻറ് സെക്രട്ടറിമാർ, ഒരു ഖജാൻജി എന്നിവരെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. 25 അംഗങ്ങളിൽ കുറവായുള്ള സ്ഥാനീയസമിതികൾക്ക് മണ്ഡലം തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കു ചേരാൻ സാധ്യമല്ല. 'മണ്ഡലം കാര്യസമിതി'യംഗങ്ങൾ 11 മുതൽ 21 വരെയാകാം. ഇതിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭാരവാഹികളൊഴികെയുള്ള അംഗങ്ങളെ മണ്ഡലംപ്രസിഡൻറ് നിയമിക്കുന്നു.

മണ്ഡലം സമിതിയംഗങ്ങൾ സംസ്ഥാനത്തെ ഉന്നതഘടകമായ 'പ്രാദേശികപ്രതിനിധിസഭ'യിലേയ്ക്കുള്ള പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഒരു ജില്ലയിലെ മണ്ഡലംസമിതിയംഗങ്ങൾ പ്രസ്തുത ജില്ലയിലെ 'ജില്ലാസമിതി'യെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ജില്ലാസമിതിയിലെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭാരവാഹികളൊഴികെ മറ്റംഗങ്ങളെ നോമിനേറ്റു ചെയ്യുന്നതു് പ്രസ്തുത ജില്ലാപ്രസിഡന്റാണു്. ജില്ലാസമിതികൾ പോലുള്ള മാധ്യമഘടകങ്ങളെ ഭാഗികമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെയും ഭാഗികമായ നോമിനേഷനിലൂടെയുമാണു് സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

കേന്ദ്രനിലവാരത്തിലെ ജനസംഘത്തിന്റെ പ്രതിനിധിസഭയെ ഭാരതീയപ്രതിനിധിസഭ എന്നു സംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭാരതീയപ്രതിനിധിസഭയിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഓരോ മണ്ഡലം പ്രതിനിധിസഭകളിലെയും സെക്രട്ടറിമാരും പ്രസിഡന്റുമാരും അംഗങ്ങളാണു്. പ്രതിനിധിസഭാംഗങ്ങൾ പരോക്ഷമായി അഖിലേന്ത്യാപ്രസിഡന്റിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ജില്ലാപ്രസിഡന്റും സെക്രട്ടറിയും ജനസംഘത്തിലെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളാണു്. അഖിലേന്ത്യാപ്രസിഡന്റു് കേന്ദ്രഎക്സിക്യൂട്ടീവിലെ ഔദ്യോഗികഭാരവാഹികളെയും മറ്റംഗങ്ങളെയും നാമനിർദ്ദേശം മൂലം നിയമിക്കുന്നു. കേന്ദ്ര എക്സിക്യൂട്ടീവിനു് 31-ൽ അധികം അംഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. സംഘടനാതത്വമനുസരിച്ചു് കക്ഷിയുടെ ഏറ്റവും ശക്തനായ നേതാവു് പ്രസിഡന്റായിരിക്കും. എന്നാൽ പ്രായോഗികമായി, ഇതുവരെയും ജനറൽ സെക്രട്ടറിയാണു് ശക്തനായ നേതാവായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

ഇന്ത്യയുടെ ഔദ്യോഗികവിദേശനയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വമായ ചേരിചേരായ്മയോടു് ജനസംഘത്തിനു് അഭിപ്രായാന്തരമില്ലെങ്കിലും ഇന്ത്യാ-പാകിസ്ഥാൻ ബന്ധങ്ങളിൽ ജനസംഘം തീവ്രമായ നിലപാടെടുക്കുന്നു. പാകിസ്ഥാൻ അധിനിവേശകാശ്മീരിനെ ബലംപ്രയോഗിച്ചും ഇന്ത്യയുമായി ചേർക്കണമെന്നു് അവർ വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രതിരോധപ്രവർത്തനം ബലവത്താക്കണമെന്നും, സൈനികപരിശീലനം വ്യാപകമാക്കണമെന്നും ജനസംഘം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളിൽ ദൃഢവും വ്യക്തവുമായ നിലപാടല്ലാ ജനസംഘത്തിനേറ്റതു്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവികസനത്തിനുള്ള ഏതൊരു പദ്ധതിയും ഉത്പാദനത്തിന്റെയും ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെയും ത്വരിതതരമായ വർധനയും, രാഷ്ട്രത്തിലെ മനുഷ്യശക്തിയുടെയും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെയും പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തലും ലക്ഷ്യംവെച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണമെന്നും സമൂഹത്തിലെ അസമത്വം ദൂരീകരിക്കുന്നതിനായി സമ്പത്തിന്റെ സമമായ വിതരണം സാധ്യമാക്കുന്നതിനും, തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങൾ വർധിപ്പിക്കുന്നതിനും, ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനും, സെമിന്ദാരി സമ്പ്രദായമവസാനിപ്പിച്ചു് ഭൂമിയുടെ പുനർവിതരണം നടത്തുന്നതിനും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു

ള്ളതായിരിക്കണമെന്നും ജനസംഘം പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവർ ദേശസാത്കരണത്തിലും പൊതുമേഖലാവ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനമേഖല വിപുലമാക്കുന്നതിലും എതിർപ്പു പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1956-ൽ ജനസംഘം പ്രസിഡൻറ്, ദേവപ്രസാദ് ഘോഷ് "ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റുരാഷ്ട്രം അടിമരാഷ്ട്രമായിരിക്കും; സോഷ്യലിസം, സമത്വം വരുത്തിത്തീർക്കുമെങ്കിൽ അതു് അടിമത്തവും അടിമത്തത്തിലുള്ള സമത്വവുമാണ്" എന്നു് പ്രസ്താവിച്ചതു് ജനസംഘത്തിന്റെ നിലപാടിനെക്കുറിച്ചു് വ്യക്തമായ രൂപം നൽകുന്നു.

ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിലും ചിന്തയിലും അടിയുറച്ച ഏക കക്ഷി തങ്ങളുടെതാണെന്നാണു് ജനസംഘത്തിന്റെ സവിശേഷമായ അവകാശവാദം. ഹിന്ദിഭാഷാപ്രോത്സാഹനത്തിനും, ഗോവധനിരോധനത്തിനും അമിതമായ പ്രാധാന്യം ജനസംഘം നൽകുന്നുണ്ടു്. മനുഷ്യന്റെ മതവികാരത്തെ കൈമുതലാക്കിയാണു് ജനസംഘത്തിന്റെ നിലനില്പെന്നാക്ഷേപമുണ്ടു്. മതവികാരങ്ങളോടുള്ള അമിതമായ കൂറു് ഇതിനു് ഒരു ഫാസിസ്റ്റു നിറം നൽകുന്നതായും പറയപ്പെടുന്നു.

സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി

1959-ലാണു്, സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി രൂപംപൂണ്ടതു്.

ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും പടിപടിയായ സംഘടന എന്ന തത്വത്തിന്റെ നിരാകരണമാണു് ഇങ്ങനെ ഒരു കക്ഷി രൂപീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം എന്നാണു് സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി നേതാക്കൾ അവകാശപ്പെടുന്നതു്. ഈ അവകാശവാദം പരിഗണിച്ചാൽ, 'വ്യക്തിപരമായ മുൻകൈയെയും, പ്രവൃത്തിധീരതയെയും, പ്രവർത്തനശക്തിയെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് പുരോഗതിയും ക്ഷേമവും ശരിയായ സന്തുഷ്ടിയും നിലനില്ക്കുന്നതെന്നാണു് സ്വതന്ത്രാപാർട്ടിയുടെ അഭിപ്രായം എന്നു കാണാം.

സ്വതന്ത്രാപാർട്ടിയുടെ എല്ലാ മാധ്യമഘടകങ്ങളെയും ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു് ബന്ധപ്പെട്ട കീഴ്ഘടകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ നിയമസഭാമണ്ഡലങ്ങളാണു്. സാധാരണ അംഗങ്ങൾ മണ്ഡലംകമ്മിറ്റിയെയും, മണ്ഡലംകമ്മിറ്റി ജില്ലാകമ്മിറ്റിയെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ജില്ലാ കമ്മിറ്റി, അതിന്റെ പ്രസിഡൻറും സെക്രട്ടറിയും അടക്കമുള്ള ഔദ്യോഗികഭാരവാഹികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ജില്ലാകമ്മിറ്റിഅംഗങ്ങൾ സംസ്ഥാനകൗൺസിലിനെയും കൗൺസിലംഗങ്ങൾ പ്രസിഡൻറും സെക്രട്ടറിയും ഉൾപ്പെടെയുള്ള 'സംസ്ഥാന എക്സിക്യൂട്ടീവിനെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

അഖിലേന്ത്യാകക്ഷിയുടെ ഔദ്യോഗിക ഘടകം 'ജനറൽ കൗൺസിലാണു് ഓരോ സംസ്ഥാനത്തുനിന്നും ജനറൽകൗൺസിലിലേയ്ക്കുള്ള അംഗങ്ങളെ,

ബന്ധപ്പെട്ട സംസ്ഥാനകൗൺസിൽ, ആനുപാതികപ്രാതിനിധ്യവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ജനറൽ കൗൺസിലിൽ 250-ൽ കവിയാത്ത അംഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. ജനറൽകൗൺസിൽ, കക്ഷിയുടെ ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി പ്രസിഡൻറ്, രണ്ടു വൈസ്പ്രസിസൻറുമാർ, ജനറൽ സെക്രട്ടറി, രണ്ടു ജോയിൻറ് സെക്രട്ടറിമാർ, ഖജാൻജി എന്നിവരടങ്ങുന്ന 20-ൽ കവിയാതെ അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു ദേശീയ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

സ്വതന്ത്രാപാർട്ടിയുടെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ മുൻ കോൺഗ്രസ്സ് നേതാക്കളായ, സി. രാജഗോപാലാചാരി, പ്രൊഫ: എൻ.ജി. രംഗ, കെ. എം. മുൻഷി എന്നിവരും മുൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ് നേതാവ് എം. ആർ. മസാനിയും ഉൾപ്പെടുന്നു. ശ്രീ. എം. ആർ മസാനി കോൺഗ്രസ്സ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ സ്ഥാപകനേതാവും പ്രൊഫ: രംഗ, കോൺഗ്രസ്സിൻെറ ഒരു മുൻജനറൽ സെക്രട്ടറിയും ആണ്. ഒരു കോൺഗ്രസ്സുകാരനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻകർഷകരുടെ നേതാവും വക്താവും ആയിരുന്നു. തൽഫലമായി, രാഷ്ട്രീയമോഹഭംഗത്തിൽപ്പെട്ട ചിലരുടെ സംഘടനയാണ് സ്വതന്ത്രാ പാർട്ടി എന്ന് ചിലർ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

പ്രബുദ്ധമായ സ്വാർത്ഥതാല്പര്യത്തിൻെറ പേരിലായിരിക്കണം ഇന്ത്യൻ വിദേശനയം രൂപീകരിക്കേണ്ടതെന്ന് സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാഷ്ട്രങ്ങളുമായി ഏതുതരത്തിലുമുള്ള സഹകരണം നിഷിദ്ധമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നതോടൊപ്പം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുമായി വർദ്ധമാനമായ സഹകരണത്തിനു വേണ്ടി സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി, സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്കു മൊത്തം സ്വതന്ത്രമായ പ്രവർത്തിസന്ദർഭം നൽകുന്നതിനും ഗവണ്മെൻറിൻെറ പ്രവർത്തനമേഖല വെട്ടിച്ചുരുക്കുന്നതിനും വേണ്ടി വാദിക്കുന്നു.

പൊതുമേഖലയിലുള്ള വ്യാപാരം, ഇൻഷ്വറൻസ് രംഗത്തെ പൊതുമേഖലാപ്രവർത്തനം, സ്വകാര്യബാങ്കുകളുടെ ദേശവൽകരണം എന്നിവയെ സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി എതിർക്കുന്നു. ഇതു ദേശവൽകരണത്തിനു "സ്വത്തുകണ്ടുകെട്ടൽ" എന്നും "പിടിച്ചെടുക്കൽ" എന്നും അർഥം കല്പിച്ച് അപലപിക്കുന്നു. ഗവണ്മെൻറിൻെറ നികുതിനയത്തിനെതിരാണ്, സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി. നിലവിലുള്ള, "ഉല്പാദനത്തെയും തൊഴിൽ സൗകര്യത്തെയും തുരങ്കം വെയ്ക്കുന്ന അമിതമായ" നികുതി വെട്ടിച്ചുരുക്കണമെന്ന് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ, ആത്മീയബോധനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിൻെറ ആവശ്യമുണ്ടെന്നാണ് സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി കരുതുന്നത്. ഗവണ്മെൻറ് ഏറെറടുക്കുന്ന ഏതൊരു സ്വത്തിനും നീതിപൂർവകമായ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകണ

മെന്നാണ് പാർട്ടി വാദിക്കുന്നത്. നിലവിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രപാർട്ടി പ്രമുഖകക്ഷിയായി വളരുവാനുള്ള സാധ്യത വിരളമാണ്.

പ്രജാ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും
സംയുക്ത സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും

1951-ൽ ആചാര്യ കൃപലാനി സ്ഥാപിച്ച കിസാൻ മസ്ദൂർ പ്രജാ പാർട്ടിയും അന്നു നിലനിന്നിരുന്ന ഇന്ത്യൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും ചേർന്നാണ് പി. എസ്. പി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ഇതിന്റെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ കൃപലാനിയെ കൂടാതെ, ആചര്യനരേന്ദ്രദേവ്, ജയപ്രകാശ് നാരായൺ എന്നിവരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ജനാധിപത്യ സോഷ്യലിസം പി.എസ്. പിയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ഗുരുതരമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുടെ കൂത്തരംഗമായിരുന്നു ആ കക്ഷി. "പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായി പതറിയതും, സംഘടനാപരമായി ദുർബലവും, രാഷ്ട്രീയമായി ശിശുസഹജവും" ആണ് പി എസ്. പി. എന്നാണ് ഒരു വിമർശകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. 1955-ൽ പി. എസ്. പി. യിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞ ഡോ. ലോഹ്യഗ്രൂപ്പ് പ്രത്യേകം ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടി രൂപീകരിക്കുകയുണ്ടായി. 1964-ൽ പി. എസ്. പിയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും ചേർന്ന് സംയുക്ത സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും പി. എസ്. പി. വീണ്ടും ഒറ്റപ്പെട്ടു.

ഇന്ത്യയിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ പൊതുവേ ദുർബലമാണ്.

ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നാലാംപൊതു തിരഞ്ഞെടുപ്പോടെ ദൃശ്യമായ സവിശേഷത ഡി. എം. കെ., അകാലിദൾ തുടങ്ങിയ പ്രാദേശിക പാർട്ടികളുടെ വളർച്ചയായിരുന്നു. ഇവയിൽ എണ്ണം കൊണ്ടും ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നത് മദ്രാസിൽ ഭരണകക്ഷിയായിത്തീർന്ന ഡി. എം. കെ. യാണ്.

ദ്രാവിഡമുന്നേറ്റകഴകം (ഡി. എം. കെ.)

പ്രാദേശിക രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ധ്രുവീകരണം ഏറ്റവും വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയുന്നത് മദ്രാസിലാണ്. ഈ. വി. രാമസ്വാമിനായ്ക്കരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒട്ടൊക്കെ പുഷ്ടിപ്പെട്ടിരുന്ന ദ്രാവിഡകഴകത്തിൽ നിന്നു പൊട്ടിത്തിരിഞ്ഞതാണ് ദ്രാവിഡ മുന്നേറ്റകഴകം. 1949-ൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട മുന്നേറ്റകഴകം പ്രാരംഭദശകളിൽ ഒരു സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണപ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. ഇതു പ്രാദേശിക അവശതകളെക്കുറിച്ചു ശബ്ദമുയർത്തുന്ന പൂർണ്ണ വളർച്ച എത്തിയ ഒരു രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയായതു വളരെ പെട്ടെന്നാണ്. ഹിന്ദി ഔദ്യോഗികഭാഷയായി അടിച്ചേല്പിക്കപ്പെടുന്നതിനെതിരുള്ള എതിർപ്പും മർദിതരും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരുമായ തമിഴരുടെ അവ

കാശങ്ങളുമാണ്. അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം. തമിഴ് ഭാഷയെയും സംസ്കാരത്തെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ആഹ്വാനം അവരുടെ പ്രചരണവേദിയാണ്. ഒരിക്കൽ സംസ്കൃതത്തെ വിജയപൂർവം ചെറുത്തുനിന്ന തമിഴിനെ ഇനിയും പുറത്തു നിന്നുള്ള ആക്രമണത്തിനെതിരെ സംരക്ഷിക്കുകയെന്ന മനോഭാവത്തിലാണ് അവരുടെ രാഷ്ട്രീയശക്തി കെട്ടിപ്പടുത്തിരിക്കുന്നത്. തനതായ ഒരു സാമ്പത്തികപരിപാടിയില്ലാത്ത ഡി. എം. കെ. യെ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു് അബ്രാഹ്മണഹിന്ദുക്കളിൽ ശുദ്ധമൂലമായിരിക്കുന്ന സങ്കീർണമായ ബ്രാഹ്മണവിരോധമനോഭാവമാണ്. സാമൂഹ്യമായ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെ പേരിലാണ് ഡി. എം. കെ. ഒരു ഇടതുപക്ഷകക്ഷിയായി അറിയപ്പെടുന്നതു്.

ഡി. എം. കെ. യുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ മറെറാന്നു പ്രാദേശികസ്വയംഭരണമാണ്. ഇന്ത്യൻയൂണിയനും സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അധികാരവിഭജനത്തെ സംബന്ധിച്ച ഭരണഘടനാനിബന്ധനകൾ സമൂലമായ ഒരു തിരുത്തലിനു വിധേയമാക്കണമെന്നു് ഇതു് അവകാശപ്പെടുന്നു. ഇന്ത്യൻയൂണിയനിൽ നിന്നും വിട്ടുപോവുകയെന്ന അതിന്റെ പഴയ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ ഒരു അതിസൂക്ഷ്മമായ വ്യതിയാനമാണ് പ്രാദേശികസ്വയംഭരണവാദം.

ഉത്തരേന്ത്യൻമേധാവിത്വത്തിനും ഹിന്ദിമേധാവിത്വത്തിനും എതിരായുള്ള നിലപാടു് ഒന്നുകൂടെ വ്യക്തമായതു്, പെട്ടെന്നു് ഹിന്ദിയെ സാർവത്രികമായും ഔദ്യോഗികഭാഷയാക്കുന്നതിനു് ലാൽബഹാദൂർശാസ്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവണ്മെൻറു് സ്വീകരിച്ച നിലപാടാണ്. 1967–ലെ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഡി. എം. കെ. യ്ക്കു വിജയം നേടിക്കൊടുത്ത ശക്തി ദേശീയബോധത്തിന്റെ ആശയഗതിയിൽ നിന്നുടലെടുത്ത ജനതയുടെ രാഷ്ട്രീയശീലമാണ്.

ഒരു ബഹുകക്ഷിസമ്പ്രദായത്തിന്റെ വികാസം

ഇന്ത്യയിൽ നിലനില്ക്കുന്നതു് ഏകകക്ഷിസമ്പ്രദായമാണെന്നും ബഹുകക്ഷിസമ്പ്രദായമാണെന്നും വിവാദമുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ഇരുപതിലേറെ വർഷങ്ങളായി രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് ഒരു ഏകകക്ഷി സംവിധാനത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണ്. എന്നാൽ മറു രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾക്കു പ്രവർത്തിക്കുവാനും വളരുവാനുമവകാശമുണ്ട്. അവ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടതാനും. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു് അവയ്ക്കൊന്നിനു പോലും രാഷ്ട്രീയാധികാരം കയ്യടക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ അതൊരിക്കലും ഒരു ബഹുകക്ഷി സംവിധാനമായിരുന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ കക്ഷിസംവിധാനത്തെ ഏകകക്ഷിമേധാവിത്വമുള്ള ബഹുകക്ഷിസമ്പ്രദായമെന്നു വിളിക്കുന്നതു് ഏറെക്കുറെ ശരിയായിരിക്കും. ഇത്തരമൊരു വികാസഗതിയുടെ കാരണങ്ങളും അവലോകനം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

രാഷ്ട്രീയകക്ഷിസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് അവഗാഹമായ പാണ്ഡിത്യമുള്ള പ്രസിദ്ധ ചിന്തകനായ മൗറിസ് ഡുവെർഷർ, തിരഞ്ഞെടുപ്പുസംവിധാനത്തിന്റെ സ്വാധീനം രാഷ്ട്രീയകക്ഷിസമ്പ്രദായത്തെ സാരമായി ബാധിക്കുന്നുവെന്ന നിഗമനത്തിലാണ് എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്, "ലഘുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒറ്റ വോട്ട് സമ്പ്രദായം ഇരുകക്ഷി സംവിധാനത്തിനു് ഉപകരിക്കുന്നു"വെന്നും, "രണ്ടാം ബാലറ്റും ആനുപാതികപ്രാതിനിധ്യവുമുള്ള ലഘുഭൂരിപക്ഷസമ്പ്രദായം ബഹുകക്ഷിസംവിധാനത്തിനു് ഉപകരിക്കും" എന്നുമാണ്. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ പരിതസ്ഥിതിയിൽ, തിരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായത്തിനു് ഇവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയകക്ഷിവ്യവസ്ഥയുടെ മേൽ ഡ.വെർഷർ വിവരിച്ച രീതിയിലുള്ള സ്വാധീനമുള്ളതായിട്ടല്ല കാണപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ കക്ഷിസമ്പ്രദായത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്, കക്ഷി അംഗങ്ങളുടെയും നേതാക്കളുടെയും സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തെ നയിക്കുന്ന മനോഭാവവുമാണ്.

ലഘുഭൂരിപക്ഷവും ഒറ്റബാലറ്റും വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു സമ്പ്രദായം ഇവിടെ ഏകകക്ഷിമേധാവിത്വം നിലനിറുത്തുന്നുവെന്നു പറയാം. ഇതു് വൻകിടകക്ഷികൾക്കു് അനുപാതത്തിൽ കവിഞ്ഞ സ്ഥാനം നൽകുകയും ചെറിയ കക്ഷികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന സീറ്റിന്റെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു പോലെ തന്നെ, പട്ടികജാതി പട്ടികവർഗങ്ങൾക്കായി നൽകിയിട്ടുള്ള സീറ്റുസംവരണം അവരുടേതായ പ്രത്യേകകക്ഷികളെ വളരാൻ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്നു നിലനില്ക്കുന്ന "ഏകബാലറ്റു-ലഘുഭൂരിപക്ഷ" സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ വിവിധ പ്രതിപക്ഷകക്ഷികൾക്കു് സംയോജിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുരീതി വിഭിന്നഘടകങ്ങളെ കക്ഷിക്കുള്ളിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള കോൺഗ്രസ്സിന്റെ കഴിവിനെ വർദ്ധമാനമാക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻപ്രതിപക്ഷകക്ഷികളുടെ വികസനത്തിൽ നാം കാണുന്ന മറ്റൊരു സവിശേഷത ആദ്യം ബ്രിട്ടീഷ് അധികൃതരെയും, പിന്നീടു് കോൺഗ്രസ്സ് ഗവണ്മെന്റുകളെയും സ്ഥിരമായി എതിർക്കുകയും, ഒരിക്കലും അധികാരം കയ്യടക്കുന്നതിനു് അവസരം ലഭിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തതു കൊണ്ടു് അധികാരം നേടിയെടുക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന കാര്യത്തിൽ അവക്കു് പരിചയക്കുറവുണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ്.

ഇന്ത്യയിൽ രാഷ്ട്രീയകക്ഷി അംഗമായി ചേരുന്നയാൾ നിയതമായും ഒരു കൂട്ടുകെട്ടു് അഥവാ പിരിവിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഉൾകക്ഷി സമ്മർദ്ദഘടകത്തിൽ അംഗമായി ചേരുന്നു. "പിരമിഡ്സംഘടനയാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്തതോ അതിന്റെ അംഗീകാരമില്ലാത്തതോ ആയ, കക്ഷിസംഘടനയ്ക്കുള്ളിലെ ഏകീകൃതമായ ലക്ഷ്യങ്ങളുള്ള ഒരു വിഭാഗം" എന്നാണ്, മിരൻ വീനർ ഇത്തരം പിരിവുകളെ നിർവചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രമുഖകക്ഷിയൊഴികെയുള്ള രാഷ്ട്രീയ

കക്ഷികളും, ഭരണകക്ഷിയിൽ നിന്നുമുള്ള വിഘടിതവിഭാഗങ്ങളും, മറ്റു താല്പര്യഘടകങ്ങളും വ്യക്തികളും നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ വളരെ പ്രധാനമായ പങ്കു വഹിക്കുന്നു. അവർ, തുടർച്ചയായുള്ള സമ്മർദ്ദവും വിമർശനവും നിന്ദയും മുഖാന്തിരം ഭരണകക്ഷികളിലെ അഭിപ്രായങ്ങളേയും വ്യത്യസ്തതാല്പര്യങ്ങളെയും സ്വാധീനിക്കുന്നതിലൂടെ ആ കക്ഷിയെ മൊത്തത്തിലും സ്വാധീനിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ പൊതുസമ്മതിയുള്ള കക്ഷിക്കു് അകത്തും പുറത്തും നിന്നു് ഒരേ സമയം എതിർപ്പുകളെ നേരിടേണ്ടിവരുന്നു. കക്ഷിക്കു പുറത്തുനിന്നുള്ള ഭീഷണികളെ അവഗണിച്ചേക്കാമെങ്കിലും അകത്തുനിന്നുള്ളവയെ അവഗണിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഇന്ത്യയിലെ 'കോൺസെൻസസ്സു്' കക്ഷി അഥവാ പൊതുസമ്മതിയുള്ള കക്ഷി കോൺഗ്രസ്സാണു്. ഇത്തരം പ്രമുഖകക്ഷിക്കു്, ഒന്നാമതായി, ഉള്ളിൽ തന്നെ ഒരു തരം ബഹുത്വം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ ബഹുത്വം കക്ഷിയെ കൂടുതൽ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവമുള്ളതാക്കുന്നതു നിമിത്തം ആഭ്യന്തരമത്സരം നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു കഴിയുന്നു. രണ്ടാമതായി, പ്രമുഖകക്ഷി അതിനു പുറത്തുള്ള ഘടകങ്ങളേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും തന്നിലേയ്ക്കു് ലയിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്തരം കാരണങ്ങളാൽ കോൺഗ്രസ്സു്, അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും മറ്റു കക്ഷികളുടെ വളർച്ചയെ തടസ്സപ്പെടുത്തി. തന്മൂലം, ഉരുത്തിരിഞ്ഞു് സുസംഘടിതമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷിക്കു പോലും രൂപം നൽകാൻ കഴിയാതെയാണു് സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനു ശേഷമുള്ള രണ്ടാംദശകവും അവസാനിച്ചതു്.

1964-ൽ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്രുവിന്റെ നിര്യാണത്തോടെ വ്യക്തിപ്രഭാവമുള്ള നേതൃത്വം അവസാനിച്ചു. നേതൃത്വത്തിന്റെ നിയന്ത്രകശക്തി തകരുകയുംചെയ്തു. അതുവരെയും കോൺഗ്രസ്സിനുള്ളിൽ നേതാക്കന്മാരുടെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. നെഹ്രുവിന്റെ വേർപാടോടെ പാർട്ടിസംഘടനയും നേതൃത്വവും തമ്മിൽ ഗുരുതരമായ വിള്ളലുണ്ടാവുകയും രാഷ്ട്രീയസംഘടനയുടെ ശക്തി നഷ്ടപ്പെടുകയും, അതേ സമയം സുസജ്ജമായ ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വം കെട്ടുറപ്പോടെ തന്നെ നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ഒരു വ്യത്യസ്തതയായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നതു്, കാമരാജിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള അനുരഞ്ജകനേതൃത്വമാണു്. ഇന്നു് കോൺഗ്രസ്സിലുള്ളതു് അനിവാര്യമായ ദേശീയനേതൃത്വമല്ല. പ്രത്യുത, പ്രാദേശികവും സാംസ്ഥാനികവുമായ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള നേതൃത്വമാണു്. സമൂഹത്തിന്റെ നവീകരണത്തിൽ മനോജ്ഞമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ മധ്യസ്ഥത അനിവാര്യമായ ഒരു ഘടകമാണു്. ഏതു കക്ഷിയെ സംബന്ധിച്ചായാലും ഇതാണു് സത്യം. അത്തരമൊരു നേതൃത്വത്തിന്റെ അഭാവം മൂലം ഒരൊറ്റ പ്രതിപക്ഷകക്ഷിയേയും, സഹോദരകക്ഷികളുടെ അനുരഞ്ജനാത്മകമായ ഒരു ഐക്യമുന്നണിയേയും രാഷ്ട്രീയാധികാരമേറ്റെടുക്കാൻ തക്കവിധം വളർന്നിട്ടില്ല. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിലവിലുള്ള പരിതസ്ഥിതികളിൽ ഏറ്റവും ദാരുണമായ ഒരു വൈകല്യമാണിതു്. ഇന്നു നിലനില്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയഘടന വർഗത്തിന്റെയോ,

താല്പര്യത്തിന്റെയോ നേതൃത്വപരിഗണനകളുടെയോ പേരിലുള്ള പിരിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതാണ്. രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തുഷ്ണയുടെ പേരിൽ ചുരുങ്ങിയതു്, സംസ്ഥാനനിലവാരത്തിലെങ്കിലും കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരടിസ്ഥാനം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകക്ഷികൾക്കൊഴികെ മിക്കവാറും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾക്കു് ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം.

രാഷ്ട്രീയകക്ഷി, രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിനുവേണ്ടിയാണു് സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അതിനു്, ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം. അങ്ങിനെനോക്കുമ്പോൾ വിവിധ ഇന്ത്യൻകക്ഷികൾക്കു് കക്ഷിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അവശ്യപ്രേരകശക്തിയായ പ്രത്യയശാസ്ത്രധ്രുവീകരണം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയം ആരോപിക്കാം. ഇതു്, കോൺഗ്രസ്സ്, എസ്സ്. എസ്സ്. പി തുടങ്ങി പ്രായേണ ശക്തമായ എല്ലാ കക്ഷികളുടെ കാര്യത്തിലും ശരിയായിരിക്കും.

ഉൾക്കക്ഷിമത്സരത്തിൽ തുടർച്ചയായി മത്സരിക്കുന്ന വിവിധ താല്പര്യവിഭാഗങ്ങളാൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട എന്നതുപോലെ ഭിന്നാത്മകസ്വഭാവം ഇന്നുള്ള എല്ലാ കക്ഷികളിലും കാണുന്നു. കുറച്ചൊരു വ്യത്യസ്തത അവകാശപ്പെടാവുന്നതു് രണ്ടു് ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടികൾക്കും റവല്യൂഷനറി സോഷ്യലിസ്റ്റുപാർട്ടിയെപോലെ ചുരുക്കം ചെറുകക്ഷികൾക്കുമാണു്. വ്യവസ്ഥാപിതചട്ടങ്ങളാൽ അഭിവ്യക്തമാകുന്ന പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അടിത്തറയാണു് കക്ഷി എന്നാണു് തത്വം. ഓരോ പിരിവുകളും (Faction) ആന്തരികകക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനവിഭാഗങ്ങൾക്കു് താല്പര്യചോദനത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി നൽകുകയും, അങ്ങിനെ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തെ യഥാതഥമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പിരിവുകളും ചില കടമകൾ നിറവേറുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, പി. എസ്സ്. പി., എസ്സ്. എസ്സ്. പി. തുടങ്ങിയ കക്ഷികളിലെ ഉൾപിരിവുകൾ ക്രിയാത്മകമല്ല. പ്രത്യുത, വിഘടനാത്മകമാണു്. കോൺഗ്രസ്സിൽ ഒരേ സമയം, ക്രിയാത്മകവും, വിഘടനാത്മകവുമായ ഉൾപിരിവുകൾ നിലനില്ക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു തകർച്ചയുടെ വക്കിലോളം എത്തിയിരിക്കുന്ന ഏകകക്ഷിമേധാവിത്വസ്ഥിതിഗതിയുടെ ആവിർഭാവത്തിനു കാരണം, പ്രമുഖ കക്ഷിയായ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഘടനയുടെ രാഷ്ട്രീയമായ അമൂർത്തതയും, ഇതിനോടൊത്തിണങ്ങി വിവിധ ദർശനപഥങ്ങളിൽ നിന്നും ശേഖരിച്ചുനെയ്തെടുത്ത ആദർശം, സ്വതന്ത്രമായ പരിപാടി, ഗ്രാമങ്ങളിലും ജില്ലകളിലും തോറുമുള്ള വിശാലമായ അടിസ്ഥാനം എന്നിവയും ആയിരുന്നു. മതവിശ്വാസത്തിൽ ഹൈന്ദവമതവും രാഷ്ട്രീയത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സും സമാനമായ സ്ഥാനമാണു് കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. ലോകകമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ വന്ന പിളർപ്പു് സ്വാഭാവികമായും ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയെയും ബാധിച്ചുവെങ്കിലും കോൺഗ്രസ്സ് വിഭാഗീയതയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി

പിളർപ്പും വളരെയേറെ വ്യത്യസ്തമാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ അവയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദൃഢമായ നിലപാടിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. തന്മൂലം ഒരു ഭരണകക്ഷിയെന്ന നിലയുള്ള അവരുടെ വളർച്ച പാർലമെന്ററി പാതയിൽ മന്ദഗതിയിലാവാനേ തരമുള്ളൂ. കോൺഗ്രസ്സിനു നേടാൻകഴിഞ്ഞതു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടികൾക്കു് നേടാൻ കഴിയാഞ്ഞതിനുള്ള കാരണവും ഇതു തന്നെയാണു്.

ഇന്ത്യാ-ചൈനായുദ്ധത്തെ തുടർന്നു് ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ദൃശ്യമായ പിളർപ്പിൽ നിന്നും, തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിലുണ്ടായ മാനസിക തകർച്ചയിൽ നിന്നും മുതലെടുക്കുന്നതിനും, തങ്ങളുടെ നില പൂർവാധികം ശക്തിമത്താക്കുന്നതിനും വലതുപക്ഷകക്ഷികൾ പ്രയത്നിച്ചു. സ്വതന്ത്രാപാർട്ടി അതിന്റെ മുന്നേറ്റത്തിനായി ആശ്രയിച്ചതു് മുൻനാടുവാഴികളെയും ഭൂപ്രഭുക്കന്മാരെയുമാണു്. എന്നാൽ ജനസംഘം, തൊഴിൽ-കച്ചവട-വ്യാവസായിക-വിദ്യാർത്ഥികളുടെയിടയിലും ഹിന്ദുമദ്ധ്യവർഗത്തിന്മേലും തങ്ങളുടെ പിന്തുണയുടെ അടിസ്ഥാനം ബലപ്പെടുത്തി. ഹിന്ദുവ്യക്തിത്വത്തെയും, സങ്കുചിതദേശീയതത്വത്തെയും കരുവാക്കിക്കൊണ്ടാണു് ജനസംഘം ഇതു നേടിയതു്. എസ്. എസ്. പി., ജനസംഘവുമായി വളരെ അടുക്കുകയും, അവർ നാലാം പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ നടത്തിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പുധാരണ അവരെ വീണ്ടും തമ്മിലടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രാദേശികകക്ഷികളായിരുന്ന മദ്രാസ്സിലെ ഡി. എം. കെ., പഞ്ചാബിലെ അകാലിദളം, ബീഹാറിലെ ഝാർഖണ്ഡ്പാർട്ടി, മുസ്ലിംലീഗ് തുടങ്ങിയവയുടെ വളർച്ച നമ്മുടെ ഫെഡറൽ രാഷ്ട്രീയഘടനയെ ബാധിക്കാവുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതുമായ ഒരസാധാരണ സംഭവവികാസമാണു്.

ഏകകക്ഷിമേധാവിത്വമുള്ള ബഹുകക്ഷിസമ്പ്രദായമാണു് ഇന്ത്യയിൽ നിലനില്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പ്രമുഖകക്ഷി തകർന്നുതുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ആകെക്കൂടി ഒരൊറ്റ രാഷ്ട്രീയകക്ഷി ഒറ്റയ്ക്കു ഭരണാധികാരം ഏറ്റെടുക്കുവാൻ സാധ്യതയില്ലായിത്തീരുന്ന ഒരവസ്ഥാവിശേഷമാണു്, ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയതലത്തിൽ കാണുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ നാലു പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലും, പാർലമെന്ററിലെ കക്ഷിനിലയും, കക്ഷികളുടെ ശാക്തികവ്യതിയാനവും നോക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയകക്ഷിസമ്പ്രദായം ഒരു വഴിത്തിരിവിലാണെന്നുകാണാം. ആരോഗ്യകരമായ ഒരു കക്ഷിസമ്പ്രദായം കെട്ടിപ്പടുക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും ദേശീയസുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിനു് ഏറ്റവും അടിയന്തിരമായിരിക്കുന്നു.

5

Central Govt

കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറ്

ഭരണഘടനയുടെ വാച്യാർഥത്തിൽ ഇന്ത്യ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ യൂണിയൻ അഥവാ ഫെഡറേഷനാണ്. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷനിൽ യൂണിറ്ററി സംവിധാനത്തിൻെറ സ്വഭാവമാണ് കൂടുതൽ നിഴലിച്ചു കാണുന്നതെന്ന് പല ഭരണഘടനാവിദഗ്ധന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മറെറാരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ യൂണിറ്ററി, ഫെഡറൽസംവിധാനങ്ങളുടെ സമഞ്ജസമായ സമ്മേളനമാണ് ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയസംവിധാനത്തിൽ കാണുന്നതെന്ന് പറയുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരി എന്ന് തോന്നുന്നു.

മറെറല്ലാ ഫെഡറേഷനുകളിലും എന്നപോലെ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകൾക്കുമായുള്ള അധികാരവിഭജനത്തിനു ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. യൂണിയൻ പാർലമെൻറിനു നിയമനിർമാണം നടത്താവുന്ന വിഷയങ്ങളടങ്ങിയ 'യൂണിയൻ ലിസ്റ്റ്,' സംസ്ഥാനനിയമസഭകൾക്കു നിയമനിർമാണം നടത്താവുന്ന സ്റ്റേറ്റ ലിസ്റ്റ്", ആവശ്യമനുസരിച്ച് കേന്ദ്രത്തിനും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും നിയമനിർമാണം നടത്താവുന്ന 'കൺകറൻറ് ലിസ്റ്റ്" എന്നിങ്ങനെയാണ് നിയമനിർമാണാധികാരത്തിൻെറ വിഭജനം.

മറു ഫെഡറേഷനുകളിലെ സാമാന്യതത്ത്വങ്ങളിൽ ചിലതുമായി ഇന്ത്യ വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നു. ഒന്നാമതായി, അമേരിക്കയിൽനിന്നും വിഭിന്നമായി, ഇന്ത്യയിൽ ഏകപൗരത്വം നിലനില്ക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്ക്—അടിയന്തിരാവസ്ഥ നിലനില്ക്കുമ്പോഴും—യൂണിറ്ററി സംവിധാനമായി തീരുവാൻ കഴിയും. മൂന്നാമതായി, അടിസ്ഥാനപരമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷൻ ഐക്യം നിലനിർത്തുന്നു.

പ്രസിഡൻറ് അഥവാ രാഷ്ട്രപതി

ഇന്ത്യയിൽ, ബ്രിട്ടീഷ് മാതൃകയിലെ ക്യാബിനറ്റ സംവിധാനത്തിലുള്ള ഗവണ്മെൻറാണ് നിലവിലിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യ ഒരു റിപ്പബ്ലിക് ആയതിനാൽ, ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒരു പ്രസിഡൻറ് (രാഷ്ട്രപതി) ഉണ്ടായിരിക്കും. യൂണി

യൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഭരണനിർവഹണ അധികാരങ്ങളും പ്രസിഡന്റിൽ നി
ക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. പ്രസിഡന്റാണ് ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രത്തലവൻ.

തിരഞ്ഞെടുപ്പ്

സംസ്ഥാനനിയമസഭകളിലെയും (Legislative Assemblies) പാർല
മെന്റിലേയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളടങ്ങുന്ന ഒരു 'ഇലക്ടറൽകോ
ളേജ്'' ആണ് പ്രസിഡന്റിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. ഒരു സംസ്ഥാനനിയമ
സഭാംഗത്തിന്റെ വോട്ടിന്റെ മൂല്യം കണക്കാക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്. ഒരു
സംസ്ഥാനത്തിലെ മൊത്തം ജനസംഖ്യയെ പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനനിയമസഭയി
ലെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം കൊണ്ട് ഹരിക്കുക. ഈ ഹരണ
ഫലത്തെ ആയിരം കൊണ്ട് വീണ്ടും ഹരിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന സംഖ്യയാണ്
ഒരു സംസ്ഥാനനിയമസഭാംഗത്തിന്റെ വോട്ടിന്റെ മൂല്യം. ഇങ്ങിനെ കണക്ക
കൂട്ടുമ്പോൾ 500-ഓ അതിലധികമോ ബാക്കി വരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ
പൂർണസംഖ്യയായി കരുതണം.

ഉദാഹരണം:

ഉത്തർപ്രദേശിലെ ജനസംഖ്യ 73746401

നിയമസഭയിലെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട
അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം 425

ഓരോ അംഗത്തിനും ലഭിക്കുന്ന
വോട്ടുകളുടെ മൂല്യം $\left.\begin{matrix}\\ \\ \end{matrix}\right\} \frac{73746401}{425 \times 1000}$

$= 174$

ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ സംസ്ഥാനനിയമസഭാസാമാജികന്മാരുടേയും
വോട്ടിന്റെ ആകെ മൂല്യത്തെ കേന്ദ്രപാർലമെന്റിലെ ഇരു സഭയിലേയും
തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണംകൊണ്ട് ഭാഗിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന തുകയാ
യിരിക്കും ഒരു പാർലമെന്റംഗത്തിന്റെ വോട്ടിന്റെ മൂല്യം.

പ്രസിഡന്റിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന രീതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തണ
മെന്ന് പ്രകടമായ രണ്ട് അഭിപ്രായഗതികൾ ഭരണഘടനാനിർമാണസമി
തിയിൽ ഉയർന്നുവന്നു. പ്രസിഡന്റിനെ ജനങ്ങൾ നേരിട്ട് തിരഞ്ഞെടുക്കുക;
പ്രസിഡന്റിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം പാർലമെന്റംഗങ്ങൾക്കു
മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തുക; എന്നിവയായിരുന്നു പ്രസ്തുത അഭിപ്രായ
ഗതികൾ. ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ക്യാബിനറ്റ് എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരങ്ങൾ

കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന പാർലമെന്ററി സംവിധാനത്തിൽ ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രസിഡൻറ്, ജനകീയപ്രാതിനിധ്യത്തിൽ ഇരട്ടിപ്പ് ആയിത്തീരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും തന്മൂലമുണ്ടാകാവുന്ന ഭരണഘടനാപ്രതിസന്ധി ഒഴിവാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയും, അനാവശ്യമായ രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷുബ്ധാവസ്ഥയും വിക്ഷോഭവും ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയും ഈ രണ്ടു നിർദ്ദേശങ്ങളും തള്ളപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

സംസ്ഥാനനിയമസഭകളിലെ അംഗങ്ങളെയും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ഇലക്ടറൽ കോളേജിനു് അതിനേറെതായ പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വ്യത്യസ്തകക്ഷികളുടെ ഭരണം നിലവിലിരിക്കുന്ന കാലത്തു്, പാർലമെൻറിൽ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള ഒരു കക്ഷിക്കു് അക്കാരണത്താൽ മാത്രം തങ്ങളുടേതായ ഒരു പ്രസിഡൻറിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അങ്ങിനെ പ്രസിഡൻറു് ഭരണകക്ഷിയുടെ മാത്രം പ്രതിനിധി എന്ന ചിത്രീകരിക്കാവുന്ന അവസ്ഥ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പ്രസിഡൻറിൻെറ ഔദ്യോഗികകാലാവധി അഞ്ചു വർഷമാണു്. എന്നാൽ കാലാവധി കഴിയുന്നതിനു മുൻപു് സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ വൈസു് പ്രസിഡൻറിനു് ഒരു രാജിക്കത്തു് സമർപ്പിച്ചു് സ്ഥാനം ഒഴിയാൻ പ്രസിഡൻറിനവകാശമുണ്ടു്. വൈസു്പ്രസിഡൻറിൻെറ പേക്കു് എഴുതുന്ന രാജിക്കത്തു് ലഭിച്ചാലുടൻ തന്നെ അദ്ദേഹം അതു് ലോക്സഭാസ്പീക്കക്കു് അയച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണു്. മരണമോ അനാരോഗ്യമോ നിമിത്തവും പ്രസിഡൻറു സ്ഥാനത്തു് ഒഴിവു് ഉണ്ടാകാം. ഒരിക്കൽ പ്രസിഡൻറാവുന്ന ഒരാളെ വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കാവുന്നതാണു്.

ഭരണഘടനാലംഘനം നടത്തി എന്ന കുറ്റം ചുമത്തി പ്രസിഡൻറിനെ 'ഇംപീച്ചു്" ചെയ്യാവുന്നതാണു്. ഇപ്രകാരം കുറ്റം ചുമത്തപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രസിഡൻറിനെതിരായ കുറ്റാരോപണം പാർലമെൻറിൻെറ രണ്ടു സഭകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ ഉന്നയിക്കാം. കുറ്റം ചുമത്തണമെന്ന നിർദ്ദേശം അടങ്ങുന്ന പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു് പതിനാലു് ദിവസം മുൻപു് പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സഭയിലെ നാലിലൊന്നു് അംഗങ്ങളുടെ ഒപ്പോടു കൂടിയ രേഖാമൂലമായ നോട്ടീസു് സഭയ്ക്കു സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. അത്തരമൊരു പ്രമേയം പ്രസ്തുത സഭയിലെ ആകെ അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടിൽ കുറയാത്ത ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസ്സാവുകയും വേണം. അങ്ങിനെ പാർലമെൻറിൻെറ ഒരു സഭ ഉന്നയിക്കുന്ന കുറ്റാരോപണത്തിന്മേൽ ഇതര സഭ സമഗ്രമായി അന്വേഷണം നടത്തേണ്ടതാണു്. ആ പരിശോധനയിൽ ഹാജരാകുവാനും, നിവേദനം നടത്തുവാനും, സ്വന്തംനിലപാടു വ്യക്തമാക്കുവാനും പ്രസിഡൻറിനവകാശമുണ്ടു്. സൂക്ഷ്മാന്വേഷണത്തിൻെറ ഫലമായി, അന്വേഷണവിധേയമായ കുറ്റാരോപണം തെളിയിക്കപ്പെട്ടതായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം ആ സഭയുടെ ആകെ അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷ

ത്തോടെ പാസ്സായാൽ അന്നേദിവസം മുതൽ പ്രസിഡന്റിനെ തൽസ്ഥാനത്തു നിന്നും നീക്കിയതായി കണക്കാക്കാം.

ഒരു പ്രസിഡന്റിന്റെ കാലാവധി തീരുന്നതു നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ഒഴിവു നികത്തുന്നതിനുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ആ കാലാവധി തീരുന്നതിനു മുൻപു തന്നെ പൂർത്തിയായിരിക്കണം. മരണം മൂലമോ രാജി മൂലമോ ഉണ്ടാകുന്ന ഒഴിവിലേയ്ക്ക് പുതിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തണം. പുതിയ പ്രസിഡന്റിന്റെ കാലാവധി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദിവസം മുതൽ അഞ്ചു വർഷത്തേയ്ക്കായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ പുതിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതുവരെ (ആറ് മാസത്തിനുള്ളിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തണമെന്നാണ് വ്യവസ്ഥ) വൈസ്പ്രസിഡന്റ്, പ്രസിഡന്റ് എന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

1969 മേയിൽ ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കിയ "പ്രസിഡന്റ് (കർത്തവ്യനിർവഹണ) ബിൽ", പ്രസിഡന്റിന്റെയും വൈസ്പ്രസിഡന്റിന്റേയും അഭാവത്തിൽ സുപ്രീം കോടതി ചീഫ്ജസ്റ്റീസിനോ സീനിയർ ജഡ്ജിക്കോ, പ്രസിഡന്റിന്റെ ചുമതലകൾ നിർവഹിക്കുവാനുള്ള അധികാരം നൽകുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ, അദ്ദേഹം, ചീഫ്ജസ്റ്റീസിന്റെ ചുമതലകളിൽ നിന്നും വിമുക്തനായിരിക്കും. വൈസ്പ്രസിഡന്റ് "പ്രസിഡന്റായി പ്രവർത്തിക്കും" എന്നും, ചീഫ്ജസ്റ്റീസ് "പ്രസിഡന്റിന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കു"മെന്നും ഉള്ള പ്രത്യേക പ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ട്, ഈ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ അവർക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന പദവിയെ വ്യക്തമായി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

പിൻതുടർച്ചാവകാശപരമ്പരയിൽ ചീഫ്ജസ്റ്റീസിനു പകരം ലോക്സഭാസ്പീക്കറെയും അതിനടുത്തു ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കറെയും ആയിരിക്കണം ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതെന്നു ശക്തമായ ഒരഭിപ്രായം പാർലമെന്റിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. ജനാധിപത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ തണലിൽ നടത്തുന്ന നിഷ്പക്ഷവും സമഗ്രവുമായ അപഗ്രഥനത്തിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ചീഫ് ജസ്റ്റീസിനെക്കാളേറെ പ്രസിഡന്റിന്റെ ചുമതല നിർവഹിക്കുവാനുള്ള അർഹത സ്പീക്കർക്കും ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർക്കും ആണെന്നു കാണാം.

യോഗ്യതകൾ

പ്രസിഡന്റുസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നയാൾ ഇന്ത്യൻ പൗരനായിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിനു 35 വയസ്സു പൂർത്തിയായിരിക്കയും വേണം. ലോക്സഭാംഗമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാനുള്ള മറ്റുയോഗ്യതകളുമുണ്ടായിരിക്കണം. കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിലോ സംസ്ഥാന ഗവണ്മെന്റിലോ, ഗവണ്മെന്റു നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള പൊതുമേഖലാ പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളിലോ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്ന ഔദ്യോഗികസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ഒരാൾക്കും

പ്രസിഡന്റ് സ്ഥാനാർത്ഥിയാകുവാൻ യോഗ്യതയുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. പ്രസിഡന്റ്, പാർലമെന്റിലോ സംസ്ഥാനനിയമസഭകളിലോ അംഗമായിരിക്കുവാൻ പാടില്ല. നിയുക്തപ്രസിഡന്റ് പാർലമെന്റിലോ ഏതെങ്കിലും നിയമസഭയിലോ അംഗമാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിഡന്റായി ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ദിവസം മുതൽ പ്രസ്തുത അംഗത്വം സ്വയമേവ ഇല്ലാതാകും.

പ്രസിഡന്റിന് വാടക കൂടാതെ ഒരു ഔദ്യോഗികവസതി നൽകിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശമ്പളം, മറ്റലവൻസുകൾക്കു പുറമേ 10000 രൂപ ആയി നിജപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രസിഡന്റിന്റെ കാലാവധിക്കുള്ളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശമ്പളം വെട്ടിച്ചുരുക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്ത്യയുടെ ഒന്നാമത്തെ പ്രസിഡന്റായിരുന്ന ഡോ: രാജേന്ദ്രപ്രസാദ് പ്രതിമാസം 2500 രൂപയേ ശമ്പളമായി വാങ്ങിയിരുന്നുള്ളൂ.

നിയുക്തപ്രസിഡന്റ്, തന്റെ ഔദ്യോഗികസ്ഥാനമേറ്റെടുക്കുന്നതിനു മുൻപായി സുപ്രീംകോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, താൻ "ഭരണഘടനയേയും നിയമത്തേയും നിലനിറുത്തുമെന്നും സംരക്ഷിക്കുമെന്നും പ്രതിരോധിക്കുമെന്നും ഇന്ത്യൻജനതയുടെ സേവനത്തിനും ക്ഷേമത്തിനുമായി സ്വയം സമർപ്പിതനാണെന്നും" അർത്ഥം വരുന്ന സത്യപ്രതിജ്ഞ അഥവാ സ്ഥിരീകരണപ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്നു.

പ്രസിഡന്റിന്റെ അധികാരങ്ങൾ

ഭരണഘടന, ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റിന് വിപുലമായ അധികാരങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ അധികാരങ്ങൾ നീതിന്യായം, നിയമനിർമാണം, ഭരണനിർവഹണം, സാമ്പത്തികം, സൈനികം, നയതന്ത്രപരം, അടിയന്തിരാധികാരങ്ങൾ എന്നീ മേഖലകളിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. തന്റെ ഔദ്യോഗിക അധികാരങ്ങളുടെയും ചുമതലകളുടേയും വിനിയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ച്, ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ള കുറ്റാരോപണത്തിൽ ഒഴികെ ഒരു കോടതിയുടേയും മുൻപിൽ ഉത്തരം പറയാൻ അദ്ദേഹം ബാദ്ധ്യസ്ഥനല്ല.

നീതിന്യായ അധികാരങ്ങൾ

ഏതു ശിക്ഷയ്ക്കും മാപ്പു നൽകുന്നതിനും സാവകാശമനുവദിക്കുന്നതിനും അതു താല്ക്കാലികമായി നിറുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനും ഇളവുചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിനും പ്രസിഡന്റിന് അധികാരമുണ്ട്. ഏതൊരു വ്യക്തിയുടെയും നേരേ ഏതു കോടതിയിലേയുമുള്ള ശിക്ഷാവിധിയേയും താല്ക്കാലികമായി നിറുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയും. മരണശിക്ഷാവിധിയെ താല്ക്കാലികമായി നിറുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനോ മാപ്പു നൽകുന്നതിനോ ലഘൂകരിക്കു

ന്നതിനോ ഉള്ള സംസ്ഥാനഗവർണരുടെ അധികാരത്തെ പ്രസിഡന്റിന്റെ മേല്പറഞ്ഞ നടപടികളും പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുകയില്ല.

1. നിയമനിർമാണ അധികാരങ്ങൾ Legislative power

കാലാകാലങ്ങളിൽ, നിശ്ചിതസ്ഥലത്തു്, നിശ്ചിതദിവസം, പാർലമെൻറിന്റെ ഇരു സഭകളിൽ - ഏതിനേയും വിളിച്ചു കൂട്ടുന്നതിനു് പ്രസിഡൻറിനധികാരമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഒരു സമ്മേളനത്തിന്റെ അവസാന യോഗം കഴിഞ്ഞു് ആറു മാസം തികയുന്നതിനു മുൻപു് അടുത്ത സമ്മേളനം ആരംഭിച്ചിരിക്കണമെന്നു് വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്നു. പാർലമെൻറിന്റെ ഒരു സഭയെയോ, അഥവാ, രണ്ടു സഭകളെയുമോ താല്ക്കാലികമായി നിറുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനും, ലോകസഭയെ പിരിച്ചുവിടുന്നതിനും പ്രസിഡൻറിനധികാരമുണ്ടു്. രാജ്യസഭയിലെ 12 അംഗങ്ങളെ പ്രസിഡൻറു് നിയമിക്കുന്നു.

പ്രസിഡൻറിനു് പാർലമെൻറിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭയിലോ, അഥവാ, രണ്ടു സഭകളുടെയും സംയുക്തസമ്മേളനത്തിലോ അഭിസംബോധനം ചെയ്തു് പ്രസംഗിക്കാം. യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന അവസരങ്ങളിൽ, പാർലമെൻറിനു സന്ദേശം അയയ്ക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനധികാരമുണ്ടു്. പാർലമെൻറിന്റെ ഇരുസഭകളേയോ സഭകളുടെ സംയുക്തസമ്മേളനങ്ങളേയോ അഭിസംബോധനചെയ്യാൻ പ്രസിഡൻറിനധികാരമുണ്ടു്. സാധാരണയായി ഒരു പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിനുശേഷം ആദ്യം ചേരുന്ന സമ്മേളനത്തിലും ഒരു വർഷത്തിലെ ആദ്യസമ്മേളനത്തിലുമാണു് അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കുന്നതു്. ഈ പ്രസംഗം ഗവണ്മെൻറിന്റെ നയപരിപാടികളേയും ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളേയും വിശദീകരിക്കുന്നതായിരിക്കും. ബ്രിട്ടീഷു് പാർലമെൻറിൽ രാജാവു നടത്തുന്ന പ്രസംഗത്തിനു തുല്യമായ സ്ഥാനമാണു് നമ്മുടെ ഭരണഘടന പ്രസിഡൻറിന്റെ പ്രസംഗത്തിനും കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പാർലമെൻറു് പാസാക്കുന്ന ഓരോ ബില്ലും പ്രസിഡൻറിന്റെ അനുമതിക്കായി സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. അനുമതിക്കായി സമർപ്പിക്കുന്ന ബില്ലിനു് അനുമതി നൽകുന്നതിനോ നിഷേധിക്കുന്നതിനോ, അഥവാ, താൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന തരത്തിൽ പുനഃപരിശോധന നടത്തുന്നതിനായി തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതിനോ പ്രസിഡൻറിനധികാരമുണ്ടു്. പ്രസിഡൻറിന്റെ അനുമതി ലഭിക്കാത്ത ഒരു ബില്ലും നിയമമാവുകയില്ല. എന്നാൽ, ഒരിക്കൽ തിരിച്ചയയ്ക്കുന്ന ബിൽ പുനഃപരിശോധനയ്ക്കു ശേഷവും ഭേദഗതികളോടു കൂടിയോ അല്ലാതെയോ വീണ്ടും സമർപ്പിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അതിനു് അനുമതി നൽകുവാൻ പ്രസിഡൻറു് ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണു്. പുനഃപരിശോധനയ്ക്കു് തിരി

ച്ചയയ്ക്കുക എന്ന അധികാരത്തിന്റെ പരിധിയിൽ നിന്നും "വിത്തീയബില്ലുകളെ" (Money bills) ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ മൂന്നാം വകുപ്പിൻപ്രകാരം പുതിയ സംസ്ഥാനം രൂപീകരിക്കുകയോ, അതിന്റെ പുനർനിർണയം ചെയ്യുകയോ പ്രദേശങ്ങളും കൈമാറുകയോ ചെയ്യാൻ നിബന്ധനചെയ്യുന്ന ഒരു ബില്ലും പ്രസിഡൻറിന്റെ അനുമതി കൂടാതെ ഒരു സഭയിലും അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ല.

പാർലമെൻറിന്റെ ഒരു സഭയിൽ പാസ്സാക്കപ്പെട്ട ഒരു ബിൽ രണ്ടാമത്തെ സഭ നിരാകരിക്കുകയോ, അഥവാ, ഒരു ബില്ലിൽ വരുത്താവുന്ന ഭേദഗതികളെക്കുറിച്ച് ഇരുസഭകൾക്കും യോജിക്കാൻ കഴിയാതെ വരികയോ ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത ബിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനായി പ്രസിഡൻറ്, ഇരു സഭകളുടെയും സംയുക്ത സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനുള്ള തന്റെ തീരുമാനം വിജ്ഞാപനംചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ വിജ്ഞാപനം പുറപ്പെടുവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പ്രസിഡൻറിന് യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന ഏതു ദിവസവും ആ സംയുക്തസമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടാം.

ഭരണഘടനയുടെ 123-ാം വകുപ്പിൻപ്രകാരം, രാജ്യത്ത് അടിയന്തിര നടപടികളും സ്വീകരിക്കാൻ പോരുന്ന ഗുരുതരാവസ്ഥ നിലനില്ക്കുന്നുവെന്ന് സ്വയം ബോധ്യമായാൽ ആവശ്യം എന്നു തോന്നുന്ന ഓർഡിനൻസ് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിന് പ്രസിഡൻറിനധികാരമുണ്ട്. ഈ ഓർഡിനൻസിന് പാർലമെൻറുനിയമത്തിന്റെ പ്രാബല്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം ഓർഡിനൻസ് അടുത്ത പാർലമെൻറു സമ്മേളനത്തിൽ ഇരു സഭകളിലും സമർപ്പിക്കേണ്ടതും അവയുടെ അംഗീകാരം നേടിയിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, പാർലമെൻറുസമ്മേളനം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആറ് ആഴ്ചക്കാലം മാത്രമേ ഇതിന് നിയമസാധുതയുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളു. ആറ് ആഴ്ചയാകുന്നതിനു മുൻപു തന്നെയും പാർലമെൻറിന്റെ ഇരു സഭകളും ഓർഡിനൻസിനെതിരായി പ്രമേയം അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു അസാധുവാകും. പ്രസിഡൻറിന് എപ്പോഴും വേണമെങ്കിലും ഈ ഓർഡിനൻസ് പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഇപ്രകാരം ഒരു ഓർഡിനൻസ് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു മുൻപു്, പ്രസിഡൻറു്, ഒരു പാർലമെന്ററിസമിതിയോടാലോചിച്ചിരിക്കണമെന്നു നിബന്ധന ചെയ്യാൻ ഭരണഘടനാനിർമാണസമിതിയിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട അഭിപ്രായം തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്.

ഭരണനിർവഹണാധികാരങ്ങൾ executive powers

ഭരണഘടനയുടെ 53-ാം വകുപ്പ് നിബന്ധനചെയ്യുന്നതനുസരിച്ച് ഇന്ത്യയുടെ ഭരണനിർവഹണാധികാരം പ്രസിഡൻറിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരി

ക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള നിബന്ധനയനുസരിച്ച്, അവ, നേരിട്ടോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മുഖാന്തിരമോ കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. പ്രസിഡൻറ് പ്രതിരോധ സേനയുടെ പരമാധികാരിയും ആയിരിക്കും.

പ്രസിഡൻറിൻെറ കർത്തവ്യങ്ങളും നിർവഹിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനും ഉപദേശിക്കുന്നതിനുമായി പ്രധാനമന്ത്രി നേതാവായുള്ള ഒരു മന്ത്രിസഭ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് 74-ാം വകുപ്പ് അനുശാസിക്കുന്നു. പ്രസിഡൻറ്, പ്രധാനമന്ത്രിയെയും, പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് മറ്റു മന്ത്രിമാരെയും നിയമിക്കുന്നു. പ്രസിഡൻറിനു തൃപ്തികരമെന്നുതോന്നുന്നിടത്തോളംകാലം മന്ത്രിമാർ ഔദ്യോഗികസ്ഥാനത്തു തുടരുകയുംചെയ്യും. മന്ത്രിമാർ ഉദ്യോഗമേറ്റെടുക്കുന്നതിനു മുൻപ് പ്രസിഡൻറിൻെറ മുൻപിൽ സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. പ്രസിഡൻറിൻെറയും, പ്രധാനമന്ത്രിയുടെയും ഭരണഘടനാപരമായ ബന്ധംവെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറിൻെറ കാര്യനിർവഹണാധികാരവും നിയമനിർമാണാധികാരവും സമവ്യാപ്തമാണെന്ന പൊതുതത്വം ഭരണഘടന സ്ഥിരീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണാം.

ഇന്ത്യയുടെ അറ്റോർണിജനറലിനെ നിയമിക്കുന്നത് പ്രസിഡൻറാണ്. പ്രസിഡൻറിനു സന്തുഷ്ടിയുള്ളിടത്തോളംകാലം അദ്ദേഹത്തിനു ഉദ്യോഗത്തിൽ തുടരാവുന്നതും പ്രസിഡൻറു തീരുമാനിക്കുന്ന ശമ്പളം ലഭിക്കുന്നതുമാണ്.

ഗവണ്മെൻറ് എല്ലാ അധികാരങ്ങളും വിനിയോഗിക്കുന്നത് പ്രസിഡൻറിൻെറ പേരിലായിരിക്കണമെന്ന് 77-ാംവകുപ്പ് നിബന്ധന ചെയ്യുന്നു.

78-ാംവകുപ്പിനു വിധേയമായി ഇന്ത്യൻ യൂണിയൻെറ ഭരണത്തെയും നിയമനിർമാണനിർദ്ദേശത്തെയും കുറിച്ചുള്ള മന്ത്രിസഭയുടെ തീരുമാനങ്ങളും ഈവക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രസിഡൻറ് ആവശ്യപ്പെടുന്ന വിവരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കുവാനുള്ള ചുമതല പ്രധാനമന്ത്രിക്കാണ്.

പ്രസിഡൻറ് സംസ്ഥാനഗവർണർമാരെ നിയമിക്കുന്നു. പ്രസിഡൻറു നിയമിക്കുന്ന മറ്റു പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിമാർ, ധനകാര്യകമ്മിഷൻ അംഗങ്ങൾ, യൂണിയൻ പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മിഷൻ ചെയർമാനും മറ്റംഗങ്ങളും, പട്ടികജാതി, പട്ടികവർഗങ്ങളുടെ ഉന്നമനത്തിനായുള്ള സ്പെഷ്യലാഫീസർ, പിന്നോക്കപ്രദേശങ്ങളിലെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ച് റിപ്പോർട്ട ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കമ്മിഷൻ അംഗങ്ങളും എന്നിവരാണ്.

സാമ്പത്തികാധികാരങ്ങൾ Financial powers.

എല്ലാ സാമ്പത്തികവർഷത്തിലും ഗവണ്മെൻറിൻെറ തന്നാണ്ടത്തെ അടങ്കൽ വരവുചെലവുകണക്ക് അടങ്ങുന്ന സാമ്പത്തികപ്രസ്താവന അതായത്

'ബജറ്റ്' പാർലമെൻറിന്റെ ഇരുസഭകളിലും അവതരിപ്പിക്കുവാനുള്ള ചുമതല പ്രസിഡൻറിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്. പ്രസിഡൻറിന്റെ ശുപാർശ കൂടാതെ ഒരു ധനാഭ്യർഥനയും ധനവിനിമയവും നടത്തുവാൻ പാടില്ല. അനുബന്ധമായോ, വിശേഷാലോ, അധികമായോ ഉള്ള ഗ്രാന്റ് ആവശ്യപ്പെടുവാൻ പ്രസിഡൻറിനു് അവകാശമുണ്ടു്. മറെറാരു രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ, ധനവിനിയോഗബിൽ, ഉപധനാഭ്യർത്ഥന, എന്നിവ അവതരിപ്പിക്കുന്നതി പ്രസിഡൻറിന്റെ അനുമതി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു സാരം.

എന്നാൽ നികുതി കുറയ്ക്കുന്നതിനോ നിറുത്തലാക്കുന്നതിനോ ഉള്ള ഭേദഗതികളും അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പ്രസിഡൻറിന്റെ അനുവാദം ആവശ്യമില്ല.

വാർഷിക ബജറ്റു്, ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറിന്റെ കണക്കുകളെക്കുറിച്ചു് ആഡിററർ ജനറലിന്റെ റിപ്പോർട്ടു്, ധനകാര്യക്കമ്മിഷൻ ശുപാർശകളും അതിന്മേൽ കൈക്കൊള്ളുന്ന നടപടികളും, യൂണിയൻ പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മിഷന്റെ വാർഷിക റിപ്പോർട്ടു് എന്നിവ പാർലമെൻറിന്റെ മേശപ്പുറത്തു വെയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതലയും പ്രസിഡൻറിനാണു്.

ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറിന്റെ അടിയന്തിരനിധി (കണ്ടിജൻസിഫണ്ടു്) പ്രസിഡൻറിന്റെ അധീനതയിൽ ആണു്. അപ്രതീക്ഷിതമായ ചെലവുകൾക്കായി പാർലമെൻറിന്റെ അംഗീകാരം ലഭിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ഇതിൽ നിന്നും അടിയന്തിരസഹായം നൽകുന്നതിനു് പ്രസിഡൻറിനു കഴിയും. ആദായനികുതിയിൽ നിന്നും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു് അർഹമായ വിഹിതം ഇത്രയാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതും പ്രസിഡൻറാണു്. കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനസാമ്പത്തികബന്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ധനകാര്യകമ്മിഷൻ ശുപാർശകൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതും പ്രസിഡൻറാണു്.

സൈനിക അധികാരങ്ങൾ Military powers

ഇന്ത്യൻ പ്രതിരോധസേനയുടെ പരമാധികാരസർവസൈന്യാധിപൻ പ്രസിഡൻറാണെന്നു് ഭരണഘടന പ്രസ്താവിക്കുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനും, സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും, സന്ധികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനും പ്രസിഡൻറിനു് അധികാരമുണ്ടോ എന്നതു് തർക്കവിഷയമാണു്. ഒരുവിഭാഗം ഭരണഘടനാവ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ അഭിപ്രായം, ഈ അധികാരങ്ങൾ പ്രസിഡൻറിനു് പ്രകടമായി നൽകിയിട്ടില്ലെങ്കിൽപോലും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണത്തലവൻ എന്ന നിലയ്ക്കു് ഭരണനിർവഹണവിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്ന ഈ അധികാരങ്ങൾ, അക്കാരണത്താൽ മാത്രം പ്രസിഡൻറിൽ തന്നെ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നുവെന്നാണു്. ഈ അധികാരങ്ങൾ പ്രസിഡൻറിനല്ല; പ്രത്യുത പാർലമെൻറിനാണെന്നു രണ്ടാമതൊരു വിഭാഗം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഭരണഘടന പ്രകടമായി ഈ അധികാരങ്ങളും പ്രസിഡന്റിനു നൽകുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ പാർലമെന്റിനായി വേർതിരിച്ചിട്ടുള്ള യൂണിയൻ ലിസ്റ്റിൽ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

നിയമനം, പരിശീലനം, സേവനനിബന്ധനകൾ എന്നിവയിലൂടെ പാർലമെന്റ് സൈന്യത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. യുദ്ധപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെയും സമാധാനസ്ഥാപനത്തിന്റെയും നടപടിക്രമങ്ങൾ അനുശാസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിയമനിർമാണം നടത്തുവാൻ പാർലമെന്റിനു കഴിയും. അതിനാൽ പാർലമെന്റിന്റെ അനുമതി കൂടാതെ യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്നതിനും മറ്റു സൈനികനടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും പ്രസിഡന്റിനു കഴിയുകയില്ല. ഈ കാര്യങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റിന്റെ അധികാരങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റിനുള്ളതിനെക്കാൾ വളരെ വിപുലമാണ്.

നയതന്ത്രഅധികാരങ്ങൾ

പ്രസിഡന്റിന്റെ നയതന്ത്രപരമായ അധികാരങ്ങൾ ഭരണഘടനയുടെ മുഖവിലയ്ക്ക് കണക്കിലെടുത്താൽ വളരെ വിപുലമാണ്. രാഷ്ട്രത്തലവനെന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദേഹം അംബാസഡർമാരെയും മറ്റു നയതന്ത്രപ്രതിനിധികളെയും വിദേശരാജ്യങ്ങളിലേക്കയയ്ക്കുകയും വിദേശപ്രതിനിധികളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിദേശബന്ധം പുലർത്തുന്നതു സംബന്ധിച്ച് വേണ്ടിവരുന്ന സാമ്പത്തികബാധ്യതകളുടെ ഉത്തരവാദിത്വവും, തന്മൂലം സാമ്പത്തികഅധികാരവും പാർലമെന്റിനാണ്. പ്രസിഡന്റിനും മന്ത്രിമാർക്കും വിദേശരാജ്യങ്ങളുമായി കൂടിയാലോചിച്ച് സന്ധിയിലേർപ്പെടാം. എന്നാൽ ഇതിനു നിയമപ്രാബല്യം ലഭിക്കുന്നതിനു പാർലമെന്റിന്റെ സ്ഥിരീകരണം കൂടിയേതീരൂ. അതുപോലെതന്നെ, ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളുമായി മാത്രമേ നയതന്ത്രബന്ധം പുലർത്തുവാൻ പാടുള്ളൂ.

അടിയന്തിരാധികാരങ്ങൾ Emergency powers

അടിയന്തിരാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭരണഘടനയുടെ 18-ാം ഭാഗത്തിൽ മൂന്നു തരം അടിയന്തിരാവസ്ഥകളെ തരംതിരിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്ന്, വിദേശാക്രമണത്താലോ ആഭ്യന്തരഗുരുതരാവസ്ഥയാലോ സംജാതമാകുന്നവ; രണ്ട്, സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ തകർച്ച നിമിത്തമുണ്ടാകുന്നവ; മൂന്ന്, സാമ്പത്തികതകർച്ച മൂലമുണ്ടാകുന്ന ഗുരുതരാവസ്ഥ.

ഒരു യുദ്ധം നിമിത്തമോ ആഭ്യന്തരക്ഷോഭം കൊണ്ടോ ഇന്ത്യയുടെ മൊത്തംഭാഗത്തിന്റെയോ, അഥവാ, ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രദേ

ശത്തിന്റെയോ സുരക്ഷിതത്വം ഭീഷണിക്കു വിധേയമാകുന്നുവെന്നു് പ്രസിഡന്റിനു് വ്യക്തമായും ബോധ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഒരു വിജ്ഞാപനത്തിലൂടെ അടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ ഭരണഘടനയുടെ 352-ാം വകുപ്പു് അദ്ദേഹത്തിനു് അധികാരം നൽകിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിജ്ഞാപനം പാർലമെന്റിന്റെ രണ്ടു മണ്ഡലങ്ങളും അംഗീകരിക്കാത്തപക്ഷം രണ്ടു മാസം കഴിയുന്നതോടെ അസാധുവായിത്തീരും.

പ്രസിഡന്റിന്റെ അടിയന്തിരാവസ്ഥാപ്രഖ്യാപനത്തിനു് ദൂരവ്യാപകമായ പരിണതഫലങ്ങളുണ്ടു്. ഭരണഘടനയുടെ 353-ാം വകുപ്പിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് സംസ്ഥാനങ്ങളിന്മേലുള്ള കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങളും വിപുലമാണു്. 354-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു്, 268,269, എന്നീ വകുപ്പുകളിലെ നിബന്ധനകളും മുഴുവനായോ, ഭാഗികമായോ നിറുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനോ, ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനോ ഉള്ള അധികാരങ്ങളും പ്രസിഡന്റിൽ വന്നു ചേരുന്നു. അടിയന്തിരാവസ്ഥാപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഫലം അതു് 19-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു് പൗരന്മാർക്കു ലഭിക്കുന്ന വിവിധ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നു എന്നതാണു്. അടിയന്തിരാവസ്ഥ നിലവിലിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഇത്തരം മൗലികാവകാശധ്വംസനത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ കോടതികൾക്കു കഴിയുന്നതല്ല.

ഭരണഘടനയുടെ 355-ാം വകുപ്പിൽ, ആഭ്യന്തരമോ വിദേശീയമോ ആയ ഭീഷണികൾക്കെതിരെ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു കേന്ദ്രത്തിന്റെ സംരക്ഷണം ഉറപ്പു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം സംസ്ഥാനഭരണം ഭരണഘടനാനിബന്ധനകൾക്കനുസരണമായിട്ടാണു് നടക്കുന്നതെന്നു് ഉറപ്പു വരുത്തുവാനും കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിനു് അധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

ഭരണഘടനാനിബന്ധനകൾക്കനുസരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റു് പരാജയപ്പെട്ടു എന്നു് സംസ്ഥാനഗവർണരുടെ റിപ്പോർട്ടു പ്രകാരമോ മറ്റു രീതിയിലോ ബോധ്യമായാൽ, പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളും പൂർണമായി ഏറ്റെടുക്കുവാനും, അവയുടെ ഭരണനിർവഹണച്ചുമതല, ഒരു പ്രഖ്യാപനത്തിലൂടെ ഗവർണറെ ഏല്പിക്കുവാനും സംസ്ഥാനനിയമസഭയുടെ അധികാരങ്ങളും യൂണിയൻ പാർലമെന്റിനു നൽകുവാനും പ്രസിഡന്റിനധികാരമുണ്ടു്. എന്നാൽ അത്തരം പ്രഖ്യാപനങ്ങൾക്കു് എല്ലാംതന്നെ പാർലമെന്റിന്റെ അംഗീകാരം നേടിയിരിക്കണം.

ഭരണഘടനയുടെ 360-ാം വകുപ്പുപ്രകാരം ഇന്ത്യയുടെയോ ഏതെങ്കിലുമൊരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെയോ സാമ്പത്തികസ്ഥിരത അപകടപ്പെട്ടുന്നുവെന്നു ബോധ്യമായാൽ ഒരു വിജ്ഞാപനത്തിലൂടെ സാമ്പത്തിക അടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപിക്കാവുന്നതാണു്. സാമ്പത്തിക അടിയന്തിരാവസ്ഥ നില

നില്ലുമ്പോഴും വിത്തീയബില്ലോ മറ്റു ബില്ലുകളോ തന്റെ പരിഗണനയ്ക്കായി നീക്കിവെയ്ക്കുവാൻ പ്രസിഡന്റിനാവശ്യപ്പെടാം.

ഒരു അടിയന്തിരാവസ്ഥാപ്രഖ്യാപനത്തിനു് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വയംഭരണാവകാശം താല്ക്കാലികമായി തടഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഫലം ഉണ്ടായിരിക്കും. നിയമനിർമാണം, ഭരണപരം, സാമ്പത്തികം എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളെ കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെ രക്ഷാകർതൃത്വത്തിൻകീഴിലാക്കുന്നതിനും രാജ്യത്തിന്റെ ഫെഡറൽഘടനയെ യൂണിറ്ററിഘടനയാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും അടിയന്തിരാവസ്ഥാപ്രഖ്യാപനത്തിനു സാധിക്കും.

പ്രസിഡന്റിന്റെ പദവി - position of the president -

നിയമപരമായ പരീക്ഷണഗതി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഭരണഘടനാവ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, രാഷ്ട്രീയാധികാരതൃഷ്ണയുള്ള ഒരു പ്രസിഡന്റിനു് ഇന്ത്യയിൽ ഏകാധിപതി ആയിത്തീരുന്നതിനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടു് എന്നാണു്. 53-ാം വകുപ്പിനെക്കുറിച്ചു് ഡോ: ബി. എം. ശർമ്മ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു് "ഇതു് പ്രസിഡന്റിനു്—അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ—കേവലം നാമമാത്രമായല്ല; പ്രത്യുത, യഥാർഥഭരണാധിപൻ ആയിത്തീരുന്നതിനുള്ള വ്യക്തമായ സന്ദർഭം നൽകുന്നു" എന്നാണു്. ഈ സമീപനം അവലംബിച്ചാൽ 74-ാം വകുപ്പിൽ നിബന്ധനചെയ്യുന്ന മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശവും സഹായവും പ്രസിഡന്റു സ്വീകരിക്കണമെന്ന നിർബന്ധമില്ല.

എന്നാൽ ഭരണഘടനയുടെ നിബന്ധനകളെ മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഭരണഘടന വിഭാവനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന പാർലമെന്ററി സംവിധാനത്തിന്റെ മറവിൽ ശക്തനും, സ്വേഛാധികാരിയുമായ ഒരു പ്രസിഡന്റിനു നിലനില്പില്ല. ഭരണഘടനയനുസരിച്ചു് പ്രസിഡന്റു് വ്യവസ്ഥാപിത ഭരണത്തലവൻ മാത്രമാണെന്നും, ക്യാബിനറ്റിന്റെ അവശ്യ അനുബന്ധം എന്ന നിലയ്ക്കു്, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണക്രമത്തിൽ രാജാവിനു വിനിയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്ര അധികാരം മാത്രമേ ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റിനും വിനിയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ള എന്നുമാണു് ഭരണഘടനാവിദഗ്ധന്മാരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും അഭിപ്രായം.

ഇന്ത്യൻ ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ ചേതനയ്ക്കു രൂപം നൽകിയ ഡോ: അംബദ്കർ ആധികാരികമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതു് "അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ തലവൻ ആണു്; എക്സിക്യൂട്ടീവിന്റെ തലവനല്ല. അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു; രാഷ്ട്രഭരണത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം സാധാരണയായി, മന്ത്രിമാരുടെ ഉപദേശത്താൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു അവരുടെ ഉപദേശത്തിനു കടകവിരുദ്ധമായോ, അഥവാ, അവ

രുടെ ഉപദേശത്തോടുകൂടിയല്ലാതെയോ ഒന്നും ചെയ്യുന്നതിന സാധ്യമല്ല" എന്നാണ്. "നാം നമ്മുടെ പ്രസിഡൻറിന് യഥാർത്ഥമായ അധികാരങ്ങളൊന്നും തന്നെ നൽകിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ നാം അദ്ദേഹത്തിൻറെ പദവിയ്ക്ക് മഹത്തായ പ്രഭാവവും ഗാംഭീര്യവും നല്കിയിട്ടുണ്ട്" എന്ന് ദിവംഗതനായ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഭരണഘടനയുടെ 74,75,76 എന്നീ വകുപ്പുകളിലെ നിബന്ധനകളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ബ്രിട്ടീഷ് മാതൃകയിലുള്ള ക്യാബിനറ്റ് ഗവണ്മെന്റാണ് തങ്ങൾ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതെന്ന അവകാശവാദം ന്യായീകരിക്കത്തക്കതാണെന്നു കാണാം.

ക്യാബിനറ്റ് ഗവണ്മെൻറിൻറെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ പാർലമെൻറിൻറെ ഹിതവും പ്രസിഡൻറിൻറെ ഹിതവും തമ്മിൽ സംഘർഷമുണ്ടാവുക സാധ്യമല്ല. അങ്ങിനെയുണ്ടായാൽ പാർലമെൻറിൻറെ ഹിതമായിരിക്കും അവസാനം നിലനില്ലുക. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് പ്രസിഡൻറിനെ കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിനുള്ള അധികാരം പാർലമെൻറിൽ തന്നെ അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തെ പ്രവർത്തനപരിചയം പ്രസിഡൻറ് വ്യവസ്ഥാപിതഭരണത്തലവൻ മാത്രമാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ, നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥകളും വെച്ചുകൊണ്ട്, മന്ത്രിസഭയ്ക്ക് പാർലമെൻറിൻറെ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന ഒരു സാഹചര്യം ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ, ശക്തനും, രാഷ്ട്രീയാധികാര ദുർമ്മോഹിയുമായ ഒരു പ്രസിഡൻറിന് ഏകാധിപതിയായിത്തീരുവാനുള്ള സാദ്ധ്യത നിലനില്ക്കുന്നു എന്നതു സത്യമാണ്.

പ്രസിഡൻറിന് തൻറെ വിവേചനാധികാരങ്ങളും നിർണ്ണായകമായ രീതിയിൽ പ്രയോഗിക്കുവാൻ അവസരം നൽകുന്ന സാഹചര്യങ്ങളും സംജാതമായേക്കാം. ഒന്നാമതായി, പാർലമെൻറിൽ ഒരു കക്ഷിക്കും വ്യക്തമായ ഭൂരിപക്ഷം ഇല്ലാതെവരുമ്പോൾ താനിഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരാളെ പ്രധാനമന്ത്രിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കാനും ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രധാനമന്ത്രിയെ തൻറെ ഹിതത്തിനൊത്തു പ്രവർത്തിപ്പിക്കാനും രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിലുള്ള ഒരു പ്രസിഡൻറിന് അവസരം ലഭിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി, ആന്തരികകലാപം കൊണ്ടോ, ഛിദ്രവാസന നിമിത്തമോ അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന കക്ഷിയുടെ പിന്തുണനഷ്ടപ്പെട്ടു പോയാൽ ഒരു പ്രത്യേക നേതാവിനെ പിന്താങ്ങുന്നതിനോ നിരാകരിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടി തൻറെ അധികാരം ഒരു പ്രസിഡണ്ട് ഉപയോഗിച്ചാൽ അതു അനാശാസ്യഫലങ്ങളും ഉളവാക്കും.

ആത്യന്തികമായ അപഗ്രഥനത്തിൽ പ്രസിഡൻറിൻറെ അധികാരവിനിയോഗത്തിന് പ്രേരണനൽകുന്നതു അന്നു നിലനില്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷമാണെന്നു കാണാം. ഡോ: രാജേന്ദ്രപ്രസാദ്, ഡോ: രാധാകൃഷ്ണൻ എന്നീ പ്രസി

ഡൻറുമാർ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതു് ആരോഗ്യകരമായ കീഴ്വഴക്കങ്ങളാണു്. അത്തരം കീഴ്വഴക്കങ്ങളുടെ ന്യായയുക്തികളെപ്പറ്റി ഡോ: സക്കീർഹുസൈൻ അനുഭവപൂർവമായ മൗനമാണവലംബിച്ചതു്. ഈ മൂന്നു പ്രസിഡന്റുമാർ സൃഷ്ടിച്ച കീഴ്വഴക്കങ്ങളും പ്രസിഡണ്ടിന്റെ പ്രത്യേകാധികാരങ്ങളേയും ആലങ്കാരികപദവിയേയും സംബന്ധിച്ചു നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ശില്പികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭാവനക്കു് ഒരു പ്രായോഗികരൂപം നൽകി. ഒരു വിധത്തിലും അവ ജനാധിപത്യതത്ത്വങ്ങൾക്കു് വിരുദ്ധമായില്ല.

വൈസു് പ്രസിഡന്റും

ഇന്ത്യയ്ക്കു് ഒരു വൈസു് പ്രസിഡന്റുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് 63-ാം വകുപ്പു് അനുശാസിക്കുന്നു. വൈസു് പ്രസിഡന്റു് രാജ്യസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷൻ കൂടിയായിരിക്കും. പാർലമെന്റിന്റെ രണ്ടു സഭകളും ചേർന്നാണു് വൈസു്പ്രസിഡന്റിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികകാലാവധി അഞ്ചുവർഷമാണു്. പ്രസിഡന്റിന്റെ അഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർത്തവ്യം നിർവഹിക്കുവാൻ വൈസു്പ്രസിഡന്റു് ബാധ്യസ്ഥനാണു്.

കൃാബിനറ്റു്

ഭരണഘടനയുടെ 53-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു് പ്രസിഡന്റിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളും വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനും ഉപദേശിക്കുന്നതിനും പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു മന്ത്രിസഭയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് 74-ാം വകുപ്പു് അനുശാസിക്കുന്നു. അപ്പോഴും, നമ്മുടെ ഭരണസംവിധാനത്തിൽ മന്ത്രിസഭയുടെയും പ്രധാനമന്ത്രിയുടെയും സ്ഥാനത്തെ കണക്കിലെടുക്കാതെ യൂണിയൻ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെക്കുറിച്ചു നടത്തുന്ന ഒരു പഠനവും പൂർണമാവില്ല. മാത്രമല്ല, കൃാബിനറ്റു വ്യവസ്ഥയിലുള്ള പാർലമെന്ററി ഭരണക്രമത്തിൽ, താത്വികമായി രാഷ്ട്രത്തലവനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളും യഥാർത്ഥമായി വിനിയോഗിക്കുന്നതു് പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭയാണു്.

പ്രസിഡന്റു്, പ്രധാനമന്ത്രിയെയും പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം മറ്റു മന്ത്രിമാരെയും നിയമിക്കുന്നു. പ്രസിഡന്റിനു് ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തോളം കാലം മന്ത്രിസഭയ്ക്കു് അധികാരത്തിൽ തുടരാൻ കഴിയുമെന്നാണു് വ്യവസ്ഥ. എല്ലാ മന്ത്രിമാരും പ്രസിഡന്റിന്റെ മുൻപിൽ സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു് അധികാരം ഏറ്റെടുക്കുന്നു.

മന്ത്രിയാകുന്ന ഒരാൾ പാർലമെന്റിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു മണ്ഡലത്തിൽ അംഗമായിരിക്കുകയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം, മന്ത്രിയായി നിയമിതനാകു

ന്നതു മുതൽ ആറു മാസത്തിനകം പാർലമെൻറംഗം ആയിത്തീരുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. മന്ത്രിമാരുടെ ശമ്പളവും അലവൻസുകളും കാലാകാലങ്ങളിൽ നിർണയിക്കുന്നതിനു് പാർലമെൻറിനധികാരമുണ്ടു്.

78-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു്, ഭരണപരമായ എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളും നിയമനിർമാണത്തിനായുള്ള എല്ലാ നിർദേശങ്ങളും പ്രധാനമന്ത്രി, പ്രസിഡൻറിനെ അറിയിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഭരണഘടനയിൽ ക്യാബിനറ്റിനെക്കുറിച്ചല്ല, പ്രത്യുത, മന്ത്രിസഭയെക്കുറിച്ചാണു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ക്യാബിനറ്റും മന്ത്രിസഭയും തമ്മിലുള്ള വത്യാസം എന്താണെന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു പദങ്ങളും പലപ്പോഴും ഒരർഥത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന പദങ്ങളായാണുപയോഗിക്കാറുള്ളതെങ്കിലും അവ രണ്ടും വ്യത്യസ്ത വസ്തുതകളെയാണു് കുറിക്കുന്നതു്. ക്യാബിനറ്റു്, മന്ത്രിസഭയുടെ ഒരു ഭാഗമാണു്. ബ്രിട്ടീഷ് ക്യാബിനറ്റിനെപ്പറ്റി—"ഒരു വൃത്തത്തിനകത്തെ വൃത്തം" എന്ന പറയാറുണ്ടു്. ഈ വിശേഷണം ഇന്ത്യൻ ക്യാബിനറ്റിനും ഇണങ്ങും. മന്ത്രിസഭ എന്ന പരാമർശംകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന ഭരണ ഉപാധിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളെല്ലാം ക്യാബിനറ്റാണു് വിനിയോഗിക്കുന്നതു്.

Categories of ministers.

മന്ത്രിസഭയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന മന്ത്രിമാരെ മൂന്നായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്യാബിനറ്റു മന്ത്രിമാർ, സ്റ്റേറ്റു മന്ത്രിമാർ, ഡെപ്യൂട്ടി മന്ത്രിമാർ എന്നിങ്ങനെ. രണ്ടും മൂന്നും വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ ക്യാബിനറ്റംഗങ്ങളല്ല. പക്ഷെ അവരിൽനിന്നും ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്ന മന്ത്രിമാർക്കു് ക്യാബിനറ്റുയോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാവുന്നതാണു്. വോട്ടു ചെയ്യുവാനുള്ള അവകാശം ഇവർക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. കേന്ദ്രപാർലമെൻറി സംവിധാനം ബ്രിട്ടീഷ് സമ്പ്രദായത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ഇന്ത്യൻ ക്യാബിനറ്റിനു ബ്രിട്ടീഷ് ക്യാബിനറ്റിനു സമാനമായ ഒരു സ്ഥാനമാണു് ഇന്ത്യൻഭരണഘടന കൽപിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ പരിധിയിൽ സ്ഥാപിതമായ കീഴ്വഴക്കത്തിൻറെ നല്ല ഉദാഹരണമാണു് ക്യാബിനറ്റു്.

മന്ത്രിമാർ ജനപ്രതിനിധിസഭയോടും (ലോക്സഭ) അല്ലാവരോടും ജനങ്ങളോടും കൂട്ടായി ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഉത്തരവാദിത്വത്തിനു് മൂന്നു് അവസ്ഥകളുണ്ടു്. ഒന്നു്, നിയമനിർമാണസഭയോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം, രണ്ടു്, പ്രസിഡൻറിനോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം, മൂന്നു്, നിയമത്തോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം. മന്ത്രിസഭയ്ക്കു് ലോക്സഭയോടു് കൂട്ടുത്തരവാദിത്വമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കൂട്ടുത്തരവാദിത്വത്തിൻറെ മറ്റു ഭാവങ്ങൾക്കു് നിയമസാധുതയില്ല. ഒരു മന്ത്രിക്കു് തൻറെ സഹപ്രവർത്തകരുമായി രൂക്ഷമായ വിയോജിപ്പു് ഉണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ അയാൾ തൻറെ

സ്ഥാനം സ്വയം രാജിവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. രാജിവെയ്ക്കുന്നതിനു സാധ്യമല്ല എന്ന നിലപാടാണ് ഉത്തമ മന്ത്രി സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, പ്രധാനമന്ത്രി, അയാളെ പിരിച്ചുവിടുന്നതിനു പ്രസിഡന്റിനോടാവശ്യപ്പെടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ മന്ത്രിസഭ ഒന്നടങ്കം രാജിവെച്ച്, അനഭിലഷണീയനായ മന്ത്രിയെ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് പുതിയ മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കുകയോ ചെയ്യും. അങ്ങിനെ, മന്ത്രിസഭയ്ക്ക് ഒരു പ്രധാനമന്ത്രി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ട് അദ്ദേഹത്തിലൂടെയാണ് കൂട്ടുത്തരവാദിത്വം എന്ന തത്വത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം സാധ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

കാബിനറ്റിന്റെ പദവി

ഇന്ത്യൻ ഭരണസംവിധാനത്തിൽ കാബിനറ്റിനു അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുനയം രൂപീകരിക്കുന്നതും വിദേശനയത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുന്നതും കാബിനറ്റാണ്. കാബിനറ്റ് സംവിധാനത്തിന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു സവിശേഷത, എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരം വഹിക്കുന്ന മന്ത്രിമാർ ഒരേ സമയം പാർലമെന്റംഗങ്ങളും കൂടിയായിരിക്കും എന്നതാണ്. കാബിനറ്റ്, ബജറ്റിനെ പരിപൂർണമായി നിയന്ത്രിക്കുന്നുവെന്ന മാത്രമല്ല ധനവിനിയോഗ ബില്ലുകളും ഒന്നുംതന്നെ മന്ത്രിയല്ലാത്ത പാർലമെന്റംഗം സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാനും പാടില്ല. പ്രാധാന്യമുള്ള ബില്ലുകളെല്ലാം അവതരിപ്പിക്കുന്നത് കാബിനറ്റായതിനാൽ നിയമനിർമാണത്തിന്മേലുള്ള പരിപൂർണനിയന്ത്രണവും കാബിനറ്റിൽ വന്നുചേരുന്നു. കാബിനറ്റിന്റെ പിന്തുണ നേടാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ബിൽ നിയമമാവുകയില്ല.

മന്ത്രിമാർ ഓരോ വകുപ്പുകളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്നതിനാൽ കാബിനറ്റ് രാജ്യത്തെ ഭരണയന്ത്രത്തെ മൊത്തമായി നിയന്ത്രിക്കുന്നു. മന്ത്രിമാർക്ക് ബില്ലുകൾ നിയമമാക്കിയെടുക്കാൻ മാത്രമല്ല അതിനെ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അതേ രൂപത്തിൽ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാനും കഴിയും.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, "ഭരണയന്ത്രം മുഴുവനായും ഭ്രമണം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചുഴികുറ്റി (Pivot) കാബിനറ്റാണ്." എന്ന നിർവചനം ശരിയാണ്. നിയമനിർമാണരംഗത്തും ഭരണനിർവഹണരംഗത്തും ഇതു മേധാവിത്വം പുലർത്തുന്നു. ഭരണഘടനാവിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഇന്ത്യൻ കാബിനറ്റിനു ബ്രിട്ടീഷ് കാബിനറ്റിനോട് തുല്യത കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

മന്ത്രിസഭയിലെ അംഗസംഖ്യ നിർണയിക്കുന്നതിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്ന പല ഘടകങ്ങളും ഉണ്ട്. വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്ന വിവിധ അവകാശവാദങ്ങളെ രഞ്ജിപ്പിക്കേണ്ട ചുമതല പ്രധാനമന്ത്രിക്കുണ്ട്. പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരെ തിര

ഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ തന്റേതായ മാർഗം മാത്രം അവലംബിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല. കക്ഷിതാല്പര്യത്തിന്റെ പേരിൽ ചിലപ്പോഴും താൻ വ്യക്തിപരമായി ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത വ്യക്തികളെപ്പോലും മന്ത്രിസഭയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നേക്കാം. 1967-ൽ ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ രൂപീകരിച്ച മന്ത്രിസഭയിൽ പാർലമെന്റംഗങ്ങളുടെയും മന്ത്രിമാരുടേയും എണ്ണങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഏഴ്: ഒന്ന് എന്ന അനുപാതമാണുള്ളതെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ക്യാബിനറ്റിന്റെ അംഗസംഖ്യ സാധാരണയായി പതിനഞ്ചിനോടടുത്തായിരിക്കും. വലിപ്പത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇതു് വളരെ അധികമോ തീരെ ചെറുതോ അല്ല.

വകുപ്പു നിർണയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇവിടെ സമതുലിതമല്ലാത്ത അവസ്ഥയാണു് നിലവിലുള്ളതു് എന്നു് ആരോപണമുണ്ടു്.

ക്യാബിനറ്റു് വിവിധ സ്റ്റാൻഡിംഗ് കമ്മിറ്റികളിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ആകെ 10 സ്റ്റാൻഡിംഗ് കമ്മിറ്റികളാണുള്ളതു്. അവ:

1. സാമ്പത്തികകമ്മിറ്റി, 2. ഘനവ്യവസായങ്ങൾക്കായുള്ള കമ്മിറ്റി, 3. പ്രതിരോധക്കമ്മിറ്റി, 4. വിദേശകാര്യകമ്മിറ്റി, 5. പാർലമെന്ററി — നിയമകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള കമ്മിറ്റി, 6. പുനരധിവാസകമ്മിറ്റി, 7. വാർത്താവിനിമയ, പ്രക്ഷേപണകമ്മിറ്റി, 8. മനുഷ്യയത്നശക്തികമ്മിറ്റി, 9. ശാസ്ത്രീയകമ്മിറ്റി, 10. നിയമനങ്ങൾക്കുള്ള കമ്മിറ്റി എന്നിവയാണു്.

ഈ കമ്മിറ്റികളും പ്രശ്നങ്ങളെ തരംതിരിക്കുകയും, നിർദ്ദേശങ്ങളും രൂപീകരിച്ചു് ക്യാബിനറ്റിന്റെ പരിഗണനയ്ക്കായി സമർപ്പിക്കുകയും മാത്രമല്ല അത്യന്തം പ്രാധാന്യമുള്ള തീരുമാനങ്ങളും കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം തീരുമാനങ്ങളും ക്യാബിനറ്റിനു സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ തീരുമാനങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും ക്യാബിനറ്റു ശരിവെയ്ക്കുകയാണു്, സാധാരണ പതിവു്. മിക്കവാറും അവസരങ്ങളിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സമ്മേളിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു തന്നെ ഈ കമ്മിറ്റികളും വളരെ ശക്തിമത്താണു്. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലുള്ള കമ്മിറ്റിയുടെ തീരുമാനം ചോദ്യം ചെയ്യുവാൻ സ്വാഭാവികമായും ക്യാബിനറ്റു ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. ഈ കമ്മിറ്റികളും പലപ്പോഴും ക്യാബിനറ്റിന്റെ പ്രതിയോഗി ആയിത്തീരുന്നുവെന്നും, ഇതു്, ആരോഗ്യപരമായ കീഴ്വഴക്കമല്ലെന്നും ഭരണഘടനാവിദഗ്ദ്ധന്മാർ പൊതുവേ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രതിസന്ധി ഒഴിവാക്കാൻ സ്വീകരിക്കാവുന്ന ഏകകാര്യം പ്രധാനമന്ത്രിയെ കമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷപദവിയിൽ നിന്നും നീക്കം ചെയ്യുക മാത്രമാണെന്നാണു് അവരുടെ അഭിപ്രായം.

പാർലമെന്ററി സംവിധാനത്തിനുള്ളിൽ ക്യാബിനറ്റു ഗവണ്മെന്റു നിലനില്ക്കുമ്പോൾ കേന്ദ്രഭരണസംവിധാനത്തിലുൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന പ്ലാ

നിംഗ് കമ്മീഷൻറെയും ദേശീയവികസനസമിതിയുടെയും സ്ഥാനം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുക സ്വാഭാവികമാണ്. പ്ലാനിംഗ് കമ്മിഷൻറെ പദവി ഇതുവരെയും നിർവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഭരണഘടനാപരമായും പരമ്പരാഗതമായും പാർലമെൻറിനായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങളിലേയ്ക്ക് സ്വന്തം പ്രവർത്തനപരിധി വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻറെ ഇന്നുവരെയുള്ള പ്രവർത്തനം. മാത്രമല്ല പ്രധാനമന്ത്രി അതിൻറെ അദ്ധ്യക്ഷനാണെന്നുള്ളതും, മറ്റു മൂന്നു മന്ത്രിമാർ അംഗങ്ങളാണെന്നുള്ളതും, ക്യാബിനറ്റ് സെക്രട്ടറി പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻറെയും സെക്രട്ടറിയാണെന്നുള്ളതും അതിനെ കൂടുതൽ ശക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. "പ്ലാനിംഗ് കമ്മിഷനു് അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന പദവിയും പ്രാധാന്യവും, ഒരു ക്യാബിനറ്റ് സംവിധാനത്തിലുള്ള ഗവണ്മെൻറ് എന്ന സങ്കല്പത്തിനു നിരക്കാത്തതാണ്" എന്നു് എ. കെ. ചന്ദാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

രാജ്യത്തിൻറെ വ്യവസ്ഥാപിതഭരണമേധാവിയുടെ അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും ദേശീയവികസനസമിതി അപഹരിക്കുന്നുവെന്നൊരു വിമർശനം ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെയും സംസ്ഥാന മുഖ്യമന്ത്രിമാരുടെയും പ്രസ്തുത സമിതിയിലുള്ള അംഗത്വമാണ് ഈ വിമർശനത്തിനു കാരണമായിട്ടുള്ളതു്.

ദേശീയവികസനസമിതിയുടെയും പ്ലാനിംഗ് കമ്മിഷൻറെയും നേർക്കുന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റൊരു ആരോപണം, നിയമനിർമാണസഭയോടു് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടുന്ന മന്ത്രിമാരുടെ വകുപ്പുകളിൽ ഉപദേശങ്ങൾക്കൊരു പൊതുനയം രൂപീകരിക്കുമ്പോഴും, ബന്ധപ്പെട്ട മന്ത്രിമാരുടെ അഭിപ്രായം പോലും, പരിഗണിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഈ പ്രശ്നം സമഗ്രമായ പരിചിന്തനത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടതും തൃപ്തികരമായ നടപടികളും സ്വീകരിക്കേണ്ടതുമാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് പാർലമെൻറിൻറെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ തുടർന്നുള്ള ഫലപ്രദമായ പ്രവർത്തനത്തിനു ഗുണകരമാകും.

പ്രധാനമന്ത്രി Prime minister.

മന്ത്രിസഭയിൽ അധീശത്വം പുലർത്തുന്ന വ്യക്തി പ്രധാനമന്ത്രിയാണ്. ഭരണഘടനാപരമായി പ്രധാനമന്ത്രിയെ പ്രസിഡൻറു നിയമിക്കുന്നു. എങ്കിലും പ്രസിഡൻറിനു് ഇക്കാര്യത്തിൽ അത്രയേറെ വിവേചനാധികാരമില്ല. പ്രസിഡൻറു് പ്രധാനമന്ത്രിയെ നിയമിക്കുന്നു എന്ന നിബന്ധന ഔപചാരികം മാത്രമാണ്. പാർലമെൻറിൻറെ അധോമണ്ഡലത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുന്ന കക്ഷിയുടെ നേതാവിനെ മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കാൻ ക്ഷണിക്കേണ്ടതാണ്. വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ പ്രസിഡൻറിനു കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ ലോക്സഭയിൽ ഒരു കക്ഷിക്കും ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു ബോധ്യമായാൽ, ഒരു മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കാൻ കഴിയും

എന്നു തനിക്കു ബോധ്യമുള്ള ഏതൊരു കക്ഷിയുടെയും നേതാവിനെ ക്ഷണിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു അധികാരമുണ്ട്.

മറ്റു മന്ത്രിമാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അഭിപ്രായം അംഗീകരിക്കുവാൻ പ്രസിഡന്റു് ബാധ്യസ്ഥനാണു്. പ്രധാനമന്ത്രിക്കു് ഏതൊരു മന്ത്രിയോടും രാജിവെയ്ക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്നതിനും തനിക്കിഷ്ടമുള്ള ഒരാളെ മന്ത്രിസഭയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഉള്ള അധികാരമുണ്ടു്. പ്രധാനമന്ത്രി തൽസ്ഥാനം രാജിവെയ്ക്കുമ്പോൾ അതു് മന്ത്രിസഭയുടെ രാജിയായി കരുതുന്നതാണു്. പ്രധാനമന്ത്രിയും മറ്റു മന്ത്രിമാരും തമ്മിൽ അഭിപ്രായാന്തരമുണ്ടായാൽ മന്ത്രി പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ തീരുമാനത്തിനു വഴങ്ങേണ്ടതാണു്. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ തീരുമാനത്തിനു വഴങ്ങാത്ത മന്ത്രി, മന്ത്രിസഭയിൽ നിന്നും പുറത്തുപോകേണ്ടിവരും. മുൻമന്ത്രിമാരായ ഷൺമുഖം ചെട്ടി, ഡോ: ജോൺമത്തായി, ഡോ: ശ്യാമപ്രസാദ് മുഖർജി, എച്ചു്. സി. ഭാഭ, മോഹൻലാൽ സാക്സേന, വി.വി. ഗിരി, ഡോ: റാംസുഭഗ് സിംഗ് തുടങ്ങിയവർ പ്രധാനമന്ത്രിക്കു് തങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്നു് രാജിവെയ്ക്കേണ്ടിവന്നവരാണു്.

മന്ത്രിസഭാംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ പ്രധാനമന്ത്രിക്കു് പരിപൂർണ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെങ്കിലും ഒരു മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കുമ്പോൾ വളരെയധികം ഘടകങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് ക്യാബിനറ്റിനെക്കുറിച്ചുള്ള അപഗ്രഥനത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അവ കൂടാതെ പ്രാദേശികപരിഗണനകളും മന്ത്രിസഭാരൂപീകരണത്തിൽ വളരെയേറെ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്ന ഒരു ഘടകമാണു്. അതുപോലെ മതവിഭാഗങ്ങളെയും, തൊഴിൽ, വ്യാപാര, വ്യാവസായിക, കാർഷിക, സാമ്പത്തിക, വാണിജ്യ താല്പര്യങ്ങളെയും അവഗണിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ വിഭിന്നങ്ങളായ ഈ വിഭാഗങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കുമ്പോൾ, മന്ത്രിസഭ, ഏകീകൃതമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത ഭിന്നാത്മകഘടകങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു പോകാതിരിക്കുവാൻ പ്രധാനമന്ത്രി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. മാത്രവുമല്ല, മന്ത്രിസഭ കാര്യക്ഷമതയുള്ളവരും പരക്കെ അംഗീകാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായ അംഗങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണം.

"സമന്മാരിൽ ഒന്നാമൻ എന്നതിനെക്കാൾ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഇടയിലെ ചന്ദ്രൻ എന്ന വിശേഷണമാണു് പ്രധാനമന്ത്രിക്കു് കൂടുതൽ ഇണങ്ങുന്നതു്" എന്ന അഭിപ്രായം ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിയെ സംബന്ധിച്ചും ശരിയാണു്.

പ്രധാനമന്ത്രിക്കു ഭരണഘടന കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പ്രത്യേകപദവി 75-ാം വകുപ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന കൂട്ടുത്തരവാദിത്വം എന്ന തത്വത്തിന്റെ താൽപര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. പ്രധാനമന്ത്രി ക്യാബിനറ്റു മീറ്റിംഗിന്റെ അധ്യക്ഷനാണു്. അദ്ദേഹമാണു് ക്യാബിനറ്റ് മീറ്റിംഗിന്റെ അജണ്ട തയ്യാറാക്കുന്നതു്.

ക്യാബിനറ്റിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനി എന്ന നിലയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹം ഭരണരംഗത്ത് മേധാവിത്വം പുലർത്തുന്നു. പ്രധാനമന്ത്രി, സംശയാതീതമായും ക്യാബിനറ്റിൻറെ നേതാവാണ്. എന്നാൽ മറ്റു മന്ത്രിമാരോടുള്ള ഇടപെടലുകളിൽ അദ്ദേഹം സേച്ഛാധികാരിയായോ യജമാനനായോ വർത്തിക്കുകയും മന്ത്രിമാരെ തൻറെ സന്ദേശവാഹകരെന്നു ഗണിക്കുകയും ചെയ്യാൻ പാടില്ല. മന്ത്രിസഭയുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെയും അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറിൻറെയും പദവി വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്. അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറിൻറെ മന്ത്രിമാർ വെറും ഭരണോപാധികളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ആയിരിക്കും. പ്രസിഡൻറിൻറെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കുക അവരുടെ കർത്തവ്യമാണ്. പ്രസിഡൻറിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് മന്ത്രിസഭ നിലനിൽക്കുന്നതും. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ശക്തിനിലനിൽക്കുന്നത് സഹമന്ത്രിമാരുടെ സഹകരണത്തിൻറെ ഫലമായിട്ടാണ്. നയപരമായ പ്രശ്നങ്ങളിന്മേൽ തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ പ്രധാനമന്ത്രി സഹമന്ത്രിമാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും പരിഗണിക്കുന്നു.

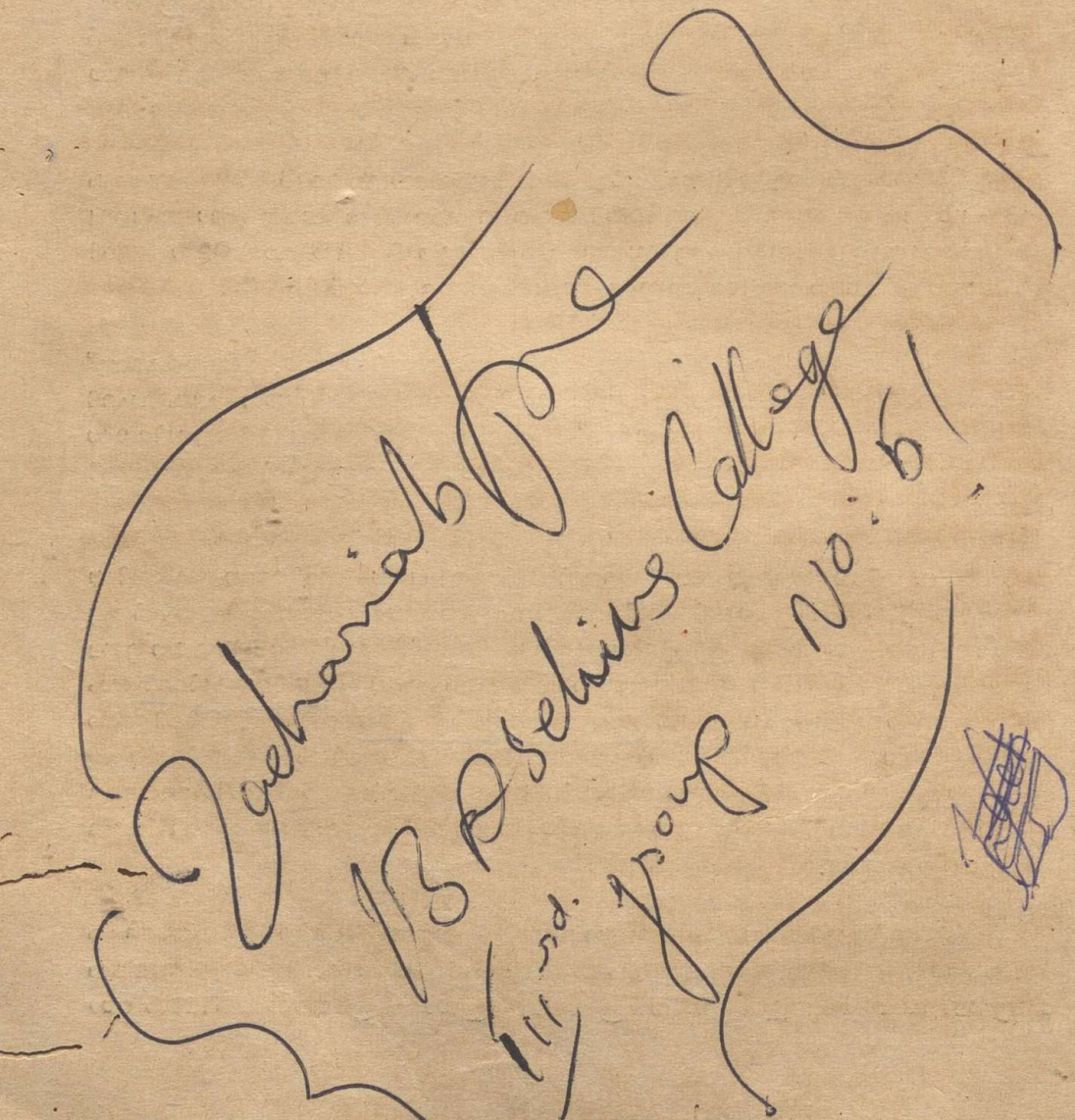
ക്യാബിനറ്റും പ്രസിഡൻറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൻറെ ഇണക്കുകണ്ണി പ്രധാനമന്ത്രിയാണ്. ഭരണനിർവഹണപരവും നിയമനിർമാണപരവുമായ കാര്യങ്ങളിന്മേലുള്ള മന്ത്രിസഭയുടെ തീരുമാനം പ്രസിഡൻറിനെ അറിയിക്കുവാൻ പ്രധാനമന്ത്രിക്കു മാത്രമേ അവകാശമുള്ളൂ.

ഗവണ്മെൻറിൻറെ വക്താവ് പ്രധാനമന്ത്രിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ആഭ്യന്തരനയവും വിദേശനയവും രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്കു വഹിക്കേണ്ടതു പ്രധാനമന്ത്രി തന്നെയാണ്. പാർലമെൻറിൽ വിമർശനവിധേയനായി ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന ഏതു മന്ത്രിയുടെയും സഹായത്തിനെത്തുവാൻ പ്രധാനമന്ത്രിക്കു കടമയുണ്ട്.

മന്ത്രിസഭയുടെയും പാർലമെൻറിൽ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുന്ന കക്ഷിയുടെയും, തന്മൂലം, പാർലമെൻറിൻറെ മുഴുവനും തലവൻ എന്ന നിലയിൽ പ്രധാനമന്ത്രി രാഷ്ട്രത്തിൻറെ അനിഷേധ്യനേതാവാണ്. ഈ ദേശീയനേതൃത്വമാണ്, പ്രധാനമന്ത്രിയെ, ഭരണഘടന വിഭാവനം ചെയ്ത പാർലമെൻററി സംവിധാനത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തനായ ഭരണാധികാരിയാക്കി തീർത്തിരിക്കുന്നത്. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിൻറെ സ്വാധീനം, അതിൻറെ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ അനുസരിച്ച്, പ്രസിഡൻറിൻറെ യഥാർത്ഥമായ അധികാരങ്ങളെ വർധിപ്പിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ വ്യവസ്ഥാപിതകടമകൾ മാത്രമാക്കി ചുരുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

ഒരു ദേശീയനേതാവെന്ന നിലയിൽ ജനത പ്രധാനമന്ത്രിയെ ആദരവോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഒരു കക്ഷിയുടെ പ്രവർത്തന നേതൃത്വം വഹിക്കുന്നതു പ്രധാനമന്ത്രിയോ, പ്രധാനമന്ത്രിയായിത്തീരാൻ സാ

ധ്യതയുള്ള നേതാവോ ആയിരിക്കും. 1962-ലെ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് ജവഹർലാൽ നെഹ്രുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നു. 1962-ൽ കോൺഗ്രസ്സ് നേടിയ ജനകീയവോട്ട് നെഹ്രുവിന്റെ ജനപ്രീതിയുടെ പ്രതിഫലനമായിരുന്നു എന്നാണ് പരക്കെയുള്ള വിശ്വാസം. 1967-ൽ കോൺഗ്രസിനു ലഭിച്ച വോട്ട് ഈ ധാരണ ശരിയായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാവുകയും ചെയ്തു. ആദ്യത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടിരുന്ന മുദ്രാവാക്യം തന്നെ കോൺഗ്രസിനു വോട്ടുചെയ്ത് നെഹ്രുവിന്റെ കരങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുക എന്നായിരുന്നു.

Introduction

6

Indian parliament

ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറ്

കേന്ദ്രനിയമനിർമാണസഭയ്ക്ക് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന, പാർലമെൻറ് എന്ന സംജ്ഞ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ദ്വിമണ്ഡലതത്വം അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറ് സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭരണഘടന, ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഫെഡറൽസംവിധാനം വിഭാവനംചെയ്യുന്നു എന്ന നിലയ്ക്ക് ജനങ്ങളെ ആകമാനം പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന ഒരു സഭയും, ഘടകസംസ്ഥാനങ്ങളെ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന മറ്റൊരു സഭയും സ്ഥാപിക്കുക എന്നതിലൂടെ, ജനങ്ങളുടെ നേരിട്ടുള്ള പ്രാതിനിധ്യവും ഘടകസംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യവും തമ്മിൽ ഒരു തുലനം നേടുക എന്നതായിരുന്നു ഭരണഘടനാശില്പികളുടെ ലക്ഷ്യം. അങ്ങിനെ ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡൻറും, രാജ്യസഭയും (Council of States) ലോക്സഭയും (House of the People) ചേർന്ന് യൂണിയൻ പാർലമെൻറ് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡൻറ് പാർലമെൻറിൻെറ അവിഭക്തമായ ഭാഗമാണെന്ന് ഭരണഘടനയുടെ 79-ാം വകുപ്പ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. പാർലമെൻററി ഗവണ്മെൻറിൻെറ തത്വത്തിനും പാരമ്പര്യത്തിനും അനുയോജ്യമായിട്ടാണ് പ്രസിഡൻറിനെ ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറിൻെറ ഭാഗമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. പ്രസിഡൻറ് ലോക്സഭയിലെ അംഗമല്ലെങ്കിലും ലോക്സഭ വിളിച്ചുകൂട്ടാനും പിരിച്ചുവിടാനും പ്രസിഡൻറിന് അധികാരമുണ്ട്. പ്രധാനമന്ത്രിയേയും മന്ത്രിമാരേയും നിയമിക്കുന്നതിനും പിരിച്ചുവിടുന്നതിനും പ്രസിഡൻറിനു കഴിയും. ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻററി സംവിധാനത്തിൻെറ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു സവിശേഷത അതു ഒരു ശാശ്വതസ്ഥാപനമാണെന്നതാണ്. സഭകളോ, സഭയിലെ അംഗങ്ങളോ മാറുന്നതിനു വിധേയരാകാമെങ്കിലും, പാർലമെൻറ്, മൊത്തത്തിൽ ഒരിക്കലും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നില്ല. പ്രസിഡൻറ്, പാർലമെൻറിൻെറ ഭാഗമാണെന്ന തത്വവും, രാജ്യസഭ, പാർലമെൻറിൻെറ സ്ഥിരംസഭയായിരിക്കും എന്ന വ്യവസ്ഥയുമാണ് പാർലമെൻറിനു ഈ ശാശ്വതത്വം നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

പ്രസിഡൻറിനു പാർലമെൻറിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന ഭാഗഭാഗിത്വം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ബ്രിട്ടീഷ് സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ആധാരമാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകും. രാജാവും പ്രഭുസഭയും

'കോമൺസ്' സഭയും ചേരുന്നതാണ് ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറ്. എന്നാൽ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറ് അമേരിക്കൻ കോൺഗ്രസിൻെറ ഭാഗമല്ല. അതായത് പ്രസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭരണക്രമത്തിൽ ഭരണനിർവഹണപരവും, നിയമനിർമാണപരവുമായ അധികാരങ്ങളും തമ്മിൽ പൃഥക്കരണം (Separation) നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പാർലമെൻററി സമ്പ്രദായം എക്സിക്യൂട്ടീവും, നിയമനിർമാണസഭയും തമ്മിൽ പരസ്പരാശ്രയവും ഏറെറവും ദൃഢമായ ബന്ധവും നിഷ്കർഷിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഭരണക്രമമാണ് അനുശാസിക്കുന്നത്.

Council of State) Vice-president ആണ് രാജ്യസഭ Rajya Sabha. രാജ്യസഭയുടെ ചെയർമാൻ.

രാജ്യസഭ, പാർലമെൻറിലെ ഉപരിസഭയാണ്. ഉപരിസഭകളെക്കുറിച്ച് പൊതുവേയുള്ള താത്വികവും കേവലം ശാസ്ത്രീയവുമായ വിമർശനങ്ങൾക്കു വിപരീതമായി രാജ്യസഭ യൂണിയൻ ഗവണ്മെൻറിൻെറ പൊതുപരിപാടിയുടെ അവികലമായ ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ഒരു അവശ്യഘടകമാണ്.

രാജ്യസഭയിൽ 250 അംഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ഭരണഘടനയുടെ 80-ാം വകുപ്പ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. അവരിൽ 238 പേർ സംസ്ഥാനനിയമസഭകളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളും 12 പേർ സാഹിത്യം, കല, ശാസ്ത്രം, സാമൂഹ്യസേവനം എന്നിവയിൽ പ്രായോഗിക പരിജ്ഞാനമോ പ്രത്യേക വൈദഗ്ധ്യമോ നേടുങ്ങളോ ഉള്ളവരുകളിൽനിന്നും പ്രസിഡൻറ് നാമനിർദേശം ചെയ്യുന്നവരും ആയിരിക്കും. ഭരണഘടനയുടെ 4-ാം പട്ടികയിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കായി സീറു വിഭജനം നടത്തിയിരിക്കുന്നു. സീറു വിഭജനത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു സമമായ പ്രാതിനിധ്യം എന്ന അമേരിക്കൻ സിദ്ധാന്തം ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമെന്ന പേരിൽ പാടേ നിരാകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഫെഡറൽ തത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ്, അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തെയും സംസ്ഥാനനിയമസഭാംഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തതു. നാമനിർദേശത്തിനും ഉള്ള വ്യവസ്ഥ സവിശേഷവൈദഗ്ധ്യവും കഴിവും ഉള്ള വ്യക്തികളെ പാർലമെൻറിൽ അംഗങ്ങളാകുന്നതിനും വഴിതെളിയിക്കുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ പിന്നിൽ ഫെഡറൽ ഭരണഘടനയുടെ സ്വാധീനമാണ് നാം കാണുന്നതു.

രാജ്യസഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അംഗസംഖ്യ 240 ആണ്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിനും, അതിൻെറ ജനസംഖ്യയുടെ ആനുപാതികമായി സീറുകൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സീറു വിഭജനത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം ജനസംഖ്യ മാത്രമല്ല. ചെറിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു ജനസംഖ്യാനുപാതത്തിനുപരി പ്രാതിനിധ്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനു മൂന്നര കോടി ജനങ്ങളുള്ള പശ്ചിമബംഗാളിനു 16 സ്ഥാനങ്ങൾ നൽകിയപ്പോൾ ഇരുപത്താ

ഏഴ് ലക്ഷംമാത്രം ജനസംഖ്യയുള്ള ഡൽഹിക്ക് മൂന്ന് സ്ഥാനങ്ങളാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടാവുന്ന ഒറ്റ വോട്ട് വഴിയുള്ള ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യസമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് രഹസ്യ ബാലറ്റിലൂടെയാണ് രാജ്യസഭാംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്.

അമേരിക്കൻ സെനറ്റുപോലെ, രാജ്യസഭയും ഒരു സ്ഥിരം സഭയാണ്. രാജ്യസഭാംഗങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗികകാലാവധി ആറ് വർഷമാണ്. ഓരോ രണ്ടു വർഷം കഴിയുമ്പോഴും അംഗങ്ങളിൽ മൂന്നിലൊന്ന് ഭാഗം പിരിഞ്ഞുപോവുകയും തൽസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്ക് വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം രാജ്യസഭയുടെ രാഷ്ട്രീയമുഖച്ഛായ ലോക്സഭയുടെതിനെക്കാൾ ദൃഢമായിരിക്കാനാണ് സാദ്ധ്യത.

രാജ്യസഭാംഗമാകുന്നയാൾ ഇന്ത്യൻ പൗരനും, 30 വയസ്സിൽ കുറയാത്ത പ്രായമുള്ളയാളും ആയിരിക്കണം. പാർലമെന്റ് കാലാകാലങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മറ്റു യോഗ്യതകളും അയാൾ ആർജ്ജിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെയോ സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകളുടെയോ കീഴിൽ ശമ്പളം പറ്റുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കുന്നയാൾക്ക് രാജ്യസഭാംഗത്വം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (വകുപ്പ് 102). ലോക്സഭാംഗത്വത്തെ വിലക്കുന്ന മറ്റ് അയോഗ്യതകൾ രാജ്യസഭാംഗത്വത്തെയും ബാധിക്കും. അംഗങ്ങളായിരിക്കുന്നവരുടെ അയോഗ്യത സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങൾക്ക്, തിരഞ്ഞെടുപ്പുകമ്മീഷന്റെ അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞശേഷം പ്രസിഡൻറ് തീർപ്പു കല്പിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ 101-ാം വകുപ്പിലെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് പാർലമെൻറിലെ രണ്ടു സഭകളിലേയ്ക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരാൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭയിലെ അംഗത്വം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ, രാജ്യസഭയിലേയ്ക്കും സംസ്ഥാനനിയമസഭയിലേയ്ക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരാൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥാനം നിശ്ചിതസമയത്തിനുള്ളിൽ രാജിവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനു കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ പാർലമെൻറംഗത്വം സ്വയമേവ നഷ്ടപ്പെടുന്നതുമാണ്. മറ്റു കാരണങ്ങളാലും ഒരാൾക്ക് തന്റെ രാജ്യസഭാംഗത്വം രാജിവെയ്ക്കാം. ഒരംഗത്തിന് 102-ാം വകുപ്പിൻപ്രകാരമുള്ള അയോഗ്യതകളേതെങ്കിലുമുണ്ടായാൽ അയാൾ ഉടൻതന്നെ തന്റെ അംഗത്വം രാജിവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. പാർലമെൻറിന്റെ കാലേകൂട്ടിയുള്ള അനുവാദം കൂടാതെ തുടർച്ചയായി അറുപതു ദിവസം ഹാജരാകാതിരിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് തന്റെ അംഗത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നതാണ്.

അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും

രാജ്യസഭയ്ക്ക് നിയമനിർമാണം, സാമ്പത്തികം, ഭരണപരം, തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നിങ്ങനെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളു

മുണ്ട്. വിത്തീയബിൽ (Money bill) ഒഴികെയുള്ള ഏതു ബില്ലും രാജ്യസഭയിൽ ആരംഭിക്കാവുന്നതാണ്. ലോക്സഭയിൽ പസ്സാകുന്ന ഏതുബില്ലും, (വിത്തീയ ബിൽ ഉൾപ്പെടെ) നിയമമാകുന്നതിനു്, രാജ്യസഭയിലുംകൂടി പാസ്സായിരി ക്കേണ്ടതാണ്. ലോക്സഭയിൽ പാസ്സാകുന്ന ഒരു ബില്ലിനെ രാജ്യസഭയ്ക്ക് നിഷേധിക്കുകയോ ഭേദഗതിചെയ്യുകയോ ചെയ്യാം. എന്നാൽ, രാജ്യസഭ നിർ ദ്ദേശിക്കുന്ന ഭേദഗതി ലോക്സഭ അംഗീകരിക്കാതെവന്നാൽ പ്രതിസന്ധി ഉളവാകും. ഇരുസഭകളുടെയും ഒരു സംയുക്തസമ്മേളനത്തിലൂടെ അത്തരം പ്രതിസന്ധി തരണംചെയ്യാം. നിയമനിർമാണകാര്യങ്ങളിൽ രാജ്യസഭയ്ക്ക് ഒരു പരിധിവരെ തുല്യമായ സ്ഥാനമാണുള്ളതെങ്കിലും, അന്തിമമായും അതു്, ലോക്സഭയുടെ ഇച്ഛയ്ക്ക് കീഴടങ്ങേണ്ടിവരും. ഒരു ബിൽ പാസ്സാകുന്നതിൽ നിന്നും അതിനെ ആറുമാസത്തേയ്ക്കു തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിനു് രാജ്യസഭയ്ക്കു കഴിയും.

സാമ്പത്തികരംഗത്തു രാജ്യസഭയുടെ നില ദുർബലമാണു്. ഒരു വിത്തീയബില്ലും രാജ്യസഭയിൽ ആരംഭിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു് മാത്രമല്ല, ലോക്സഭ പാസ്സാക്കി രാജ്യസഭയുടെ ശുപാർശയ്ക്കയയ്ക്കുന്ന ബില്ലുകളെ പതി നാലു ദിവസത്തിൽ കൂടുതൽ താമസിപ്പിക്കുന്നതിനും രാജ്യസഭയ്ക്ക് അധികാ രമില്ല. രാജ്യസഭയുടെ ശുപാർശകൾ സ്വീകരിക്കണമോ നിരാകരിക്കണമോ എന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതു് ലോക്സഭ തന്നെയാണു്.

മന്ത്രിമാർ ലോക്സഭയോടുത്തരവാദിത്വമുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നു് ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്നു. തൽഫലമായി രാജ്യസഭയിൽ മന്ത്രിസഭയുടെ പരാജയം അതിന്റെ നിലനില്പിനെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നതേയില്ല. എന്നാൽ ദൈനംദിനഭരണത്തിൽ, ഗവണ്മെൻറിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ വിമർ ശിക്കുന്നതിനും, അങ്ങിനെ ഗവണ്മെൻറിനെ നിന്ദിക്കുന്നതിനും രാജ്യസഭയ്ക്കു കഴിയും

സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപക്ഷേപവും രാജ്യസഭ യിൽ അവതരിപ്പിക്കാം. ഇതു്, വിവിധവകുപ്പുകളെക്കുറിച്ചു് ചോദ്യങ്ങളും ഉപചോദ്യങ്ങളും ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രാജ്യസഭയിൽ അംഗങ്ങളല്ലാത്ത മന്ത്രിമാർക്കും അവിടെ ഗവണ്മെൻറിന്റെ വക്താവെന്ന നിലയിൽ ഹാജരാകാവു ന്നതാണു്.

രാജ്യസഭയിലെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങൾക്കു് പ്രസിഡൻറു തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വോട്ടുചെയ്യുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. പ്രസിഡൻറിനെ കുറ്റപ്പെ ടുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രമേയവും രാജ്യസഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കാം. അതു് രാജ്യസഭയുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസ്സായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇത്തരം ഒരു പ്രമേയം ലോക്സഭയിലാണു് പാസ്സാകുന്നതെങ്കിൽ, രാജ്യസ ഭയ്ക്കോ, അഥവാ, അതു് നിയമിക്കുന്ന ഒരു ട്രിബ്യൂണലിനോ ബില്ലിൽ പ്രസ്താ വിക്കുന്ന കുറ്റത്തെക്കുറിച്ചു് സമഗ്രമായ ഒരന്വേഷണം നടത്താവുന്നതാണു്.

Chairman and deputy chairman

ചെയർമാനും ഡെപ്യൂട്ടി ചെയർമാനും

ഇന്ത്യൻ വൈസ് പ്രസിഡന്റ് സ്ഥാനോപാത്തമായി (Ex-officio) രാജ്യസഭയുടെ ചെയർമാനാണ്. ഡെപ്യൂട്ടിചെയർമാനെ, രാജ്യസഭാംഗങ്ങൾ, തങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. രാജ്യസഭാംഗത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നതോടെ ഡെ: ചെയർമാൻ തൽസ്ഥാനമൊഴിയുന്നു. രാജ്യസഭയുടെ അന്നത്തെ അംഗസംഖ്യയുടെ പൂർണഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ അംഗീകാരത്തോടെ പാസ്സാവുന്ന ഒരു പ്രമേയം മൂലം ഡെ: ചെയർമാനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കാം. എന്നാൽ അത്തരം ഒരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു പതിനാലു ദിവസത്തെ നോട്ടീസു നൽകിയിരിക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യക്ഷന്റെ അഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുമതലകളും നിർവഹിക്കുന്നതിനാണ് ഡെ: ചെയർമാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. രാജ്യസഭാസമ്മേളനത്തിനു ചെയർമാനും ഡെ: ചെയർമാനും ഹാജരാകാതെയിരുന്നാൽ, ആ സമയം ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റു നിയോഗിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലുമൊരു രാജ്യസഭാംഗം പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കും. ചെയർമാനും ഡെ: ചെയർമാനും തങ്ങളെ നീക്കംചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന പ്രമേയം ചർച്ചചെയ്യുന്ന സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷതവഹിക്കുവാൻ പാടില്ല.

ലോകസഭ Loksabha (House of the people)

പാർലമെന്റിന്റെ അധോമണ്ഡലമായ ജനപ്രതിനിധിസഭ ലോക്സഭ എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നതു്. ലോക്സഭയിലെ അംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു് ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ്. സാർവജനീനപ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള നേരിട്ടുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പ്മൂലമാണ് അംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്.

മറ്റു ഭരണഘടനകളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി നമ്മുടെ ഭരണഘടന ലോക്സഭയിലേയ്ക്കു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാവുന്ന അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം പരമാവധി ഇത്രയായിരിക്കണമെന്നു് കൃത്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ലോക്സഭയിൽ 500-ൽ കവിയാത്ത അംഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആദ്യം വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നതു്. എന്നാൽ സംസ്ഥാനപുനഃസംഘടനയെ തുടർന്നു് നടത്തിയ ഭരണഘടനയുടെ 7-ാം ഭേദഗതിയിൽ ഈ സംഖ്യ 525 ആയി ഉയർത്തപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇതിൽ 25 സീറ്റു് കേന്ദ്രഭരണപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും നേരിട്ടോ, അഥവാ പാർലമെന്റു് നിയമം മൂലം വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും രീതിയിലോ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങൾക്കായി നീക്കിവെയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പ്രത്യേകം സാമുദായികനിയോജകമണ്ഡലങ്ങളും അനുവദിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ആദ്യത്തെ 20 വർഷക്കാലത്തേയ്ക്കു്, അതാ

യതു് 1950 മുതൽ 1970 വരെ പട്ടികജാതിപട്ടികവർഗങ്ങൾക്കായി കുറെ സീറ്റുകൾ സംവരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ അർഹമായ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ആംഗ്ലോ-ഇന്ത്യൻ സമുദായത്തിൽ നിന്നും രണ്ടു പ്രതിനിധികളെ ലോക്സഭയിൽ നാമനിർദ്ദേശം മൂലം നിയമിക്കുവാൻ ഭരണഘടന പ്രസിഡന്റിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആംഗ്ലോ-ഇന്ത്യൻ പ്രതിനിധികളുൾപ്പെടെ ലോക്സഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അംഗസംഖ്യ 523 ആണു്.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന സാർവജനീനപ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതനുസരിച്ചു്, 21 വയസ്സിൽ കുറയാത്ത പ്രായമുള്ള ഒരു ഇന്ത്യൻ പൗരനു് ഒരു വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ടു്. ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശത്തെ, നമ്മുടെ ജനാധിപത്യഭരണത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലു് എന്നു് പറയാം. ഭരണഘടന കല്പിച്ചിട്ടുള്ള അയോഗ്യതകളോ കാലാകാലങ്ങളിൽ ബന്ധപ്പെട്ട നിയമനിർമാണസഭ നിയമംമൂലം പ്രസ്താവിക്കുന്ന അയോഗ്യതകളോ പാർപ്പിടമില്ലായ്മ, മനസ്സിന്റെ സമനിലനഷ്ടപ്പെടുക, കുറ്റകരമോ അഴിമതി നിറഞ്ഞതോ നിയമവിരുദ്ധമോ ആയ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുക തുടങ്ങിയ അയോഗ്യതകളോ ഉള്ളവർക്കു് വോട്ടവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

25 വയസ്സു പൂർത്തിയായ ഏതൊരു ഇന്ത്യൻ പൗരനും ലോക്സഭയിലേയ്ക്കു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യതയുണ്ടു്. അയാൾക്കു് പാർലമെന്റു് അനുശാസിക്കുന്ന മറ്റു യോഗ്യതകളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ലോക്സഭാംഗത്വത്തിനു് പ്രായപരിധി നിഷ്കർഷിക്കയും സ്ഥാനാർത്ഥി ഇന്ത്യൻപൗരനായിരിക്കണമെന്നു് അനുശാസിക്കയും ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ ഒരാൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട അവശ്യമായ യോഗ്യതകളെന്തൊക്കെയായിരിക്കണമെന്നു് ഭരണഘടനയിൽ വ്യക്തമായ പ്രസ്താവനയില്ല. എന്നാൽ ജനപ്രാതിനിധ്യനിയമത്തിൽ (People's Representation Act) സ്ഥാനാർഥികൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട യോഗ്യതകൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു പാർലമെൻറംഗത്തിന്റെ അംഗത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നതു് ഏതെല്ലാം സാഹചര്യങ്ങളിലാണെന്നു് ഭരണഘടനയിൽ തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പാർലമെൻറിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുവാദം കൂടാതെ ഒരംഗം തുടർച്ചയായി അറുപതു് ദിവസത്തേയ്ക്കു് പാർലമെൻറുസമ്മേളനത്തിനു് ഹാജരാകാതിരുന്നാൽ അയാളുടെ അംഗത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നതും അങ്ങിനെ ഒഴിവുവന്ന സീറ്റിലേയ്ക്കു് വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതുമായിരിക്കും.

ഒരേസമയം പാർലമെൻറിന്റെ രണ്ടു സഭകളിലുമോ, അഥവാ, ലോക്സഭയിലും സംസ്ഥാനനിയമസഭയിലുമോ ആക്കുംതന്നെ അംഗമായിരിക്കു

വാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥിക്കു ഒരേസമയം ഒന്നിലേറെ പാർലമെൻററി നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്നോ സംസ്ഥാനനിയമസഭാനിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്നോ സാമാജികത്വത്തിനു് വേണ്ടി മത്സരിക്കാം. ഒന്നിലധികം സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ തനിക്കു് ഇഷ്ടമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒന്നൊഴികെ മറെറല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും രാജിവെയ്ക്കേണ്ടതാണു്. അതുപോലെതന്നെ ഒരാൾക്കു് ഒരുസമയം ലോക്സഭയിലേയ്ക്കും സംസ്ഥാനനിയമസഭയിലേയ്ക്കും, മത്സരിക്കാം. രണ്ടിടത്തേക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, സംസ്ഥാനനിയമസഭാംഗത്വം രാജിവെയ്ക്കാതിരുന്നാൽ അയാൾക്കു് ലോക്സഭാംഗത്വം ലഭിക്കാതെ പോകുന്നതാണു്.

നമ്മുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുനിയമത്തിൻെറ ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷത, ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പൗരനു്, ഇന്ത്യയിലെ ഏതൊരു സംസ്ഥാനത്തിലെയും പാർലമെൻററി നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും മത്സരിക്കുവാൻ അനുവാദമുണ്ടു് എന്നതാണു്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ഐക്യം ദൃഢതരമാക്കുന്ന ഏകപൗരത്വം എന്ന തത്വത്തിൻെറ സഹജഫലമാണു് ഈ നിബന്ധന. നമ്മുടേതിൽനിന്നും വിപരീതമായി, അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ ഒരാൾ താൻ ജനിച്ച സംസ്ഥാനത്തിലെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നു മാത്രമേ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു് മത്സരിക്കാവൂ എന്നു് നിഷ്കർഷയുണ്ടു്.

മാനസികസമനിലതെറെറിയ ഒരാൾക്കും പാർലമെൻറിലംഗമാകുവാൻ സാധ്യമല്ല. കടംതീർക്കുവാൻ കഴിയാതവണ്ണം പാപ്പരായിരിക്കുന്ന ആൾക്കു് തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുന്നതിനു് അയോഗ്യത കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദേശപൗരത്വം സ്വമേധയാ സ്വീകരിക്കുകയോ വിദേശമേൽക്കോയ്മ അംഗീകരിക്കുകയോ, വിദേശരാജ്യത്തോടു് അനർഹമായ കൂറുണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നു് തെളിയിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരാൾക്കും പാർലമെൻറംഗമാകുവാൻ സാധ്യമല്ല.

തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനായി ഭരണഘടനയുടെ 327-ാം വകുപ്പുപ്രകാരം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളെ ആധാരമാക്കി 1951-ൽ പാർലമെൻറു പാസ്സാക്കിയ ജനപ്രാതിനിധ്യനിയമം, ഒരു പാർലമെൻറംഗത്തിനു് അയോഗ്യതകല്പിക്കുന്നതിനടിസ്ഥാനമായെടുക്കാവുന്ന കാരണങ്ങൾ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാമതായി, ഒരു പാർലമെൻറംഗം കോടതിയുടെയോ, തിരഞ്ഞെടുപ്പുട്രൈബ്യൂണലിൻെറയോ മുൻപിൽ ഏതെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുപ്പുനിയമലംഘനത്തിൻെറയോ ദുഷിച്ച നടപടികളുടെയോ പേരിൽ അപരാധിയായി കാണപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമതായി, ഒരു പാർലമെൻറംഗം ഏതെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ കോടതിയാൽ ക്രിമിനൽ ശിക്ഷയ്ക്കോ രണ്ടു വർഷത്തിൽ കവിഞ്ഞ കാലത്തെ തടവുശിക്ഷയ്ക്കോ വിധിക്കപ്പെടുന്നതിനു് ഇടയാകുന്നു. മൂന്നാമ

തായി, അയാൾ നിർദ്ദിഷ്ടരീതിയിലും, നിർദ്ദിഷ്ടപരിധിക്കുള്ളിലും തന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുചെലവുകൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മിഷനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടരുതു്. നാലാമതായി, അയാൾ അഴിമതിയുടെയോ അവിശ്വസ്തതയുടെയോ പേരിൽ ഗവണ്മെന്റു സർവീസിൽ നിന്നും പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ട ആളായിരിക്കരുതു്. അഞ്ചാമതായി, അയാൾ ഗവണ്മെന്റിനു സാമ്പത്തിക താല്പര്യമുള്ള ഒരു കോർപ്പറേഷന്റെയും കീഴിൽ പ്രതിഫലംപറ്റുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനോ മാനേജിംഗ് ഏജന്റോ ഡയറക്ടറോ ആയിരിക്കരുതു്. അവസാനമായി, അയാൾക്കു് തിരഞ്ഞെടുപ്പുചുമതലകളോ ഗവണ്മെന്റുജോലികളോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കോൺട്രാക്റ്റോ ഉണ്ടായിരിക്കരുതു്.

ഈ അയോഗ്യതകൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു് നാമനിർദ്ദേശപത്രിക നൽകുകയോ തിരഞ്ഞെടുപ്പു ഫലപ്രഖ്യാപനം നടത്തുകയോ ചെയ്യുന്ന ദിവസങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരിക്കരുതു് എന്നു് മാത്രമേ നിബന്ധനയുള്ളൂ.

ലോക്സഭയുടെ ഔദ്യോഗികകാലാവധി അതു് ആദ്യമായി സമ്മേളിച്ച ദിവസം മുതൽ അഞ്ചു് വർഷം ആണു്. പ്രത്യേകപരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ഈ കാലാവധിക്കു് മുൻപു് സഭ പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ടുകൂടെന്നില്ല. എന്നാൽ സാധാരണഗതിയിൽ അഞ്ചു് വർഷം തികയുമ്പോൾ ഇതു് സ്വയം പിരിഞ്ഞുപോകുന്നു. എങ്കിലും, അടിയന്തിരാവസ്ഥ നിലവിലിരിക്കുന്ന കാലത്തു്, പാർലമെന്റിന്റെ കാലാവധി ഒരു തവണ ഒരു വർഷത്തേയ്ക്കു് ദീർഘിപ്പിക്കുവാൻകഴിയും. എന്നാൽ ഒരുകാരണവശാലും അടിയന്തിരാവസ്ഥാപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ കാലപരിധി കഴിഞ്ഞശേഷം 6 മാസത്തിൽ കവിഞ്ഞ കാലത്തേയ്ക്കു് ഇപ്രകാരം ദീർഘിപ്പിച്ച കാലാവധി തുടരുവാൻ പാടില്ലാത്തതാണു് എന്നു് ഭരണഘടനയിൽ വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്.

അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും

സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നതിലുള്ള സഭയുടെ

ധനബില്ലുകൾ

വിത്തീയബില്ലുകൾ ലോക്സഭയിൽ മാത്രമേ അവതരിപ്പിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്നു് ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്നു. ഇത്തരം ബില്ലുകളിന്മേലുള്ള രാജ്യസഭയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അസ്വീകാര്യമായാൽ അവ നിരാകരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും കൂടി ലോക്സഭയ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നതിനാൽ, ലോക്സഭയ്ക്കു് അവയുടെ മേൽ പ്രായോഗികമായി പരിപൂർണ നിയന്ത്രണം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റു് ഏതുതരം ബില്ലുകളും ലോക്സഭയിൽത്തന്നെ ആദ്യമായി അവതരിപ്പിക്കണമെന്നു് ഒരുതരത്തിലുള്ള നിബന്ധനയും നിലവിലില്ല. മാത്രമല്ല, ഒരുബില്ലും, ലോക്സഭയിലൂടെ കടന്നുപോകാതെ നിയമമാവുകയില്ല. ഏതെങ്കിലും പ്രശ്നത്തിന്മേൽ ലോക്സഭയും രാജ്യസഭയും തമ്മിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായവ്യത്യാസം, പ്രസിഡന്റു് അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്ന സംയുക്തസമ്മേളനത്തിലൂടെ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നു. രാജ്യസഭയുടെ ഇരട്ടി സംഖ്യാബലം ലോക്സഭയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഒരു സംയുക്തസമ്മേളന

ത്തിൽ ഇടിവെട്ടിനെയും, വൈസ് പ്രസിഡന്റിനെയും, തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ

ത്തിൽ ലോക്സഭയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും സാധാരണ ഗതിയിൽ സാധുകരിക്കപ്പെടുകയും നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലോക്സഭ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. കേന്ദ്രമന്ത്രിമാർ ലോക്സഭയോടു കൂട്ടായി ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, ലോക്സഭയുടെ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ മന്ത്രിസഭ രാജിവെയ്ക്കേണ്ടിവരും. ലോക്സഭാംഗങ്ങൾ ചോദ്യങ്ങളും ഉപചോദ്യങ്ങളും ചോദിക്കുകയും നിത്തിവെയ്ക്കൽ ഉപക്ഷേപം ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗവണ്മെൻറിൻെറ വിവിധതരം നടപടികളും ലോക്സഭ വിമർശനവിധേയമാക്കുന്നു. ഇത്തരം വിമർശനങ്ങളും ഏറ്റവും പൂർണമായ നിലയിലാകുന്നതു് ബജറ്റുസമ്മേളനത്തിലെ ചർച്ചാവേളകളിലാണു്. അപ്പോൾ വിവിധ വകുപ്പുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിമർശിക്കുവാൻ അംഗങ്ങൾക്കു് അവസരം ലഭിക്കുന്നു. മന്ത്രിസഭയുടെ മേൽ അവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പ്രമേയം ലോക്സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കാം. അതു് പാസ്സാവുകയാണെങ്കിൽ മന്ത്രിസഭ രാജിവെയ്ക്കേണ്ടതാണു്.

പ്രസിഡൻറിനെയും വൈസ്പ്രസിഡൻറിനെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ ലോക്സഭ വഹിക്കുന്ന പങ്കു് വലുതാണു്. ഭരണഘടനാഭേദഗതിയിലും അതു് സുപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കുവഹിക്കുന്നു. ഭരണഘടനയിൽ ഭേദഗതിവരുത്തുന്നതിനായുള്ള ബില്ലിന്നു് ലോക്സഭയുടെ അംഗീകാരം ആവശ്യമാണു്. ആകെ അംഗങ്ങളുടെ പൂർണഭൂരിപക്ഷവും ഹാജരായി വോട്ടുചെയ്യുന്ന അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷവും നേടി പാസ്സായിരിക്കുകയും വേണം. ഇരുസഭകളും തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായാൽ മറ്റു ബില്ലുകളുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ, ഇരുസഭകളുടെയും സംയുക്തസമ്മേളനം വഴി പ്രതിസന്ധിക്കു പരിഹാരം കാണാവുന്നതാണു്.

പ്രസിഡൻറിനെ കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിനുള്ള ആരോപണവും ലോക്സഭയിൽ ഉന്നയിക്കാം. രാജ്യസഭയിലാണു് ആരോപണം ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ അതിൻെറ തീർപ്പിന്മേലുള്ള അന്വേഷണത്തിനു് ലോക്സഭ ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വൈസ്പ്രസിഡൻറിനെ നീക്കംചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രമേയം ലോക്സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ലെങ്കിലും ആ പ്രമേയത്തിനു് ലോക്സഭയുടെ അനുമതി കൂടി നേടിയിരിക്കണം.

പ്രസിഡൻറു് പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വിവിധ അടിയന്തിരാവസ്ഥാ പ്രഖ്യാപനങ്ങളും, ഓർഡിനൻസുകളും പ്രാബല്യത്തിൽ തുടരണമെങ്കിൽ അതിനു് ലോക്സഭയുടെ അനുമതി നേടിയിരിക്കേണ്ടതാണു്. അപമര്യാദയായ പെരുമാറ്റത്തിനോ അഥവാ കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മക്കോ സുപ്രീംകോടതി, ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരെ നീക്കം ചെയ്യണമെന്നു് ഗവണ്മെൻറിനു് ഉദ്ദേശമുണ്ടെങ്കിൽ അതു പ്രകടമാക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം പാർലമെൻറിൻെറ ഇരുസഭകളും

പൂർണ ഭൂരിപക്ഷത്തോടും ഹാജരായി വോട്ട രേഖപ്പെടുത്തുന്ന അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ട ഭൂരിപക്ഷത്തോടും പാസ്സാക്കേണ്ടതാണ്.

സ്പീക്കറും ഡെപ്യൂട്ടിസ്പീക്കറും

ലോക്സഭാ നടപടികളും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് ഒരു അധ്യക്ഷനും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനു് ഒരു ഉപാധ്യക്ഷനും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവർ യാഥാക്രമം സ്പീക്കർ, ഡെപ്യൂട്ടിസ്പീക്കർ എന്നാണറിയപ്പെടുന്നതു്.

ലോക്സഭാംഗങ്ങളാൽ തങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെ, സ്പീക്കറെയും ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കറെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഇരുവരും ലോക്സഭാംഗത്വം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോഴോ അഥവാ രാജി മുഖാന്തിരമോ സ്ഥാനമൊഴിയുന്നു. 14 ദിവസത്തെ നോട്ടീസ് നൽകിയതിനുശേഷം, അപ്പോഴുള്ള അംഗങ്ങളുടെ പൂർണഭൂരിപക്ഷത്തോടെ ലോക്സഭ പാസ്സാക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം മുഖാന്തിരവും, ഇരുവരെയും തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും നീക്കംചെയ്യാം. സ്പീക്കർക്കെതിരായുള്ള അവിശ്വാസം സഭ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ സ്പീക്കറും ഡെ: സ്പീക്കർക്കെതിരായുള്ള അവിശ്വാസം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കറും, സഭയിൽ ആധ്യക്ഷം വഹിക്കുവാൻ പാടില്ല.

ലോക്സഭ പിരിച്ചുവിടപ്പെടുകയാണെങ്കിലും സ്പീക്കർക്കു് സ്ഥാനഭ്രംശം സംഭവിക്കുന്നില്ല. പിരിച്ചുവിടലിനുശേഷം സമ്മേളിക്കുന്ന ലോക്സഭയുടെ പ്രഥമ സമ്മേളനം വരെയും സ്പീക്കർ തൽസ്ഥാനത്തു് തുടരുന്നതാണു്. അദ്ദേഹം പുതുതായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നയാൾക്കു് സ്ഥാനമൊഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ഭരണഘടന, ലോക്സഭാ സ്പീക്കർക്കു്, ബ്രിട്ടീഷ് ജനപ്രതിനിധിസഭാ സ്പീക്കറുടെ അധികാരങ്ങൾക്കു സമാനമായ അധികാരങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻററി സംവിധാനത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ മുന്നൂറിൽപരം വർഷങ്ങളുടെ സുദീർഘമായ ചരിത്രത്തിൽ സ്പീക്കറുടെ പദവി സമാദരണീയമായ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുകയാണു്. ഒരു അധ്യക്ഷനെന്ന നിലയ്ക്കു് തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റുന്നതിന്റെ രീതിയും, തന്റെ തീരുമാനങ്ങളിലെ വസ്തുനിഷ്ഠതയും നിസ്സംശയത്വവുമാണു് സ്പീക്കർക്കു് ഈ ആദരണീയത നേടിക്കൊടുത്തതു്.

സ്പീക്കറുടെ സ്ഥാനം, അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ചുമതലകളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാവുന്നു. സ്പീക്കർ, ലോക്സഭാസമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുന്നു. സഭാനേതാവുമായി കൂടിയാലോചിച്ചു്, ഓരോ വിഷയവും ചർച്ച നടത്തുന്നതിനുള്ള സമയം നിശ്ചയിക്കുന്നു. ചോദ്യങ്ങളുടെ അനുവദനീയത

യെക്കുറിച്ച് തീർപ്പ് കല്പിക്കുന്നതിനും, സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന പ്രമേയങ്ങൾക്ക് അവതരണാനുമതി നിഷേധിക്കുന്നതിനും സ്പീക്കർക്ക് അധികാരമുണ്ട്. പ്രസംഗങ്ങൾക്കും ചോദ്യങ്ങൾക്കും അനുവദിക്കപ്പെടുന്ന സമയം ഇത്രയായിരിക്കുമെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതു് സ്പീക്കർ ആണ്. തന്റെ അധികാരപരിധിയിൽപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സ്പീക്കർ സ്വീകരിച്ച തീരുമാനത്തിൽ ഇടപെടുന്നതിനോ, നടപടിക്രമത്തെക്കുറിച്ച് സ്പീക്കർ നൽകുന്ന റൂളിങ്ങുകളെ പുനഃപരിശോധന ചെയ്യുന്നതിനോ കോടതികൾക്ക് അധികാരമില്ല.

ആവശ്യമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ സ്പീക്കർ സഭാനടപടികൾ നിർത്തിവെയ്ക്കുകയും കോറം ഇല്ലാതെവരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ സമ്മേളനം നീട്ടിവെയ്ക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. സഭ ചർച്ച ചെയ്യുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിന്മേൽ നടത്തപ്പെടുന്ന വോട്ടിങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ സ്പീക്കർക്ക് അവകാശമില്ല. എന്നാൽ ഒരു സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയുണ്ടാവുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് തന്റെ കാസ്റ്റിങ് വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്താം. അംഗത്വം രാജിവെച്ചു പോകുന്ന ഏതൊരംഗവും തന്റെ രാജിക്കത്തു് സ്പീക്കർക്ക് സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണു്.

ആവശ്യമായി വരുമ്പോൾ ഏതു ബില്ലും കമ്മറ്റിയിൽ പരിശോധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ സ്പീക്കർക്കു് അധികാരമുണ്ട്. അദ്ദേഹം സെലക്ട് കമ്മിറ്റി ചെയർമാനെ നിയമിക്കുന്നു. സ്പീക്കറുടെയും ഡെപ്യൂട്ടിസ്പീക്കറുടേയും അഭാവത്തിൽ സഭാനടപടികൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് ചെയർമാൻമാരെ നിയമിക്കുന്നതും സ്പീക്കറാണു്. സഭയുടെ എല്ലാ ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങളും നിശ്ചിത സമയത്തു പൂർത്തിയായിരിക്കുവാൻ വേണ്ട നിർദ്ദേശം നൽകുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു് അധികാരമുണ്ട്.

സ്പീക്കറുടെ അനുമതി കൂടാതെ ഒരു അംഗത്തിനും സഭയിൽ പ്രസംഗിക്കുവാൻ അവകാശമില്ല. അപ്രസക്തമായ പ്രസംഗത്തെ തടയുന്നതിനും അനാവശ്യമായ ആവർത്തനം വിലക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു് അധികാരമുണ്ട്. ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്ന ക്രമപ്രശ്നങ്ങളുടെ മേൽ സ്പീക്കർ നടത്തുന്ന റൂളിങ്ങ് അന്തിമവും എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ ബാധകവും ആയിരിക്കും. ഒരംഗത്തിനും സ്പീക്കറുടെ റൂളിങ്ങിനെ എതിർക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. സഭയിൽ നിയമം പാലിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നു് ഉറപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതല സ്പീക്കർക്ക് ആകുന്നു. സഭാനടപടികളുടെ സുഗമമായ നടത്തിപ്പിനു് വിഘാതം വരുത്തുന്ന അംഗങ്ങൾക്കു് താക്കീതു നൽകുന്നതിനോ അവരെ സസ്പെൻഡു ചെയ്യുന്നതിനോ സ്പീക്കർക്കു കഴിയും. സന്ദർശകരുടെ പ്രവേശനം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനോ പൂർണമായി നിരോധിക്കുന്നതിനോ അദ്ദേഹത്തിനു് അധികാരമുണ്ട്.

ഒരു ബിൽ, വിത്തീയബില്ലാണോ അല്ലയോ എന്നു് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു് സ്പീക്കർ ആണു്. ഇതിന്മേൽ സ്പീക്കറുടെ വിധി അന്തിമ

മായിരിക്കുകയുംചെയ്യും. ഒരു ബിൽ രാജ്യസഭയിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുകയോ അഥവാ അനുമതിക്കായി പ്രസിഡൻറിനു് സമർപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും പ്രസ്തുത ബിൽ ലോക്സഭയിൽ പാസ്സായി എന്നതിൻെറ തെളിവായി സ്പീക്കർ അതിൽ ഒപ്പു വെച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ആവശ്യമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിളിച്ചു കൂട്ടപ്പെടുന്ന പാർലമെൻറിൻെറ സംയുക്തസമ്മേളനത്തിൽ അധ്യക്ഷത വഹിക്കുന്നതു് സ്പീക്കറാണു്.

സ്പീക്കർ, ലോക്സഭാംഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷകനും ലോക്സഭയുടെ വക്താവും ആണു്. പ്രസിഡൻറും ലോക്സഭാംഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കത്തിൻെറ മാധ്യമം സ്പീക്കർ ആണു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുതയിന്മേൽ ഗവണ്മെൻറു് സ്വീകരിക്കേണ്ടുന്ന തീരുമാനത്തെക്കുറിച്ചു് ഭരണകക്ഷിയംഗങ്ങളും പ്രതിപക്ഷകക്ഷിയംഗങ്ങളും തമ്മിൽ അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടായാൽ സ്പീക്കർ ആ പ്രശ്നം വോട്ടിനിടുകയും ഫലം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതെങ്കിലുമൊരംഗത്തിൻെറ അഭ്യർഥനപ്രകാരമോ അഥവാ സ്വന്തം നിലയിലോ, അംഗങ്ങളുടെ ചർച്ചകളിൽ അവരെ സഹായിക്കുവാനുതകുന്നവണ്ണം ചർച്ചചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രശ്നത്തിനു് ഒരു വിശദീകരണം നൽകുവാൻ സ്പീക്കർക്കു് അവകാശമുണ്ടു്.

പാർലമെൻററി മര്യാദയ്ക്കു വിരുദ്ധമോ, അയോഗ്യമോ, നിന്ദ്യമോ, അപകീർത്തികരമോ ആയ ഒരു വാക്കുപോലും ചർച്ചകൾക്കിടയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുപോയാൽ അതിനെ സഭാനടപടികളിൽ നിന്നും നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനു് കല്പന പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സ്പീക്കർക്കു് അധികാരമുണ്ടു്.

സഭയുടെ സുവിസ്തൃതമായ നടപടികളുടെ നടത്തിപ്പിനായി ഭരണഘടനാനിബന്ധനകൾക്കു പുറമേ "സഭാനടപടിച്ചട്ടങ്ങൾ" സ്പീക്കർക്കു് വിപുലമായ അധികാരങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ചോദ്യങ്ങളും ഉപക്ഷേപങ്ങളും പ്രമേയങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ അന്തിമമായ തീരുമാനം കൈക്കൊള്ളുന്നതിനു് സ്പീക്കർക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന അധികാരം ഈ നടപടിച്ചട്ടങ്ങളിൽ പെടുന്നു. ഉപക്ഷേപങ്ങളും ബില്ലുകളും പ്രമേയങ്ങളും ഭേദഗതികളും അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു് നൽകുന്ന നോട്ടീസിൻെറ അനുവദനീയത നിർണയിക്കുന്നതിനായി ചില നിയാമകതത്ത്വങ്ങളും ഈ നടപടിച്ചട്ടങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ നിയമങ്ങളെ നിർദ്ദിഷ്ട സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതികളിലും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുമുള്ള വിശേഷാധികാരം സ്പീക്കറിൽ ആണു് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതു്. ഏതൊരു പ്രശ്നത്തിനും മുൻഗണനയോ അടിയന്തിരസ്വഭാവമോ കല്പിക്കുന്നതിനും, ദേശീയതാൽപര്യത്തിനനുസരണമായി, ഏതു പ്രശ്നമാണു് ആദ്യം ലോക്സഭയുടെ മുൻപിൽ വരേണ്ടതെന്നു് തീരുമാനിക്കുന്നതിനുമുള്ള പരിപൂർണാധികാരം സ്പീക്കർക്കാണു്. അംഗങ്ങൾക്കു് ചോദ്യം ചെയ്യുവാൻ അവകാശമില്ലാത്തതൻെറ തീരുമാനങ്ങൾക്കു് നീതീകരണം നൽകുന്നതിനു് സ്പീക്കർ ബാധ്യ

സ്ഥനല്ല. സഭയിൽ അച്ചടക്കം പരിപാലിക്കുന്നതിനും നിയമങ്ങൾക്കനുസരണമായി സഭാനടപടികളും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും സ്പീക്കർക്കുള്ള — അധികാരങ്ങളും അത്യന്തം ശക്തിമത്താണ്. അതുപോലെ തന്നെ, ഭരണഘടനയുമായും പാർലമെൻറിക്കമ്മിറ്റികളുടെ പ്രവർത്തനവുമായും ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരങ്ങളും ബൃഹത്താണ്. "സ്പീക്കർ, അങ്ങിനെ, അംഗങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായും, കക്ഷി, അഥവാഗ്രൂപ്പു അവകാശങ്ങളുടെയും ആനുകൂല്യങ്ങളുടെയും സംരക്ഷകനും പരിപാലകനും ആയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ സ്പീക്കർ, അതിൻെറ അധികാരങ്ങളിലും നടപടികളിലും മാഹാത്മ്യത്തിലും സഭയുടെ പ്രതിനിധി ആണ്" എന്നാണ് ഒരു ഭരണഘടനാ വ്യാഖ്യാതാവ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യൻ സ്പീക്കറുടെ പദവി ബ്രിട്ടീഷ് മാതൃകയ്ക്ക് അനുപമായിരിക്കുന്നതിന് ഭരണഘടനാശില്പികളും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നു മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഭരണഘടനാ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയും പാർലമെൻറേറിയന്മാരുടെയും ലക്ഷ്യവും അതുതന്നെയാണ്. താത്വികവീക്ഷണത്തിലെന്നപോലെ പ്രായോഗികപ്രവർത്തനത്തിലും നിഷ്പക്ഷമതികളായിരിക്കുവാൻ സ്പീക്കർമാർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്പീക്കറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നയാൾക്ക് തുടർന്നും കക്ഷി അംഗമായിരിക്കാമെങ്കിലും കക്ഷിയുടെ ദൈനംദിനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചും സഭയിൽ ചർച്ചയ്ക്ക് വരാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ സ്പീക്കർ ഇടപെടാൻ പാടില്ല എന്നാണ് പരക്കെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള നിലപാട്.

സഭയുടെ സഞ്ചിതവികാരഗതി അറിയുന്നതിനുള്ള സ്തുത്യർഹമായ കഴിവ് സ്പീക്കർക്ക് അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് സ്പീക്കറുടെ യോഗ്യതകളെപ്പറ്റി അവലോകനം നടത്തുന്ന ഭരണഘടനാപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

സ്പീക്കറും ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കറും സഭയിൽ ഹാജരാകാതെ വന്നാൽ, സഭാനടപടികളും നയിക്കുന്നതിനായി സ്പീക്കർതന്നെ ആറ് പേരടങ്ങുന്ന ഒരു അധ്യക്ഷസമിതി (Pannel of Chairmen) യെ നിയമിക്കുന്നു. ഓരോ സമയങ്ങളിലും ഈ സമിതിയിൽ നിന്നും ഏതെങ്കിലും ഒരാളെ സഭാനടപടികളും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനായി സ്പീക്കർ നിയോഗിക്കുന്നു. സ്പീക്കറുടെ അധികാരങ്ങളും വിനിയോഗിക്കുമ്പോൾ അധ്യക്ഷനും സ്പീക്കറുടെ പദവിയും അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്പീക്കർ, സമിതിയിലേയ്ക്ക് അംഗങ്ങളെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുമ്പോൾ അവരുടെ കക്ഷിബന്ധം പരിഗണിക്കാറില്ല എന്ന ആരോഗ്യകരമായ ഒരു കീഴ്വഴക്കം ഇവിടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ പലപ്പോഴും പ്രതിപക്ഷകക്ഷി അംഗങ്ങളും അധ്യക്ഷന്മാരാകാറുണ്ട്.

രണ്ടു സഭകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

ലോക്സഭയും രാജ്യസഭയും തമ്മിലുള്ള സഹവർത്തിത്വവും സംഘടിതപ്രവർത്തനവും എല്ലാ നിയമനിർമാണനടപടികൾക്കും ആവശ്യമാണ്. താത്വികമായി, അത്തരം സഹകരണത്തിലൂടെയല്ലാതെ നിയമനിർമാണരംഗത്തു് ക്രിയാത്മകമായി വർത്തിക്കുവാൻ സാധ്യവുമല്ല. എങ്കിലും, ഇന്ത്യൻഭരണഘടനയുടെ നിബന്ധനകളെക്കുറിച്ചുള്ള ബാഹ്യമായ അവലോകനത്തിൽപോലും പാർലമെൻറിൻെറ രണ്ടു സഭകൾക്കും തുല്യമായ അധികാരങ്ങൾ നൽകിയിട്ടില്ലെന്നു് പ്രകടമാവുന്നു.

ലോക്സഭയ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു് ഉദാഹരണം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമ്പോൾ, മന്ത്രിസഭയും പാർലമെൻറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പരിശോധിക്കുന്നതു് വസ്തുതകളെ കൂടുതൽ തെളിവായി കാണുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുന്നു. ഉപരിസഭയായ രാജ്യസഭയ്ക്കു് മന്ത്രിമാരുടെ മേൽ നിയന്ത്രണങ്ങളൊന്നും തന്നെ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ മന്ത്രിമാർ വ്യക്തിപരമായും കൂട്ടായും ലോക്സഭയോടു് ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് മന്ത്രിമാക്കു് രാജ്യസഭയെ അവഗണിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നർഥമാകുന്നില്ല. ഗവൺമെൻറിൻെറ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും കുറിച്ചു് പൂർണമായും അറിവുണ്ടായിരിക്കുവാൻ രാജ്യസഭയ്ക്കു് സർവദാ അവകാശമുണ്ടു്. എന്നാൽ മന്ത്രിസഭയ്ക്കെതിരായി 'സെൻഷർ ഉപക്ഷേപം' അവതരിപ്പിക്കുവാൻ രാജ്യസഭയ്ക്കു് കഴിയുകയില്ല. മന്ത്രിസഭയ്ക്കു്, പാർലമെൻറിനോടു് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടായിരിക്കണം എന്ന നിബന്ധനയിലെ 'പാർലമെൻറിനോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം' എന്ന പരാമർശത്തിനു് എക്സിക്യൂട്ടീവിനു് ലോക്സഭയോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം എന്നും 'പാർലമെൻറിൻെറ വിശ്വാസം എന്ന പരാമർശത്തിനു് എക്സിക്യൂട്ടീവിൻെറ മേൽ ലോക്സഭയുടെ വിശ്വാസം എന്നും മാത്രമേ അർഥമുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. ലോക്സഭയുടെ ജനകീയ സ്വഭാവം ഈ തത്വത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നു. പാർലമെൻററി ജനാധിപത്യം നിലവിലിരിക്കുമ്പോൾ ഗവൺമെൻറു് ജനങ്ങളോടു് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതായിരിക്കണം. ഗവൺമെൻറിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഈ ബാധ്യത ജനപ്രതിനിധിസഭകളിലൂടെയാണു് സാധിതമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്.

വിത്തീയ ബില്ലുകളുടെ കാര്യത്തിൽ രാജ്യസഭയുടെ അധികാരങ്ങൾ അഗണ്യമാണു്. ഈ ബില്ലു് ലോക്സഭയിൽ മാത്രമേ ആരംഭിക്കാവൂ എന്നു് വ്യക്തമായ നിബന്ധനകളുണ്ടു്. നികുതി ചുമത്തലിനുള്ള നടപടികൾ ലോക്സഭയിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ജനങ്ങളുടെ അനുവാദത്തോടെ മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവൂ. എന്നാൽ ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്ന നടപടിക്രമത്തിൽ വിത്തീയ ബിൽ പരിശോധിക്കുന്നതിനും അതിന്മേൽ ശുപാർശചെയ്യുന്നതിനും രാജ്യസഭയ്ക്കു് അധികാരം നൽകിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ശുപാർശകൾക്കു് ഉപദേശങ്ങളുടെ വിലയേ ഉണ്ടായിരിക്കു

കയുള്ള. രാജ്യസഭയുടെ ശുപാർശകളും സ്വീകരിക്കുന്നതിനോ പരിത്യജിക്കുന്നതിനോ ലോക്സഭയ്ക്ക് കഴിയും. ഇത്തരം ഒരു ബില്ലിൻെറ നിയമവത്കരണത്തിനുള്ള പതിനാലു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതിനുമാത്രമേ രാജ്യസഭയ്ക്ക് കഴിയുകയുള്ളൂ.

ഭരണഘടനാഭേദഗതിയുൾപ്പെടെയുള്ള മറ്റു ഏതുതരം നിയമനിർമാണങ്ങളിലും, രണ്ടുസഭകൾക്കും, സമാനവും ഏകീകൃതവുമായ അധികാരങ്ങളാണുള്ളത്. അത്തരം ഒരു ബിൽ പാർലമെൻറിൻെറ ഇരുസഭകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കാം. ബില്ല് നിയമമാകണമെങ്കിൽ ഇരുസഭകളിലും പാസ്സായിരിക്കുകയും വേണം. ഈ കാര്യങ്ങളിൽ രാജ്യസഭയുടെ അധികാരങ്ങൾ സാരവത്താണെന്നതിനു തെളിവാണ് ഈ വ്യവസ്ഥ. ദ്വിമണ്ഡലനിയമനിർമാണസഭ നിലവിലുള്ള ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ ഉപരിസഭയായ സെനറിനു മാത്രമാണ് ജനപ്രതിനിധിസഭയുടേതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ ഉള്ളത്.

വളരെയധികം ബില്ലുകൾ രാജ്യസഭയിൽ തന്നെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവണത ഗവണ്മെൻറിൻെറ ഭാഗത്തു കണ്ടുവരുന്നുവെന്നും, നിയമത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ സ്വന്തം അപ്രധാന പദവിക്കു വിരുദ്ധമായി ലോക്സഭയുടെ പ്രാധാന്യം സ്വയം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള ശ്രമം രാജ്യസഭ നടത്താറുണ്ടെന്നും ചില നിരൂപകന്മാർ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

Parliament Powers.

പാർലമെൻറിൻെറ അധികാരങ്ങൾ

യൂണിയൻ ലിസ്റ്റിലും കൺകറൻറ് ലിസ്റ്റിലും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിന്മേൽ നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിനു പാർലമെൻറിനു അധികാരമുണ്ട്. ഈ രണ്ടു ലിസ്റ്റുകളിലും യഥാക്രമം 97-ഉം 47-ഉം ഇനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു ലിസ്റ്റുകളെയും സമഗ്രമായി പരിശോധിച്ചാൽ പ്രാധാന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളും മിക്കവാറും കേന്ദ്രത്തിനു നൽകിയിട്ടുള്ളതായും തൽഫലമായി, വിപുലമായി നിയമനിർമാണാധികാരം വിനിയോഗിക്കാൻ പാർലമെൻറിനു കഴിയുന്നതായും കാണാം.

ഭരണഘടനയുടെ 249-ാം വകുപ്പനുസരിച്ച് ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ പാർലമെൻറിനു സംസ്ഥാനലിസ്റ്റിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിന്മേലും നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിനു അധികാരമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനു പ്രസ്തുത പ്രശ്നം അടിയന്തിരമായും ദേശീയപ്രാധാന്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം രാജ്യസഭയുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസ്സാക്കിയിരിക്കണം. ലോക്സഭയ്ക്കു നൽകിയിട്ടില്ലാത്ത ചില അധികാരങ്ങൾ, ഭരണഘടന രാജ്യസഭയ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നതിൻെറ മുഖ്യമായ തെളിവുംകൂടെയാണ്, ഈ വ്യവസ്ഥ. ഇത്തരം ഒരു

പ്രമേയം പാസ്സായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു വർഷത്തേയ്ക്ക് ആ പ്രത്യേക വിഷയത്തിന്മേൽ നിയമനിർമാണം നടത്താൻ പാർലമെൻറിന് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. രാജ്യസഭയ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്ന മറെറാരു പ്രത്യേക അധികാരം അഖിലേന്ത്യാസർവീസുകളെ സംബന്ധിച്ചാണ്. ഒരു പ്രത്യേക അഖിലേന്ത്യാ സർവീസ് തുടങ്ങുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് നിയമനിർമാണം നടത്തണമെങ്കിൽ രാജ്യസഭ, അതിൻെറ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസ്സാക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം മൂലം പാർലമെൻറിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം.

അടിയന്തിരാവസ്ഥാപ്രഖ്യാപനം നിലവിലിരിക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയുടെ മുഴുവനുമോ ഇന്ത്യയുടെ ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക പ്രദേശങ്ങൾക്കോ ബാധകമാകുന്ന തരത്തിൽ, സംസ്ഥാനലിസ്റ്റിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിന്മേലോ നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിനു ഭരണഘടനയുടെ 250-ാംവകുപ്പ് പാർലമെൻറിനു അധികാരം നൽകുന്നു.

പാർലമെൻറു പാസാക്കുന്ന ബില്ലിനു അനുമതി നിഷേധിക്കുന്നതിനു ഭരണഘടന പ്രസിഡൻറിനു അധികാരം നൽകിയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ 'വീറോ' അധികാരത്തിനു നിയമനിർമാണത്തെ സ്തംഭിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അനുമതി നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ബിൽ വീണ്ടും രണ്ടു സഭകളിലും പാസ്സാക്കുവാൻ കഴിയും. അങ്ങിനെ രണ്ടാമതും പാസ്സാവുന്ന ബില്ലിനു അനുമതി നൽകുവാൻ പ്രസിഡൻറു നിർബന്ധിതനാണ്. എന്നാൽ സംസ്ഥാനലിസ്റ്റിൽപെടുത്താത്തതായുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നിയമനിർമാണം നടത്തുവാൻ പാർലമെൻറിനു ഏകപക്ഷീയമായ അധികാരമില്ല. ചില പ്രത്യേക കാര്യങ്ങൾക്കു പകുതിയിൽ കൂടുതൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സമ്മതവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

നിയമനിർമാണത്തിനു ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറിനു ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിനൊപ്പം അധികാരമില്ല എന്ന കാര്യം ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിനു അതിൻെറ അഭിലാഷമനുസരിച്ച് ഏതൊരു നിയമവും നിർമിക്കാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ പാർലമെൻറു നിർമിക്കുന്ന നിയമം ഭരണഘടനാവിരുദ്ധമായിരിക്കാൻ പാടില്ല.

രാജ്യത്തിൻെറ ഖജനാവു നിയന്ത്രിക്കുന്നതു താത്വികമായി, പാർലമെൻറാണ്. പാർലമെൻറിൻെറ അനുമതിയോ നിയോഗമോ കൂടാതെ ഒരു നികുതിയും ചുമത്തുന്നതിനോ പണം ചെലവാക്കുന്നതിനോ ഗവണ്മെൻറിനു കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ധനപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ മുൻകൈ മന്ത്രിസഭയ്ക്കാണെന്നതിനാൽ പാർലമെൻറിൻെറ സാമ്പത്തികാധികാരങ്ങൾ പരിമിതികൾക്കു വിധേയമാണ്.

കേന്ദ്രമന്ത്രിസഭ ലോക്സഭയോടു കൂട്ടുത്തരവാദിത്വമുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു മുകളിൽ പരാമർശിച്ചുവല്ലോ. ലോക്സഭയിൽ മന്ത്രിസഭയ്ക്കു

തിരെ ഒരു അവിശ്വാസപ്രമേയം പാസ്സായാൽ മന്ത്രിസഭ രാജിവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ, വിവിധവകുപ്പുകളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന മന്ത്രിമാരെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പാർലമെൻറംഗങ്ങൾക്ക് അധികാരമുണ്ട്. മാത്രവുമല്ല മന്ത്രിസഭ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ബില്ലിനെ നിരാകരിക്കുവാനും പാർലമെൻറിനധികാരമുണ്ട്. ചോദ്യങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ പാർലമെൻറിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രമേയങ്ങളും മുഖേനയും പാർലമെൻറിന് മന്ത്രിസഭയെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിയും.

ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറ്, നിയമനിർമാണം, കാര്യനിർവഹണം, സാമ്പത്തികം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ വിപുലമായ അധികാരങ്ങളും കൈകാര്യംചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു് ഈ വസ്തുതകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാവുന്നു. ഗവണ്മെൻറ് പാർലമെൻറംഗങ്ങളുടെ അഭിലാഷങ്ങളനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനു് കാരണം പാർലമെൻറംഗങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാണെന്നതു് തന്നെയാണ്, ജനങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നും നേരിട്ടറിയണമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങളും അറിയുന്നതിനു് പാർലമെൻറംഗങ്ങൾക്കും അവകാശമുണ്ടായിരിക്കും.

നിയമനിർമാണനടപടിക്രമം

പാർലമെൻറിനിയമങ്ങളും, രണ്ടു സഭകൾക്കും ഏകാത്മകമായ നടപടിക്രമം അനുശാസിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഓരോ അംഗവും തൻെറ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുൻപായി ഒരു റോളിൽ ഒപ്പു വെച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. കൂടാതെ ഔപചാരികമായി അംഗമാകുന്നതിനു മുൻപായി ഒരു സത്യപ്രതിജ്ഞാകർമ്മവും നിർവഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഓരോ സഭയുടെയും കോറം ആ സഭയുടെ പത്തിലൊന്ന് അംഗസംഖ്യയാണ്. കോറം ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ സഭാനടപടികളും ആരംഭിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. സഭാനടപടികളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോളും കോറം ഇല്ലാതെ വന്നാൽ സ്പീക്കർ, സഭാനടപടികളും നിറുത്തിവെയ്ക്കുന്നു.

സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ബില്ലുകളും, ഒന്നാംവായന, രണ്ടാംവായന, സെലക്ട് കമ്മിറ്റിഘട്ടം, റിപ്പോർട്ടുഘട്ടം, മൂന്നാംവായന എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഹാജരായിരിക്കുകയും വോട്ടുചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന അംഗങ്ങളുടെ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ചാൽ പ്രശ്നത്തിനു തീർപ്പുകല്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു പ്രശ്നത്തിന്മേൽ സഭ തുല്യമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുകണ്ടാൽ സ്പീക്കർക്കോ ചെയർമാനോ 'കാസ്റ്റിംഗ്' വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്താം.

Question Hour

പാർലമെൻറു സമ്മേളനത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഒരു മണിക്കൂർ ചോദ്യോത്തരങ്ങൾക്കായി നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. പൊതുപ്രാധാന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളിന്മേൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുകയും വിവരങ്ങളാരായുകയുമാണ് ചോദ്യങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. ചോദ്യങ്ങളുടെ അനുവദനീയതയെ അനുശാസിക്കുന്ന നിരവധി ചട്ടങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ സ്പീക്കറുടെ തീരുമാനം അന്തിമമായിരിക്കും. സാധാരണയായി, ചോദ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടുവോളം നേരത്തേ നോട്ടീസു നൽകിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഹ്രസ്വകാലനോട്ടീസോടുകൂടിയും ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാം.

പൊടുന്നനവേ ഉൽഭവിച്ച പൊതുപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതും സത്വരശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതുമായ ഒരു പ്രശ്നത്തിന്മേൽ സഭയുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുക എന്നതാണ് 'നിർത്തിവെയ്ക്കൽ-ഉപക്ഷേപം' (Adjournment motion) കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പാർലമെൻറിനു മന്ത്രിസഭയുടെ മേലുള്ള വിശ്വാസം വെളിപ്പെടുത്തണമെന്ന ആവശ്യത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ് അവിശ്വാസപ്രമേയത്തിൽ (Non-Confidence motion) അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ലോക്സഭയുടെ അംഗങ്ങളിൽ അൻപതു പേരുടെ പിൻതുണ ലഭിച്ചാൽ മാത്രമേ അവിശ്വാസപ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു അനുവാദം ലഭിക്കുകയുള്ളു. മന്ത്രിസഭയെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിനു അവസരമുണ്ടെന്നു പ്രതിപക്ഷകക്ഷികൾക്കു ബോധ്യമുണ്ടായിരിക്കുമ്പോഴോ, അഥവാ, മന്ത്രിസഭയുടെ പരാജയങ്ങളുടെമേൽ പൊതുജനദൃഷ്ടി പതിപ്പിക്കുകയും, അങ്ങിനെ മന്ത്രിസഭയെ തരംതാഴ്ത്തിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ ആയുധമെന്ന നിലയ്ക്കോ മാത്രമേ ഇത്തരം ഉപക്ഷേപങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പതിവുള്ളൂ.

പാർലമെൻറിന്റെ രണ്ടു സഭകൾക്കും നിയമനിർമാണത്തിൽ അവയെ സഹായിക്കുന്നതിനായി അവയുടേതായ പ്രത്യേക കമ്മിറ്റികളുണ്ട്. ലോക്സഭയ്ക്കു മാത്രമായുള്ള പന്ത്രണ്ടിലേറെ കമ്മിറ്റികളിൽ സിലക്ട്കമ്മിറ്റി, എസ്റ്റിമേറ്റ്സ് കമ്മിറ്റി, പബ്ലിക് അക്കൗണ്ട്സ് കമ്മിറ്റി, പ്രിവിലേജ് കമ്മിറ്റി എന്നിവ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഇന്നു പാർലമെൻറു നിർവഹിക്കുന്ന ജോലിയിൽ പകുതിയിലേറെ ചെയ്തുതീർക്കുന്നതു ഈ കമ്മിറ്റികൾ മുഖേനയാണ്. നിയമനിർമാണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവിഹിതമായി ഇടപെടാൻ ഗ്രൂപ്പുകൾക്ക് ഇടനൽകുന്നതാണ് ഈ കമ്മിറ്റി സമ്പ്രദായം എന്ന വിമർശനം നിലവിലുണ്ട്. എന്നാൽ, കൂടുതൽ വിദഗ്ധാഭിപ്രായവും കാര്യക്ഷമതയും വന്നുചേരുന്നതുനിമിത്തം നിയമനിർമാണങ്ങളുടെ പൊതുമേന്മ വർധിപ്പിക്കുന്നതിനു ഈ കമ്മിറ്റികൾ സഹായകമാവുന്നു എന്നതു സത്യമാണ്.

7

State Government.

സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറ്

വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളടങ്ങുന്ന ഒരു ഫെഡറേഷനാണ് ഇന്ത്യ. 27 സംസ്ഥാനങ്ങളും 9 കേന്ദ്രഭരണപ്രദേശങ്ങളും ഇന്ത്യ എന്ന രാഷ്ട്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകം ഗവണ്മെൻറുകളുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്ക് പ്രത്യേകം ഭരണഘടനയില്ല എന്നതാണ് മറ്റു ഫെഡറേഷനുകളിൽ നിന്നും ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. സംസ്ഥാനത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക പൗരത്വവും ഇല്ല. ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരനും, അവൻ കേരളീയനായാലും കാശ്മീരിയായാലും, ഇന്ത്യൻപൗരനാണ്. എന്നാൽ ഫെഡറേഷനിൽ പൊതുവായിക്കാണുന്ന അധികാരവിഭജനം ഇവിടെയും വ്യവസ്ഥചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഭരണാധികാരം കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകൾക്കുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിൻെറ ഘടനയുടെ അതേ ക്രമത്തിലാണ് സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിൽ പ്രസിഡൻറും, പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭയും, പാർലമെൻറും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഗവർണറും, മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭയും, നിയമസഭയും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിൻെറ ഘടകങ്ങളാണ്.

ഗവർണർ Governor. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭരണത്തലവൻ ഗവർണർക്കാണ്. ഭരണഘടനയുടെ ചാണ്ടിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്

കേന്ദ്രഎക്സിക്യൂട്ടീവിനെപ്പോലെ തന്നെ പാർലമെൻറിനു സംവിധാനത്തിലുള്ളതാണ് സംസ്ഥാനഎക്സിക്യൂട്ടീവും. കാര്യനിർവഹണാധികാരം സ്വായത്തമായിരിക്കുകയും മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം പ്രവർത്തനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഗവർണറാണ് സംസ്ഥാനത്തിൻെറ ഭരണത്തലവൻ. ഇംഗ്ലണ്ടിലേതുപോലെയുള്ള ക്യാബിനറ്റ്ഭരണക്രമമാണ് നാമും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവിൻെറ സ്ഥാനത്ത് നമ്മുടെ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഗവർണർമാർ ഔപചാരികഭരണത്തലവന്മാരായിരിക്കുന്നു. ഗവർണറുടെ അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും

ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവിനേറതിനു് സമാനമാണു്. പ്രസിഡൻറിനാൽ നിയമിത രാകുന്ന ഗവർണർമാരുടെ ഉദ്യോഗകാലാവധി അഞ്ചു വർഷമാണു്.

ഭരണഘടനയുടെ 155-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു് ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡൻറു് ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിനും ഓരോ ഗവർണറെ നിയമിക്കുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥ, ഒരാളെത്തന്നെ രണ്ടോ അതിലധികമോ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഗവർണറായി നിയോഗിക്കുന്നതിനു തടസ്സമാകുന്നില്ല. ഗവർണർ, പ്രസിഡൻറിനു ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തോളം കാലം അധികാരത്തിൽ തുടരുന്നു. ഗവർണക്കു് സ്വമേധയാ പിരിഞ്ഞുപോകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ തൻറെ രേഖാമൂലമായ രാജി പ്രസിഡൻറിനു് സമർപ്പിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണു്. കാലാവധി അവസാനിക്കുന്നതിനുമുൻപു് തന്നെ ഒരാളെ ഗവർണർപദവിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചുവിടുന്നതിനു് പ്രസിഡൻറിനു കഴിയും. ഗവർണറെ അഞ്ചു വർഷത്തേയ്ക്കാണു് നിയമിക്കുന്നതെങ്കിലും തൻറെ അനന്തരഗാമി ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗത്തിൽ തുടരേണ്ടതാണു്.

രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നും വിരമിച്ചവർ, ഗവണ്മെൻറുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സർവീസിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോയ ജഡ്ജിമാർ, പൊതുപ്രവർത്തകർ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യക്തികളെയാണു് സംസ്ഥാനഗവർണർമാരായി നിയമിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പൊതുപ്രവർത്തനങ്ങളുമായി, ഉറ്റബന്ധമുണ്ടായിരുന്നവരാണു് നമ്മുടെ ഗവർണർമാരിൽ അധികവും. ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിൻറെ മുൻകാലപ്രവർത്തകരായ പല വ്യക്തികളും ഗവർണർമാരായി നിയമിതരായിട്ടുണ്ടു്.

ഗവർണറായി നിയമിക്കപ്പെടുന്നയാൾ 35 വയസ്സു് പൂർത്തിയായ ഒരു ഇന്ത്യൻ പൗരനായിരിക്കേണ്ടതാണു്. അദ്ദേഹം പാർലമെൻറിൻറെ ഏതെങ്കിലും മണ്ഡലത്തിലോ, അഥവാ, ഏതെങ്കിലും സംസ്ഥാനനിയമസഭയിലോ അംഗമായിരിക്കുവാൻ പാടില്ല. നിയമസഭയിലെ ഒരംഗം ഗവർണറായി നിയമിതനായാൽ അദ്ദേഹം അന്നേ ദിവസം മുതൽ പ്രസ്തുത നിയമസഭയിലെ അംഗമല്ലാതായിത്തീരുന്നു.

ഗവർണക്കു് ഔദ്യോഗികവസതിയും പാർലമെൻറു് നിയമംമൂലം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന ശമ്പളവും അലവൻസുകളും മറ്റവകാശങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്. ഒരാൾ ഒന്നിലധികം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻറെ ശമ്പളം പ്രസിഡൻറു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന അനുപാതത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ട സംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും നൽകുന്നു. ഗവർണർ അധികാരമേറ്റെടുക്കുന്നതിനു മുൻപായി സംസ്ഥാനഹൈക്കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റീസിൻറെ മുൻപാകെ സത്യപ്രതിജ്ഞ നടത്തിയിരിക്കേണ്ടതാണു്.

അധികാരങ്ങൾ

ഭരണഘടനയുടെ നാലാം ഭാഗത്തിന്റെ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സംസ്ഥാനഭരണത്തലവൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഗവർണക്ക് പ്രയോഗിക്കാവുന്ന അധികാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

സംസ്ഥാനത്തിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരപരിധിയിൽപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾക്കെതിരായ ഏതൊരു ലംഘനത്തിന്റെ പേരിലും ക്രിമിനൽ ശിക്ഷയ്ക്ക വിധിക്കപ്പെട്ട ഏതൊരു വ്യക്തിയുടെ ശിക്ഷയും, ഇളവുചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിനോ, താല്ക്കാലികമായി നിറുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനോ, സാവകാശം നൽകുന്നതിനോ, മാപ്പ നൽകുന്നതിനോ ഗവർണക്ക അധികാരമുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ ഏതൊരു വിധിയെയും മാറ്റി വെയ്ക്കുന്നതിനോ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനോ പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഗവർണക്ക് കഴിയും.

സംസ്ഥാനത്തിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവധികാരം അതിന്റെ നിയമനിർമാണപര്യാപ്തതയ്ക്ക സമവിസ്തൃത (Coextensive) മാണ് എന്ന സിദ്ധാന്തമാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വം. മറ്റു രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഏതൊക്കെ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് നിയമനിർമാണസഭയ്ക്ക് നിയമനിർമാണം നടത്തുവാൻ കഴിയുമോ ആ കാര്യങ്ങളിലൊക്കെയും എക്സിക്യൂട്ടീവിന്റെ അധികാരവും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ 154-ാം വകുപ്പിൽ പറയുന്നത് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരം ഗവർണറിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നുവെന്നാണ്. ഈ അധികാരം അദ്ദേഹം നേരിട്ടോ അഥവാ തന്റെ കീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മുഖേനയോ വിനിയോഗിക്കുന്നു. ഗവർണറെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കാനും ഉപദേശിക്കാനുമായി മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു മന്ത്രിസഭ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഗവർണറുടെ വിവേചനാധികാരപരിധിയിൽപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിക്കുവാൻ മന്ത്രിസഭക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. മുഖ്യമന്ത്രിയേയും മറ്റു മന്ത്രിമാരേയും നിയമിക്കുന്നതും ഗവർണർ തന്നെയാണ്.

സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റിന്റെ എല്ലാ നിർവഹണ ഉത്തരവുകളുടെയും ഔദ്യോഗികപ്രകാശനം ഗവർണരുടെ പേരിലാണ്. ഇങ്ങനെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഉത്തരവുകളും ഗവർണർ തന്നെ നേരിട്ട് നിർമിക്കയും പ്രയോഗിക്കയും ചെയ്തതല്ല എന്ന പേരിൽ ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടാത്തതുമാണ്.

സംസ്ഥാനഭരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളും നിയമനിർമാണനിർദ്ദേശങ്ങളും മറ്റു വിവരങ്ങളും സംസ്ഥാനമുഖ്യമന്ത്രിയിൽ

നിന്നും അറിയുവാൻ ഗവർണക്ക് അർഹതയുണ്ട്. ഗവർണർ നിർദ്ദേശിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു മന്ത്രിയുടെ സ്വന്തം തീരുമാനങ്ങളും മന്ത്രിസഭയുടെ മുഴുവൻ തീരുമാനത്തിനും വിധേയമാക്കേണ്ടതും മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ചുമതലയാണ്.

ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജി ആയിരിക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമായ യോഗ്യതകളുള്ള ഒരാളെ ഗവർണർ, സംസ്ഥാനത്തിന്റെ 'അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറൽ' ആയി നിയമിക്കുന്നു. നിയമപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഗവണ്മെന്റിനെ ഉപദേശിക്കുക, ഗവണ്മെന്റിനു വേണ്ടി കേസുകൾ വാദിക്കുക തുടങ്ങിയവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ.

നിയമനിർമ്മാണാധികാരം

പാർലമെന്ററി ഭരണക്രമത്തിൽ, സംസ്ഥാനനിയമസഭ പ്രവർത്തനരഹിതമായിത്തീരുന്ന അവസ്ഥയുണ്ടാകുന്നു. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗവർണക്കു പ്രയോഗിക്കാവുന്ന നിർവഹണാധികാരം നിലവിലുള്ള പരിതസ്ഥിതികളെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനു പര്യാപ്തമായെന്നുവരില്ല. അതിനാൽ ഇത്തരം കാലഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനായി ഭരണഘടന, ഗവർണക്കു് ചില നിയമനിർമാണാധികാരങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. നിയമനിർമാണസഭ സെഷനിൽ അല്ലാത്ത അവസരങ്ങളിൽ, ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തെസംബന്ധിച്ചും അടിയന്തിരനടപടി ആവശ്യമാണെന്നു ഗവർണക്കു് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ അതിനാവശ്യമായ ഓർഡിനൻസുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അധികാരപ്പെട്ടവനാണ്. സംസ്ഥാനനിയമസഭ പാസ്സാക്കുന്ന ബില്ലുകൾക്കു പ്രസിഡന്റിന്റെ അനുമതി ആവശ്യമാണെന്നു ഭരണഘടന നിഷ്കർഷിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് ഗവർണർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഓർഡിനൻസുകൾക്കു് പ്രസിഡന്റിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുമതി ആവശ്യമാണ്.

സംസ്ഥാനഗവർണർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഏതൊരു ഓർഡിനൻസിനും നിയമസഭ പാസ്സാക്കുന്ന നിയമത്തിന്റെ പ്രാബല്യവും ഫലവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ ഓർഡിനൻസുകൾ സംസ്ഥാനനിയമസഭയുടെ പുനഃസമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചു്, അവയുടെ അംഗീകാരം നേടേണ്ടതാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം, നിയമസഭ സമ്മേളിച്ചു് ആറു് ആഴ്ച കഴിയുന്നതോടെ, ഓർഡിനൻസു് അസാധുവായിത്തീരും. ആറാഴ്ചയ്ക്കു മുൻപുതന്നെ, യുക്തമാണെന്നു് തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ ഇതിനെ നിരാകരിക്കുന്നതിനും നിയമസഭയ്ക്കധികാരമുണ്ട്. ഗവർണക്കു് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ഈ ഓർഡിനൻസു് പിൻവലിക്കാം.

ഓർഡിനൻസു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു ഗവർണക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങൾ ജനാധിപത്യപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ അപ്പാടേയുള്ള നിഷേധമാണെന്ന ശക്തമായ വിമർശനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഭരണഘടനയുടെ 174-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു്, കാലാകാലങ്ങളിൽ, തനിക്കു യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന സ്ഥലത്തു്, സംസ്ഥാനനിയമസഭയുടെ സമ്മേ

ളനം വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന് ഗവർണക്ക് അധികാരമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു സമ്മേളനത്തിന്റെ അവസാനയോഗം കഴിഞ്ഞു ആറു മാസത്തിനു മുൻപായി അടുത്ത സമ്മേളനം വിളിച്ചു കൂട്ടിയിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഗവർണക്ക് സംസ്ഥാന അസംബ്ലിയെയോ അഥവാ ഇരുസഭകളേയുമോ (ദ്വിമണ്ഡലനിയമസഭ നിലവിലുള്ളിടത്തു) അഭിസംബോധന ചെയ്യാം. ഗവർണർ, സംസ്ഥാനഅസംബ്ലിക്കോ, അഥവാ, ഇരുസഭകൾക്കുമോ, പ്രസ്തുത സഭയിൽ തീരുമാനിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന ഒരു ബില്ലിനെക്കുറിച്ച് സന്ദേശമയയ്ക്കുമ്പോഴും സന്ദേശത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാര്യം വേണ്ടത്ര ധൃതിയോടെ പരിഗണിക്കുന്നതിനു നിയമസഭ ബാദ്ധ്യസ്ഥമായിരിക്കുന്നു.

ഒരു പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിനുശേഷം വിളിച്ചുകൂട്ടുന്ന നിയമസഭാസമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രഥമയോഗത്തിലും, ഓരോ വർഷത്തിലെയും പ്രഥമസമ്മേളനത്തിന്റെ ആരംഭദിവസവും ഗവർണർ അസംബ്ലിയെയോ അഥവാ ഇരുസഭകളുടെയും സംയുക്തസമ്മേളനത്തേയോ അഭിസംബോധനചെയ്യുന്നു. സമ്മേളനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെയും ഗവണ്മെന്റിന്റെ പൊതുനയത്തെയും പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കും ഗവർണരുടെ പ്രസംഗം.

സംസ്ഥാനനിയമസഭ പാസ്സാക്കുന്ന ബില്ലുകളും ഗവർണക്കു സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ ബില്ലുകൾക്ക് അനുമതി നൽകുകയോ, നിഷേധിക്കുകയോ അവയെ പ്രസിഡൻറിന്റെ പരിഗണനയ്ക്കായി നീക്കിവെയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. നിയമസഭയുടെ പുനഃപരിശോധനയ്ക്കായി ഇവ തിരിച്ചയയ്ക്കുകയോ, അഥവാ ഭേദഗതികളും നിർദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനധികാരമുണ്ട്. പുനഃപരിഗണനയ്ക്കുശേഷം ഭേദഗതിയോടുകൂടിയോ അല്ലാതെയോ പ്രസ്തുത ബിൽ വീണ്ടും പാസ്സാക്കപ്പെട്ടാൽ അതിനു അനുമതി നൽകാൻ ഗവർണർ നിർബന്ധിതനാണ്.

ഗവർണരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, സംസ്ഥാനനിയമസഭ പാസാക്കുന്ന ഒരു ബിൽ, ഹൈക്കോടതിയുടെ അധികാരങ്ങളെ കുറയ്ക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണെങ്കിൽ പ്രസ്തുത ബില്ലിനു അനുമതി നൽകാതെ അദ്ദേഹം അതിനെ പ്രസിഡൻറിന്റെ പരിഗണനയ്ക്കായി നീക്കിവെയ്ക്കുന്നു. പ്രസിഡൻറ്, അതിനു അനുമതി നൽകുകയോ, ഒരു സന്ദേശത്തോടുകൂടെ സംസ്ഥാനനിയമസഭയുടെ പുനഃപരിഗണനയ്ക്കായി സമർപ്പിക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. സംസ്ഥാനനിയമസഭ, ആറു മാസത്തിനകം, ഈ നിർദ്ദേശം പരിഗണനയ്ക്കെടുക്കേണ്ടതാണ്.

സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളിൽ ഗവർണക്കും പ്രസിഡൻറിനും സമാനാധികാരങ്ങളാണുള്ളത്. ഭരണഘടനയുടെ 202-ാം വകുപ്പനുസരിച്ച് ഓരോ

സാമ്പത്തികവർഷത്തിലും അന്നാണ്ടത്തെ അടങ്കൽ വരുമാനവും ചെലവും അടങ്ങുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന (ബജറ്റ്) അസംബ്ലിയുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഇരു സഭകളുടെയുമോ മുൻപിൽ സമർപ്പിക്കുവാൻ ഗവർണർ നടപടികളും സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. ഗവർണറുടെ ശുപാർശ കൂടാതെ ഒരു ധനാഭ്യർഥനയും പാടില്ല. ഏതു തർത്തിലുള്ള ഉപധനാഭ്യർഥനയും നടത്തുന്നതിനു് ഗവർണ്ക്കു് അധികാരമുണ്ടു്.

ഗവർണർ, ദേശീയ സർവകലാശാലയൊഴികെ, സംസ്ഥാനത്തെ സർവകലാശാലകളുടെയെല്ലാം ഔപചാരിക ചാൻസലറായിരിക്കും.

ഗവർണർ സംസ്ഥാന മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കും എന്നു് വിഭാവന ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. യഥാർഥത്തിൽ വ്യവസ്ഥാപിത ഭരണത്തലവൻ എന്ന നിലയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തിനു് സ്വതന്ത്ര വിധിയെഴുത്തിനുള്ള സാധ്യത തുലോം വിരളമാണു്.

ഗവർണറുടെ പദവി

ഗവർണറുടെ ശരിയായ പദവിയെക്കുറിച്ചു് വളരെയേറെ വിവാദങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. 1950-ൽ കൽക്കട്ടാ ഹൈക്കോടതി പ്രഖ്യാപിച്ച ഒരു വിധിന്യായത്തിൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയ്ക്കു കീഴിൽ ഗവർണക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിമാരുടെ ഉപദേശത്തിനനുസരണമായിട്ടല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല എന്നു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എച്ചു്. പി. മോഡി, ശ്രീപ്രകാശ, പട്ടാഭിസീതാരാമയ്യ തുടങ്ങിയ മുൻ ഗവർണർമാർ, ഗവർണറുടെ പദവിയെ ദുർബലമായിട്ടാണു് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മറ്റൊരു മുൻ ഗവർണറായ ശ്രീ. വി. പി. മേനോൻ പറയുന്നതു്, "ഒരു ഗവർണറുടെ പദവി വെറും നാമമാത്രമേധാവിയുടേതായി ലഘൂകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്ത ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ ഏതൊരു ഭരണത്തിലും വളരെ അപകടകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്" എന്നാണു്. എന്നാൽ ശ്രീ. വി. വി ഗിരി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ഗവർണർ ഒരു "രാഷ്ട്രീയരഹിതപങ്കാളി" ആയിരിക്കണമെന്ന നിർബന്ധമില്ല എന്നാണു്.

ദിവംഗതനായ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്രുവിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഗവർണർ വിവിധ ഗ്രൂപ്പുകളെയും കക്ഷികളെയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഒരു ഘടകമാണു്. സംഘർഷത്തിനു് അയവു വരുത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെയേറെ കഴിയും. ഗവർണക്കു് ഒരിക്കലും ഒരു ഗവണ്മെന്റിന്റെ തീരുമാനത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി അതിലംഘിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ഭരണഘടനാലംഘനം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു താൻ കരുതുന്ന, മർമപ്രധാനമായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം പ്രസിഡന്റുമായി ആലോചിക്കുന്നു.

ഗവർണർ, ഒരു രീതിയിൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭരണത്തലവനാണെങ്കിലും മറ്റൊരു രീതിയിൽ, അദ്ദേഹം, കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെ പൊതുനയങ്ങളെ വിശാലമായ ഫെഡറൽ വീക്ഷണത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കുന്ന നിയുക്ത ഏജന്റാണ്.

കേന്ദ്രനയങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഏജന്റ്, അഥവാ, ഏജൻസിയാണ് ഗവർണർ, എന്ന് ഭരണഘടനാനിർമാണസമിതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനയുടെ 163-ാം വകുപ്പിലെ ഒന്നാം ഖണ്ഡം ഈ വാദത്തെ ശരിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതനുസരിച്ച ഗവർണർ സ്വന്തം വിവേചനം അനുസരിച്ച പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ സംസ്ഥാനമന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശം ആരായുവാൻ ബാധ്യസ്ഥനല്ല.

കേരളം, പശ്ചിമബംഗാൾ, ഒറീസ, തുടങ്ങിയ ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഗവർണർ ഇത്തരം വിവേചനാധികാരം പ്രയോഗിച്ച സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വന്തം വിവേചനമനുസരിച്ച് ഗവർണർ പ്രയോഗിക്കുന്നുവെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന അധികാരങ്ങളുടെ ഉറവിടം ഗവർണറല്ല, പ്രത്യുത ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റിലൂടെ കേന്ദ്ര എക്സിക്യൂട്ടീവാണ് എന്ന വാസ്തവം ഭരണഘടനയുടെ വിശദമായ ഒരു പരിചിന്തനത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകും. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ, ഗവർണറുടേതെന്ന് വിവക്ഷിക്കപ്പെടുകയും, ഗവർണറുടെ പേരിൽ വിനിയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു അധികാരവും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഗവർണറുടെതല്ലെന്നും അദ്ദേഹം വെറുമൊരു നാമമാത്ര മേധാവിയാണെന്നും മനസ്സിലാകും.

ഒരു ഗവർണക്ക് വിനിയോഗിക്കാവുന്ന അധികാരങ്ങളുടെ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ചെലുത്താവുന്ന സ്വാധീനവും, അവകാശപ്പെടാവുന്ന ആദരണീയതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ കൂടി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ഗവർണറുടെ അനൗദ്യോഗികചുമതലകളിൽ സാമൂഹ്യസാംസ്കാരികപരിപാടികളും ഉൾപ്പെടുന്നു. സഹൃദയനായ ഒരു വ്യക്തിക്ക് ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ സമാദരണീയമായ ഒരു സ്ഥാനം നേടിയെടുക്കുവാൻ ഈ ചുമതലകൾ അവസരം നൽകുന്നു.

മന്ത്രിസഭ

ഗവർണർ, സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥാപിതഭരണത്തലവനാണെന്നു നാം കണ്ടു. ബ്രിട്ടീഷ് ക്യാബിനറ്റിന്റെ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു മന്ത്രിസഭയാണ് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ എക്സിക്യൂട്ടീവ്. സിദ്ധാന്തപരമായി, മന്ത്രിസഭ ഗവർണറെ സഹായിക്കുന്നതിനും ഉപദേശിക്കുന്നതിനുമായിട്ടാണ് നിലകൊള്ളുന്നതു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടനാതത്വത്തിന്റെ വെ

ളിച്ചത്തിൽ, പ്രായോഗികമായി, ഗവർണർക്ക് മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ധാർമ്മികമായ ബാധ്യതയുണ്ട്. എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഗവർണർക്ക് ക്യാബിനറ്റിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ഭരിക്കുന്നതിനു ക്യാബിനറ്റിനുള്ള അവകാശം നിയമനിർമാണസഭയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടും, ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ എക്സിക്യൂട്ടീവിനു നിയമസഭയോടു നേരിട്ടും തുടർച്ചയായും ഉള്ള ഉത്തരവാദിത്വം സുനിശ്ചിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിനും മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു മന്ത്രിസഭ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഗവർണർ മുഖ്യമന്ത്രിയെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം മറ്റു മന്ത്രിമാരെയും നിയമിക്കുന്നു. ഒരു സംസ്ഥാനത്തെ മന്ത്രിമാരുടെ എണ്ണം എത്രയായിരിക്കണമെന്നതിനു ഒരു നിബന്ധനയുമില്ല. ഓരോ മന്ത്രിയും ഔദ്യോഗികസ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനു മുൻപായി ഗവർണരുടെ മുൻപിൽ സത്യപ്രതിജ്ഞ അനുഷ്ഠിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

സംസ്ഥാനനിയമസഭയിലെ ഭൂരിപക്ഷകക്ഷിയുടെ നേതാവിനെയാണ് ഗവർണർ മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കുവാൻ ക്ഷണിക്കുന്നതു്. നിയമസഭയിൽ ഒന്നിലധികം രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുണ്ടായിരിക്കുകയും ഒരു കക്ഷിക്കും ഒറ്റയ്ക്കു് വ്യക്തമായ ഭൂരിപക്ഷം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഗവർണർക്ക് തന്റെ വിവേചനാധികാരമുപയോഗിച്ചു്, മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കുവാനും നിയമസഭയുടെ വിശ്വാസം നേടുവാനും സന്നദ്ധനെന്നു ബോധ്യമുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയുടെ നേതാവിനെ മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കുവാൻ ക്ഷണിക്കാവുന്നതാണ്.

വിവിധ മന്ത്രിമാക്കായി വകുപ്പുവിഭജനം നടത്തുന്നതിൽ ഗവർണർക്ക് ഇടപെടാൻ കഴിയുകയില്ല. തന്റെ ടീമിന്റെ അനുരഞ്ജനാത്മകമായ പ്രവർത്തനം എങ്ങിനെയാണ് മുൻപോട്ടുകൊണ്ടുപോകേണ്ടതെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതു മുഖ്യമന്ത്രിയാണ്. മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭ, സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റിന്റെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പൊതുജനങ്ങളുടെ മുൻപിൽ ഉത്തരം പറയാൻ ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പാർലമെന്ററിസ്ഥാപനങ്ങൾ സുഗമമായി പ്രവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ ഗവർണർ ദൈനംദിനഭരണത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കേണ്ടതാണ്.

അടിയന്തിരപരിതഃസ്ഥിതികളിൽ മാത്രമേ മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശം നിരാകരിക്കുവാൻ ഗവർണർക്ക് കഴിയൂ. അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രത്യേകാവസരങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന വിവേചനാധികാരങ്ങൾ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള ഉത്തമതാല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു മാത്രമാണ് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ 1959-ൽ കേരളാഗവർണറും 1967-ൽ പശ്ചിമബംഗാൾ ഗവർണറും സ്വീകരിച്ച നിയമസഭ പിരിച്ചുവിടൽ നടപടിയും

പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിയമസഭ പിരിച്ചുവിടുന്നതിനു മുൻപും പിൻപും ഗവർണർ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള നടപടികളും ഇന്ത്യൻ ജനതയിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിന്റെ നിശിതമായ വിമർശനത്തിനു വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. ഗവർണർ, ചില പ്രത്യേക സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകസന്ദർഭങ്ങളിൽ, ബന്ധപ്പെട്ട സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിനെതിരായി കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെ മാത്രമല്ല, കേന്ദ്രത്തിലധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയുടെയും സമ്മർദത്തിനു വിധേയമായോ അവയുടെ ഏജന്റായോ പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന ആരോപണങ്ങളും ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്.

മാപ്പപേക്ഷകൾ, അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറലിന്റെ നിയമനം, സർവകലാശാലാ വൈസ് ചാൻസലർമാരുടെ നിയമനം, പ്രസിഡന്റിനു സമർപ്പിക്കുന്ന രഹസ്യറിപ്പോർട്ട് തുടങ്ങിയ വിവിധകാര്യങ്ങളിൽ ഗവർണറും സംസ്ഥാനമുഖ്യമന്ത്രിയുമായി അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടായിട്ടുള്ള അവസരങ്ങളുണ്ട്. ഭരണഘടനാപരമായി തനിക്കുള്ള യഥാർഥ പദവിയെയും വ്യവസ്ഥാപിതഭരണത്തലവൻ എന്ന നിലയിൽ തനിക്കുള്ള അധികാരങ്ങളുടെ പരിമിതികളെയും പറ്റി ശരിക്കും ബോധമുള്ള ഒരു ഗവർണക്ക് വിവാദവിഷയങ്ങളായി തീരുവാനിടയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും അകന്നു നിൽക്കുന്നതിനും ഭരണഘടനാപ്രതിസന്ധി ഒഴിവാക്കുന്നതിനും സാധിക്കും.

മന്ത്രിസഭയും നിയമനിർമാണസഭയും

നിയമസഭാംഗങ്ങളിൽ നിന്നും മന്ത്രിമാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നും മന്ത്രിമാർ നിയമസഭയോടു കൂട്ടുത്തരവാദിത്വമുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നും ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നു. 164-ാം വകുപ്പിന്റെ പ്രായോഗികവിനിമയത്തിൽ, സംസ്ഥാനനിയമസഭയിൽ ഒരു മന്ത്രി പരാജയപ്പെട്ടാൽ മന്ത്രിസഭ ഒന്നടങ്കം രാജിവെയ്ക്കേണ്ടിവരും. നിയമസഭാംഗങ്ങൾക്ക് ചോദ്യങ്ങളും ഉപചോദ്യങ്ങളും വഴിയായി ഗവണ്മെന്റിന്റെ കോട്ടങ്ങളേയും നേട്ടങ്ങളേയും തുറന്നുകാട്ടുന്നതിലൂടെ മന്ത്രിസഭയെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിയും. നിർത്തിവെയ്ക്കൽ പ്രമേയങ്ങളിലൂടെ മന്ത്രിസഭയെ അപലപിക്കുകയും ചെയ്യാം. മന്ത്രിസഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിദ്വേഷത്തിന്റെ സൂചനയായി ബജറ്റുവെട്ടിച്ചുരുക്കുന്നതിനും നിയമസഭയ്ക്കു കഴിയും. ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ, മന്ത്രിസഭ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ബില്ലിനെ, നിയമസഭ നിരാകരിക്കുന്നു. മന്ത്രിസഭയ്ക്കു ഭൂരിപക്ഷപിന്തുണയില്ല എന്നതിന്റെ തെളിവാണിതു്.

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ പദവി

സംസ്ഥാനമുഖ്യമന്ത്രിയുടെ പദവി ഇന്ത്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടേതിനു് തുല്യമാണു്. ഭരണകക്ഷിയുടെ നേതാവാണു് മുഖ്യമന്ത്രി. നിയമസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയുടെ നേതാവിനെയോ നിയമസഭാംഗങ്ങളുടെ

ഭൂരിപക്ഷപിന്തുണയുള്ള വ്യക്തിയേയോ ആണ് മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കാൻ ഗവർണർ ക്ഷണിക്കുന്നത്. ഗവർണർ മുഖ്യമന്ത്രിയെയും മുഖ്യമന്ത്രി സഹമന്ത്രിമാരെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു് ഒരു തരത്തിൽ ശരിയാണ്. മുഖ്യമന്ത്രി അധികാരത്തിൽ തുടരുന്നിടത്തോളംകാലം സാധാരണഗതിയിൽ മന്ത്രിമാരും അധികാരത്തിൽ തുടരും. മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ രാജി മന്ത്രിസഭയുടെ രാജിയായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. മുഖ്യമന്ത്രി ക്യാബിനറ്റ് സമ്മേളനത്തിൽ അധ്യക്ഷതവഹിക്കുന്നു. മുഖ്യമന്ത്രിക്കു് ഇഷ്ടമില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളും മന്ത്രിസഭയിൽ ചർച്ചചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ, മന്ത്രിമാരുടെ സഹകരണത്തിലാണ് മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ശക്തി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ അദ്ദേഹം സഹമന്ത്രിമാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു വിലകല്പിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്.

മുഖ്യമന്ത്രിക്കു് നിയമസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ഏതൊരു കാര്യത്തിനും സഭയുടെ അംഗീകാരം നേടിയെടുക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. അദ്ദേഹം സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിന്റെ പൊതുനയപരിപാടികൾക്കു രൂപം നൽകുകയും, അവ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനു് നിയമനിർമാണനടപടികൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഓരോ വകുപ്പിൻറെയും പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചു് അതതുവകുപ്പുകളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന മന്ത്രിമാരോടു് ചോദ്യം ഉന്നയിക്കപ്പെടാമെങ്കിലും ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം ഏതു മന്ത്രിയുടെയും സഹായത്തിനെത്തുന്നതിനു് മുഖ്യമന്ത്രിക്കു് അവകാശമുണ്ടു്. മന്ത്രിസഭ മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ടീം ആണു്. മന്ത്രിമാർ തമ്മിൽ വിവാദമുണ്ടായാൽ അവ, തീരുമാനത്തിന്നായി മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ മുൻപിലെത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻറെ തീരുമാനം അന്തിമവും ഇരുകൂട്ടർക്കും ബാധകവും ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അതു് അനുസരിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത മന്ത്രിക്കു് മന്ത്രിസഭയിൽ നിന്നും പുറത്തുപോകേണ്ടിവരും.

സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിൻറെ പ്രധാന വക്താവു് മുഖ്യമന്ത്രിയാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻറെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളും വാഗ്ദത്തങ്ങളും ആധികാരികമായിരിക്കും.

മുഖ്യമന്ത്രിക്കു് വളരെയേറെ രക്ഷാധികാരിത്വമുണ്ടു്. വിവിധ തസ്തികകളിൽ നിയമനം നടത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. എന്നാൽ സംസ്ഥാന പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മിഷൻറെ പ്രവർത്തനമേഖല വികാസംപ്രാപിച്ചുവരുന്നതോടെ ഈ രംഗത്തെ മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ സ്വാധീനം കുറഞ്ഞുവരികയാണു്. എങ്കിലും, സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിൻറെ അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറൽ, പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മിഷൻ ചെയർമാൻ, പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മിഷൻ അംഗങ്ങൾ തുടങ്ങി വിവിധ സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള നിയമനങ്ങളിൽ മുഖ്യമന്ത്രിക്കാണു് ഇന്നും പ്രധാനപങ്കു്.

ഗവർണറും, മന്ത്രിമാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഇണക്കണ്ണിയാണ് മുഖ്യമന്ത്രി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിനു വിപരീതമായി ഒരു മന്ത്രിയും ഗവർണറെ സന്ദർശിക്കുവാൻ പാടില്ല. മന്ത്രിസഭയുടെ എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളും, സംസ്ഥാനഭരണത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗവർണർ ആരായുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കുന്നതും മുഖ്യമന്ത്രിയാണ്.

പ്രായോഗികമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും സംസ്ഥാനത്തിന്റെ യഥാർഥ എക്സിക്യൂട്ടീവ് മുഖ്യമന്ത്രിയാണ്. അദ്ദേഹം സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭരണച്ചുമതല വഹിക്കുന്നു.

സംസ്ഥാനനിയമനിർമാണസഭ

ഭരണഘടനയുടെ 168-ാം വകുപ്പനുസരിച്ച് സംസ്ഥാനഗവർണറും നിയമനിർമാണസഭയും അടങ്ങുന്നതാണ് സംസ്ഥാനനിയമസഭ. ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ജനപ്രതിനിധിസഭയായ 'ലെജിസ്ലേറ്റീവ് അസംബ്ലി'യെ കൂടാതെ ഉപരിസഭയായ 'ലെജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിലും' കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കും. ദ്വിമണ്ഡലനിയമനിർമാണസഭകളുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഉപരിസഭ നിറുത്തലാക്കുന്നതിനോ, ഏകമണ്ഡലനിയമനിർമാണസഭകളുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം ഉപരിസഭ കൂടി ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനോ നിയമം മൂലം നിബന്ധനചെയ്യുവാൻ ഭരണഘടന, ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റിനധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന് ബന്ധപ്പെട്ട സംസ്ഥാനഅസംബ്ലി, അതിലെ അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസാക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം മുഖാന്തിരം പാർലമെന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കണം. ഈ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷം പ്രസ്തുത അസംബ്ലിയുടെ ആകെ അംഗങ്ങളുടെ പൂർണഭൂരിപക്ഷത്തിൽ കുറവായിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് നിഷ്കർഷയുണ്ട്.

അസംബ്ലിയുടെ ഘടന

സംസ്ഥാനഅസംബ്ലിയുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ച് ഭരണഘടനയുടെ 170-ാം വകുപ്പിൽ വിശദമായ പ്രസ്താവം ഉണ്ട്. സംസ്ഥാനത്തിലെ പ്രാദേശികനിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നും രഹസ്യബാലറ്റു മുഖേന, ജനങ്ങളാൽ നേരിട്ടു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു അസംബ്ലി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആംഗ്ലോഇന്ത്യൻ സമുദായത്തിൽ നിന്നും നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളെ അസംബ്ലിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. സംസ്ഥാന അസംബ്ലിയുടെ ആകെ അംഗസംഖ്യ 500-ൽ കവിയാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ അംഗസംഖ്യ 60-ൽ അധികമായിരിക്കണമെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ട്.

തിരഞ്ഞെടുപ്പിനായി സംസ്ഥാനത്തെ പ്രാദേശികനിയോജകമണ്ഡലങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിലെയും ജനസംഖ്യ ഏറക്കുറെ തുല്യമായിരിക്കും. ഈ നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ് തങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളെ ജനങ്ങൾ നേരിട്ട് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്.

സംസ്ഥാനഅസംബ്ളിയുടെ ഔദ്യോഗികകാലാവധി പരമാവധി അഞ്ച് വർഷമാണ്. എന്നാൽ അടിയന്തിരാവസ്ഥ നിലവിലിരിക്കുമ്പോൾ ഇതിന്റെ കാലാവധി ഒരു പ്രാവശ്യം ഒരു വർഷത്തേയ്ക്ക് നിയമം മൂലം ദീർഘിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിന് പാർലമെന്റിനധികാരമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ദീർഘിപ്പിക്കുന്ന കാലാവധി ഒരു കാരണവശാലും അടിയന്തിരാവസ്ഥാപ്രഖ്യാപനം പ്രവർത്തനരഹിതമായതിനുശേഷം ആറ് മാസത്തിലധികം തുടരുവാൻ പാടില്ല. ഭരണഘടനാപ്രതിസന്ധിയുടെ ഫലമായി അസംബ്ളി, അതിന്റെ കാലാവധി കഴിയുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ പിരിച്ചുവിടപ്പെടാവുന്നതാണ്.

സംസ്ഥാനഅസംബ്ളിയിലേയ്ക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതിന് മത്സരിക്കുന്നയാൾക്ക് 25 വയസ്സ് പൂർത്തിയായിരിക്കേണ്ടതും പാർലമെന്റ് പാസാക്കുന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പു ചട്ടങ്ങളിൽ അനുശാസിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റു യോഗ്യതകളും അയാൾക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്.

കൗൺസിലിന്റെ ഘടന

ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉപരിസഭയായ കൗൺസിലും കൂടി നിലവിലുണ്ട് എന്നു മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. കൗൺസിലിന്റെ ആകെ അംഗസംഖ്യ അസംബ്ളിയുടെ അംഗസംഖ്യയുടെ മൂന്നിൽ ഒന്നിൽ കവിയുവാൻ പാടില്ല എന്ന് ഭരണഘടനയുടെ 7-ാം ഭേദഗതി അനുസരിച്ചു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അസംബ്ളിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ കൗൺസിലിന്റെ അംഗസംഖ്യ അതിന്റെ അന്തസ്സിനു യോജിച്ചതരത്തിലല്ലെന്നും അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള ഒരു അഭിപ്രായഗതി ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ബഹുജനദൃഷ്ടിയിൽ പ്രായേണ അപ്രധാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൗൺസിനെ ഉദ്ധരിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം അപ്രസക്തമാണെന്നു പറയാം.

കൗൺസിലിലെ ഏകദേശം മൂന്നിൽ ഒന്ന് അംഗങ്ങളെ മുനിസിപ്പാലിറ്റികളും, ഡിസ്ട്രിക്റ്റുബോർഡുകളും, പാർലമെന്റു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മറ്റു പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടിൽ ഒന്ന് അംഗങ്ങളെ സംസ്ഥാനത്തിനകത്തു താമസിക്കുന്ന ബിരുദധാരികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു; ഇവർ ബിരുദം നേടിയിട്ട് മൂന്നു വർഷമെങ്കിലുമായിരിക്കണമെന്ന വ്യവസ്ഥയുണ്ട്.

ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടിൽ ഒന്ന് അംഗങ്ങളെ സെക്കൻഡറി നിലവാരം മുതല്ലു മുകളിലോട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ കുറഞ്ഞതു് മൂന്നു വർഷമെങ്കിലും അദ്ധ്യാപകരായി തുടരുന്നവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

ഉദ്ദേശം മൂന്നിൽ ഒരു ഭാഗം അംഗങ്ങളെ നിയമസഭാംഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ആനുപാതികപ്രാതിനിധ്യവ്യവസ്ഥയിലുള്ള ഒറ്റമാറ്റവോട്ട സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചാണു് തിരഞ്ഞെടുപ്പു് നടത്തുന്നതു്.

ശേഷിക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള അംഗങ്ങളെ സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, കല, സഹകരണപ്രസ്ഥാനം, സാമൂഹ്യസേവനം എന്നീ തുറകളിൽ പ്രായോഗികപരിജ്ഞാനവും പ്രത്യേക പ്രാവീണ്യവും നേടിയിട്ടുള്ള മഹൽവ്യക്തികളിൽ നിന്നും ഗവർണർ നാമനിർദ്ദേശം മൂലം നിയമിക്കുന്നു.

കൗൺസിൽ ഒരു സ്ഥിരം സഭയാണു്. ഇതു് പിരിച്ചുവിടലിനു് വിധേയമല്ല. എന്നാൽ മൂന്നിൽ ഒന്നു് വിഭാഗം കൗൺസിലംഗങ്ങൾ ഓരോ രണ്ടു വർഷം കഴിയുമ്പോഴും പിരിഞ്ഞുപോകുന്നു. കൗൺസിൽ അംഗമാകുന്നയാൾ ഇന്ത്യൻ പൗരനായിരിക്കേണ്ടതും അയാൾക്കു് 30 വയസ്സു പൂർത്തിയായിരിക്കേണ്ടതുമാണു്.

ഓരോ നിയമസഭാംഗവും ഔദ്യോഗികമായി തന്റെ സ്ഥാനമേറ്റെടുക്കുന്നതിനു മുൻപായി ഗവർണറുടെ മുൻപിൽ നിർദ്ദിഷ്ട സത്യപ്രതിജ്ഞാകർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്.

Speaker and Deputy Speaker

സ്പീക്കറും ഡെപ്യൂട്ടിസ്പീക്കറും

ഓരോ സംസ്ഥാനഅസംബ്ലിയും അതിന്റെ അംഗങ്ങളിൽ രണ്ടു പേരെ യഥാക്രമം, സ്പീക്കർ, ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ എന്നീ സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. സ്പീക്കറുടെയോ ഡെ: സ്പീക്കറുടെയോ സ്ഥാനം ഒഴിവുവരുമ്പോൾ തൽസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നു. സ്പീക്കർക്കോ ഡെ: സ്പീക്കർക്കോ സ്വന്തം കൈപ്പടയിലെഴുതിയ രാജിക്കത്തുമുഖാന്തിരം തങ്ങളുടെ സ്ഥാനം രാജിവെച്ചൊഴിയാവുന്നതാണു്. ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ സ്പീക്കർക്കും, സ്പീക്കർ ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർക്കുമാണു് രാജിക്കത്തു സമർപ്പിക്കേണ്ടതു്.

നിയമസഭയുടെ (അസംബ്ലി) അപ്പോഴുള്ള മൊത്തം അംഗസംഖ്യയുടെ പൂർണഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസാക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം മൂലം സ്പീക്കറെയും ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കറെയും തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും നീക്കം ചെയ്യാം. എന്നാൽ അവരെ നീക്കംചെയ്യണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു് പതിനാലു് ദിവസത്തെ നോട്ടീസു് നൽകിയിരിക്കേണ്ടതാണു്. സംസ്ഥാന

നിയമസഭാസ്പീക്കർക്കും ഡെ: സ്പീക്കർക്കും തങ്ങളെ നീക്കംചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രമേയം ചർച്ചചെയ്യുന്ന സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷതവഹിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ചർച്ചകളിലും അതിന്മേലുള്ള വോട്ടിംഗിലും അവർക്ക് പങ്കെടുക്കാം. പക്ഷെ, കാസ്റ്റിംഗ് വോട്ടിനു് അർഹത ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.

നിയമസഭ പിരിഞ്ഞുപോകുന്നതുകൊണ്ട് സ്പീക്കർക്ക് തൽസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അദ്ദേഹം അടുത്ത പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിനു ശേഷം നിലവിൽ വരുന്ന നിയമസഭയുടെ പ്രഥമസമ്മേളനത്തിനു മുൻപുവരെയും സ്പീക്കറായി തുടരുന്നു.

ചെയർമാനും ഡെപ്യൂട്ടി ചെയർമാനും

കൗൺസിലംഗങ്ങൾ, തങ്ങളിൽ നിന്നും രണ്ടുപേരെ യഥാക്രമം ചെയർമാൻ, ഡെപ്യൂട്ടി ചെയർമാൻ എന്നീ സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. കൗൺസിൽ അദ്ധ്യക്ഷതയെക്കുറിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളും നടപടിക്രമങ്ങളും സ്പീക്കറെയും ഡെ: സ്പീക്കറെയും സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾക്കും മറ്റും സമാനമാണ്. എന്നാൽ നിയമസഭയിലെ കീഴ്വഴക്കത്തിനു വിപരീതമായി കൗൺസിലിന്റെ ചെയർമാനും ഡെ: ചെയർമാനും തങ്ങളെ നീക്കംചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രമേയത്തിന്റെ വോട്ടിംഗിൽ സാധാരണ അംഗമെന്ന നിലയിലുള്ള വോട്ടവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ അവർക്ക് അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്ന നിലയിലുള്ള നിർണായക വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്താം.

ഭരണഘടനയുടെ 190-ാം വകുപ്പനുസരിച്ച് ഒരാൾക്കും ഒരേസമയം ഇരുസഭകളിലും അംഗമായിരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ലോക്സഭാംഗത്വത്തിനു് വിഘാതമാവുന്ന മറ്റു് അയോഗ്യതകളും സംസ്ഥാനനിയമസഭാംഗത്വത്തെയും ബാധിക്കുന്നു.

സംസ്ഥാനനിയമസഭയുടെ ഓരോ മണ്ഡലത്തിനും അതിനേതായ പ്രത്യേകം ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. എങ്കിലും രണ്ടു സഭകളുടെയും സെക്രട്ടേറിയറ്റിനു് പൊതുവായ ഉദ്യോഗങ്ങളും നിലവിൽ വരുന്നതിനു് ഈ നിബന്ധന തടസ്സമല്ല.

അംഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും

സംസ്ഥാനനിയമസഭാംഗങ്ങൾക്ക് സഭയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രസംഗസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കും. നിയമസഭയിൽ നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗത്തിന്റെ പേരിലും ഒരംഗത്തെയും കോടതിനടപടികൾക്കു വിധേയനാക്കുവാൻ പാടില്ല. സംസ്ഥാനനിയമസഭയുടെയും അതിലെ അംഗങ്ങളുടെയും കമ്മിറ്റികളുടെയും അവകാ

ശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും, സംസ്ഥാനനിയമസഭ നിയമം മൂലം നിർണയിക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നും അങ്ങിനെ നിയമനിർമാണം നടക്കുന്നതുവരെയും അവ, ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിലെ കോമൺസ് സഭയുടെ നടപടികളും അനുസരിച്ചായിരിക്കുമെന്നുമാണ് ഭരണഘടന പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

സംസ്ഥാനനിയമസഭയുടെ കോറം, ആകെ അംഗങ്ങളുടെ പത്തിൽ ഒന്ന് അഥവാ പത്തു് അംഗങ്ങളും--ഇതിൽ ഏതാണോ വലുതു് അതായിരിക്കും. എപ്പോഴെങ്കിലും കോറം തികയാതെ വരികയോ അല്ലെങ്കിൽ കോറം ഇല്ലാതായിത്തീരുകയോ ചെയ്താൽ സ്പീക്കർ, സഭാനടപടികളും നിറുത്തിവെയ്ക്കുകയോ സമ്മേളനം മാററിവെയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

കൗൺസിലിൻെറ പദവി

പ്രസക്തവകുപ്പുകളുടെ വിമർശനാത്മകമായ പരിശോധനയിൽ സംസ്ഥാനനിയമസഭകളിലെ ഉപരിസഭകളും ദുർബലങ്ങളാണെന്നു വ്യക്തമാവുന്നു. ഇവ നിയമസഭയുടെ രണ്ടാം മണ്ഡലം മാത്രമല്ല, രണ്ടാംതരം മണ്ഡലങ്ങളും കൂടിയാണു്. ഇവയ്ക്കു് വിത്തിയബില്ലുകളുടെ മേൽ യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ഇവയുടെ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കണമോ വേണ്ടയോ എന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം അസംബ്ലിക്കാണു്. മറു ബില്ലുകളുടെ കാര്യത്തിലും അസംബ്ലിക്കു് കൗൺസിലിൻെറ തീരുമാനങ്ങളെ അവഗണിക്കുവാൻ കഴിയും. ഇത്തരം ബില്ലുകളും കൗൺസിലിലും അവതരിപ്പിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും, അസംബ്ലി പാസ്സാക്കിയ ബിൽ കൗൺസിൽ നിരാകരിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത ബിൽ വീണ്ടും അസംബ്ലിയിൽ പാസ്സാക്കിയാൽ അതു് സ്വാഭാവികമായും നിയമമായിത്തീരുന്നു. നിയമനിർമാണകാര്യങ്ങളിൽ കൗൺസിൽ എത്രമാത്രം ദുർബലമാണെന്നതിനു ഇതു തെളിവാണു്.

കൗൺസിലുകളും തികച്ചും ഉപദേശകസമിതികളും മാത്രമാണു്. അസംബ്ലിയുടെ അംഗീകാരമുള്ള ബില്ലുകളെ നിയമവൽകരണത്തിൽനിന്നും തടയുന്നതിനു് കൗൺസിലിനു് അധികാരമില്ലെന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കിയല്ലോ. നാമനിർദ്ദേശംമൂലം നിയമിക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യവും, പരോക്ഷമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായവും ആണു് സംസ്ഥാന ഉപരിസഭകളെ നാമമാത്രസ്ഥാപനങ്ങളാക്കിത്തീർത്തതെന്നു് ഭരണഘടനാപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

സംസ്ഥാനനിയമസഭയ്ക്കു്. ഒരു ഉപരിസഭ ആവശ്യമാണോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വളരെയേറെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും ഇന്നു് നിലവിലുണ്ടു്. ഉപരിസഭ നിലനില്ക്കുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ അവ നിറുത്തലാക്കുകയോ ഇല്ലാത്ത സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ അവ ആരംഭിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനെപ്പററി ഭരണ

ഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന നിബന്ധനകളിൽ നിന്ന് ഭരണ ഘടനാശില്പികൾക്കുതന്നെ സംസ്ഥാനത്തിലെ ഉപരിസഭയുടെ പ്രയോജന ത്തെയോ ഉപയോഗശൂന്യതയെയോ കുറിച്ച് വ്യക്തമായ അഭിപ്രായമൊന്നു മുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ബലഹീനമായ ഉപരിസഭ ഉപയോഗശൂന്യമാണെന്നു വിമർശ കർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പരിമിതമായ അധികാരങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ട് അസംബ്ലിയുടെ മേൽ ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തുവാൻ ഇതിനു കഴിയുകയില്ല. മാത്രവുമല്ല, ലോകത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെ ഉപരി സഭകളും പിൻതിരിപ്പൻഘടകങ്ങളായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഉപ രിസഭയിൽ കടന്നു കൂടാനിടയുള്ള സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാർ സഭയുടെ സുഗമ മായ പ്രവർത്തനത്തിനു് സഹായകരമായിരിക്കുകയില്ല. ഉപരിസഭ നിറു ത്തലാക്കുന്നതു നിമിത്തം വളരെയേറെ സാമ്പത്തികലാഭമുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയും.

സംസ്ഥാനനിയമനിർമാണസഭയുടെ അധികാരങ്ങൾ

സംസ്ഥാനനിയമസഭയ്ക്ക് സംസ്ഥാനലിസ്റ്റിൽപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങ ളിൽ നിയമനിർമാണം നടത്താം. നീതിനിർവഹണം, പോലീസ്, പ്രാ ദേശികസ്വയംഭരണം, കൃഷി, വിദ്യാഭ്യാസം, വാർത്താവിനിമയം എന്നിവ സംസ്ഥാനലിസ്റ്റിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളാണ്. ഇതു കൂടാതെ കൺ കറൻറ് ലിസ്റ്റിൽപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിനും നിയമസഭയ്ക്കു കഴിയും. സിവിലും ക്രിമിനലും നടപടിക്രമങ്ങൾ, കരു തൽത്തടങ്കൽ, വിവാഹവും-മോചനവും, കോർട്ടലക്ഷ്യം എന്നിങ്ങനെ പല പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളും കൺകറൻറ് ലിസ്റ്റിലുണ്ട്.

കൺകറൻറ് ലിസ്റ്റിൽപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ നിയമനിർമാണം നടത്തുവാൻ പാർലമെൻറിനും സംസ്ഥാനനിയമസഭയ്ക്കും അധികാരമുണ്ടെ കിലും, ഇതിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഷയത്തിൽ പാർലമെൻറ്, നിയമം നിർമിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആ വിഷയത്തിൽ നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിനു് സംസ്ഥാനനിയമസഭയ്ക്കധികാരമില്ല. എന്നാൽ ഇതിൽ ഏതു വിഷയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സംസ്ഥാനനിയമസഭ നിയമനിർമാണം നടത്തിയാലും അതേ വിഷയത്തിൽ നിയമം നിർമിക്കുന്നതിനു് പാർലമെൻറിനു കഴിയും. ഇത്തരം അവസരങ്ങളിൽ സംസ്ഥാനനിയമം കേന്ദ്രനിയമത്തിനു വിരുദ്ധ മാണെങ്കിൽ അതു് അസാധുവാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ കൺകറൻറ്ലിസ്റ്റിൽ പെടുന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംസ്ഥാനനിയമം പ്രസിഡൻറിൻറെ അനു മതി നേടിക്കഴിഞ്ഞതാണെങ്കിൽ അതു് അപ്രായോഗികമായിത്തീരുകയില്ല എന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്.

സംസ്ഥാനനിയമസഭയുടെ അധികാരങ്ങൾക്ക് ചില നിയന്ത്രണങ്ങളേർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, പ്രസിഡൻറിൻെറ പരിഗണനയ്ക്കായി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട സംസ്ഥാനനിയമങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുമതി ലഭിക്കാതെ വരികയാണെങ്കിൽ അവ അസാധുവായിത്തീരുന്നതായിരിക്കും.

രണ്ടാമതായി, ഒരു സംസ്ഥാനത്തിൻെറ വ്യവസ്ഥാപിതഭരണത്തിനു പകരണം പരാജയപ്പെട്ടതായി പ്രസിഡൻറ് പ്രഖ്യാപിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ നിയമനിർമാണാവകാശം അദ്ദേഹത്തിൽ വന്നുചേരുന്നു. അപ്പോഴും സംസ്ഥാനനിയമസഭ പിരിച്ചുവിടപ്പെടാം.

മൂന്നാമതായി, രാജ്യസഭ, അതിൻെറ മൂന്നിൽ രണ്ട് ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ, ഒരു വിഷയം ദേശീയപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന പ്രമേയം പാസ്സാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ, പ്രസ്തുത വിഷയം സംസ്ഥാനലിസ്റ്റിൽ പെടുന്നതാണെങ്കിൽപോലും അവയിന്മേൽ പാർലമെൻറിന് നിയമനിർമാണം നടത്തുവാൻ കഴിയും. പാർലമെൻറ് നിർമിക്കുന്ന നിയമത്തിനു വിരുദ്ധമായ സംസ്ഥാനനിയമം അസാധുവായിത്തീരുകയുംചെയ്യും.

നാലാമതായി, ചില ബില്ലുകൾ, സംസ്ഥാനനിയമസഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് പ്രസിഡൻറിൻെറ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുമതി ഉണ്ടായിരിക്കേതാണ്. ഭരണഘടനയുടെ 304-ാം വകുപ്പനുസരിച്ച് പൊതുതാല്പര്യത്തിൻെറ പേരിൽ സംസ്ഥാനത്തിനുള്ളിലെയോ ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളുമായോ ഉള്ള വ്യാപാര, വാണിജ്യ, വിനിമയ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ മേൽ നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തുന്നതിനുദ്ദേശിക്കുന്ന ബില്ലുകൾക്ക് ഇത്തരം അനുമതി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി, ഒരു അടിയന്തിരാവസ്ഥ നിലവിലിരിക്കുമ്പോൾ 'സംസ്ഥാന ലിസ്റ്റിൽ' പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഏതൊരു വിഷയത്തിന്മേലും, ഇന്ത്യയുടെ ഏതു ഭാഗത്തിനും ബാധകമാകുന്ന തരത്തിൽ നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിന് ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറിനധികാരമുണ്ടായിരിക്കും.

8

നീതിന്യായവകുപ്പ്

കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ഗവണ്മെന്റുകളും തമ്മിലുള്ള ഐക്യവും അവയുടെ നിയമനിർമാണപരവും സാമ്പത്തികവും കാര്യനിർവ്വഹണപരവുമായ അധികാരങ്ങളുടെവിഭജനവും ആണ് ഒരു ഫെഡറൽഭരണഘടനയുടെ അന്തസ്സത്ത. ഈ വിഭജനം ലിഖിത നിബന്ധനകളാൽ പ്രകടമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. രാജ്യാധികാരത്തിന്റെ നിവ്വചനത്തിനു് കാലഗതിയനുസരിച്ച വന്നുചേരാവുന്ന വ്യതിയാനങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാനഭേദങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റുകളും തമ്മിൽ വിവാദങ്ങളുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണു്. ഇത്തരം വിവാദങ്ങളും നിമിത്തമുണ്ടാകാവുന്ന സംഘർഷങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിനു് കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനനിലവാരങ്ങളിൽ ഒരുപോലെ സ്വതന്ത്രവും നിഷ്പക്ഷവുമായ ക്ഷേത്രാധികാരമുള്ള (Jurisdiction) ഒരു അധികൃതസ്ഥാപനം കൂടിയേകഴിയൂ. അതിന്റെ ചുമതല ഭരണഘടനയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും വിവാദങ്ങൾക്കു തീർപ്പുകല്പിക്കുകയും ആണു്. ഒരു ഫെഡറൽ രാഷ്ട്രത്തിൽ ഈ അധികാരം നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതു് നീതിന്യായവിഭാഗത്തിലാണു്.

ഇന്ത്യയുടെ പരമാധികാരനീതിന്യായപീഠത്തിനു് നമ്മുടെ ഭരണഘടന നൽകിയിരിക്കുന്ന സംജ്ഞ സുപ്രീംകോടതി എന്നാണു്. ഇതിന്റെ അധികാരപരിധി ഇന്ത്യ മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു് നമ്മുടെ നീതിന്യായസംവിധാനത്തെ സമഗ്രമായി പരിശോധിക്കുന്നതിനും യഥാർഥ്രജനാധിപത്യത്തിന്റെ അഭേദ്യഘടകമായ ഉന്നതനീതിന്യായനിലവാരം സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനുമായി ഇന്ത്യൻ നീതിന്യായശ്രുന്നിയുടെ അത്യുച്ചകോടിയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. വിചാരണാധികാരത്തിന്റെ ഐകരൂപ്യം മാത്രമല്ല, പ്രത്യുത ഒരു നീതിന്യായനിരയുടെ സംസ്ഥാനപനവും ഇതുമൂലം നാം കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സംസ്ഥാനനിലവാരത്തിനു ഹൈക്കോടതികളും രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ ഹൈക്കോടതിയുടെ പദവി മറ്റു ഫെഡറേഷനുകളുടേതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണു്. അമേരിക്കയിലെ സംസ്ഥാനകോടതികളും സംസ്ഥാനഭരണഘടനയുമായാണു് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഫെഡറൽനീതിന്യായവ്യവസ്ഥയിൽ അവയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ല. അവിടെ ഹൈക്കോടതികളിലെ നിയമനത്തിനും സേവനവ്യവസ്ഥകൾക്കുമുള്ള നിബ

ന്ധനകയംപോലും ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങയംക്കും വെവ്വേറെയാണ്. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ ഹൈക്കോടതികളെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ വ്യവസ്ഥകളും ഐകരൂപ്യമുള്ളതാണ്. സംസ്ഥാനനിയമസഭയ്ക്കോ എക്സിക്യൂട്ടീവിനോ ഹൈക്കോടതിയുടെ മേൽ യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ല.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന കീഴ്കോടതികളെക്കുറിച്ചും സ്പഷ്ടമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. നീതിന്യായശ്രേണിയിൽ ഹൈക്കോടതിയ്ക്കു താഴെയുള്ളതു് ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ആൻഡ് സെഷ്യൻസ് കോടതിയാണ്. ഡിസ്ട്രിക്ട് കോടതിയിൽ സിവിലും ക്രിമിനലും വിഭാഗത്തിൽപെടുന്ന കേസുകയം വിചാരണ നടത്തുന്നു. സബ്കോടതിയും മുൻസിഫ് കോടതിയും സിവിൽ കോടതിയുടെ താണനിലവാരത്തിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. ഡിസ്ട്രിക്റ്റു മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയും അതിനു കീഴിലുള്ള മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതികളും ക്രിമിനൽ കേസുകയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു.

Supreme Court
സുപ്രീംകോടതി

പൗരനു്, പ്രഖ്യാപിതമൗലികാവകാശങ്ങളുറപ്പു ചെയ്തിരിക്കുകയും അവയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്മേലുള്ള ഇടപെടലുകയംക്കു് സുപ്രീംകോടതിയിലൂടെ പ്രതിവിധി അനുശാസിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒരു ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിൽ മൗലികാവകാശങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് നടത്തുന്ന നിയമനിർമാണങ്ങളുടെയും എക്സിക്യൂട്ടീവു് നടപടികളുടെയും സാധുത തീരുമാനിക്കുന്നതിനു് സുപ്രീംകോടതി ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ സുപ്രീംകോടതി ഭരണഘടനയുടെ വ്യാഖ്യാതാവും അതിന്റെ രക്ഷാധികാരിയുമാണു്.

ചില ഫെഡറേഷനുകളിൽ കേന്ദ്രത്തിനും സംസ്ഥാനങ്ങയംക്കും പ്രത്യേകം നീതിന്യായവകുപ്പുകയം നിലനില്ക്കുന്നു. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ ഈ വ്യവസ്ഥിതിയാണു് നിലനില്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷനു് മൊത്തത്തിൽ ഒരു നീതിന്യായവകുപ്പു മാത്രമേയുള്ളൂ.

1950 ജനുവരി 26-ാം തീയതി ഇന്ത്യൻ സുപ്രീംകോടതി ഉത്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. സുപ്രീംകോടതിയ്ക്കു് ഒരു ചീഫ്ജസ്റ്റീസും ഏഴു് ജഡ്ജിമാരും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണു് ഭരണഘടനയിൽവ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നതു്. എന്നാൽ 1956-ലെ സുപ്രീംകോടതി (ജഡ്ജിമാരുടെ അംഗസംഖ്യ) നിയമം അനുസരിച്ചു് ജഡ്ജിമാരുടെ എണ്ണം പത്തായി വർധിപ്പിക്കയും, 1960-ൽ വീണ്ടും പുതിമൂന്നായി വർധിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. അങ്ങിനെ സുപ്രീംകോടതിക്കു് ചീഫ്ജസ്റ്റീസുപ്പെടെഇപ്പോയം പതിനാലു ജഡ്ജിമാരുണ്ടു്. പ്രസിഡന്റു് തനിക്കു് ആവശ്യമെന്നുതോന്നുന്ന സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിമാരും ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരുമായി ആലോചിച്ചു് ഓരോ ജഡ്ജിയെയും നിയമിക്കുന്നു. ചീഫ്ജസ്റ്റീസൊഴികെയു

ള്ള ജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കുമ്പോൾ ചീഫ് ജസ്റ്റിസുമായി കൂടിയാലോചിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഭരണഘടനയിൽ വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. ഓരോ ജഡ്ജിക്കും 65 വയസ്സ് പൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ ഉദ്യോഗത്തിൽ തുടരാവുന്നതാണ്.

ഏതൊരു ജഡ്ജിക്കും, താൻ പ്രസിഡന്റിനു സമർപ്പിക്കുന്ന രേഖാമൂലമായ രാജിമുഖാന്തിരം ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നും പിരിഞ്ഞുപോകാവുന്നതാണ്. മര്യാദരഹിതമായ പെരുമാറ്റത്തിന്റെയോ (അതു തെളിയിക്കപ്പെടണം) സ്വഭാവദൂഷ്യത്തിന്റെയോ, അഥവാ, കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയുടെയോ പേരിൽ സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിയെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും പിരിച്ചയയ്ക്കുവാൻ പ്രസിഡന്റിനധികാരമുണ്ട്. എന്നാൽ, പാർലമെന്റിന്റെ ഇരുസഭകളും, അവയുടെ പൂർണഭൂരിപക്ഷത്തോടും, സന്നിഹിതരായി വോട്ടുചെയ്യുന്ന അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടിന്റെ ഭൂരിപക്ഷത്തോടും കൂടി പാസ്സാക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം മൂലം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ പ്രസിഡന്റിനു സുപ്രീം കോടതിജഡ്ജിയെ പിരിച്ചുവിടാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

(1) സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിയായി നിയമിക്കപ്പെടുന്നയാൾ ഇന്ത്യൻ പൗരനായിരിക്കണം. (2) ഒന്നോ അതിലധികമോ ഹൈക്കോടതികളിൽ തുടർച്ചയായി അഞ്ചുവർഷമെങ്കിലും ജഡ്ജിയായിരുന്ന പരിചയമോ, (3) അല്ലെങ്കിൽ, ഒന്നോ അതിലധികമോ ഹൈക്കോടതികളിൽ പത്തു വർഷമെങ്കിലും തുടർച്ചയായി അഭിഭാഷകനായിരുന്ന പരിചയമോ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. (4) പ്രശസ്ത നിയമപണ്ഡിതനാണെന്ന് പ്രസിഡന്റിനു ബോധ്യമുള്ള ആളെയും ജഡ്ജിയായി നിയമിക്കാവുന്നതാണ്.

സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിയായി നിയമിക്കപ്പെടുന്നയാൾ തന്റെ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുൻപായി പ്രസിഡന്റിന്റെ മുൻപിൽ നിർദിഷ്ടഫോറത്തിലുള്ള സത്യപ്രതിജ്ഞ ഒപ്പുവെച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഭരണഘടനയിൽ ആത്മാർത്ഥ വിശ്വാസവും ഭക്തിയും, ഉള്ളവനായി വർത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും ഔദ്യോഗികകർത്തവ്യങ്ങൾ മുറപ്രകാരം, വിശ്വസ്തതയോടെ, ഭയമോ പക്ഷപാതമോ കൂടാതെ നിറവേറ്റിക്കൊള്ളാമെന്നും ഏല്ക്കുകയാണ് ഈ സത്യപ്രതിജ്ഞമൂലം ചെയ്യുന്നത്. സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിയായിരുന്നു ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ചയാൾ മേലിൽ ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിലുള്ള ഒരുകോടതിയിലും വ്യവഹരിക്കാൻ പാടില്ല. ഈ നിബന്ധന ജഡ്ജിയുടെ അവശ്യസ്വഭാവങ്ങളായ നിഷ്പക്ഷതാധർമത്തെയും ആർജവത്തെയും പരിരക്ഷിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ രണ്ടാം അനുബന്ധമനുസരിച്ച് സുപ്രീംകോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസിന്റെ പ്രതിമാസശമ്പളം 5000 രൂപയും മറ്റു ജഡ്ജിമാരുടെ ശമ്പളം 4000 രൂപയും ആയി നിജപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സുപ്രീംകോടതിജഡ്ജി തൽസ്ഥാനത്തു നിയമിതനാകുമ്പോൾ കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെയോ സംസ്ഥാന ഗവണ്മെന്റിന്റെയോ കീഴിൽ താൻ വഹി

ച്ചിരുന്ന മുൻകാലസേവനത്തിനു് പെൻഷൻ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ആ തുക കഴിച്ചുള്ള സംഖ്യയേ ശമ്പളമായി ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഒരു ജഡ്ജിയുടെ ശമ്പളമോ അലവൻസുകളോ മറ്റു് അവകാശങ്ങളോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികകാലഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല.

ചീഫ് ജസ്റ്റീസിന്റെ സ്ഥാനം ഒഴിയുകയോ അദ്ദേഹം ഹാജരാകാതെയിരിക്കുകയോ, മറ്റേതെങ്കിലും കാരണവശാൽ തന്റെ ഔദ്യോഗികകർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുവാൻ സാധ്യമാകാതെ വരികയോ ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രസിഡന്റു നിയോഗിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു സുപ്രീംകോടതിജഡ്ജി ചീഫ് ജസ്റ്റീസിന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ 127-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു് സുപ്രീംകോടതിക്കു് കോറം ഇല്ലാതെ വരുമ്പോൾ ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരെ ആവശ്യമായ കാലത്തേയ്ക്കു് 'താൽക്കാലിക' ജഡ്ജിമാരായി നിയമിക്കുവാൻ ഇന്ത്യൻ ചീഫ് ജസ്റ്റീസിനു് അധികാരമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം നിയമനം നടത്തുന്നതിനു് പ്രസിഡന്റിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുമതിയുണ്ടായിരിക്കുകയും ബന്ധപ്പെട്ട ഹൈക്കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റീസിന്റെ അഭിപ്രായമാരാഞ്ഞിരിക്കുകയും വേണം. പ്രസിഡന്റിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുവാദത്തോടെ സർവീസിൽ നിന്നും വിരമിച്ച സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിയെ വീണ്ടും ക്ഷണിക്കുന്നതിനു് ഭരണഘടനയുടെ 128-ാം വകുപ്പു് ചീഫ് ജസ്റ്റീസിനു് അനുമതി നൽകുന്നു. അങ്ങിനെ സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നയാൾക്കു് ആ കാലഘട്ടത്തേയ്ക്കു് പ്രസിഡന്റു് ഒരുത്തരവുമൂലം നിർണയിക്കുന്ന ശമ്പളവും അലവൻസുകളും മറ്റു് അധികാരാവകാശങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ മറ്റു വിധത്തിൽ സുപ്രീംകോടതിജഡ്ജിയായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നതല്ല.

സുപ്രീംകോടതിയെ സംബന്ധിച്ചു് ഇന്ത്യൻ ലാകമ്മിഷൻ സുപ്രധാനമായ ചില ശുപാർശകൾ നടത്തിയിട്ടുള്ളതു് ഈ അവസരത്തിൽ അനുസ്മരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരിൽ നിന്നും പ്രത്യേക വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ളവരെ സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിമാരായി നിയമിക്കുക; ബാറിലെ പ്രാവീണ്യം നേടിയ അഭിഭാഷകരിൽനിന്നും നേരിട്ടു് നിയമനം നടത്തുന്നതിനു് ശ്രമിക്കുക തുടങ്ങിയവ ഈ ശുപാർശകളിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവയാണു്. സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിമാരിൽ കൂടുതൽ കാലത്തെ സേവനപരിചയമുള്ളവരെ ചീഫ് ജസ്റ്റീസായി നിയമിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ രീതി അഭിലഷണീയമല്ല എന്നാണു് ലാകമ്മിഷന്റെ അഭിപ്രായം. സർവീസിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോയവരെ അഡിഷണൽ ജഡ്ജിമാരായി നിയമിക്കുന്ന പതിവിൽ ലോകമ്മിഷൻ അതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലേതുപോലെ ജഡ്ജിമാരെ ആയുഷ്കാ

ലത്തേയ്ക്ക് നിയമിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഒരു അഭിപ്രായഗതിയും ചില കേന്ദ്രങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സുപ്രീംകോടതിയുടെ ആസ്ഥാനം ഡൽഹിയോ പ്രസിഡൻറിന്റെ അംഗീകാരത്തോടുകൂടി ചീഫ്ജസ്റ്റീസു് നിശ്ചയിക്കുന്ന മറേതെങ്കിലും സ്ഥലമോ ആയിരിക്കും.

സുപ്രീംകോടതിയുടെ അധികാരങ്ങളും

ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഫെഡറൽ കോടതിയുടെയും പ്രിവികൗൺസിലിന്റെയും അധികാരങ്ങളും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഇന്ത്യൻ സുപ്രീംകോടതി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ശ്രീ. അല്ലാടി കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ "ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിലെ സുപ്രീംകോടതിയ്ക്കു് ലോകത്തിലെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലെ ഏതൊരു സുപ്രീംകോടതിയെക്കാളും അധികാരങ്ങളുണ്ടു്". ഈ പ്രസ്താവനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സുപ്രീംകോടതിയുടെ അധികാരങ്ങളെ വിശദീകരിക്കാം.

ഇന്ത്യൻ സുപ്രീംകോടതിയുടെ അധികാരങ്ങളെ പൊതുവായി ഉൽഭവാധികാരം (Original Jurisdiction) അപ്പീൽ അധികാരം (Appeal Jurisdiction) ഉപദേശകാധികാരം (Advisory Jurisdiction) എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തിരിക്കാം. എങ്കിലും, ഈ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളിലും പെടാത്ത മറ്റു് അധികാരങ്ങളും ഇതിനുണ്ടു്.

ഉൽഭവാധികാരം:—

വിവാദകക്ഷികളും, വിവാദത്തിന്റെ സ്വഭാവവും എന്നിവയെ ആസ്പദമാക്കിയാണു് സുപ്രീംകോടതിയ്ക്കു് കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്ന ഉൽഭവാധികാരങ്ങളും എന്തൊക്കെയായിരിക്കും എന്നു് നിർണയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറും, ഒന്നോ അതിലധികമോ സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലും; ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറും ഏതെങ്കിലും സംസ്ഥാനവും ഒരുവശത്തും ഒന്നോ അതിലധികമോ സംസ്ഥാനങ്ങളും മറുവശത്തും; സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലും ഉണ്ടാകുന്ന വിവാദങ്ങളുടെമേൽ ഉൽഭവാധികാരം സുപ്രീംകോടതിയിൽ അർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങളിൽ, വിവാദപരമായ പ്രശ്നത്തിൽ, നിയമാനുസൃതമായ അവകാശത്തിന്റെ ആസ്തിത്വം അഥവാ വ്യാപ്തി അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്ന ഒരു നിയമമോ വസ്തുതയോ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം സുപ്രീംകോടതി വ്യവഹാരത്തിന്മേൽ ഉൽഭവാധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നു.

മൗലികാവകാശങ്ങളും പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനായി ഹേബിയസ് കോർപ്പസു്, മൻഡാമസു്, പ്രൊഹിബിഷൻ, ക്വോവാറന്റോ സെർഷ്യോററി, എന്നിങ്ങനെയുള്ള റിട്ടുകളോ നിർദ്ദേശങ്ങളോ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു് ഭരണ

ഘടനയുടെ 32-ാംവകുപ്പ് സുപ്രീംകോടതിയെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മാത്രവുമല്ല, മൗലികാവകാശങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനായി മാത്രമേ ഈ അധികാരം വിനിയോഗിക്കാവൂ. റിട്ട് അനുവദിക്കുകയോ അനുവദിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് സുപ്രീംകോടതിയുടെ വിവേചനം അനുസരിച്ചാണു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യവഹാരത്തിന്മേൽ റിട്ട് അനുവദിക്കണമെന്നു് സുപ്രീംകോടതിയുടെ മേൽ നിർബന്ധം ചെലുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല.

ഭരണഘടനയുടെ 32-ാംവകുപ്പിൻകീഴിൽ സുപ്രീംകോടതിയ്ക്കും, 226-ാം വകുപ്പിൻകീഴിൽ ഹൈക്കോടതിയ്ക്കും നൽകിയിരിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളുടെ ഒരു താരതമ്യപഠനം ഈ അവസരത്തിൽ നന്നായിരിക്കും.

മേല്പറഞ്ഞ വകുപ്പുകളുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ അധികാരങ്ങൾ സുപ്രീംകോടതിയുടേതിനേക്കാൾ വിശാലമാണു്. മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനായുള്ള റിട്ടനുവദിക്കുന്നതിനും നിർദേശങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും മാത്രമേ സുപ്രീംകോടതിക്കു് അധികാരമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഹൈക്കോടതിക്കു് മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കെന്നപോലെ മറ്റേതു കാര്യത്തിനും ഈ അധികാരം വിനിയോഗിക്കുവാൻ കഴിയും. 226-ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന "ഏതൊരു ലക്ഷ്യത്തിനും" എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ സാധാരണ നിയമപരമായ അവകാശങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പും ഉൾപ്പെടും.

മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനായി കോടതിയെ സമീപിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു് 32-ാംവകുപ്പിൽ സുപ്രീംകോടതിയിലൂടെ ഭരണഘടനാപരമായ പ്രതിവിധി ഉറപ്പുചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ 226-ാം വകുപ്പിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ഇത്തരം വ്യക്തമായ ഉറപ്പുകളൊന്നുമില്ല. മൗലികാവകാശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് സുപ്രീംകോടതിയുടെ ഈ പ്രത്യേക ഉത്തരവാദിത്വം, മൗലികാവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെടുന്നതായി കാണുമ്പോൾ അവ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനായുള്ള അപേക്ഷകളെ അവയുടെ അർഹതയനുസരിച്ചു് കൈകാര്യം ചെയ്യുക എന്നതു് അതിന്റെ ധാർമികമായ ചുമതലയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഹൈക്കോടതിയുടെ വിചാരണാധികാരം അതതു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പരിധിക്കുള്ളിൽ മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ സുപ്രീംകോടതിയുടെ വിചാരണാധികാരം ഇന്ത്യ മുഴുവൻ ബാധകമാണു്.

സുപ്രീംകോടതിക്കും ഹൈക്കോടതിക്കും ഒരുപോലെ മുകളിൽ പറഞ്ഞ വകുപ്പുകളനുസരിച്ചു് വിശേഷാലുള്ള റിട്ട് അനുവദിക്കുന്നതു കൂടാതെ ഓരോ കാര്യത്തിനും ഉചിതമായ രീതിയിൽ മറ്റേതുതരം റിട്ടോ നിർദേശങ്ങളോ ഉത്തരവുകളോ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും അധികാരമുണ്ടു്. വ്യക്തിക്കോ സ്ഥാപനത്തിനോ അധികൃതസ്ഥാപനങ്ങൾക്കോ ഗവണ്മെന്റിനെതിരെ ഇത്തരം റിട്ടുകളും ഉത്തരവുകളും പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ കോടതിക്കു കഴിയും.

Appeal Jurisdiction

അപ്പീൽ അധികാരം:— ഭരണഘടനാസംബന്ധമായ കേസുകൾ, സിവിൽ കേസുകൾ, ക്രിമിനൽ കേസുകൾ എന്നീ മൂന്നു മേഖലകളിൽ സുപ്രീം കോടതിക്കു് അപ്പീൽവിചാരണാധികാരമുണ്ടു്.

ഭരണഘടനാസംബന്ധമായ കേസുകളിന്മേലുള്ള അപ്പീൽവിചാരണാധികാരത്തെക്കുറിച്ചു് വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്നതു്, സിവിലോ, ക്രിമിനലോ, മറ്റുവിധത്തിലോ ഉള്ള വ്യവഹാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഹൈക്കോടതിവിധിയിന്മേൽ അപ്പീൽ അനുവദിക്കണമെങ്കിൽ പ്രസ്തുത വ്യവഹാരത്തിൽ ഭരണഘടനയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തോളം സാരവത്തായ നിയമപ്രശ്നം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് ഹൈക്കോടതി സ്ഥിരീകരിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു് എന്നാണു്. അങ്ങിനെയൊരു സാക്ഷ്യപത്രം നൽകുന്നതിനു് ഹൈക്കോടതി വിസമ്മതിക്കുമ്പോൾ പ്രസ്തുത കേസിൽ ഭരണഘടനാപ്രശ്നം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് സുപ്രീംകോടതിക്കു് ബോധ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അപ്പീലിനുള്ള പ്രത്യേക അനുവാദം നൽകാം. മുകളിൽ വിവരിച്ച തരത്തിലുള്ള സാക്ഷ്യപത്രം ഹൈക്കോടതിയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുകയോ സുപ്രീംകോടതി പ്രത്യേക അനുമതി നൽകുകയോ ചെയ്താൽ ആ കേസിലെ ഏതു കക്ഷിക്കും വിവാദവിഷയമായ പ്രശ്നം നീതിപൂർവകമായിട്ടല്ല ഹൈക്കോടതിയിൽ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടതെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ സുപ്രീംകോടതിയിൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

ഭരണഘടനയുടെ 133-ാം വകുപ്പിലെ നിബന്ധനയനുസരിച്ചു് ഒരു സിവിൽ കേസിൽ ഹൈക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിക്കെതിരായി സുപ്രീംകോടതിയിൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ പ്രസ്തുത കേസിൽ വിവാദത്തിന്നാസ്പദമായ വസ്തുവിന്റെ തുക അഥവാ മൂല്യം 20000 രൂപയിൽ കുറയാത്തതാണെന്നു് ഹൈക്കോടതി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഹൈക്കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു അപ്പീലിന്മേൽ പ്രസ്തുത ഹൈക്കോടതി കുറ്റവാളിയായ ഒരു വ്യക്തിയെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കീഴ്ക്കോടതിയുത്തരവു് റദ്ദാക്കുകയും അയാളെ മരണശിക്ഷക്കു വിധിക്കുകയും ചെയ്യുകയോ, അഥവാ, കീഴ്ക്കോടതിയുടെ വിചാരണയിലിരുന്ന കേസു് പിൻവലിക്കുകയും സ്വന്തം വിചാരണയിൽ കുറ്റാരോപണത്തിനു് വിധേയമായ വ്യക്തിയെ കുറ്റവാളിയെന്നു് തീർപ്പുകല്പിക്കുകയും മരണശിക്ഷക്കു വിധിക്കുകയും ചെയ്യുകയോ, അതുമല്ലെങ്കിൽ, ഒരു വ്യവഹാരം സുപ്രീംകോടതിൽ അപ്പീൽബോധിപ്പിക്കത്തക്കതാണെന്നു് ഹൈക്കോടതി സ്ഥിരീകരിക്കുകയോ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ പ്രസ്തുത ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമത്തിലുള്ള ഹൈക്കോടതി വിധിയിന്മേൽ സുപ്രീംകോടതിയിൽ അപ്പീൽബോധിപ്പിക്കാവുന്നതാണെന്നു് ഭരണഘടനയുടെ 134-ാം വകുപ്പു് ഉറപ്പുനൽകുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സുപ്രീംകോടതിയുടെ അപ്പീൽ വിചാരണാധികാരം അമേരിക്കൻ സുപ്രീംകോടതിയുടേതിനേക്കാൾ വ്യാപകമാണു്. നമ്മുടേതിനു്

വിപരീതമായി അമേരിക്കൻ സുപ്രീംകോടതിക്കു് സിവിൽ, ക്രിമിനൽ കേസുകളിലെ അപ്പീൽ സ്വീകരിക്കുന്നതിനോ അപ്പീലിനുള്ള പ്രത്യേക അനുവാദം നൽകുന്നതിനോ കഴിയുകയില്ല.

ഉപദേശകാധികാരം.— പ്രസിഡൻറിൻെറ വീക്ഷണത്തിൽ അടിയന്തിരപൊതുപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു നിയമപ്രശ്നം ഉത്ഭവിക്കുകയോ അതിനുള്ള സാധ്യത നിലനില്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ, അതിന്മേൽ സുപ്രീംകോടതി അഭിപ്രായം ആരായുന്നതിനു് പ്രസിഡൻറിനു് അധികാരമുണ്ടു്.

ഭരണഘടനയുടെ 143-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു് സുപ്രീംകോടതിക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന ഉപദേശകാധികാരത്തെക്കുറിച്ചു് ഗണ്യമായ വിവാദങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടു വിഭാഗം ചിന്തകർ വിഭിന്നങ്ങളായ അഭിപ്രായം വെച്ചുപുലർത്തുന്നു. ആദ്യത്തെ വിഭാഗം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു് ന്യായപീഠത്തെ ഒരു കാലഘട്ടത്തെ എക്സിക്യൂട്ടീവിൻെറ കൂടിയാലോചനാവകുപ്പായി തരംതാഴ്ത്തുന്നു ഈ നടപടി അനഭിലഷണീയമാണെന്നാണു്. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം ഈ നടപടി തികച്ചും ആവശ്യമാണെന്നു കരുതുന്നു. ഇത്തരം അഭിപ്രായമാരായൽ വിനാശകരമായ വ്യവഹാരം ഒഴിവാക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടുന്നുവെന്നും അത്രത്തോളം പ്രയോജനം ഇതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നുവെന്നുമാണു് അവരുടെ വാദം.

ഡൽഹിനിയമങ്ങൾ, കേരളാവിദ്യാഭ്യാസബിൽ, ബുബാറി കൈമാറ്റത്തെ സംബന്ധിച്ച ഇന്ത്യാ-പാകിസ്ഥാൻ കരാർ എന്നിവയ്ക്കു് അംഗീകാരം നൽകുന്നതിനു് മുൻപു് പ്രസിഡൻറു്, സുപ്രീംകോടതിയുടെ അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞതു് സ്മരണീയമാണു്.

സുപ്രീംകോടതിക്കു് അതിൻെറ സ്വന്തം വിവേചനമുപയോഗിച്ചു് ഏതൊരു പ്രശ്നത്തിന്മേലുമുള്ള ഏതു കോടതിയുടെയും വിധിക്കോ മറ്റു തീരുമാനങ്ങൾക്കോ എതിരെ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യേകം അനുമതി നൽകുവാനും സുപ്രീംകോടതി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വിധിന്യായങ്ങൾ മറ്റുത്തരവുകൾ എന്നിവയെ പുനഃപരിശോധിക്കുവാനും അധികാരമുണ്ടു്.

ചീഫ്ജസ്റ്റീസോ അദ്ദേഹം ചുമതലപ്പെടുത്തുന്ന മറ്റുദ്യോഗസ്ഥനോ, സുപ്രീംകോടതിയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കുന്നു. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സേവനവ്യവസ്ഥകൾ ഇന്ത്യൻ ചീഫ്ജസ്റ്റീസു് നിർമിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കനുസൃതമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇത്തരം നിയമങ്ങൾക്കു് പ്രസിഡൻറിൻെറ അംഗീകാരം നേടിയിരിക്കേണ്ടതാണു്. സുപ്രീംകോടതിയുടെ ഭരണച്ചെലവുകൾ കേന്ദ്രസഞ്ചിതനിധിയിൽ നിന്നാണു് വിനിയോഗിക്കുന്നതു്.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ പരമവ്യാഖ്യാതാവു് സുപ്രീംകോടതിയാണു്. ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേകനിയമം പാർലമെൻറിൻെറ അധികാര

ത്തിനു് അതീതമെന്നോ അധീനമെന്നോ പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ-അതായതു്, നിയമങ്ങളുടെ ഭരണഘടനാസാധുത പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ-സുപ്രീംകോടതിയ്ക്കു് അധികാരമുണ്ടു്. ഭരണഘടനാസാധുത്വം പരിശോധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻ സുപ്രീംകോടതിയുടെ അധികാരം അമേരിക്കൻ സുപ്രീംകോടതിയുടേതിനൊപ്പം വ്യാപകമല്ല.

സുപ്രീംകോടതിയുടെ പ്രവർത്തനം

കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശാബ്ദക്കാലത്തെ സുപ്രീംകോടതിയുടെ ചരിത്രം, അധികാരവിനിയോഗം നടത്തിയ ജഡ്ജിമാരുടെ നിഷ്പക്ഷതയുടെയും വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിന്റെയും ചരിത്രമാണു് എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. എങ്കിലും കൂട്ടായിവിന്റെ അനിയന്ത്രിതമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മേൽ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തുന്ന സ്ഥാപനമായും മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷകനെന്ന നിലയിൽ ഭരണഘടനയുടെ ചേതനയ്ക്കനുസരണമായി ജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന സ്ഥാപനമായും സുപ്രീം കോടതി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സുപ്രീം കോടതി ഭരണഘടനയുടെ മൊത്തം സംരക്ഷകനാണു്. ഇതു് കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന നിയമനിർമാണസഭകളെ ഭരണഘടന നിർണയിച്ചിട്ടുള്ള പരിധിക്കുള്ളിലൊതുക്കി നിർത്തുന്നു. ഭരണഘടനാനിബന്ധനകളെ ലംഘിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള നിയമങ്ങളെ മാത്രമേ അതു് ഭരണഘടനാവിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളു. ഒരു മൂന്നാം നിയമനിർമാണസഭയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നോ അഥവാ, നിയമത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുവെന്ന പേരിൽ പുതിയ നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്നോ ഒരു ആരോപണവും രണ്ടു ദശാബ്ദക്കാലത്തെ പ്രവർത്തന പരിചയത്തിൽ ഇതുവരെയും സുപ്രീംകോടതിക്കെതിരെ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നതു് സുപ്രീംകോടതിയുടെ പവിത്രതയ്ക്കുദാഹരണമാണു്.

Judicial.

സംസ്ഥാനനീതിന്യായവിഭാഗം

ഭരണഘടനയുടെ 214 മുതൽ 237 വരെയുള്ള വകുപ്പുകളിൽ സംസ്ഥാനനീതിന്യായവകുപ്പിനെക്കുറിച്ചു് പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

High Court

ഹൈക്കോടതി

Judicial കേന്ദ്രമാണു

സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ നീതിന്യായവകുപ്പിന്റെ തലപ്പത്തുള്ള ഹൈക്കോടതി സുപ്രീംകോടതിപോലെതന്നെ ഒരു റിക്കാർഡു കോടതിയാണു്. അതിനു് റിക്കാർഡു് കോടതിയുടെ അധികാരപരിധിക്കുള്ളിൽ വരുന്ന എല്ലാ അധികാരങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഹൈക്കോടതിക്കു് ഒരു ചീഫ് ജസ്റ്റീസും മറ്റു ജഡ്ജിമാരും ഉണ്ടായിരിക്കും. ജഡ്ജിമാരുടെ അംഗസംഖ്യ ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വ്യത്യ

സ്സമാണ്. ഇന്ത്യൻ ചീഫ് ജസ്റ്റീസിനോടും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിനോടും സംസ്ഥാനഗവർണറോടും ആലോചിച്ച ശേഷം പ്രസിഡൻറിന് യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നയാളെ ഹൈക്കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റീസായി നിയമിക്കുന്നു. ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് ഒഴികെയുള്ള ജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കുമ്പോഴും പ്രസിഡൻറ് ചീഫ് ജസ്റ്റീസിനോടും ആലോചിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു ഹൈക്കോടതിജഡ്ജിയെ മറെറാരു ഹൈക്കോടതിയിലേയ്ക്കു സ്ഥലം മാറുന്നതിനോ യുക്തമെന്നു തോന്നുവെങ്കിൽ സുപ്രീംകോടതിജഡ്ജിയായി കയററം നൽകുന്നതിനോ പ്രസിഡൻറിന് അധികാരമുണ്ട്.

ഹൈക്കോടതിജഡ്ജിയായി നിയമിതനാകുന്നയാൾ ഇന്ത്യൻപൗരനായിരിക്കേണ്ടതും അദ്ദേഹത്തിന് ഏതെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ കോടതിയിൽ 10 വർഷത്തെ നീതിന്യായസേവനപരിചയമോ അഥവാ ചുരുങ്ങിയത് 10 വർഷം ഹൈക്കോടതിയിൽ അഭിഭാഷകനായി പ്രവർത്തിച്ച പരിചയമോ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ജഡ്ജിയായി നിയമിതനാകുമ്പോൾ ഔദ്യോഗികപദവി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് സംസ്ഥാനത്തിലെ ഗവർണറുടെ മുൻപിൽ സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയായിരുന്നു സർവീസിൽ നിന്നും വിരമിച്ചയാൾ മറെറാരു ഹൈക്കോടതിയിലോ സുപ്രീം കോടതിയിലോ ഒഴികെ ഒരു കോടതിയിലും അഭിഭാഷകവൃത്തി ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലായെന്നു ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്നു.

ഹൈക്കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റീസിൻെറയും മറു ജഡ്ജിമാരുടെയും ശമ്പളം യഥാക്രമം 4000 രൂപയും 3500 രൂപയും ആയി നിജപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജി 62 വയസ്സു തികയുന്നതുവരെ സർവീസിൽ തുടരുന്നു. എന്നാൽ അതിനു മുൻപായി സുപ്രീം കോടതി ജഡ്ജിമാരെ സർവീസിൽ നിന്നും നീക്കം ചെയ്യുന്ന അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഹൈക്കോടതിജഡ്ജിമാരെയും പിരിച്ചയയ്ക്കാം.

ചീഫ് ജസ്റ്റീസിനു ഔദ്യോഗികകൃത്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുവാൻ കഴിയാതെ വരുമ്പോൾ മറു ജഡ്ജിമാരിൽ നിന്നും ഒരാളെ ഗവർണർ ആക്ടിംഗ് ചീഫ് ജസ്റ്റീസായി നിയമിക്കുന്നു.

ആടിയന്തിരഘട്ടങ്ങളിൽ അധികം ജോലിചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ നിലവിലുള്ള ജഡ്ജിമാരുടെ എണ്ണം അപര്യാപ്തമാണെന്നു ബോധ്യമായാൽ ഹൈക്കോടതിജഡ്ജിയായി നിയമിതനാകാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒരാളെ രണ്ടു വർഷത്തിൽ കവിയാത്ത കാലത്തേയ്ക്ക് അഡീഷണൽ ജഡ്ജിയായി നിയമിക്കുന്നതിനും പ്രസിഡൻറിനധികാരമുണ്ട്.

ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരുടെ നിയമനത്തിനു് നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥകളിൽ ലാകമ്മീഷൻ അതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബന്ധപ്പെട്ട ഹൈക്കോടതി ചീഫ്ജസ്റ്റീസിന്റെ ശുപാർശയിന്മേലും, ഇന്ത്യൻ ചീഫ്ജസ്റ്റീസിന്റെ അംഗീകാരത്തിനു് വിധേയമായും മാത്രമേ ഹൈക്കോടതിജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കാൻ പാടുള്ളു എന്നാണു് ലാകമ്മിഷന്റെ അഭിപ്രായം. നിയമനത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥ യോഗ്യത മാത്രമായിരിക്കണമെന്നും രാഷ്ട്രം മുഴുവനും ഒരൊറ്റ ഘടകമായി കണ്ടു് സംസ്ഥാനപരിഗണന കൂടാതെ നിയമനം നടത്തണമെന്നും ആണു് ലാകമ്മീഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ചീഫ്ജസ്റ്റീസായി നിയമിക്കുന്നതിനു് സേവനപരിചയം മാത്രം മുൻഗണനയായി എടുക്കുന്ന പതിവിനോടു് ലാക്കമ്മീഷനു് വിയോജിപ്പാണുള്ളതു്. പെൻഷൻ പ്രായപരിധി 65 ആയി ഉയർത്തണമെന്നും ശുപാർശചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. സർവീസിൽ നിന്നും പിരിഞ്ഞു പോകുന്ന ജഡ്ജിമാർ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കുകയോ മറ്റു കോടതികളിൽ വാദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും അവരെ തടയേണ്ടതാണെന്നും അങ്ങിനെ മാത്രമേ ജഡ്ജിമാരിൽ നിഷ്പക്ഷത നിലനിറുത്താൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നും ലാക്കമ്മീഷൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഹൈക്കോടതിയുടെ അധികാരങ്ങൾ:– ഹൈക്കോടതിയുടെ അധികാരങ്ങളെയും നിലവിലിരിക്കുന്ന ഹൈക്കോടതികളിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന നിയമത്തേയും നീതിനിർവഹണത്തെസംബന്ധിച്ച ജഡ്ജിമാരുടെ ആപേക്ഷിക അധികാരങ്ങളെയും കുറിച്ചു് ഭരണഘടനയുടെ 225–ാം വകുപ്പു് പറയുന്നതു് അവ ഭരണഘടന പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിനു് മുൻപുവരെ നിലനിന്നിരുന്നതുപോലെ തന്നെ തുടർന്നുപോകുന്നതായിരിക്കും എന്നാണു്.

ഹൈക്കോടതിക്കു് അതിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽപ്പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലുടനീളം മൗലികാവകാശങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനോ, അഥവാ മറ്റേതൊരു ലക്ഷ്യത്തിനുമോ ഏതൊരു വ്യക്തിക്കോ ഗവണ്മെന്റുൾപ്പെടെയുള്ള അധികാരസ്ഥാനങ്ങൾക്കോ ഹേബിയസ്കോർപ്പസ്, മൻഡാമസ്, പ്രൊഹിബിഷൻ, ക്വോവാറൻറോ, സെർഷ്യോററി ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഏതുതരം റിട്ടോ നിർദ്ദേശമോ ഉത്തരവുകളോ നൽകുവാൻ അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. നടപടിക്കു വിധേയമായ കാരണം ഉൽഭവിച്ച സംസ്ഥാനത്തിൽ വിചാരണാധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നു. ഏതൊരു ഹൈക്കോടതിക്കും നടപടിക്കു വിധേയമാകുന്ന വ്യക്തിയുടെ വാസസ്ഥലമോ അഥവാ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആസ്ഥാനമോ പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനത്തിനുള്ളിലല്ല എന്നതു പ്രശ്നമാക്കാതെ അധികാരം പ്രയോഗിക്കാവുന്നതാണു്.

ഏതൊരു ഹൈക്കോടതിക്കും അതിന്റെ അധികാരപരിധിക്കുള്ളിലുള്ള പ്രദേശത്തിലുള്ള എല്ലാ കോടതികളുടെയും ട്രിബ്യൂണലുകളുടെയും മേൽ പരിശോധനാധികാരമുണ്ടു്. അത്തരം കോടതികളിൽ നിന്നും ഔദ്യോഗിക വിവരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനും ശേഖരിക്കുന്നതിനും അവയ്ക്കായി

പൊതു നിയമങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനും അനുശാസിക്കുന്നതിനും അവയുടെ പ്രവർത്തനത്തെയും നടപടിക്രമങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന നടപടികൾ നിർദേശിക്കുന്നതിനും കണക്കുകൾ രേഖപ്പെടുത്തി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഫോറം നിർണയിക്കുന്നതിനും, ഹൈക്കോടതിക്ക് അധികാരമുണ്ട്. അഭിഭാഷകൻ തുടങ്ങി എല്ലാ പേക്ഷം അനുവദനീയമായ ഫീസു നിരക്കുകൾ നിർണയിക്കുന്നതു് ഹൈക്കോടതിയാണ്. എന്നാൽ ഈ അധികാരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കുമ്പോൾ ഓരോ പ്രശ്നത്തിനും സംസ്ഥാനഗവർണറുടെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുവാദം വാങ്ങിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. സൈനികക്കോടതികളുടെയും മധ്യസ്ഥക്കോടതികളുടെയും മേൽ ഹൈക്കോടതിക്കു യാതൊരു നിയന്ത്രണവും അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.

ഒരു സിവിൽക്കോടതിയും ക്രിമിനൽക്കോടതിയും തമ്മിൽ അധികാരക്ഷേത്രത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സംഘർഷം ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ, മറ്റു പോംവഴികളില്ലാതെ വരുമ്പോൾ ഹൈക്കോടതി അതിന്റെ പരിശോധനാധികാരമുപയോഗിച്ച് ഉചിതമായ കോടതിയെ വ്യവഹാരം ഏറ്റെടുത്തു തീരുമാനിക്കുന്നതിനു നിയോഗിക്കുന്നു.

ഹൈക്കോടതിക്ക് അതിന്റെ പരിശോധനാധികാരമുപയോഗിച്ച് ഒരു വ്യവഹാരത്തെ നിറുത്തിവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള കീഴ്ക്കോടതിയുടെ ഉത്തരവിലോ മറ്റു നടപടിക്രമങ്ങളിലോ ഇടപെടാൻ കഴിയും. അതുപോലെ ഒരു കോടതി കോടതിയുത്തരവുപ്രകാരമുള്ള കല്പനയെ നിറുത്തിവെയ്ക്കുകയും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ഹൈക്കോടതിയുടെ ഉത്തരവിനെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആ നടപടിയെ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഹൈക്കോടതിക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ട്. ഒരു പ്രശ്നത്തിന്റെ വിചാരണ ഏതെങ്കിലും ഒരു കോടതി അനിശ്ചിതകാലത്തേയ്ക്കു നീട്ടിവെയ്ക്കുകയും ആ നടപടി ഭൗതികമായ തെളിവുകളുടെ നഷ്ടത്തിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഹൈക്കോടതി, പ്രസ്തുത വ്യവഹാരത്തിൽ ഇടപെടുന്നു.

കീഴ്ക്കോടതിയിലെ നടപടിക്രമങ്ങളുടെ രീതി പ്രകൃതിനീതിക്കു വിപരീതമായിട്ടാണെങ്കിൽ ഹൈക്കോടതിക്കു് ഇടപെടാൻ കഴിയും. ഒരു കക്ഷിക്ക് തന്റെ നിലപാട് വിശദീകരിക്കുവാനും തെളിവുനൽകാനുമുള്ള അവസരം നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അനിയന്ത്രിതവും സ്വേച്ഛാപരവുമായ രീതിയിലാണ് ഒരു വ്യവഹാരത്തിന്മേൽ കീഴ്ക്കോടതി തീരുമാനമെടുത്തതെങ്കിൽ ആ തീരുമാനത്തെ ഹൈക്കോടതി ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നു. ജഡ്ജി തന്നെ സാക്ഷിയായി നൽകുന്ന തെളിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു വ്യക്തി ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടാൽ, ആ വിധി നിയമവിരുദ്ധവും നീതിക്കു നിരക്കാത്തതും ആണെന്ന കാരണത്താൽ അതിന്മേൽ ഹൈക്കോടതിക്കിടപെടാം. കീഴ്ക്കോടതി നിയമവിരുദ്ധമായ ഒരുത്തരവു പുറപ്പെടുവിക്കുകയോ നിയമവിരുദ്ധമായ നടപടി നടത്തുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും, നിയമത്തിന്റെ തെറ്റായ വീക്ഷണത്തിൽ, പൊതു

പ്രാധാന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളിന്മേൽ തെറ്റായ നടപടി സ്വീകരിക്കുമ്പോഴും ഹൈക്കോടതിക്കു് ഇടപെടാൻ കഴിയും.

228-ാം വകുപ്പിലെ നിബന്ധനയനുസരിച്ചു് കീഴ്ക്കോടതിയിൽ തീരുമാനമെടുക്കാതെ കിടക്കുന്ന ഒരു വ്യവഹാരം, ഭരണഘടനാവ്യാഖ്യാനം പോലെ സാരവത്തായ നിയമപ്രശ്നം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നും അതിന്റെ തീരുമാനം വ്യവഹാരം സമാപിപ്പിക്കുന്നതിന്നാവശ്യമാണെന്നും ഹൈക്കോടതിക്കു് തൃപ്തികരമായും ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ ഹൈക്കോടതി പ്രസ്തുത വ്യവഹാരം പിൻവലിക്കുകയും സ്വയം തീർപ്പുകല്പിക്കുകയോ അഥവാ അതിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന നിയമപ്രശ്നം തീരുമാനിച്ചിട്ടു്, സ്വന്തം വിധിന്യായത്തിന്റെ പകർപ്പു സഹിതം കീഴ്ക്കോടതിക്കു് തിരിച്ചയയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. കീഴ്ക്കോടതി, ഹൈക്കോടതിയുടെ തീരുമാനത്തിന്നനുസരണമായി വിധി നൽകാൻ ബാധ്യസ്ഥമാണു്.

ഹൈക്കോടതിയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം ഹൈക്കോടതിചീഫ്ജസ്റ്റീസിനോ അഥവാ അദ്ദേഹം ചുമതലപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനോ ആയിരിക്കും. സംസ്ഥാനചീഫ്ജസ്റ്റീസോ അഥവാ അദ്ദേഹത്താൽ നിയുക്തനായ മറ്റൊരു വ്യക്തിയോ നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമായിട്ടായിരിക്കും ഹൈക്കോടതി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സേവനവ്യവസ്ഥകൾ. എന്നാൽ ശമ്പളം, മറ്റലവൻസുകൾ, പെൻഷൻ എന്നീ കാര്യങ്ങൾക്കായി നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കു് സംസ്ഥാനഗവർണറുടെ അംഗീകാരം നേടിയിരിക്കേണ്ടതാണു്.

നീതിന്യായവകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്ന വ്യക്തികളുടെ നിയമനം, ഉദ്യോഗക്കയറ്റം, അവധി അനുവദിക്കൽ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ ഡിസ്ട്രിക്റ്റു കോടതിയുടെയും കീഴ്ക്കോടതികളുടെയും മേലുള്ള നിയന്ത്രണാധികാരവും ഡിസ്ട്രിക്ടു ജഡ്ജിയുടേതൊഴികെയുള്ള താണതരം ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങൾ തടഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും ഹൈക്കോടതിയിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കീഴ്ക്കോടതികൾ Subordinate Courts.

ഭരണഘടന, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനനിയമമായിരിക്കെ കീഴ്ക്കോടതികളുടെ ഘടനയെയും പ്രവർത്തനത്തെയും കുറിച്ചു് വിശദമായ നിബന്ധനകൾ വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതു് സാധാരണയല്ല. അത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ നിയമനിർമ്മാണസഭയ്ക്കു വിടുകയാണു് പതിവു്. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ കീഴ്ക്കോടതികളെക്കുറിച്ചു് വിശദമായ നിബന്ധനകൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്തു് വിദേശഗവണ്മെൻറിന്റെ സൗകര്യത്തിനിണങ്ങുന്ന തരത്തിൽ എക്സിക്യൂട്ടീവു്, ജൂഡീഷ്യൽ ചുമതലകൾ ഭരണത്തി

ന്റെ താണനിലയിലുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. ദൈനംദിനഭരണത്തിന്റെ കേന്ദ്രഘടകം ആയിരുന്ന ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകളും "കളക്ടർ-മജിസ്ട്രേട്ട്" ആയ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ കീഴിൽ ആക്കിയിരുന്നു. എക്സിക്യൂട്ടീവ് ജൂഡീഷ്യൽ ചുമതലകളുടെ സംയോജനമായിരുന്ന ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് കളക്ടറുടെ പദവി. ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദൂരവ്യാപകമായ ദൂഷിതഫലങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ രാഷ്ട്രനയ നിർദ്ദേശകതത്ത്വങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നീതിന്യായ വകുപ്പിനെ എക്സിക്യൂട്ടീവിൽ നിന്നും പേർപെടുത്തണം എന്നുള്ള വ്യവസ്ഥകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയത്. ഇതുകൂടാതെ താണനിലവാരത്തിലെ നീതിന്യായപീഠം എക്സിക്യൂട്ടീവിൽനിന്നും പൂർണമായും സ്വതന്ത്രമായിരിക്കുന്നതിനായി മുകളിൽ നിന്നും താഴോട്ട് എല്ലാ അടുക്കുകളിലും ഓരോ ഘടകത്തിലും ഉള്ള കോടതികളും സ്വതന്ത്രചേതനയോടെ പ്രവർത്തിക്കത്തക്ക ഒരു നീതിന്യായസംവിധാനം സൃഷ്ടിച്ച് ഹൈക്കോടതിക്കു കീഴ്ക്കോടതിയുടെ മേൽ പരിശോധനാധികാരവും നൽകി.

ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് കോടതി, കീഴ്കോടതികൾ എന്നിവയിലെ ജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കുകയും നിയമനത്തിനു വേണ്ട യോഗ്യതകൾ ഇന്നതായിരിക്കണമെന്ന് നിബന്ധന ചെയ്യുകയും ചെയ്യുക, സിവിൽ ജൂഡിഷ്യറിയെ മൊത്തത്തിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരിക എന്നിവയാണ് കീഴ്ക്കോടതികളെക്കുറിച്ച് അനുശാസിച്ചിരിക്കുന്ന ഭരണഘടനാ നിബന്ധനകളുടെ ലക്ഷ്യം.

ഭരണഘടന, കീഴ്ക്കോടതികളെ പ്രധാനമായും ഡിസ്ട്രിക്റ്റ്കോടതി, മറ്റുകോടതികൾ എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽപെടുത്തുന്നു. ഗവർണർ ഹൈക്കോടതിയുമായി ആലോചിച്ചശേഷം ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കുന്നു. കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിലോ സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിലോ ഉദ്യോഗസ്ഥനല്ലാത്ത 7 വർഷം അഭിഭാഷകനായി പ്രവർത്തിച്ച പരിചയമുള്ള ഒരു ഇന്ത്യൻ പൗരനു ഹൈക്കോടതിയുടെ ശുപാർശയിന്മേൽ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ജഡ്ജിയായി നിയമിതനാകുന്നതിനു യോഗ്യതയുണ്ടായിരിക്കും. ജൂഡീഷ്യൽ സർവീസിലെ മറ്റു നിയമനങ്ങളും പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മിഷനുമായി ആലോചിച്ചശേഷം വ്യവസ്ഥാപിതനിയമങ്ങൾക്കനുസരണമായി ഗവർണർ നടത്തുന്നു. ജൂഡിഷ്യൽ സർവീസിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പ് പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മിഷന്റെ മത്സരപരീക്ഷയിലൂടെയാണ് നടത്തുന്നത്.

കീഴ്ക്കോടതികളുടെ മേൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ അധികാരത്തിന്റെ പ്രകൃതവും പരിധിയും ഭരണഘടനയിൽ നിബന്ധന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നിയമനം, ഉദ്യോഗക്കയറ്റം, അവധിഅനുവാദം തുടങ്ങി വിവിധ കാര്യങ്ങളിൽ കീഴ്ക്കോടതിയുടെ മേൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ അധികാരം വ്യാപകമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ചുരുക്കംചില പ്രാദേശികവ്യതിയാനങ്ങളൊഴിച്ചാൽ ഇന്ത്യയിലുടനീളം കീഴ്ക്കോടതികളുടെ ഘടനയും ചുമതലകളും ഏകീകൃതമാണ്.

ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് നിലവാരത്തിലുള്ള കോടതിയെ ഡിസ്ട്രിക്റ്റും സെഷൻസും കോടതി എന്നു പറയുന്നു. സിവിൽ വ്യവഹാരങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു് ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകോടതിയാണു്. സെഷൻസുകോടതി ക്രിമിനൽ വ്യവഹാരം നടത്തുന്ന ഒരു ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ജഡ്ജിക്ക് ഒരേ സമയം സെഷൻസ് ജഡ്ജിയും ക്ലർക്കും ആയിരിക്കാം. സിവിൽ വ്യവഹാരം നടത്തുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ജഡ്ജിയുടെയും ക്രിമിനൽവ്യവഹാരം നടത്തുമ്പോൾ സെഷൻസ് ജഡ്ജിയുടെയും അധികാരം വിനിയോഗിക്കുന്നു. സെഷൻസ് ജഡ്ജിക്കു കീഴിൽ ഒന്നാംക്ലാസ്, രണ്ടാംക്ലാസ്, മൂന്നാംക്ലാസ് എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുതരം മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതികളും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഓരോ കോടതിയുടെയും ക്ഷേത്രാധികാരത്തിനു് പരിധികല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മൂന്നു കോടതികൾക്കും യഥാക്രമം, 1000 രൂപയിൽ കവിയാത്ത പിഴയ്ക്കും, അഥവാ രണ്ടു വർഷത്തിൽ അധികമല്ലാത്ത തടവിനും, 200 രൂപയിൽ കവിയാത്ത പിഴയ്ക്കും അഥവാ 6 മാസത്തിൽ അധികമല്ലാത്ത തടവിനും, 50 രൂപയിൽ കവിയാത്ത പിഴയ്ക്കും അഥവാ ഒരു മാസത്തിൽ കവിയാത്ത തടവിനും ശിക്ഷ വിധിക്കാം.

സഷൻസ് ജഡ്ജിക്കും ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് മജിസ്ട്രേട്ടിനും ബന്ധപ്പെട്ട കീഴ്ക്കോടതികളുടെ മേൽ പുനരിശോധനാധികാരമുണ്ടു്. ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് കോടതിക്കു് സിവിൽ വ്യവഹാരത്തിന്മേൽ ഉൽഭവവിചാരണാധികാരവും അപ്പീൽ വിചാരണാധികാരവും ഉണ്ടു്. ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് കോടതിയുടെ കീഴിൽ സബ് ജഡ്ജിയുടെ കോടതിയും മുനിസിഫ് കോടതിയും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സിവിൽ കേസുകളിൽ കീഴ്ക്കോടതിയുടെ വിധിയിന്മേലുള്ള അപ്പീൽ, വ്യവഹാരത്തിനാധാരമായ വസ്തുവിന്റെ വില 5000 രൂപയിൽ കവിയാത്തതാണെങ്കിൽ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് കോടതിയിലും, 5000 രൂപയിൽ കവിയുന്നതാണെങ്കിൽ നേരിട്ടു് ഹൈക്കോടതിയിലും സമർപ്പിക്കാം.

മേല്പറഞ്ഞ കോടതികൾക്കു പുറമേ ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പഞ്ചായത്തുകോടതികളും നിലനില്ക്കുന്നു. ചില ചില്ലറ സിവിൽവ്യവഹാരങ്ങളും ചെറിയ ക്രിമിനൽവ്യവഹാരങ്ങളും ഇത്തരം കോടതികൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. 100 രൂപയിൽ കവിയാത്ത പിഴ ഈടാക്കുന്നതിനു് അധികാരമുണ്ടെങ്കിലും ഇവയ്ക്കു് തടവുശിക്ഷ വിധിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ഇവയുടെ തീരുമാനങ്ങളിന്മേൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കാവുന്നതല്ല.

കീഴ്ക്കോടതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ലാകമ്മീഷൻ ശുപാർശകളിൽ, ഒരു അഖിലേന്ത്യാ ജുഡിഷ്യൽസർവീസു് സ്ഥാപിക്കുക, നിയമനത്തിൽ ബാറിലെ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ പരിചയം വേണമെന്ന നിബന്ധന നിർബന്ധമാക്കാതിരിക്കുക, അർഹതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉദ്യോഗക്കയറ്റം നൽകുക, പെൻഷൻ

പ്രായപരിധി 58 ആയി ഉയർത്തുക എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലേതുപോലെ കോർട്ടഫീസ് നാമമാത്രമായി ചുരുക്കുന്നതിനും ഇംഗ്ലണ്ടിലേതുപോലെ കോടതിയുടെ ചെലവുകൾ നികുതിദായകനിൽ നിന്നും വസൂലാക്കുന്നതിനും ലാ കമ്മിഷൻ ശുപാർശ പെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിലവിലിരുന്നതുപോലെ കുറ്റാരോപണത്തിനു വിധേയനായിരിക്കുന്ന വ്യക്തിക്കു വേണ്ടുവോളം നിയമസഹായം നൽകുന്നതിനുള്ള നിബന്ധനകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യകത ലാ കമ്മിഷൻ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എക്സിക്യൂട്ടീവ്, നീതിന്യായ അധികാരങ്ങളുടെ വിഭജനം എന്ന തത്വത്തിന്റെ വർധമാനമായ പ്രയോഗം നമ്മുടെ നീതിന്യായസംവിധാനത്തിന്റെ നിഷ്പക്ഷതയും ശ്രേഷ്ഠതയും നിലനിറുത്തുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അനുബന്ധം

മൂന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ മൗലികാവകാശങ്ങളെപ്പറ്റി നടത്തിയ ചർച്ചയിലും പ്രകൃത അദ്ധ്യായത്തിൽ ഭരണഘടനയുടെ 32-ഉം 226-ഉം വകുപ്പുകളനുസരിച്ചുള്ള സുപ്രീംകോടതിയുടെയും ഹൈക്കോടതിയുടെയും അധികാരങ്ങളെ പരാമർശിച്ചപ്പോഴും ഭരണഘടനാപരമായ പ്രതിവിധിക്കായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പ്രത്യേക റിട്ടുകളെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അവ ഓരോന്നുകൊണ്ടും അർത്ഥമാകുന്നതെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു നല്ലതാണു്.

ഹേബിയസ് കോർപ്പസ്

അന്യായമായി തടങ്കലിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് ഒരു കോടതിയുടെ ഉത്തരവു മൂലം എത്രയും വേഗം മോചനം ലഭിക്കുക എന്നതാണു് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഹേബിയസ് കോർപ്പസ് അവകാശറിട്ടാണു്. ഹേബിയസ് കോർപ്പസിനു് വേണ്ടി ഒരു തടവുപുള്ളിക്കു നേരിട്ടോ അഥവാ അയാളുടെ ബന്ധുക്കൾ സ്നേഹിതന്മാർ എന്നിവർ മുഖേനയോ അപേക്ഷിക്കാം.

മൻഡാമസ്

കോടതിയുടെ യുക്തിയനുസരിച്ചു് മൻഡാമസ് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. നിയമമനുസരിച്ചു് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ കടമപ്പെട്ട അധികാരികൾ അതു ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവരെ ശാസിച്ചുകൊണ്ടു് പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന കല്പനയാണിതു്. ഒരു വ്യക്തിയോ അധികാരസ്ഥാനമോ നിയമപരവും ന്യായയുക്തവുമായി തന്നോടു് ബാധ്യസ്ഥമായ ഒരു കടമ നിർവഹിച്ചിട്ടില്ല എന്നു് ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം അപേക്ഷകനുണ്ടു്. അയാൾക്കു് നിയമപരമായ അവകാശവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. നേരിട്ട താല്പര്യമുള്ള വസ്തു

നിഷ്ഠമായ അവകാശങ്ങളുടെ പേരിൽ മാത്രമേ അപേക്ഷ സമർപ്പിക്കാവൂ എന്നു് നിബന്ധനയുണ്ടു്.

പ്രോഹിബിഷൻ

ഒരു കീഴ്ക്കോടതി, നിയമപ്രകാരം അധികാരമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനു് ശ്രമിച്ചാൽ പ്രോഹിബിഷൻ റിട്ടുമൂലം കീഴ്ക്കോടതി നടപടിയെ തടസ്സപ്പെടുത്താം. പ്രോഹിബിഷൻ റിട്ടിനു് ആസ്പദമായ കാര്യത്തിൽ വ്യക്തിപരമായ താല്പര്യമോ അവകാശമോ ഇല്ലാത്തയാൾക്കും അതിനു് അപേക്ഷിക്കാവുന്നതാണു്.

സെർഷ്യോററി

നിയമവിരുദ്ധമായോ അധികാരപരിധി അതിക്രമിച്ചോ കീഴ്ക്കോടതി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു് പരിശോധിക്കുക എന്നതാണു് ഈ റിട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യം. നടപടിക്രമം, ക്ഷേത്രാധികാരം എന്നീ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണു് പ്രധാനമായി പരിഗണനാവിധേയമാകുന്നതു്. പ്രോഹിബിഷൻ റിട്ടും സെർഷ്യോററി റിട്ടും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ആദ്യത്തേതു് ഒരു വ്യവഹാരം സംബന്ധിച്ചുള്ള വിചാരണയെ തടയുന്നതിനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തേതു് വിചാരണചെയ്തുകഴിഞ്ഞ വ്യവഹാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണു്.

കോവാറന്റോ

ഉദ്യോഗത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്കു് അതിൽ തുടരുന്നതിനുള്ള അവകാശം എന്താണെന്നു് നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു് ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണു് ഈ റിട്ടു്. ഈ റിട്ടു്, ഒരു ചാർട്ടർ അനുസരിച്ചു് സൃഷ്ടിച്ച ഉദ്യോഗത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതായിരിക്കുകയും ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ അപേക്ഷകനു് ശരിയായ താല്പര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം.

Kannan - Nair
C.M.S. College
99-029

പൊതുഭരണം-ഇന്ത്യയിൽ

പൊതുഭരണം ഒരു പ്രത്യേകപഠനവിഭാഗമായി പരിഗണിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയതു് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണു്. കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നുവന്ന വിവിധതരം ഭരണവ്യവസ്ഥിതികളിൽ, ഗവണ്മെന്റിന്റെ വ്യാപകമായ കർത്തവ്യങ്ങളെ സംരക്ഷണം, പ്രതിരോധം, ദൈനംദിനഭരണം എന്നു് അവ്യക്തമായ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായി തരംതിരിച്ചിരുന്നു. പൊതുഭരണം പ്രത്യേകശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു തുടങ്ങിയതോടെ അതിന്റെ ചുമതലകളെയും തരംതിരിച്ചു തുടങ്ങി. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പൊതുഭരണത്തിന്റെ ചുമതലകളെ, ആസൂത്രണം (Planning) സംഘാടനം (Organising) ഉദ്യോഗസ്ഥനിർണയം (Staffing) നിർദ്ദേശം (Direction) സംയോജനം (Co-ordination) റിപ്പോർട്ട ചെയ്യൽ (Reporting) ബജറ്റു തയ്യാറാക്കൽ (Budgeting) എന്നിങ്ങനെ ഏഴായി വിഭജിച്ചിരുന്നു. ഈ ഏഴു ചുമതലകളുടെയും ഏകീകൃതപ്രവർത്തനംകൊണ്ടു പൊതുഭരണത്തിന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ അവസാനിക്കുന്നുവെന്നും കരുതിയിരുന്നു.

പൊതുഭരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വർധിച്ചതോടെ, പൊതുഭരണത്തെ നിയമപരമായ വീക്ഷണത്തിൽ വിശദീകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പൊതുഭരണത്തിനു എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന പ്രവർത്തനം എന്ന സങ്കുചിതനിർവചനം നൽകുന്ന ചുരുക്കം ചിലരൊഴികെ മറ്റെല്ലാ ചിന്തകരും പൊതുഭരണത്തിനു വിശാലമായ അർത്ഥം കല്പിച്ചു. ഇവരിൽ ഒരാളായ ഹെൻറിവാക്കറുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ "ഒരു നിയമം പ്രയോഗത്തിലാക്കുന്നതിനു് ഗവണ്മെന്റു നിർവഹിക്കുന്ന പ്രവർത്തി"യാണു് ഭരണം. എന്നാൽ പൊതുഭരണത്തിനു വിശാലമായ പരിധികല്പിക്കുന്ന സൈമൺ എന്ന ചിന്തകൻ, ദേശീയവും സാംസ്ഥാനികവും, പ്രാദേശികവുമായ ഗവണ്മെൻറുകളുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവു് ശാഖയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെന്നാണു് പൊതുഭരണത്തിനു് സാധാരണ ഉപയോഗക്രമത്തിലുള്ള അർത്ഥമെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യഭരണക്രമമാണു് നിലവിലിരിക്കുന്നതു്. പൊതുഭരണത്തിന്റെ താത്വികമായ ചിന്തനത്തെക്കാളേറെ ഈ അദ്ധ്യായത്തിനു് പ്രാധാന്യം നിലവിലിരിക്കുന്ന പൊതുഭരണസമ്പ്രദായത്തിനാണു്. ഒരു ജനാധിപത്യത്തിൽ ഭരണയന്ത്രം തിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതല, തിരഞ്ഞെടുക്ക

പ്പെട്ട പ്രതിനിധികളിലൂടെ, ജനങ്ങളോടുത്തരവാദിത്വമുള്ള മന്ത്രിസഭയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണച്ചുമതല മന്ത്രിസഭയ്ക്കാണെന്ന സിദ്ധം. എന്നാൽ, സാധാരണ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുന്ന മന്ത്രിമാർക്ക് ദൈനംദിനഭരണത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് പെട്ടെന്നു കടന്നുചെല്ലാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണം ബൃഹത്തും സങ്കീർണവുമാണ്. ഇതു് മന്ത്രിമാരെ പല പരിമിതികൾക്കും വിധേയരാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഏതൊരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും ഭരണപരമായ കാര്യക്ഷമതയും നിലവാരവും അവസാനവിശകലനത്തിൽ സിവിൽ സർവീസിലെ അംഗങ്ങളുടെ പ്രാഗത്ഭ്യത്തിലും പരിശീലനത്തിലും ആർജവത്വ (Stright forwardness) ത്തിലുമാണ് അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതെന്നു് കാണാം. അതുകൊണ്ടു് ഒരു ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രായോഗികപ്രവർത്തനം ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ കാര്യക്ഷമമായ ഒരു സ്ഥിരം സിവിൽസർവീസ് ആവശ്യമാണ്. മന്ത്രിമാർക്ക് ഉപദേശം നൽകുവാനും അവരെ സഹായിക്കുവാനും വേണ്ട കഴിവും വിശാലവീക്ഷണവും സത്യസന്ധതയും ഉള്ള വ്യക്തികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതായിരിക്കണം ഈ സിവിൽ സർവീസ്. അവർ, നീയമസഭയും മന്ത്രിസഭയും അന്തിമമായി തീരുമാനിക്കുകയും രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നയപരിപാടികളെ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ നിർബന്ധിതരാണ്. മന്ത്രിമാർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ പൊതുഭരണനയത്തിന്റെ വിശാലമായ അതിർവരമ്പുകളും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. സിവിൽ സർവീസ്, നയങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ദൈനംദിനഭരണനിർവഹണം നടത്തുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ഫലപ്രദമായി കൃത്യനിർവഹണം നടത്തുന്ന ഒരു ഗവണ്മെന്റിനു് പരിശീലനവും പക്വതയും നേടിയ, കഴിവുള്ള ഒരു സിവിൽ സർവീസ് കൂടിയേ കഴിയൂ.

ഒരു സിവിൽ സർവീസിന്റെ ചുമതലകളെ പൊതുവേ, നാലായി തരംതിരിക്കാം. 1) സിവിൽസർവീസ്, ഭരണനിർവഹണത്തിൽ ജനങ്ങളോടുത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭരണം ഒരിക്കലും ശൂന്യതയിൽ നടക്കുന്നില്ല. അധികാരസ്ഥാനവും ഭരിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളും ഭരണത്തിന്റെ മേഖലയിൽ പെടുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. ജനാധിപത്യത്തിൽ ജനങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥഭരണാധികാരത്തിന്റെ ഉറവിടം. അവർ നിയമനിർമാണസഭയിലൂടെ തങ്ങളെത്തന്നെ ഭരിക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള ഭരണപരമായ സ്ഥാപനങ്ങളും ഭരണത്തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാണ്. ഈ തത്വത്തിൽ സിവിൽ സർവീസ്, ജനങ്ങളോടുത്തരവാദിത്വമുള്ളതായിരിക്കുന്നു. ഈ ഉത്തരവാദിത്വം നേടിയെടുക്കുന്നതു് ജനപ്രതിനിധിസഭകളിലൂടെയാണ്. അതായതു്. സിവിൽസർവീസ്, ജനപ്രതിനിധിസഭയോടും അതുവഴി ജനങ്ങളോടു് മൊത്തത്തിലും ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതായിരിക്കുന്നു.

2) സിവിൽ സർവീസ്, സ്വന്തം പ്രവർത്തനത്തിനായി നയങ്ങളും രൂപീകരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ നയരൂപീകരണം നടക്കുന്നതു് ക്യാബിനറ്റി

ലാണ്. അതിനു് നിയമനിർമ്മാണസഭയുടെ അനുമതിയുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ അങ്ങിനെ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന നയപരിപാടികളുടെ പ്രയോഗത്തിന്നായുള്ള എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളും, അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ ദൈനംദിനപ്രവർത്തനങ്ങളും സിവിൽ സർവീസിനു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

3) താത്വികമായി എക്സിക്യൂട്ടീവിനു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വാസ്തവത്തിൽ വന്നു ചേരുന്നതു സിവിൽസർവീസിലാണു്. അതു കൊണ്ടു്, നിയമനിർമാണസഭ പാസ്സാക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കു് രക്തവും മാംസവും നൽകുന്നതു് സിവിൽ സർവീസാണു്. മന്ത്രിമാരും നിയമനിർമാതാക്കളും അവർ നിർമിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു് സിവിൽസർവീസു് നിയമനിർമാണത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും വിദഗ്ദ്ധോപദേശവും നിർദ്ദേശവും നൽകുന്നു.

4) നയങ്ങളെ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള പരിപൂർണമായ ചുമതല സിവിൽസർവീസിനാണു്. ഒരു നയം രൂപീകൃതമാവുകയും നിയമനിർമാണസഭ അതിനു തീർപ്പുകല്പിക്കുകയും അവശ്യമായ എക്സിക്യൂട്ടീവു് അനുമതി അതു് നേടുകയും ചെയ്താൽ, ആ നയപരിപാടി പ്രയോഗക്ഷമമാണെന്നു് ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ട ചുമതല സിവിൽസർവീസിലാണു് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതു്.

ഇന്ത്യൻജനതയുടെ ക്ഷേമത്തിൽ ലേശംപോലും താല്പര്യമില്ലാതിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷ്–ഇന്ത്യൻ സർവീസു്. നമുക്കു കയ്പുള്ള അനുഭവങ്ങളാണു് നൽകിയതു്. പക്ഷെ ആധുനിക സിവിൽ സർവീസിനെ അഥവാ പബ്ലിക് സർവീസിനെപ്പറ്റിയുള്ള അനുഭവജ്ഞാനം അതു നമുക്കു പകർന്നുതന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്തു് ഗവൺമെന്റ് നികുതിസംഭരണത്തിലും ക്രമസമാധാനപാലനത്തിലും മാത്രമാണു് ദത്തശ്രദ്ധരായിരുന്നതു്. ബ്രിട്ടണിൽ നിലവിലിരുന്ന ലിബറൽ തത്വങ്ങളെ അതേ പേരിൽ തികച്ചും കടകവിരുദ്ധമായ രൂപത്തിലാണു് ബ്രിട്ടീഷ് കോളനികളിലെല്ലാം അവർ പ്രയോഗിച്ചതെന്ന കാര്യം പകൽപോലെ സത്യമാണു്. ബ്രിട്ടണിൽ തന്നെ ഇടയ്ക്കിടെ പ്രകടമായിരുന്ന ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുവാനും ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ശ്രദ്ധയെ തിരിച്ചുവിടാനുംവേണ്ടി പൊതുജനനന്മയെ മുൻനിർത്തി ചില സ്ഥാപനങ്ങളും ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു എന്നതൊഴിച്ചാൽ പുരോഗമനപരമായ ഒരു ഭരണപരിപാടിയും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റു് ഇവിടെ നടപ്പിലാക്കിയില്ല. ഭരണക്രമത്തിന്റെ ഉന്നതനിലവാരങ്ങളിൽ ഇന്ത്യക്കാരനു പ്രവേശനം ലഭിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വം അതിന്റെ ഏറ്റവും ദൂഷിതമായ ഭാവത്തിൽ അന്നു് നിലനിന്നു പോരുകയുംചെയ്തു. വ്യാമിശ്രവും കാലതാമസം വരുത്തുന്നതും സമൂഹത്തിൽ നിന്നകന്നതുമായ ആ ഭരണശ്രേണിയിൽ നിന്നും ഇന്ത്യ ഇന്നും സ്വതന്ത്രമായിട്ടുമില്ല.

Baselios

ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വം എന്ന സംജ്ഞയ്ക്ക് ഭൗതികവാദികൾ നൽകുന്ന നിർവചനവും, അതിനു നൽകുന്ന 'ചുവപ്പ്നാട' എന്ന വിശേഷണവും ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻ പരിതഃസ്ഥിതിക്കും അനുയോജ്യമാണ്. എങ്കിലും, ക്രമരഹിതമായ ഈ അവസ്ഥയിലും, ഫലപ്രദമായ ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളും ഇന്ത്യൻ ഭരണസംവിധാനത്തിൽ അവശേഷിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻ പബ്ലിക്സർവീസിനെ, ക്ഷേത്രാധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകളും, കേന്ദ്രസർവീസുകളും, സംസ്ഥാന സർവീസുകളും എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അഖിലേന്ത്യാസർവീസുകൾ

കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിനും സംസ്ഥാന ഗവണ്മെന്റുകൾക്കും ഒരുപോലെ ബാധകമായ ഒന്നോ അതിലധികമോ സർവീസുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു നിയമംമൂലം നിബന്ധന ചെയ്യുന്നതിന് ഭരണഘടനയുടെ 312-ാം വകുപ്പ് പാർലമെന്റിന് അധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന് മുൻപായി രാജ്യസഭ അതിന്റെ ഹാജരായി വോട്ടുചെയ്യുന്ന അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസാക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം മുഖാന്തിരം പ്രസ്തുത അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകൾ ആവശ്യവും അനുയോജ്യവുമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഭരണഘടനയുടെ മറ്റു നിബന്ധനകൾക്കു വിധേയമായി അത്തരം സർവീസുകളിലേയ്ക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളുടെ നിയമനത്തെയും സേവനവ്യവസ്ഥകളെയും പാർലമെന്റ് നിയന്ത്രിക്കുന്നു. പാർലമെന്റ് ഇക്കാര്യത്തിൽ മറ്റു നിബന്ധനകളേർപ്പെടുത്തുന്നതുവരെയും ഭരണഘടനപ്രയോഗത്തിൽ വരുന്നതിനു മുൻപു നിലവിലിരുന്ന നിയമങ്ങൾ തുടർന്നു പോകുന്നതാണെന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. പ്രായോഗികമായി 1935-ലെ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റു നിയമം അനുസരിച്ച് നിർമിച്ചതോ, അന്നുമുതൽ തുടർന്നുപോരുന്നതോ ആയ സിവിൽസർവീസ് നിയമം, മറ്റു നിയമങ്ങൾ നിർമിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ തുടർന്നു പോകുന്നതാണ്. അന്ന് ഉദ്യോഗത്തിലിരിക്കുന്ന വ്യക്തികളെ അവരുടെ പദവിക്കു കോട്ടം തട്ടാതെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും വ്യവസ്ഥചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ഭരണഘടനയുടെ 312-ാം വകുപ്പനുസരിച്ച് അഖിലേന്ത്യാസർവീസ് രൂപീകരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം കേന്ദ്രപാർലമെന്റിനാണ്. ഈ അധികാരമുപയോഗപ്പെടുത്തൽ നിമിത്തം സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വയംഭരണാവകാശം ഒരു പരിധി വരെ എടുത്തുകളയുകയാണുണ്ടായതെന്ന് വിമർശകർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. രാജ്യസഭ പാസാക്കുന്ന പ്രമേയത്തിലൂടെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഇച്ഛ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നാണ് ഈ വിമർശനത്തിനെതിരായി ഉന്നയിക്കാവുന്ന ഒരൊറ്റ വാദഗതി. എന്നാൽ അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകൾ സ്വാഭാവികമായും

ദേശീയസംയോജനത്തിനും ഐക്യത്തിനുമുള്ള ഉപകരണങ്ങളാണെന്ന വാദഗതിക്കാണ് ഇന്ന് പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അഖിലേന്ത്യാസർവീസുകളും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കു ശേഷം തുടരാൻ അനുവദിച്ചു. ഇന്ത്യൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റീവ് സർവീസ് (ഐ. എ. എസ്) ഇന്ത്യൻ പോലീസ് സർവീസ് (ഐ. പി. എസ്) എന്നീ രണ്ട് അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകളാണ് ആദ്യമായി ഏർപ്പെടുത്തിയത്. എന്നാൽ 1962-ലെ നിയമനിർമാണം മുഖാന്തിരം ഇന്ത്യൻ സർവീസ് ഓഫ് എൻജിനിയേർസ് (ഐ. എസ്. ഇ) ഇന്ത്യൻ ഫോറസ്റ്റ് സർവീസ് (ഐ. എഫ്. എസ്സ്.) ഇന്ത്യൻ മെഡിക്കലും ഹെൽത്തും സർവീസ് (ഐ. എം. & എച്ച്. എസ്) എന്നീ മൂന്ന് അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകളും കൂടി ഏർപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

അഖിലേന്ത്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ യൂണിയൻ പബ്ലിക്സർവീസ് കമ്മീഷൻ നടത്തുന്ന മത്സരപരീക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ സർവ്വീസുകളിലേയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു നിയോഗിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന അഖിലേന്ത്യാ സർവീസംഗം സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരിക്കും. അഖിലേന്ത്യാസർവീസിൽപെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനെയോ, അഥവാ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു നിർദേശിക്കുന്ന ഏതൊരു സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിനെയുമോ സേവിക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. ഇവരുടെ നിയമനം, ഉദ്യോഗക്കയറ്റം, ശമ്പളം, പെൻഷൻ, മറ്റു സേവനവ്യവസ്ഥകൾ എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചു നിയമനങ്ങൾ നിർമിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം കേന്ദ്രപാർലമെൻറിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു.

കേന്ദ്രസർവീസുകൾ

കേന്ദ്രസർവീസുകൾ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിന്റെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പതിനഞ്ചോളം കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു സർവീസുകൾ ഇതിനകം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യൻവിദേശ സർവീസ് (ഐ. എഫ്. എസ്) ഒഴികെയുള്ള കേന്ദ്രസർവീസുകളിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇന്ത്യയ്ക്കകത്തുള്ള ഓഫീസുകളിലായിരിക്കും നിയമിതരാവുക.

സംസ്ഥാനസർവീസുകൾ

സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക അവയുടേതായ വ്യവസ്ഥ സർവീസുവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. മൊത്തത്തിലുള്ള സംസ്ഥാനസർവീസുകളെ 'സ്റ്റേറ്റ് സർവീസ്' എന്നും സബോർഡിനേറ്റ് സർവീസ് എന്നും രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിച്ചിരി

ക്കുന്നു. ഭരണപരമായപ്രവർത്തനങ്ങളെ നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് നിയുക്തരായിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നിറഞ്ഞതാണു് സ്റ്റേറ്റു് സർവീസു്. സബോർഡിനേറ്റു് സർവീസിൽപ്പെട്ടന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ക്രമപ്രകാരമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും നിർവഹിക്കുന്നതാഴ്ന്ന നിലയിൽപെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണു്. സ്റ്റേറ്റു് സർവീസിൽപെട്ടന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നിയമനം, സേവനവ്യവസ്ഥകളും എന്നിവയെല്ലാം സംസ്ഥാനനിയമസഭാതലങ്ങളിൽ നിർമിക്കുന്ന നിബന്ധനകൾക്കു വിധേയമായിരിക്കും. സംസ്ഥാനപബ്ലിക്സർവീസു് കമ്മീഷന്റെ ശുപാർശയിന്മേലാണു് സംസ്ഥാനസർവീസുകളിലേയ്ക്കുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്.

പബ്ലിക് സർവീസു് കമ്മീഷൻ

1950-ൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പ്രാവർത്തികമായതോടെ ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഫെഡറൽ പബ്ലിക്സർവീസു് കമ്മീഷൻ, യൂണിയൻ പബ്ലിക്സർവീസു് കമ്മീഷൻ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങി.

കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ പബ്ലിക്സർവീസു് കമ്മീഷനുകളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് ഭരണഘടനയുടെ 315-ാം വകുപ്പു് അനുശാസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നോ അധിലധികമോ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു് ഒരു പബ്ലിക്സർവീസു് കമ്മീഷൻ മതിയാകുമെന്നു് പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനങ്ങളും, അവയുടെ നിയമനിർമാണസഭ പാസ്സാക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം മൂലം തീരുമാനിച്ചാൽ പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കെല്ലാംകൂടി ഒരു സംയുക്ത പബ്ലിക്സർവീസു് കമ്മീഷൻ രൂപീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട നിയമം പാർലമെൻറു് നിർമ്മിക്കുന്നതായിരിക്കും.

യൂണിയൻ ക്യാബിനറ്റുമായി ആലോചിച്ചു് ഇന്ത്യൻപ്രസിഡൻറു് ഏർപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണു് യൂണിയൻ പബ്ലിക്സർവീസു് കമ്മീഷൻ. ഇതിന്റെ അംഗങ്ങളെയും ചെയർമാനെയും നിയമിക്കുന്നതു പ്രസിഡൻറാണു്. സംയുക്തപബ്ലിക് സർവീസു് കമ്മീഷൻ ചെയർമാനെയും അംഗങ്ങളെയും അദ്ദേഹം തന്നെ നിയമിക്കുന്നു. എന്നാൽ, സംസ്ഥാനപബ്ളിക് സർവീസു് കമ്മീഷൻ ചെയർമാനെയും അംഗങ്ങളെയും നിയമിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം ഗവർണക്കാണു്. ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങളിൽ തികഞ്ഞ നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കുക എന്നതു് കമ്മീഷന്റെ പ്രവർത്തനത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണു്.

ചെയർമാൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള കമ്മീഷൻ അംഗങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗികകാലാവധി ആറു വർഷമാണു്. ചെയർമാൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പി. എസ്. സി. അംഗങ്ങൾക്കു് 65 വയസ്സു വരെ മാത്രമേ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ തുടരാൻ പാടുകയുള്ളു. ഈ നിബന്ധന യൂണിയൻ പി. എസ്. സിയിലെയും

സംയുക്ത പി. എസ്. സി യിലെയും സംസ്ഥാന പി. എസ്. സിയിലെയും ചെയർമാൻമാർക്കും അംഗങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്. ചെയർമാൻ അഥവാ ഒരംഗം കടം വീട്ടുവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം നിർധനനാണെന്നോ ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന കാലത്തു് പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്ന മറേറതെങ്കിലും ജോലി ചെയ്യുന്നുവെന്നോ പ്രസിഡൻറിനു ബോധ്യമായാൽ അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രസ്തുത അംഗത്തെയോ ചെയർമാനെയോ നിയമംമൂലം നീക്കംചെയ്യാവുന്നതാണ്. അതുപോലെ തന്നെ ചെയർമാനോ അംഗങ്ങൾക്കോ മാനസികദൗർബല്യം, ശാരീരിക വൈകല്യം എന്നീ കാരണങ്ങളാൽ ജോലിയിൽ തുടരാൻ കഴിയില്ലെന്നു പ്രസിഡൻറിനു് ബോധ്യമായാലും അദ്ദേഹത്തിനു് തൻെറ ഈ അധികാരമുപയോഗിച്ചു് അവരെ നീക്കം ചെയ്യാം.

കമ്മീഷനുകളിലെ പകുതിയോളം അംഗങ്ങളെങ്കിലും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനെയോ സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിനെയോ കുറഞ്ഞതു് പത്തു വർഷമെങ്കിലും സേവിച്ചവരായിരിക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്. യൂണിയൻ പി. എസ്. സി ചെയർമാൻ പ്രസ്തുതസ്ഥാനത്തു നിന്നും വിരമിച്ചതിനുശേഷം കേന്ദ്രസംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകളുടെ കീഴിൽ ഒരുദ്യോഗവും സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതാണു്. എന്നാൽ അംഗങ്ങൾക്കു് ഏതെങ്കിലും സംസ്ഥാന പി. എസ്. സികളിൽ അംഗത്വം സ്വീകരിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ടു്. അതുപോലെ സംസ്ഥാന പി. എസ്. സി ചെയർമാനു് കേന്ദ്ര പി. എസ്. സി അംഗത്വമോ, ചെയർമാൻ സ്ഥാനമോ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും, അംഗങ്ങൾക്കു് സംസ്ഥാന പി. എസ്. സി ചേയർമാൻ സ്ഥാനമോ, യു. പി. എസ്. സി അംഗത്വമോ ചെയർമാൻസ്ഥാനമോ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും മാത്രമേ അർഹതയുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളു.

ഇന്ത്യൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേറീവു് സർവീസു് ഉൾപ്പെടെയുള്ള അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകളിലേയ്ക്കും കേന്ദ്രസർവീസുകളിലേയ്ക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള മത്സരപ്പരീക്ഷ യൂണിയൻ പി. എസ്. സി യാണു് നടത്തുന്നതു്. വിവിധ നിയമനപ്രശ്നങ്ങളിലും സർവീസു് പ്രശ്നങ്ങളിലും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു് യൂണിയൻ പി. എസ്. സി യുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, പ്രസിഡൻറു് സർവീസു് പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ആരായുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും കമ്മീഷൻ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ചില പ്രത്യേക ഉദ്യോഗങ്ങളെയും സർവീസു് പ്രശ്നങ്ങളെയും പി. എസ്. സിയുടെ പ്രവർത്തനരംഗത്തിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കുവാൻ പ്രസിഡൻറിനു് (സംസ്ഥാന പി. എസ്. സി യുടെ കാര്യത്തിൽ ഗവർണർക്കു്) അധികാരമുണ്ടു്. എന്നാൽ അത്തരം ഏതു നിയന്ത്രണങ്ങളും അവ നിർമിച്ചുകഴിഞ്ഞാലുടൻ പാർലമെൻറിൻെറ ഓരോ സഭയുടെയും (സംസ്ഥാന നിയമസഭയുടെ) പരിഗണനയ്ക്കായി ചുരുങ്ങിയതു് ഒരു ദിവസത്തേയ്ക്കു് സമർപ്പിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. അവയെ ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനോ റദ്ദുചെയ്യുന്നതിനോ പാർലമെൻറിനു് (സംസ്ഥാന നിയമസഭയ്ക്കു്) സാധിക്കും.

സംസ്ഥാന പി. എസ്. സിക്ക് സംസ്ഥാനസർവീസുകളെക്കുറിച്ചുള്ള അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകളെയും കേന്ദ്രസർവീസുകളെയും സംബന്ധിച്ച് യൂണിയൻ പി. എസ്. സി യ്ക്കുള്ള അധികാരങ്ങളോട് തുല്യമാണ്. ചില പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചില വിശേഷാൽ ചുമതലകളും പി. എസ്. സി യെ ഏല്പിക്കുന്നതിന് സംസ്ഥാനനിയമസഭയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ട്.

പ്രസിഡൻറിനും ഗവർണർക്കും സ്വന്തം അധികാരം പ്രയോഗിക്കാവുന്നതുകളിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊഴികെ മറെറല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും പി. എസ്. സിയുടെ ഉപദേശം ഗവണ്മെൻറ് നേടിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. പി. എസ്. സിയുമായി ആലോചിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളും എന്തൊക്കെയാണെന്നറിയുന്നതു് പി. എസ്. സി യുടെ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ പഠിക്കുന്നതിനു് സഹായകമാകും. സിവിൽസർവീസിലേയ്ക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുരീതിയെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഗവണ്മെൻറ് പി. എസ്. സിയോടു് ആലോചിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്.

സിവിൽ സർവീസിലേയ്ക്കുള്ള നിയമനം, ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽ നിന്നും മറെറാന്നിലേയ്ക്കുള്ളമാറ്റം, പ്രൊമോഷൻ, സർവീസിലുള്ളവർക്കു് അയോഗ്യത കല്പിക്കൽ എന്നിവയ്ക്കു് പി. എസ്. സിയുടെ അഭിപ്രായം ആരായാൻ ഗവണ്മെൻറ് ബാധ്യസ്ഥമാണു്.

ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറിൻെറയോ സംസ്ഥാന ഗവണ്മെൻറിൻെറയോ കീഴിൽ സിവിൽപദവിയിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ ബാധിക്കുന്ന എല്ലാ അച്ചടക്കപരമായ പ്രശ്നങ്ങളിലും, അത്തരം കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രസ്തുത വ്യക്തിയുടെ നിവേദനങ്ങളിലും ഹർജികളിലും തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനു് ഗവണ്മെൻറ് പി. എസ്. സിയുമായി കൂടിയാലോചിച്ചിരിക്കണം. തൻെറ ഔദ്യോഗിക കർത്തവ്യനിർവഹണത്തിൽ സംഭവിച്ച ഒരു കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു് തനിക്കെതിരെ നടത്തപ്പെടുന്ന നിയമനടപടികളെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിവരുന്ന ചെലവു് കേന്ദ്രത്തിൻെറയോ സംസ്ഥാനത്തിൻെറയോ സഞ്ചിതനിധിയിൽ നിന്നും നൽകേണ്ടതാണെന്ന ഒരു വ്യക്തി അവകാശവാദമുന്നയിച്ചാൽ അത്തരം പ്രശ്നങ്ങളിൽ പി. എസ്. സിയുടെ അഭിപ്രായമാരായാൻ ബന്ധപ്പെട്ട ഗവണ്മെൻറ് ബാധ്യസ്ഥമാണു്. ഈ വ്യക്തി ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറിൻെറയോ സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിൻെറയോ കീഴിൽസേവനമനുഷ്ഠിച്ചആളോ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളോ ആയിരിക്കണം. കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകളിലേതിലെങ്കിലും താനനുഷ്ഠിച്ച സേവനത്തിൻറെ പേരിൽ തനിക്കു് പെൻഷൻ അനുവദിച്ചു കിട്ടേണ്ടതാണെന്ന ഒരു വ്യക്തിയുടെ അവകാശവാദത്തിന്മേലും അങ്ങിനെ നൽകേണ്ടിവരുന്നതുകയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രശ്നത്തിന്മേലും, ഗവണ്മെൻറു് പി. എസ്. സിയുടെ ഉപദേശം തേടുവാൻ ബാധ്യസ്ഥമാണു്. യൂണിയൻ പബ്ളിക്സർവീസു് കമ്മീഷൻ ഓരോവർഷവും അതിൻെറ തന്നാണ്ടത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഒരു റിപ്പോർട്ടു്

Zachariah Jpe — zacha... zachariah
BASELIUS COLLEGE.

പ്രസിഡൻറിനു് സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ റിപ്പോർട്ട് ലഭിച്ചാലുടൻ തന്നെ പ്രസിഡന്റു് അതിൻെറ ഒരു പകർപ്പു് പാർലമെൻറിൽ സമർപ്പിക്കണം. ഗവണ്മെൻറു് കമ്മീഷൻെറ ശുപാർശ സ്വീകരിക്കാത്ത ഏതെങ്കിലും സന്ദർഭമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റ കാരണങ്ങളും വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു കുറിപ്പു് സഹിതമായിരിക്കണം റിപ്പോർട്ടിൻെറ പകർപ്പു് പാർലമെൻറിൽ സമർപ്പിക്കേണ്ടതു്. ഇതു സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകൾക്കും ബാധകമാണു്. ഇന്ത്യയിൽ പി. എസ്സു്. സി. ഏർപ്പെടുത്തിയതിനു പ്രേരകങ്ങളായിരുന്ന ഘടകങ്ങളും സർവീസുകളെ ഭാരതവൽകരിക്കുക, സ്വതന്ത്രവും ഫലപ്രദവും സംതൃപ്തവും ആയ സിവിൽ സർവീസു് ഏർപ്പെടുത്തുക എന്നിവയായിരുന്നു.

Criticism

ഉദ്യോഗനിയമനത്തിനുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പി. എസ്സു്. സി.യുടെ ചുമതലകളെ 'വാസ്തവികചുമതലകൾ' എന്നും അതിനു് നൽകിയിരിക്കുന്ന ഉപദേശകചുമതലകളെ 'നിഷേധകചുമതലകൾ' എന്നും വിമർശകർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ പബ്ലിക് സർവീസു് കമ്മീഷനുകൾക്കു നിർവ്വഹിക്കുവാനുള്ള വാസ്തവികചുമതലകൾ വളരെക്കുറവും നിഷേധകചുമതലകൾ വളരെയധികവുമാണു്. ഉപദേശകചുമതലകൾ, സർവീസു് കമ്മീഷനോടു് അഭിപ്രായമാരായുന്ന കാര്യങ്ങളെ മാത്രം ബാധിക്കുന്നു എന്ന അർഥത്തിലാണു് ഇതിനെ നിഷേധകചുമതലകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. പി. എസ്സു്. സി. യുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ ലക്ഷ്യം രാഷ്ട്രീയവും വ്യക്തിപരവുമായ സ്വാധീനങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രവും ഫലപ്രദവും സ്വയംപര്യാപ്തവുമായ ഒരു സിവിൽ സർവീസു് നിലനിറുത്തുക എന്നതാണു്. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ, പി എസ്സു്. സി.യ്ക്കു് നൽകിയിരിക്കുന്ന ചുമതലകൾ ലക്ഷ്യനിർവ്വഹണത്തിനു സഹായകമാകുന്നില്ല എന്നാണു് വിമർശകരുടെ വാദം. അതുകൊണ്ടു് പി. എസ്സു്. സി. ക്കു് ഇന്നു നൽകിയിരിക്കുന്ന ചുമതലകൾക്കും അധികാരങ്ങൾക്കും പുറമേ പ്രൊമോഷൻ, അച്ചടക്കനിയന്ത്രണം, മറ്റു സേവനവ്യവസ്ഥകൾ എന്നിവയ്ക്കു വേണ്ടി ചട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിനും ഈ ചട്ടങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതിനും ഉള്ള അധികാരം നൽകേണ്ടതാണെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ 309-ാം വകുപ്പിൽ പറയുന്നതു നിയമനത്തെ സംബന്ധിച്ച നിബന്ധനകൾ നിർമിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം നിയമസഭയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു എന്നാണു്. എന്നാൽ ഇതുവരെയും നിയമനത്തെയോ ഉദ്യോഗങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെയോ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളൊന്നുംതന്നെ നിയമസഭകൾ നിർമിച്ചിട്ടില്ല. വിവിധ പബ്ലിക് സർവീസുകളിലേയ്ക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പിൻെറ രീതിയും ഉദ്യോഗാർഥികളുടെ പ്രായപരിധിയും, അവശ്യം വേണ്ടുന്ന യോഗ്യതകളും നിശ്ചയിക്കുന്നതു് എക്സിക്യൂട്ടീവാണു്. ഇത്തരം നിയമങ്ങൾ പി. എസ്സു്. സി.യുടെ നിരൂപണങ്ങൾക്കും നിർദേശങ്ങൾക്കുമായി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നു. എന്നാൽ അന്തിമതീരുമാനം എക്സിക്യൂട്ടീവിൻേറതു തന്നെയായിരിക്കും.

സിവിൽ സർവീസിലേയ്ക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പ് യോഗ്യതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നടക്കുക. മത്സരപ്പരീക്ഷയിലൂടെയാണ് യോഗ്യത നിശ്ചയിക്കുന്നത്. മത്സരപ്പരീക്ഷയിലൂടെ നിയമനം നടത്തുന്ന മിക്ക ഉയന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രായപരിധി 21-നും 24-നും ഇടയ്ക്കാണ്. എന്നാൽ പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗങ്ങളിൽപെടുന്ന ഉദ്യോഗാർഥികൾക്കുള്ള ഉയന്ന പ്രായപരിധി 27 ആയാണ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. കൂടാതെ മിക്കവാറും ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കും പട്ടികജാതി പട്ടികവർഗങ്ങൾക്ക് ആനുപാതികസംവരണം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഉന്നത സിവിൽസർവീസിലേയ്ക്കുള്ള മത്സരപ്പരീക്ഷയിൽ ചേരുന്നതിനാവശ്യമായ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ യോഗ്യത ഒരു അംഗീകൃത സർവകലാശാലാബിരുദമാണ്. ഉന്നത ഉദ്യോഗങ്ങളിലേയ്ക്ക് മിഴിവുറ്റ വീക്ഷണവും ഉയന്ന ബുദ്ധിപരമായ പരിശീലനവും വിശാലമായ വിജ്ഞാനവും ആവശ്യമാണ്. ഇവയെല്ലാം മത്സരപ്പരീക്ഷയിലൂടെ പരിശോധിക്കപ്പെടുന്നു.

മത്സരപ്പരീക്ഷയിൽ എഴുത്തുപരീക്ഷയും ഇന്റർവ്യൂവും ഉൾപ്പെടുന്നു. എഴുത്തുപരീക്ഷയിൽ എല്ലാ സർവീസുകൾക്കും പൊതുവായി മൂന്നു നിർബന്ധിത പേപ്പറുകളുണ്ടായിരിക്കും. ഇതിനു പുറമേയാണ് ഐഛികപേപ്പറുകൾ. ഇതു് ഐ. പി. എസിനു് രണ്ടും മറ്റെല്ലാ സർവീസുകൾക്കും മൂന്നുമാണുള്ളത്. ഇവ കൂടാതെ ഐ. എ. എസ്, ഐ. എഫ്. എസ്. (ഇന്ത്യൻവിദേശസർവീസു്) ഉദ്യോഗാർഥികൾക്കു് രണ്ട് 'ഔഡ്വാൻസ്ഡ്' പേപ്പറുകളും എഴുതേണ്ടതുണ്ട്. ഒരുദ്യോഗസ്ഥനെന്ന നിലയിൽ താൻ ചെയ്യുതീർക്കുവാനുള്ള ചുമതലകളെക്കുറിച്ചു് ഉദ്യോഗാർഥിക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട വിജ്ഞാനം പരിശോധിക്കുകയല്ല; പ്രത്യുത അയാളുടെ പൊതുവായ കഴിവുകളും ബുദ്ധിപരമായ യോഗ്യതയും മനസ്സിലാക്കുകയാണ് ഈ പരീക്ഷകളുടെ ലക്ഷ്യം. എഴുത്തുപരീക്ഷയ്ക്ക് ഒരു നിശ്ചിത മാർക്കു വാങ്ങിയ ഉദ്യോഗാർഥികളെ ഇൻറർവ്യൂവിനു് ക്ഷണിക്കുന്നു. ഇന്റർവ്യൂ ബോർഡിൽ ഒരു ചെയർമാനും വിദഗ്ദ്ധാംഗങ്ങളും ഒരു മാനസികരോഗചികിത്സകനും അംഗങ്ങളാണ്. എഴുത്തുപരീക്ഷയിലൂടെ പരിശോധിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വ്യക്തിപരമായ സവിശേഷതകളെ ഈ ബോർഡ് വിലയിരുത്തും. ഈ ഇൻറർവ്യൂവിൽ ഒരു നിശ്ചിത നിലവാരം പുലർത്താൻ കഴിയാതെപോയ ഉദ്യോഗാർഥി, അയാൾ എഴുത്തുപരീക്ഷയിൽ എത്ര മാർക്കു നേടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാൻ അർഹനായിരിക്കയില്ല. ഈ രണ്ടു പരീക്ഷകളിലും വിജയിയാകുന്നയാളെ പരിശീലനത്തിനയയ്ക്കുന്നു.

താഴ്ന്ന നിലകളിലേയ്ക്കുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങൾക്ക് യു. പി. എസ്. സി. യും സംസ്ഥാനസർവീസുകളിലേയ്ക്ക് സംസ്ഥാന പി. എസ്. സി. യും വാർഷിക പരീക്ഷയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒഴിവുകളുണ്ടാകുന്ന ക്രമമനുസരിച്ചുള്ള പരീക്ഷകളോ നടത്തുന്നു. താഴ്ന്ന നിയമനങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും ഒന്നുകിൽ എഴുത്തുപരീക്ഷമാത്രമോ അല്ലെങ്കിൽ ഇന്റർവ്യൂ മാത്രമോ നടത്തുന്ന പതിവുണ്ട്.

പ്രമോഷനും അച്ചടക്കനടപടികളും

ഉദ്യോഗക്കയറ്റം സേവനകാലത്തിന്റെയും യോഗ്യതയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നടക്കുക. പെൻഷൻ, പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട് എന്നീ അഭിലഷണീയമായ തൊഴിലാളിക്ഷേമപരിപാടികളിലൂടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്ക് വർധമാനമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകുന്നതിനു ഗവണ്മെന്റ് ശ്രമിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ഗവണ്മെന്റ് ജീവനക്കാർ ഒരു പെരുമാറ്റച്ചട്ടത്തിനു വിധേയരായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. പെരുമാറ്റച്ചട്ടങ്ങളുടെ ഉല്ലംഘനം ഇംക്രിമെന്റ് തടയൽ, സസ്പെൻറുചെയ്യൽ, തരംതാഴ്ത്തൽ, പിരിച്ചുവിടൽ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അച്ചടക്കനടപടികൾക്കു കാരണമാകുന്നു. ഗവണ്മെന്റ് ജീവനക്കാർ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെടാൻ പാടില്ല എന്ന നിയമമുണ്ട്. തിരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രവർത്തനം, രാഷ്ട്രീയപ്രചരണപ്രവർത്തനം, രാഷ്ട്രീയപ്രസംഗങ്ങൾ, സ്ഥാനാർത്ഥിത്വം സ്വീകരിക്കൽ എന്നിവ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ പെടുന്നു.

ജില്ലാഭരണം

ഒരു ജില്ലയിൽ ആകെക്കൂടിയുള്ള ഗവണ്മെൻറിന്റെ ചുമതല എന്നാണ് എസ്. എസ്. ഖേര, ജില്ലാഭരണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ജില്ലയ്ക്ക് പുരാതന ഫ്രഞ്ച് 'പ്രിഫക്ചറി'ന്റെ മാതൃകയാണുള്ളതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. പ്രിഫക്ച്ചറിന്റെ മേധാവിയായ 'പ്രിഫക്റ്റി'ന്റെ അധികാരങ്ങൾ ഇവിടെ ജില്ലാമേലധികാരിയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ജില്ല ഒരു ഔപചാരികമായ ഭരണഘടകമായി വ്യവസ്ഥചെയ്തതു് വൈസ്രോയി കോൺവാലീസ് പ്രഭുവിന്റെ കാലത്താണ്.

ഇന്ത്യയിൽ ഗ്രാമീണജില്ലകൾ, ഡൽഹിപോലുള്ള നാഗരികജില്ലകൾ, വ്യാവസായികജില്ലകൾ, കുന്നിൻപ്രദേശങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട ജില്ലകൾ എന്നിങ്ങനെ വിവിധതരം ജില്ലകൾ നിലനില്ക്കുന്നു. കൂടാതെ ഓരോ ഭരണവകുപ്പുകളുടെയും സൗകര്യത്തിനായി ഓരോ സംസ്ഥാനത്തെയും ജില്ലകളായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില വകുപ്പുകൾക്കു വേണ്ടി രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ള ജില്ലയുടെ വ്യാപ്തി ഒന്നിലേറെ റവന്യൂജില്ലകളിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, മറ്റു ചില വകുപ്പുകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന ജില്ലകളുടെ വ്യാപ്തി ഒരു റവന്യൂജില്ലയെക്കാൾ ചുരുങ്ങിയിരിക്കും. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസജില്ലകൾ ഇത്തരം വിഭജനത്തിനുദാഹരണമാണ്. ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ മാതൃക അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ നാം ഒരു ഘടകമായി എടുക്കുന്നതു് റവന്യൂജില്ലയെ ആണ്.

നിയമവും ക്രമസമാധാനവും പാലിക്കുക, നീതിനിർവഹണം നടക്കുമെന്നും നിയമവാഴ്ച നിലനില്ക്കുമെന്നും ഉറപ്പുവരുത്തുക, ഭൂനികുതി, ജലസേചനനികുതി, കാർഷികാദായനികുതി തുടങ്ങിയ വിവിധ നികുതികളും കൃത്യമായി നിശ്ചയിക്കുകയും വസൂലാക്കുകയും ചെയ്യുക, രാജ്യത്തെ പ്രധാന വിഭവമായ ഭൂമി ശരിയായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമെന്നുറപ്പുവരുത്തുകയും ഭൂരജിസ്റ്ററുകൾ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക, ഭക്ഷ്യധാന്യവില്പന കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ ക്രയവിക്രയം എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ വിവിധ നിയന്ത്രണാധികാരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുക, വെള്ളപ്പൊക്കം, വരൾച്ച, പകർച്ചവ്യാധികൾ എന്നിവയുടെ ആക്രമണമുണ്ടാവുമ്പോൾ ദുരിതാശ്വാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുക, ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തെയും പുരോഗതിയെയും ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുക എന്നിവയാണ് ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ പൊതുവായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

നമ്മുടെ ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനഘടകങ്ങളെ നാലായി തരംതിരിക്കാം. നിയമവും ക്രമസമാധാനപാലനവുമാണ് ഒന്നാമത്തെ ഘടകം. ഈ ഘടകത്തിൽ മജിസ്ട്രേട്ടുതുടങ്ങി താഴോട്ടുള്ള നീതിന്യായഘടകവും, ജില്ലാപോലീസ് സൂപ്രണ്ടിന്റെ കീഴിലുള്ള പോലീസ് വിഭാഗവും ഉൾപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഘടകത്തിൽ, ഭൂനികുതി, ചുങ്കം, മറ്റു നികുതികളും എന്നിവ സംഭരിക്കുക, ഭൂരജിസ്റ്ററുകൾ വെച്ചുസൂക്ഷിക്കുക എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. റവന്യൂഡിവിഷണൽ ഓഫീസർ, തഹസിൽദാർ, വില്ലേജ് ഓഫീസർ എന്നിവർ ഈ വകുപ്പിൽപെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ്. വികസനവകുപ്പുകളാണ് മൂന്നാമത്തെ ഘടകം. ജലസേചനം, സോൺസ്പോർട്ട്, കൃഷി, സഹകരണവകുപ്പ് എന്നിവ മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽപെടുന്നു. പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളാണ് ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ നാലാമത്തെ ഘടകം. ജില്ലാബോർഡ്, മുനിസിപ്പാലിറ്റികൾ പഞ്ചായത്തുകൾ എന്നിവ പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളിൽപെടുന്നു.

ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ മുമ്പതലവഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പബ്ലിക് ഡെപ്യൂട്ടികമ്മിഷണറായും ഇതരസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ജില്ലാകളക്ടറായും അറിയപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓഫീസ്, ജില്ലാതലസ്ഥാനത്തുതന്നെയായിരിക്കും. സാധാരണയായി, ഇന്ത്യൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റീവ് സർവീസിലെ ഒരംഗത്തെയായിരിക്കും ജില്ലാകളക്ടറായി നിയമിക്കുന്നത്.

ജില്ലാകളക്ടർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരാതിർത്തിയിലുള്ള വിവിധ പ്രശ്നങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കുന്നിടത്തോളം ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ മാതൃക സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിന്റെ ബാധ്യതകളെ ഗണ്യമായി ചുരുക്കുന്നു. ജില്ലാഭരണം, അങ്ങിനെ സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിന്റെ ക്രമീകൃതവും ഉപയുക്തവും ആയ ഒരു സ്ഥാപനം എന്ന പദവിയാണ് വഹിക്കുന്നത്.

എങ്കിലും ഈ അടുത്തകാലങ്ങളിലായി മേഖലാനിലവാരത്തിലൊ ഴികെ മിക്കവാറും പ്രശ്നങ്ങളിൽ ജില്ലാഭരണം ഒരു പരിണാമപ്രക്രിയയി ലൂടെ കടന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ മാതൃകയെ മൗലികമായി പുന:സംവിധാനം ചെയ്യുന്ന മൂന്ന് പ്രത്യക്ഷശക്തികളും നില നില്ക്കുന്നു. മേഖലാഭരണത്തിലെ 'വിദഗ്ദ്ധഘടക'ത്തിന്റെ ശീഘ്രമായ വളർച്ചയും, വിദഗ്ദ്ധഘടകത്തിന് അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടിവന്ന മർമപ്രധാനമായ പങ്കുമാണ് ഇതിൽ ഒന്ന്. രണ്ട്, രാഷ്ട്രീയതീരുമാനം കൈക്കൊള്ളുന്ന പുതിയ കേന്ദ്രങ്ങളെന്ന നിലയിൽ പഞ്ചായത്തുരാജ് സംഘടനകളുടെ ആവിർ ഭാവം. മൂന്ന്, വൻതോതിലുള്ള ആസൂത്രണം പ്രത്യേകിച്ചും, പ്രാദേശിക ആസൂ ത്രണം.

ശരാശരി 400 സ്ക്വയർ മൈൽ വിസ്തീർണമുണ്ട് ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാ നങ്ങളിലെ റവന്യൂജില്ലയ്ക്ക്. ജനസംഖ്യ ശരാശരി ഒരു ദശലക്ഷം ആയി രിക്കും. ഒരു ജില്ലയിൽ വിവിധ ഭരണഘടകങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്ന് മുക ളിൽ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുസ്ഥാപനങ്ങളും അർധ ഗവണ്മെൻറുസ്ഥാപനങ്ങളും ജില്ലയ്ക്കുള്ളിൽ തന്നെ വരും. എന്നാൽ വിവിധ നിലകളിലെ ഈ ഭരണപരമായ ഘടകങ്ങളിൽ ഐകരൂപ്യമുള്ള മേഖലാ മാതൃക പ്രത്യക്ഷമല്ല. ചില വകുപ്പുകളുടെ ഘടകങ്ങളും ഒന്നിലേറെ ജില്ല കളെ തങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രാധികാരത്തിൽപെടുത്തുമ്പോൾ ചില വകുപ്പുകളുടെ ക്ഷേത്രാധികാരം ഒരു ജില്ലയിൽ മുഴുവൻപോലും വ്യാപിച്ചു കാണുന്നില്ല.

ജില്ല ഒരു സമ്പൂർണ ഭരണഘടകമാണ്. ജില്ലാകളക്ടറാണ് ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ നട്ടെല്ല്. വിവിധ വകുപ്പുകളും ജില്ലാകളക്ടറുടെ നേരി ട്ടുള്ള ഭരണത്തിൻകീഴിലല്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന് പ്രസ്തുത വകുപ്പുകളുടെ മേൽ പൊതുവായ പരിശോധനാധികാരമുണ്ട്. വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷന്മാർ തങ്ങളുടെ വകുപ്പുകളുടെ സ്വന്തം അധികാരപരിധിയിൽപെട്ടിടത്തോളമുള്ള പ്രവർത്തന ങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങൾ കളക്ടറെ അറിയിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹവു മായി സഹകരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ജില്ലാഭരണ ത്തിന്റെ സമഗ്രമായ പദ്ധതി ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന കീലമാണ് കളക്ടർ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. റവന്യൂ-ജുഡീഷ്യൽ-എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാര ങ്ങൾ കളക്ടറിൽ സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരു കളക്ടർ എന്ന നിലയിൽ ജില്ലാമേധാവി തന്റെ ജില്ലയിലെ റവന്യൂഭരണത്തിന്റെ തലവനാണ്. ഭൂനികുതി, ചുങ്കം, മറ്റു നികുതികളും എന്നിവ പിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതല അദ്ദേഹത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു യുക്തമെന്നു തോന്നിയാൽ ഏതെങ്കിലും നിർദിഷ്ടനികുതി ഇളവുചെയ്തുകൊടുക്കു ന്നതിന് ഗവണ്മെൻറിനോടു ശുപാർശചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം അദ്ദേഹ ത്തിനുണ്ട്. റവന്യൂസംഭരണം നിറുത്തിവെയ്പിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. ഒരു സാമ്പത്തിക ഉദ്യോഗസ്ഥനെന്നനിലയിൽ അദ്ദേഹം മദ്യവില്പന നിയന്ത്രി

ക്കുകയും ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങൾക്കുള്ള ലൈസൻസു് നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്ഷാമ ശ്വാസനടപടികളും കൈക്കൊള്ളുന്നതും കാർഷികവായ്പയുടെയുള്ള സാമ്പത്തികവിതരണങ്ങളും നടത്തുന്നതും അദ്ദേഹമാണു്.

ജില്ലാകളക്ടർ തന്റെ ജില്ലയുടെ രജിസ്ട്രാർ കൂടിയാണു്. രജിസ്ട്രാർ എന്ന നിലയിൽ ഭൂവിവരക്കണക്കുകളും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും വിവിധധാന്യവിളകളെപ്പറ്റിയുള്ള രജിസ്റ്ററുകളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹം ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വസ്തുകൈമാറ്റത്തിന്റെയും, ഭാഗപത്രങ്ങളുടെയും രജിസ്ട്രേഷൻ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും അദ്ദേഹമാണു്. ജില്ലാഖജനാവിന്മേൽ നിയന്ത്രണാധികാരവും കോർട്ട് ഫീ സ്റ്റാമ്പിന്റെ വില്പനയുടെ മേൽ പരിശോധനാധികാരവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടു്. പെൻഷൻ വിതരണത്തിന്റെ ചുമതല വഹിക്കുന്നതും കളക്ടറാണു്.

ജില്ലയിലെ എക്സിക്യൂട്ടീവു് ഭരണത്തലവൻ എന്ന നിലയിൽ നിയമപരിപാലനത്തിന്റെയും ക്രമസമാധാനപാലനത്തിന്റെയും മുഖ്യമായ ഉത്തരവാദികളക്ടറാണു്. ജില്ലാപോലീസ് സൂപ്രണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തരവുകൾക്കു വിധേയനാണു്. നിയമവും ക്രമസമാധാനവും പരിപാലിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ നടപടികളും ജില്ലാപോലീസു് സൂപ്രണ്ടു് കളക്ടറെ കൃത്യമായി അറിയിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ജില്ലാകളക്ടറും ഡിസ്ട്രിക്ടു് മജിസ്ട്രേട്ടും ഒരാൾ തന്നെയായിരിക്കും. ഡിസ്ട്രിക്ടു് മജിസ്ട്രേട്ടെന്ന നിലയിൽ കളക്ടർക്കു് നീതിന്യായ അധികാരങ്ങളും കൂടിയുണ്ടു്. ഒരു ക്രിമിനൽ വ്യവഹാരം, ആദ്യമായി താഴെ കോടതിയിൽ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ മേൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഉത്ഭവവിചാരണാധികാരമുണ്ടു്. അദ്ദേഹം, രണ്ടാം ക്ലാസു് മജിസ്ട്രേട്ടു് കോടതിയിൽ നിന്നും മൂന്നാം ക്ലാസു് മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിൽ നിന്നുമുള്ള അപ്പീൽ കേൾക്കുന്നു. ജില്ലാകളക്ടറുടെ തീരുമാനങ്ങൾക്കു മേൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതു് സെഷൻസു് ജഡ്ജി മുമ്പാകെയാണു്.

ഒരു നീതിന്യായ ഉദ്യോഗസ്ഥനെന്ന പോലെ അദ്ദേഹത്തിനു് റവന്യൂ കേസുകളിലും ഭൂവ്യവഹാരങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ ഉത്ഭവവിചാരണാധികാരമുണ്ടു്. റവന്യൂവ്യവഹാരങ്ങളിന്മേലുള്ള കളക്ടറുടെ തീരുമാനത്തിനെതിരായി സാമ്പത്തിക കമ്മീഷ്ണറുടെ മുമ്പിൽ അപ്പീൽ സമർപ്പിക്കാവുന്നതാണു്.

ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകമ്മീഷ്ണരെന്നനിലയിൽ ജില്ലാബോർഡു്, മുനിസിപ്പാലിറ്റികളും, പഞ്ചായത്തുകളും തുടങ്ങിയ പ്രസ്തുത ജില്ലയിലെ പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളെ അദ്ദേഹം പരിശോധിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജില്ലയിലെ എല്ലാ ഗവണ്മെന്റുവകുപ്പുകളുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹമാണു്.

വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കളക്ടറെ സഹായിക്കുന്നതിനും ഉപദേശിക്കുന്നതിനുമായി കേരളത്തിൽ ജില്ലാവികസനസമിതികളും ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. നിയമസഭാസാമാജികന്മാർ, പാർലമെൻറംഗങ്ങളും, സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളും, ജില്ലയിലെ വിവിധവകുപ്പുകളുടെ മേലധികാരികളും എന്നിവരുൾപ്പെട്ടതാണ് ജില്ലാവികസന സമിതി. വികസനപ്രവർത്തനത്തിൽ കളക്ടറുടെ വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പങ്കാളിത്തം അദ്ദേഹത്തിൻറെ ചുമതലകളെ അസഹ്യമാംവിധം വർധിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന ആരോപണത്തിനിടയാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഒരു ജില്ലാകളക്ടറുടെ ചുമതലകൾ ഇത്രമാത്രം വൈവിധ്യമുള്ളതായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ആ ചുമതലകൾ നിറവേറ്റുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ബഹുമുഖങ്ങളായ കഴിവുകളുടെ പ്രഭവകേന്ദ്രമായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ജില്ലാകളക്ടർ, പ്രസ്തുതജില്ലയിലുള്ള സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറിൻറെ പ്രതിനിധിയാണ്. ജില്ലയിലെ ജനങ്ങളും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വിനിമയമാർഗം അദ്ദേഹമാണ്. അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഗവണ്മെൻറുത്തരവുകൾ വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുകയും അവ പാലിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നുറപ്പു വരുത്തുന്നതിനാവശ്യമായ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജില്ലാകളക്ടറിൽഒരേസമയം എക്സിക്യൂട്ടീവ്അധികാരവും ജൂഡീഷ്യൽ അധികാരവും നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം എന്ന തത്വത്തിൻറെ പരസ്യമായ ലംഘനമാണ് ഈ സംയോജനം എന്നു വിമർശനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ സംയോജനം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻറെയും നീതിയുടെയും ചേതനയ്ക്കെതിരെയുള്ള ഒരു കയ്യേറ്റമാണെന്ന് വിമർശകർ കരുതുന്നു. ജില്ലാ അധികാരിയുടെ ഉത്തരവു മൂലം അറസ്റ്റ്ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയെ തൻറെ ജൂഡീഷ്യൽ അധികാരമുപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം തന്നെ വിസ്തരിക്കുകയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് ഒരു മർദ്ദകൻ എന്ന നിലയിൽ പെരുമാറുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിന്നവസരം നൽകുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്ത് എക്സിക്യൂട്ടീവ്-ജൂഡീഷ്യൽ ചുമതലകളെ തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. നിയമവും ക്രമസമാധാനവും പാലിക്കുന്നതിനു സഹായകമായ വിപുലമായ അധികാരം ഈ സ്ഥിതി ജില്ലാ അധികാരിക്കു നൽകുകയും ചെയ്തു. ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണത്തെ എതിർക്കുന്ന നാട്ടുകാരെ മർദ്ദിച്ചൊതുക്കുന്നതിനു ഈ അധികാരസംയോജനം വളരെക്കാലം കൂട്ടുനിന്നുകയും ചെയ്തു. തുല്യനിലയിലുള്ള രണ്ടുദ്യോഗങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു് ഒരൊറ ഉദ്യോഗം മതിയാകുമെന്നതിനാൽ ഈ വ്യത്യാസം മിതവ്യയം പാലിക്കുന്നതിനു് സഹായകമായിരുന്നുവെന്നു് ചിലർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം കാര്യക്ഷമത കൈവരുത്തുന്നുവെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഈ വാദങ്ങളും ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതു് സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ അനീതിപരവും ജനാധിപത്യവിരുദ്ധവുമാണു്. ഒന്നുകൂടെ ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചാൽ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഈ രണ്ടു ചുമതലകളുടെ നിർവഹണത്തിനാവശ്യമായ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും ഒരു വ്യക്തിയിലുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അങ്ങിനെയായാൽ, അതു്, ഈ രണ്ടു് ഭരണവിഭാഗങ്ങളോടും ഒരേ സമയം ചെയ്യുന്ന കടുത്ത അനീതിയായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ജില്ലാകളക്ടറിൽ സംയോജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ അധികാരങ്ങളുടെ വികേന്ദ്രീകരണം ഭരണപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലപ്രദമായ പ്രയോഗത്തിനു് അനിവാര്യമാണു്. ഇപ്പോഴും ജില്ലാ കളക്ടർ ചെയ്യുന്ന ജോലികളധികവും ഡിസ്ട്രിക്ടു് ബോർഡു്, മുനിസിപ്പാലിറ്റികളും, പഞ്ചായത്തുകളും, എന്നീ പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരാവുന്നതാണു്. പ്രബുദ്ധമായ ഇന്ത്യൻ ജനാഭിപ്രായം എപ്പോഴും ഇത്തരം അധികാരവികേന്ദ്രീകരണത്തെ കലവറ കൂടാതെ പിന്താങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഭരണഘടന, അതിന്റെ നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളിലൂടെ ഇത്തരം വികേന്ദ്രീകരണത്തെ താത്വികമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണു്.

ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ ഘടന

ജില്ലാഭരണമേധാവിയായ കളക്ടർ, തന്റെ നിശ്ചിത ചുമതലകൾക്കുപരിയായി ഒരു സമ്പൂർണഭരണഘടകമെന്ന നിലയിൽ ജില്ലയുടെ മൊത്തം കാര്യക്ഷമമായ ഭരണത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വംകൂടി വഹിക്കുന്നുവെന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കി. ഒരു ജില്ലാതലസ്ഥാനം പ്രസ്തുത ജില്ലയുടെ പരിധിക്കുള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിവിധ വകുപ്പുകളുടെ ജില്ലാ ആസ്ഥാനവുംകൂടിയാണു്. ജില്ലയിലെ വിവിധ വകുപ്പുകളുടെ മേധാവികളായ ജില്ലാ പോലീസു് സൂപ്രണ്ടു് (ഡി. എസ്. പി.), ഡിസ്ട്രിക്ടു് സെഷൻസും ജഡ്ജി, ജില്ലാവിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസർ, സിവിൽസർജൻ, എക്സിക്യൂട്ടീവു് എഞ്ചിനീയർ, ജില്ലാ വ്യവസായ ഓഫീസർ, ജില്ലാ കൃഷി ഓഫീസർ തുടങ്ങിയവർ തങ്ങളുടെ വകുപ്പുമേധാവികളുടെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിലാണു്. തങ്ങളുടെ വകുപ്പിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചു് അവർ വകുപ്പു് അദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയരാണു്. ഈ നിർദ്ദിഷ്ട സംസ്ഥാനവകുപ്പുകളുടെയും ജില്ലയിലെ പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഘടകങ്ങളുടെയും കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റു സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ഏകോപിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളാണു് ജില്ലയിലെ ജനങ്ങളുടെ പുരോഗതിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതു്. കളക്ടർ സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റിന്റെ എല്ലാ വകുപ്പുകളുടെ ജില്ലാഘടകങ്ങളെയും ഏകോപിപ്പിക്കുകയും പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജില്ലയിലെ പോലീസു് ഭരണം ഡി. എസ്. പിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനെ സഹായിക്കുന്നതിനായി ഡെപ്യൂട്ടിസൂപ്രണ്ടുമാർ, അസിസ്റ്റന്റു് സൂപ്രണ്ടുമാർ എന്നിവരെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില ജില്ലാ

തലസ്ഥാനങ്ങളിൽ പോലീസ് കമ്മിഷണർമാരെയും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഡിസ്ട്രിക്ട് ഓഫീസിനു കീഴിൽ വിവിധ സർക്കിളുകളും സബ് ഡിവിഷനുകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ജില്ലയിലെ പോലീസിന്റെ ചുമതല നിയമവും ക്രമസമാധാനവും പരിപാലിക്കുക എന്നതാണ്. പോലീസ് വകുപ്പിലെ വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഡി. എസ് പി ഇൻസ്പെക്ടർ ജനറൽ ഓഫ് പോലീസിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയനാണ്; കളക്ടരുടെ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയനല്ലെന്നർത്ഥം. പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ജനറലിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കനുസരണമായിട്ടാണ് ഡി. എസ്. പി പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്കിലും ഒരു ജില്ലയിലെ നിയമവും ക്രമസമാധാനവും പരിപാലിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഡി. എസ്. പിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കളക്ടറുടെ ഉത്തരവുകൾക്കു വിധേയരാണ്. കളക്ടർ [ക്രിമിനൽ പ്രോസിക്യൂഷനു് ഉത്തരവിടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതി കൂടാതെ ഒരു പ്രോസിക്യൂഷൻ നടപടിയും പിൻവലിക്കപ്പെടാൻ പാടില്ല.

ജില്ലയെ വിവിധ സർക്കിളുകളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. സർക്കിളിന്റെ മേധാവി സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഒരു ഡി. എസ്. പിയുടെ കീഴിൽ പല സർക്കിളുകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ സർക്കിളുകളേയും 'താന' അഥവാ പോലീസ് സ്റ്റേഷൻ ആയി വീണ്ടും വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ ചുമതല വഹിക്കുന്നതു് സബ് ഇൻസ്പെക്ടറാണ്. ഒരു പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലെ പോലീസ് സേനയിൽ ഒരു സബ് ഇൻസ്പെക്ടറും കുറെ ഹെഡ് കോൺസ്റ്റബിൾമാരും ധാരാളം കോൺസ്റ്റബിൾമാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ ക്ഷേത്രാധികാരം രണ്ടോ മൂന്നോ ഗ്രാമങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നു. പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ പ്രവർത്തനപരിധിയിൽ ചിലയിടങ്ങളിൽ ഹെഡ് കോൺസ്റ്റബിളിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള ഔട്ട്-പോസ്റ്റുകളും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കും. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഒരാളാണ് സബ്-ഇൻസ്പെക്ടർ. ജനങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്ന എല്ലാ പരാതികളും അവയെക്കുറിച്ച് പോലീസുകാർ നൽകുന്ന വിവരങ്ങളും അദ്ദേഹം തന്റെ ഡയറിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തുകയും കാലാകാലങ്ങളിൽ തന്റെ കീഴിലുള്ള പ്രദേശത്തെ ക്രമസമാധാനപാലനപ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് മേലധികാരികൾക്ക് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം കുറ്റകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മമായ അന്വേഷണം നടത്തുകയും കുറ്റവാളികളെ കണ്ടുപിടിച്ച് അറസ്റ്റുചെയ്യുകയും കോടതികളിൽ ആവശ്യമായ തെളിവു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ തന്റെ പ്രദേശങ്ങളിലെ അപകടസാധ്യതകളെ മുൻകൂട്ടി കാണുകയും അവയെ ഉന്നതകേന്ദ്രങ്ങളിലേയ്ക്കു റിപ്പോർട്ട ചെയ്യുകയും കൂടുതൽ നടപടി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ പോലീസ് സേനയുടെ ഈ കഴിവിനെപ്പറ്റി വിമർശനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലെ പോലീസിനുള്ളതുപോലെ ആസന്നമായ അപകടം മണത്തറിയുവാനു

ള്ള കഴിവ് നമ്മുടെ പോലീസിനില്ലതന്നെ. പോലീസ് സ്വീകരിക്കുന്ന കരുതൽനടപടികളും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ദുർബലമാണ്.

കുറ്റകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് രഹസ്യാന്വേഷണം നടത്തുന്നതിനുള്ള പോലീസ് രഹസ്യാന്വേഷണവകുപ്പിന്റെ വിഭാഗവും ജില്ലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒരു ജില്ലയിലെ നീതിന്യായപീഠത്തിന്റെ ഉന്നതാധികാരി ഡിസ്ട്രിക്ട് 'സെഷ്യൻസും' ജഡ്ജിയാണെന്നു 8-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഡിസ്ട്രിക്ട് സെഷൻസും കോടതിക്ക് ഉത്ഭവവിചാരണാധികാരവും അപ്പീൽവിചാരണാധികാരവുമുണ്ട്. അദ്ദേഹം സിവിൽ വ്യവഹാരങ്ങളും ക്രിമിനൽ വ്യവഹാരങ്ങളും വിചാരണചെയ്യുന്നു. മരണശിക്ഷയ്ക്ക് വിധിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും ഡിസ്ട്രിക്ട് സെഷൻസും ജഡ്ജിക്കുണ്ട്. നീതിന്യായ അധികാരങ്ങൾക്കു പുറമേ അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ വകുപ്പിനെ സംബന്ധിച്ച ഭരണപരമായ അധികാരങ്ങളും കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കും. അദ്ദേഹം, ബന്ധപ്പെട്ട ജില്ലയിലെ സിവിൽവിഭാഗത്തിലെയും ക്രിമിനൽ വിഭാഗത്തിലെയും കീഴ്ക്കോടതികളെ നിയന്ത്രിക്കുകയും പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഓരോ ജില്ലയിലെയും കൃഷിവകുപ്പിന്റെ മേധാവി ജില്ലാ കൃഷി ഓഫീസറാണ്. കൃഷിക്കാരുടെയിടയിൽ, പരിഷ്കൃതകൃഷിരീതിയെയും നവീനരീതിയിൽ കൃഷിയിടമൊരുക്കുന്നതിനെയും കുറിച്ചുള്ള അറിവ് പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണ്. മാതൃകാകൃഷിത്തോട്ടങ്ങളൊരുക്കുന്നതിനും കാർഷികപുരോഗതിക്കായി ഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു ചുമതലയുണ്ട്. ഒരു കാർഷികരാജ്യമായ ഇന്ത്യയുടെ ഭൗതികപുരോഗതിയിൽ കൃഷിക്കുള്ള സ്ഥാനം പ്രഥമഗണനീയമാണ്. അതുകൊണ്ട് കാർഷികപുരോഗതി രാജ്യത്തിന്റെ മൊത്തം പുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നു.

പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളും നടപ്പിലായതോടെ രണ്ടോ മൂന്നോ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ക്ഷേത്രാധികാരമുള്ള ദേശീയവികസന ബ്ലോക്കുകളും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എൻ. ഇ. എസ്. ബ്ലോക്കിൽ മറ്റു വിവിധ വകുപ്പുകളിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കൂടാതെ കൃഷിയുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവർ പരിഷ്കൃതവളങ്ങളും ഫലപ്രദമായ കീടനാശിനികളും നവീന കൃഷിരീതികളും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം കൃഷിരീതി മെച്ചപ്പെടുത്താതിരുന്നാൽ കർഷകനഷ്ടങ്ങളുണ്ടാകാതിരിക്കുവാനും വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ആത്മാർത്ഥമായ പ്രവർത്തനവും ഗവണ്മെന്റിന്റെ നിർലോഭമായ സഹായവും കർഷകരുടെ സഹകരണവും ഒത്തുചേർന്നാൽ കാർഷികരംഗത്ത് ശ്രേയസ്കരമായ ഒരു പരിവർത്തനത്തിനു അതു

വഴി തെളിയിക്കുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ബ്ലോക് വികസന ഓഫീസർ വിവിധ വകുപ്പുകളുടെ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളെ ഏകീകരിച്ചു മുൻപോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇതു നാടിന്റെ പുരോഗതിയെ അങ്ങേയറ്റം സഹായിക്കുന്നു. എന്നാൽ എൻ. ഇ. എസ്. ബ്ലോക്കുകളും പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രാധികാരത്തിൽ കടന്നുകയറുന്നുവെന്നും പഞ്ചായത്തുകളിലൂടെ കാർഷിക-നിർമാണപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്താമെന്ന നിലയ്ക്ക് ബ്ലോക്കുകളും ഒരു അനാവശ്യഘടകമാണെന്നും വിമർശനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

പൊതുമരാമത്തുവകുപ്പിന്റെ ജില്ലാഘടകം എക്സിക്യൂട്ടീവ് എൻജിനീയറുടെ നിയന്ത്രണത്തിൻകീഴിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഗവണ്മെന്റു കെട്ടിടങ്ങളും നിർമിക്കുക, റോഡുകളും വെട്ടിയുണ്ടാക്കുക തുടങ്ങി വിവിധ മരാമത്തുപണികളും എക്സിക്യൂട്ടീവ് എൻജിനീയറുടെ ചുമതലയിൽ നടത്തുന്നു. പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ജലസേചനവിഭാഗത്തിന്റെ ജില്ലാ ഓഫീസുകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. എക്സിക്യൂട്ടീവ് എൻജിനീയറുടെ കീഴിൽ അസിസ്റ്റൻറ് എൻജിനീയർമാരും അതിനു താഴെ ജൂനിയർ എൻജിനീയർമാരും അവരുടെ കീഴിൽ ഓവർസീയർമാരും എന്ന രീതിയിലാണ് ഈ ജില്ലാഘടകത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥസംവിധാനം. എക്സിക്യൂട്ടീവ് എൻജിനീയർ, വകുപ്പുഭരണത്തിന്റെ പ്രത്യേകപ്രശ്നങ്ങളിൽ വകുപ്പുമേധാവിയോടു് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നു.

ജില്ലയിലെ ആശുപത്രികളും മറ്റു ചികിത്സാലയങ്ങളും ഒരു സിവിൽ സർജന്റെ അഥവാ ജില്ലാ മെഡിക്കൽ ഓഫീസറുടെ ചുമതലയിൽ പെടുന്നു. ജില്ലയിലെ പൊതുജനാരോഗ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ജില്ലാ മെഡിക്കൽ ഓഫീസർ കളക്ടറെ സഹായിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജില്ലയിൽ സംസ്ഥാന മെഡിക്കൽ വകുപ്പിന്റെ ഘടകങ്ങളെ കൂടാതെ, കോർപ്പറേഷൻ, മുനിസിപ്പാലിറ്റി, ജില്ലാബോർഡ് തുടങ്ങിയ സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് അവയുടേതായ പൊതുജനാരോഗ്യ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമുണ്ടു്. അവർ, ബന്ധപ്പെട്ട സ്വയംഭരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്ന ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലോ നഗരപ്രദേശങ്ങളിലോ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ ജില്ലാഘടകം മേധാവിയായ ജില്ലാവിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസർ സെക്കൻഡറി നിലവാരംവരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ പരിശോധിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജില്ലാ വിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസറുടെ കീഴിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനായി അസിസ്റ്റൻറ് വിദ്യഭ്യാസ ഓഫീസർമാർ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഭരണപരമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ജില്ലാവിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസർ തന്റെ വകുപ്പുമേധാവിയുടെ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കു വിധേയനാണു്.

ജില്ലാവ്യവസായ ഓഫീസർ, സംസ്ഥാനവ്യവസായവകുപ്പിന്റെ ജില്ലയിലുള്ള എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ചുമതല വഹിക്കുന്നു.

സംസ്ഥാനസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ജില്ലാവിഭാഗങ്ങളെ കൂടാതെ സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഘടകങ്ങളും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറുവകുപ്പുകളുടെ പ്രാദേശികഘടകങ്ങളും ജില്ലാതലസ്ഥാനത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഗവണ്മെൻറാഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള വാണിജ്യത്തിൻെറ വികാസത്തോടെ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ജില്ലകളിലും സപ്ലൈഓഫീസുകളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജില്ലാസപ്ലൈ ഓഫീസറുടെ കീഴിൽ ഓരോ താലൂക്കിലും താലൂക്കു സപ്ലൈഓഫീസർ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. റേഷൻവിതരണത്തിൻെറ ചുമതല സപ്ലൈ വകുപ്പിലാണു് അർപ്പിതമായിരിക്കുന്നതു്. ജില്ലാകളക്ടർക്കു് സപ്ലൈവകുപ്പിൻെറ പ്രവർത്തനത്തിൽ വിശാലമായ പരിശോധനാധികാരമാണുള്ളതു്. പല പ്രധാനപ്പെട്ട ജില്ലകളിലും ടൗൺപ്ലാനിംഗ്വകുപ്പുകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഓരോ ജില്ലയിലും ഓരോ എംപ്ലോയ്മെൻറ്എക്സ്ചേഞ്ചുണ്ട്. ഇതു് ഉദ്യോഗാർഥികളുടെ പേരുകളും രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുകയും വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഒഴിവുകളുണ്ടാകുമ്പോൾ യോഗ്യതയുള്ള ഉദ്യോഗാർത്ഥികളെ പ്രസ്തുത സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു് ശുപാർശചെയ്യുകയുംചെയ്യുന്നു. ഇതു് ഒരു കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു സ്ഥാപനമാണു്. എംപ്ലോയ്മെൻറ് എക്സ് ചേഞ്ചുകളുടെ ഭരണം നടത്തുന്നതു് എംപ്ലോയ്മെൻറ് ഓഫീസറാണു്.

താലൂക്കുകൾ

റവന്യൂസംഭരണത്തിൻെറ സൗകര്യത്തിനായി ജില്ലയെ ഉപഘടകങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഘടകങ്ങളും താലൂക്കു് അഥവാ തഹസിൽ എന്ന പേരിലാണു് അറിയപ്പെടുന്നതു്, തഹസിലിൻെറ ഭരണച്ചുമതലവഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനാണു് തഹസിൽദാർ. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ തഹസിൽദാർ, മാംലത്ദാർ എന്ന പേരിലും അറിയപ്പെടുന്നു. ജില്ലാനിലവാരത്തിൽ കളക്ടർ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു് സമാനമായ അധികാരങ്ങളും അതതു താലൂക്കിൽ തഹസിൽദാർക്കും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ വികസനവകുപ്പുകളുടെ ഏകീകൃതപ്രവർത്തനം, നിയമപാലനം എന്നിവയുമായി തഹസിൽദാരെ ബന്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. തൻെറ കർത്തവ്യനിർവഹണത്തിൽ തഹസിൽദാരെ സഹായിക്കുന്നതു് ഡെപ്യൂട്ടി തഹസിൽദാരാണു്.

വില്ലേജുകൾ

പ്രവർത്തനസൗകര്യത്തിനായി തഹസിലുകളെ വില്ലേജ് അഥവാ പകുതികളായി വീണ്ടും വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. വില്ലേജ് ഓഫീസിൻെറ ചുമതലവഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനെ വില്ലേജ് ഓഫീസർ അല്ലെങ്കിൽ പാർവത്യകാർ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. വില്ലേജ് ഓഫീസർ തഹസിൽദാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിൻകീഴിൽ തൻെറ താലൂക്കിലുള്ള ഭൂനികുതി പിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹമാണു് തൻെറ ഗ്രാമത്തിലുള്ള സ്വകാര്യഭൂമികളുടെയും പൂമ്പോക്കുഭൂമികളുടെയും റിക്കാർഡുസൂക്ഷിക്കുന്നതു്. റവന്യൂശേഖരണത്തിൻെറ കണക്കുകളും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതലയും വില്ലേജ് ഓഫീസർക്കാണു്. റവന്യൂപിരിവു് കൃത്യ

മായി നടത്തുന്നതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വവും വില്ലേജ് ഓഫീസറാണ് വഹിക്കേണ്ടത്. അദ്ദേഹം ഭൂമി അളന്നുതിട്ടപ്പെടുത്തുകയും ഗവണ്മെന്റ് ആവശ്യപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് ധാന്യസംഭരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരു വില്ലേജ് ഓഫീസിന് തന്റെ ക്ഷേത്രാധികാരത്തിൽപെടുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും വിവരം നേരിട്ട് അറിവുണ്ടായിരിക്കണം. അത്തരത്തിൽ വളരെയേറെ ജനസമ്പർക്കമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ് അദ്ദേഹം. തന്റെ കൃത്യനിർവഹണത്തിൽ അക്കൗണ്ടന്റ്, വില്ലേജ് അസിസ്റ്റന്റ് എന്നിവർ വില്ലേജ് ഓഫീസറെ സഹായിക്കുന്നു.

ജില്ലാഭരണത്തിന്റെ ഫലപ്രദമായ പുരോഗതിക്ക് വിവിധനിർദ്ദേശങ്ങളും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു റവന്യൂജില്ലയുടെ പരിധിക്കുള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റിന്റെ മിക്കവാറും എല്ലാ വ്യത്യസ്തനിലകളിലുമുള്ള പ്രദേശസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളും ഒന്നിച്ചുനടന്നിച്ചേർത്ത് സമഗ്രമായ ഒരു മേഖലാസംഘടന സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് ഒരു നിർദ്ദേശം.

വിപുലമായ പ്രാദേശികവൈവിധ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഇന്ത്യയെപോലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ ഭാവനാസമ്പൂർണമായ വികേന്ദ്രീകരണപ്രക്രിയയിലൂടെയുക്തിയുക്തമായ മേഖലാവിഭജനം സുസാധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുവേണ്ട കാര്യങ്ങളും സജ്ജമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ശ്രദ്ധേയമായ മറെറാരു നിർദ്ദേശം.

10

സാമൂഹ്യവികസനവും പ്രാദേശികസ്വയംഭരണവും

''ഞങ്ങളം അർത്ഥമാക്കുന്ന തരത്തിൽ ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസം (സാമൂഹ്യ വികസനം) എന്നാൽ സമൂഹത്തിന്റെ മൊത്തം ജീവിതനിലവാരം മെച്ചപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി മെനഞ്ഞെടുത്ത ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ്. അത് സമൂഹത്തിന്റെ തന്നെ സജീവപങ്കാളിത്തത്തോടും, കഴിയുമെങ്കിൽ അതിന്റെ തന്നെ മുൻകയ്യാലും സാധിതമാക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ മുൻകയ്യെടുക്കുന്നതിനു സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ മുന്നോട്ടു വരുന്നില്ലെങ്കിൽ സമൂഹത്തിന്റെ സജീവവും താല്പര്യ പൂർണവുമായ പ്രതികരണം ഉണ്ടാകത്തക്ക രീതിയിൽ പ്രത്യേക സങ്കേതങ്ങളം ഉപയോഗിച്ച് അവരിൽ താൽപര്യം ജനിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്" എന്നാണ് 1948-ലെ വിഖ്യാതമായ ക്രേംബ്രിജ് സമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ "സാമൂഹ്യവികസം" എന്ന പദത്തിനു് നൽകിയിരിക്കുന്ന വിശദീകരണം. സാമൂഹ്യവികസനത്തിനു് ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസം എന്ന അർത്ഥകല്പന സമഗ്രമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണ്. സമൂഹ്യവികസനം എന്നു പറയുമ്പോൾ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികരാഷ്ട്രീയതലത്തിലുള്ള സമൂലവും സർവതോന്മുഖവുമായ വളർച്ചയുടെ പ്രക്രിയയെയാണ് നാം മനസ്സിൽകാണുന്നതു്.

അവികസിത രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക, രാഷ്ട്രീയവികസനങ്ങളുടെ പ്രക്രിയ എന്ന നിലയ്ക്കു് സാമൂഹ്യവികസനം എന്ന സിദ്ധാന്തം ഉദയം ചെയ്തതു് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരകാലത്താണ്. സാമൂഹ്യവികസനം ക്ഷേമരാഷ്ട്രത്തിന്റെ മൗലികതത്വമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ട് രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങം കഴിഞ്ഞിട്ടേയുള്ള എന്നർഥം.

ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസ് ഈ പദത്തിനു നൽകിയ വ്യാഖ്യാനം "സമൂഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യ-സാംസ്ക്കാരികോന്നമനങ്ങൾക്കായി ജനങ്ങം, ഗവണ്മെൻറധികൃതരോട്, യോജിച്ച് സ്വന്തം കഴിവുകളെ വിനിയോഗിക്കുക്കയും, ഈ സമൂഹങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയജീവിതവുമായി ഇണക്കുകയും, രാഷ്ട്രീയപുരോഗതിയ്ക്കുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യാൻ അവരെ സന്നദ്ധരാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതി" എന്നാണ്. ഗ്രാമീണസമൂഹത്തിന്റെ പരമ്പരാഗതമായ ജീവിതഗതിയിൽ നിന്നുമുള്ള പുരോഗമനാത്മകമായ വ്യതിയാനപ്രക്രിയയാണിതു്. അതായതു്, ജനങ്ങം, സ്വയം തങ്ങളുടെ കഴിവും ഉപായങ്ങളുമുപയോ

ഗിച്ച് സ്വക്ഷേമത്തിനുതകുന്ന തരത്തിൽ സിദ്ധാന്തപരമായ ഒരു സമീപനത്തിലൂടെ പരിവർത്തനം വരുത്തിത്തീർക്കുകയാണ് സാമൂഹ്യവികസനം കൊണ്ടു സാധ്യമാക്കേണ്ടതെന്നർത്ഥം.

മുകളിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ നിന്നും, സാമൂഹ്യവികസനം എന്നതു് പല തരം മൂല്യങ്ങളും ചേർന്ന രൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണാം. സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക-സാംസ്കാരികവികസനങ്ങൾക്കു് പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ മൊത്തം വികസനം ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യഘടകം വ്യക്തിയാണ് എന്ന ധാരണയിൽ നിന്നു് ഉടലെടുത്തതാണ് ഈ സങ്കല്പം. സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെ സിദ്ധാന്തപരമായി അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടു്. ജൈവശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിതമായ സിദ്ധാന്തം അഥവാ ജൈവസിദ്ധാന്തം (Organic Theory) വ്യക്തിയെ സമൂഹത്തിലെ പ്രധാന കണ്ണിയായി കാണുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി, ജൈവേതര സിദ്ധാന്തം (Inorganic Theory) ഉൽഘോഷിക്കുന്നതു് വ്യക്തി, സമൂഹവുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ കടൽക്കരയിലെ ഒരു മൺതരിമാത്രമാണ് എന്നാണു്. സാമൂഹ്യവികസനം എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നാം കാണുന്നതു്. ജൈവേതരസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ നിരാകരണവും ഒരു ജീവവസ്തുവിലെ ജീവസ്സുള്ള ഒരു കോശം (cell) ആണു് വ്യക്തി എന്ന നിലപാടിന്റെ സ്ഥിരീകരണവും ആണു്. ഈ വീക്ഷണത്തിൽ, വ്യക്തിയ്ക്കു് സമൂഹത്തോടു് വ്യക്തമായ ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടു്. വ്യക്തിയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം അഥവാ കടമ, അവകാശങ്ങളെക്കാളും പ്രാധാന്യമുള്ളതാണെന്നു് മനസ്സിലാകുന്നു. വ്യക്തി സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്ന നിലയിൽ അവന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നും അവകാശം ഉടലെടുക്കുന്നു. വ്യക്തിയുടെ കടമയേയും ഉത്തരവാദിത്വത്തേയും അടിസ്ഥാനമാക്കി സ്വന്തം കഴിവും ശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു് സ്വയംവികാസം പ്രാപിക്കുന്നതിനായുള്ള പ്രയാണത്തിൽ ജനങ്ങളെ ഉത്ബുദ്ധരാക്കുന്നതിനുള്ള അവിരാമമായ ശ്രമമാണു് സാമൂഹ്യവികസനത്തിന്റെ ജീവധാര.

സാമൂഹ്യവികസനത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതിനു് നാലു മാർഗങ്ങൾ അവലംബിക്കാം. ഒന്നാമതായി, ഇതു് മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസം എന്ന നിലയിൽ കാണുക. ഇവിടെ മനുഷ്യനു് സാമൂഹ്യമായും മാനസികമായും സംഭവിക്കുന്ന പരിവർത്തനത്തിനാണു് മുൻതൂക്കം. രണ്ടാമതായി, ഒരു രീതി, അഥവാ മാർഗം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിലുള്ള സമീപനമാണു്. അപ്പോഴും പ്രാധാന്യം ഈ രീതികൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾക്കോ അഥവാ നേട്ടങ്ങൾക്കായി രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കോ ആയിരിക്കും. മൂന്നാമത്തെ സമീപനം, ജനക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രഖ്യാപിതപരിപാടി എന്ന നിലയിലാണു്. ഈ നിലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം, പൊതുജനാരോഗ്യം കാർഷികവികസനം തുടങ്ങിയ മണ്ഡലങ്ങൾക്കാണു് പ്രാധാന്യം. അവസാനമായി

ഇതിനെ ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ കാണുകയാണു്. അപ്പോഴും ഇതിന്റെ പിന്നിലെ സിദ്ധാന്തപരമായ തത്വത്തിനും വൈകാരികചോദനത്തിനുമാണു് വിലനൽകാൻ കഴിയുക. ഈ മാർഗങ്ങളും വിട്ടിട്ടു് ഗ്രാമോദ്ധാരണക്ഷമമായ ഒരു പരിവർത്തനപ്രക്രിയ എന്ന നിലയിൽ അതിനെ വിലയിരുത്തേണ്ടതാണു്. ഈ പ്രക്രിയയിൽ ചില സിദ്ധാന്തങ്ങളും മനോവികാരങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

സ്വന്തം ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിലൂടെ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ പുരോഗതിനേടുന്നതിനായി സ്വയം സമർപ്പണം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തി; അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയും പരസ്പരസഹകരണം വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് നൽകപ്പെടുന്ന സാങ്കേതികസഹായങ്ങളും സേവനങ്ങളും; ഇവ രണ്ടുമാണു് സാമൂഹ്യവികസനത്തിന്റെ മുഖ്യഘടകങ്ങൾ.

സാമൂഹ്യവികസനം ഒരു ജീവിതമാർഗമാണു്. സ്വയംപ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്ന, സ്വന്തം കഴിവിന്മേലുള്ള വിശ്വാസമാണു് ഈ പന്ഥാവിലൂടെയുള്ള പ്രയാണത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തി. ജനാധിപത്യത്തിലും, ഗ്രാമീണരിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന മാനസികശക്തിയിലും അടിയുറച്ചുകൊണ്ടു് ഇതു് മുന്നോട്ടുപോകുന്നു. മനുഷ്യൻ അബോധമായി നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന മനുഷ്യശക്തിയുടെ ശരിയായ പ്രയോഗത്തിലൂടെ പുരോഗതി കൈവരിക്കുക, ജീവിതനിലവാരമുയർത്തുക എന്നിവയാണു് സാമൂഹ്യവികസനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ആധുനികലോകത്തിനു് ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ വിജ്ഞാനങ്ങളുമായി ഈ മനുഷ്യശക്തിയെ കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ സ്ഥായിയായ പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്താം. സാമൂഹ്യവികസനം, ഗ്രാമതലങ്ങളുടെ വികാസത്തിൽ പ്രാധാന്യം കണ്ടെത്തുകയും സാമൂഹ്യനീതിയെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

സാമൂഹ്യവികസനപ്രസ്ഥാനം പരിമിതികൾക്കു വിധേയമാണു്. മനുഷ്യനിൽ വരുത്തിത്തീർക്കാമെന്നു് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പരിവർത്തനം അത്രയേറെ പ്രായോഗികമല്ല. ഇന്ത്യയിലെ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ടു് ഡോ: ടെയിലർ പറയുന്നതു് "പുതിയ രീതിയിലുള്ള ചെയ്തികളും ചിന്തകളും എല്ലായ്പോഴും മാനസികമായ അരക്ഷിതാവസ്ഥയും പലപ്പോഴും ധാർമ്മികമായ അരക്ഷിതാവസ്ഥയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു...." എന്നാണു്. അതുപോലെ തന്നെ പരമ്പരാഗതമായി അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്ന ശീലങ്ങളെ പാവനമായി കരുതുകയും അവ വിട്ടുപോരാൻ വിമുഖത കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനതയിൽ ക്രമാനുഗതമല്ലാതെ പരിവർത്തനം കൈവരുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല.

സാമൂഹ്യവികസനത്തിനു് വിവിധങ്ങളായ എതിർപ്പുകൾ നേരിടേണ്ടിവരും. പഴകി ദ്രവിച്ച പാരമ്പര്യങ്ങളിലും വിശ്വാസങ്ങളിലും അടിയുറച്ചു

നിൽക്കുന്ന യാഥാസ്ഥിതികരിൽ നിന്നും നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യപ്രേരിതരായ നേതൃവൃന്ദങ്ങളിൽ നിന്നും ഇത്തരം എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണ്. വളർന്നുവരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വത്തിന്റെ ദുഷ്ഫലങ്ങൾ സാമൂഹ്യവികസനത്തെ വിഘാതപ്പെടുത്തുന്നു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യവികസനപരിപാടികൾ സമൂഹത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിലേയ്ക്കുള്ള അവസാനപ്പടവുകളല്ല. ഉൽബുദ്ധമായ രാഷ്ട്രീയബോധം ഉണ്ടാവുകയും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെയല്ലാതെ സാമൂഹ്യവികസനം സാധിതമാവുകയില്ല.

സാമൂഹ്യവികസനം ഇന്ത്യയിൽ

വ്യക്തിയെ മാനുഷികമൂല്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ ആയി കണക്കാക്കുക എന്നതു് ഇന്ത്യയുടെ സാമൂഹ്യപൈതൃകമാണു്. ഹിന്ദുമതത്തിലും പ്രാചീന ഇന്ത്യൻ തത്വശാസ്ത്രത്തിലും വ്യക്തി പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. വ്യക്തിക്കു പരമ്പരാഗതമായി നൽകിയിരിക്കുന്ന ഈ പ്രാധാന്യമനുസരിച്ചു് അവന്റെ വികാസത്തിലൂടെയാണു് സാമൂഹ്യവികസനം നാം ദർശിക്കുന്നതു് അങ്ങിനെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളും പൗരാണികസാമൂഹ്യപൈതൃകവുമാണു് ഇന്ത്യൻ വികസനത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം. ഗ്രാമീണസമൂഹത്തിന്റെ വികസനത്തിലൂടെ മാത്രമേ രാഷ്ട്രീയപുരോഗതിയിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയൂ എന്ന മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നിലപാടും സാമൂഹ്യവികസനപ്രവർത്തനങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതിനു് ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. സാമൂഹ്യവികസനത്തിനായി ഗാന്ധിജി മുന്നോട്ടുവെച്ച പരിപാടികൾ സാമൂഹ്യൈക്യം, അയിത്തോച്ചാടനം, മദ്യനിരോധനം, സ്വദേശിഉല്പന്നങ്ങളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചു ഖാദിയുടെ ഉപഭോഗം, ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹനം, അധഃകൃതരുടേയും സ്ത്രീകളുടെയും ഉന്നമനം, പ്രാദേശികവിഭാഗങ്ങളുടെ പരമാവധിവർധനയും ഉപഭോഗവും, സാമ്പത്തിക സമത്വത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം സ്വയംപര്യാപ്തമായ ഗ്രാമീണസമ്പത്ത്വ്യവസ്ഥയുടെ നിർമാണം എന്നിവയാണു്. ഈ പരിപാടികളുടെ സാഫല്യത്തിലൂടെ സ്വാശ്രിതവും സ്വാധിഷ്ഠിതവുമായ ഒരു ഗ്രാമീണജനതയെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം അഭിലഷിച്ചു. വിനോബഭാവയുടെ സർവോദയസിദ്ധാന്തങ്ങളും പരിപാടികളും ഇന്ത്യൻ സാമൂഹ്യവികസനപ്രക്രിയയെ ഒരു പരിധിവരെ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്ത്യയിൽ, സാമൂഹ്യവികസനത്തിന്റെ ഭരണപരവും സാങ്കേതികവുമായ ഘടന രൂപംപ്രാപിക്കുവാനാരംഭിച്ചതു് 1952-നു് ശേഷമാണു്. നടപ്പിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞ മൂന്നു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളിലും സാമൂഹ്യവികസനത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നു. നാലാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ കൃഷിയ്ക്കും സാമൂഹ്യവികസനത്തിനുമായി 1667 കോടി രൂപ നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നു കാണുമ്പോൾ, സാമൂഹ്യവികസത്തിനു് നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം എത്രമാത്രം വലുതാണെന്നു കാണാം.

1952-ൽ തുടങ്ങിയ കമ്മ്യൂണിറ്റിപ്രോജക്റ്റുകളാണ് ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ ക്രിയാത്മകമായ വികസനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ. ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ മുഖാന്തിരം തരംതിരിച്ചു നിർണയിച്ചിട്ടുള്ള പ്രത്യേക പ്രദേശത്തു് തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട പദ്ധതിയനുസരിച്ചു് ഗവണ്മെൻറിന്റെ സംയുക്തപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും ജനങ്ങളുടെ പരസ്പര സഹകരണത്തോടും കേന്ദ്രീകൃതവികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നു. വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു് വ്യാപിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം ബോധ്യമായതോടെ കമ്മ്യൂണിറ്റിപ്രോജക്റ്റുകളെ ദേശീയവികസനബ്ലോക്കുകളായി പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുകയും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ പുതിയ ബ്ലോക്കുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഒരു നിശ്ചിത എണ്ണം ഗ്രാമങ്ങളാണ് ബ്ലോക്കിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകം. ഒരു ബ്ലോക്കിൽ എത്ര ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് നിർണയിക്കുന്നതു് അവയുടെ ജനസംഖ്യയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരിക്കും. ബ്ലോക്കു് ഭരണത്തിന്റെ മേധാവി ബ്ലോക്കുഡെവലപ്മെൻറു് ഓഫീസർ (ബി. ഡി. ഒ.) ആണു്. ബി. ഡി. ഒ യുടെ കീഴിൽ വിവിധവികസന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കീഴ്ജീവനക്കാരും ഉണ്ടായിരിക്കും.

വികസന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സംഘം ജനങ്ങളുമായി സഹകരിച്ചു് ബ്ലോക്കിന്റെ വിചാരണാധികാരത്തിലുള്ള വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുക എന്നതാണു് ബ്ലോക്കിന്റെ ലക്ഷ്യം. വികസന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ കൃഷി, മൃഗസംരക്ഷണം, പഞ്ചായത്തു്, സഹകരണം, വ്യവസായം, എൻജിനീയറിങ് എന്നിങ്ങനെ വിവിധ വകുപ്പുകളിൽനിന്നുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉണ്ടു്. കൂടാതെ ബ്ലോക്കിൽ, ഗ്രാമം അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഗ്രാമസേവകരും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്. ജനങ്ങളുമായി ഏറ്റവും അടുത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് ഗ്രാമസേവകരാണു്. ഇവർ ഗ്രാമീണജനതയുടെ സുഹൃത്തുക്കളും വഴികാട്ടികളും ആയിരിക്കണം എന്നാണു് പ്രമാണം. എന്നാൽ ബ്ലോക്കിലൂടെ ജനങ്ങൾക്കു ലഭിയ്ക്കേണ്ടുന്ന വിവിധ ഗവണ്മെൻറു സഹായങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനു് കാലതാമസമുണ്ടാകുന്നു എന്ന പരാതിയുണ്ടു്. ബ്ലോക്കു് മുതൽക്കു് മുകളിലോട്ടുള്ള വിവിധ ഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തനവൈകല്യമാണു് ഇതിനു കാരണം. വളരെ പരിഹസിക്കപ്പെട്ട "ചുവപ്പുനാട" സമ്പ്രദായത്തെ നിർമാർജ്ജനം ചെയ്തു് അധികൃതകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പ്രവർത്തനശുദ്ധി സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണു് ഇതിനു് പോംവഴി.

ബ്ലോക്കുകളുടെ വിന്യാസവും പ്രവർത്തനവും

ജനസംഖ്യാ ഏകകമായി, ഗ്രാമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് ബ്ലോക്കുകൾ സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കി. ബ്ലോക്കു് ഭരണമേധാവിയായ ബി. ഡി. ഒ. ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ നേതാവും അവയുടെ ജയപരാജയങ്ങൾക്കു് ഉത്തരവാദിയും ആയിരിക്കും.

ബ്ലോക്ക് ഫണ്ടിന്റെ യുക്തവും കാര്യക്ഷമവുമായ ചെലവിടലിനും ബി. ഡി. ഒ. ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹം ബ്ലോക്ക് ഉപദേശകസമിതിയുടെ സംയോജകനാണ്. ബി. ഡി. ഒ. ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധജ്ഞാനം നേടിയ ആളാകണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല. പൊതുഭരണപരിചയമുള്ള ആളാകണമെന്നേയുള്ളു. ബി. ഡി. ഒ. യുടെ കീഴിൽ വിവിധ വകുപ്പുകളിൽ നിന്നുമുള്ള വികസനോദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കും.

വിവിധ വികസനോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുകയും അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ബജറ്റിന്റെ കൃത്യമായ വിനിയോഗത്തെ പരിശോധിക്കുകയും വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളെ ഏകോപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോകുകയുമാണ് ബി. ഡി. ഓ യുടെ മുഖ്യചുമതലകൾ. വികസനോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കീഴിലായി ഗ്രാമസേവകർ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ഗ്രാമീണരെ ചേർത്തിണക്കുന്ന ദുഷ്കരമായ കർത്തവ്യം ഗ്രാമസേവകരിൽ ആണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഗ്രാമസേവകർ വഹിക്കുന്ന പങ്ക് ശരിയായി വിലമതിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഓരോ ബ്ലോക്കിലും ഓരോ ബ്ലോക്ക് ഉപദേശകസമിതി ഉണ്ട്. 1963-നു മുൻപുവരേയും ഇതു ബ്ലോക്ക് വികസനസമിതി എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ബി. ഡി. ഓ. സമിതിയുടെ സംയോജകനും റവന്യൂ ഡിവിഷണൽ ഓഫീസർ ഇതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനും ആയിരിക്കും. റവന്യൂ ഡിവിഷണൽ ഓഫീസറുടെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, സമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുന്നതിനായി ഒരംഗത്തെ വൈസ്ചെയർമാനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുകയും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഒരു പദ്ധതിയുണ്ടാക്കുകയുമാണ് ഉപദേശകസമിതിയുടെ മുഖ്യചുമതലകൾ. ഈ സമിതിയിൽ ബ്ലോക്കിലെ വികസന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രദേശത്തുൾപ്പെടുന്ന എല്ലാ പഞ്ചായത്തുകളുടെയും പ്രസിഡന്റുമാരും നിയമസഭാ സാമാജികരും ബ്ലോക്ക് ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രദേശത്തെ പാർലമെന്റംഗവും അംഗങ്ങളാണ്. ഈ സമിതിയിൽ സഹകരണസംഘങ്ങൾ, സാമൂഹ്യസംഘടനകൾ, ഭാരതസേവാസമാജം എന്നീ സംഘടനകളിൽ നിന്നും ഗവണ്മെന്റ് നാമനിർദ്ദേശംമൂലം നിയമിക്കുന്ന അംഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ വ്യക്തികളെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപായി പ്രസ്തുത സംഘടനകളുമായി കൂടിയാലോചിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ സമിതിയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളുടേയും നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെട്ട അംഗങ്ങളുടേയും സാന്നിദ്ധ്യം, ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ജനാധിപത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം നൽകുന്നതിനുപകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ സമിതികളിലെ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവമുള്ള അംഗങ്ങൾ പഞ്ച

യത്തു് പ്രസിഡൻറുമാരും നിയമസഭാംഗങ്ങളും പാർലമെൻറംഗവും മാത്രമാണു്. അതുതന്നെയും പരോക്ഷമായ പ്രാതിനിധ്യമാകുന്നതേയുള്ളു. മാത്രമല്ല, ഇത്തരം പ്രതിനിധികളുടെ അംഗസംഖ്യയേക്കാൾ വലുതാണു് ഗവണ്മെൻറുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേതു്. അതിനാൽ ബ്ലോക്കു് ഉപദേശകസമിതികൾക്കു് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു ജനകീയസ്വഭാവം ഉണ്ടാകുന്നില്ല.

മിക്കവാറും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഈ സമീപകാലത്തു നടന്ന നിയമനിർമാണങ്ങളിലൂടെ, നിലവിലിരിക്കുന്ന ഔദ്യോഗികചെയർമാൻറെ സ്ഥാനത്തു്, പഞ്ചായത്തു് അംഗങ്ങളും ഔപചാരിക അംഗങ്ങളൊഴികെയുള്ള മറ്റംഗങ്ങളും ചേർന്നു് ഒരാളെ ചെയർമാനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ റവന്യൂഡിവിഷണൽ ഓഫീസർ, യുക്തമെന്നു തോന്നുമ്പോഴെല്ലാം സമിതി യോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അർഹതയുള്ള ഒരു ഔപചാരിക അംഗമായിത്തീരുന്നു. ചെയർമാനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന രീതിയിൽ തന്നെയാണു് വൈസു് ചെയർമാനെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുക. നാമമാത്രമായ ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടു് സമിതിയുടെ ജനകീയസ്വഭാവം വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. ആനുപാതികമായി, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അനുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കാളും മിക്കവാറും കൂടുതലായിരിക്കുന്നുവെന്നതിനാൽ ഈ സമിതിയുടെ നടപടിക്രമങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വത്തിൻറെ കരിനിഴൽ വീഴുന്നു എന്ന ആരോപണം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ബ്ലോക്കു് ഉപദേശകസമിതികൾക്കു് നിയമപരമായ യാതൊരു നിർവാഹകാധികാരങ്ങളുമില്ല. തങ്ങൾ നൽകുന്ന ഉപദേശങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും അനുസരിച്ചു് എന്തെങ്കിലും നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് വേണ്ടുന്ന പരിശോധനാധികാരങ്ങളും ഈ സമിതികൾക്കില്ല. ഈ സമിതികൾ കൂട്ടായ നിവേദനം നൽകുകയും പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയും ബ്ലോക്കിൻറെ പ്രവർത്തനരീതിയെക്കുറിച്ചു് അഭിപ്രായം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പഞ്ചായത്തുരാജു് നടപ്പിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇത്തരം സമിതിയെ, പഞ്ചായത്തുരാജു് സംഘടനയുടെ ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടതലമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ ബ്ലോക്കു് സമിതിയെന്നും മറ്റു ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പഞ്ചായത്തു് സമിതിയെന്നും വേറെ ചിലയിടങ്ങളിൽ പഞ്ചായത്തു് യൂണിയൻ എന്നും സംബോധന ചെയ്യുന്നു. പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഈ സമിതികൾക്കു് ഏറെ ഉത്തരവാദിത്വവും നിയമനിർമാണാധികാരങ്ങളും വിപുലമായ ജനായത്ത സ്വഭാവവും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ പഞ്ചായത്തുരാജു് സംവിധാനത്തിൽ ബ്ലോക്കുകളുടെ ആവശ്യംതന്നെ ഇന്നു് വിവാദവിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ബ്ലോക്കു് ഒരു ഉപേക്ഷണീയമായ ഭരണോപകരണമാണെന്ന വാദത്തിനാണു് കൂടുതൽ പ്രചാരം. ഈ വീക്ഷണമുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കേരളവും ഉൾപ്പെടുന്നു.

സാമൂഹ്യവികസന ബ്ലോക്കുകളുടെ പ്രവർത്തനം

ബ്ലോക്കിന്റെ നിർദ്ദിഷ്ടപ്രവർത്തനകാലാവധി മൊത്തം ഒരു വ്യാഴവട്ടമാണ്. ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനകാലത്തെ നിശ്ചിത ബജറ്റ് 25 ലക്ഷം രൂപയായിരിയ്ക്കും. ഈ തുക അത്യാവശ്യ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ലക്ഷ്യവും പ്രവർത്തനവും ആവശ്യങ്ങളുമനുസരിച്ച് വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.

ബ്ലോക്ക്, വ്യത്യസ്ത പ്രവർത്തനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട നാല് ഘട്ടങ്ങളായി അഥവാ സ്റ്റേജുകളായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ബ്ലോക്ക് പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഒന്നാം ഘട്ടം ഒരു വർഷം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു. ഇതു് പ്രീഎക്സ്റ്റൻഷൻ സ്റ്റേജ് എന്നാണറിയപ്പെടുന്നതു്. കൃഷിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് നമ്മുടെ സാമൂഹ്യവികസന പ്രവർത്തനം ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എന്ന നിലയ്ക്ക് ബ്ലോക്കുകളുടെ മൊത്തം ബജറ്റിൽ ഏറിയ പങ്കും കാർഷികവികസനത്തിന്നായിട്ടാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു്. പ്രീഎക്സ്റ്റൻഷൻ സ്റ്റേജിൽ ബ്ലോക്ക് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി ബി. ഡി. ഒ. യും കൃഷിവികസന ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഏതാനും ഗ്രാമസേവകരും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളു. ഇപ്പോഴും വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായുള്ള പ്രാരംഭ നടപടികളും സ്വീകരിക്കുകയും ബ്ലോക്ക് ആസ്ഥാനത്തിന്നാവശ്യമായ കെട്ടിടങ്ങളും നിർമിക്കുകയുമായിരിക്കും മുഖ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളും.

ബ്ലോക്ക് പ്രവർത്തനക്ഷമമാകുന്നതു് രണ്ടാം ഘട്ടമായ ഒന്നാം സ്റ്റേജിലാണ്. ഒന്നാം സ്റ്റേജ് ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനകാലാവധി 5 വർഷവും അടങ്കൽ ബജറ്റ് 10 ലക്ഷം രൂപയും ആയിരിക്കും. ഒന്നാംസ്റ്റേജ് ബ്ലോക്കുകളെ ദേശീയവികസന ബ്ലോക്കുകളും (National Extension Blocks) എന്നു പറയുന്നു. ഈ പ്രവർത്തനഘട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടെ, വിവിധ വകുപ്പുകളിലെ വികസന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നിയമിക്കപ്പെടുന്നു. സാമൂഹ്യവികസനത്തിനും സമുദായത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിന്നുമായുള്ള നാനാമുഖങ്ങളായ നിർമാണ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആരംഭിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ ആരംഭിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വികസനോന്മുഖമായ നിർവഹണം മൂന്നാംഘട്ടത്തിലാണ് നടക്കുന്നതു്. മൂന്നാം ഘട്ടം ബ്ലോക്കിനെ രണ്ടാം സ്റ്റേജ് ബ്ലോക്ക് എന്നു പറയുന്നു. അഞ്ചുവർഷം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഈ പ്രവർത്തനകാലത്തെ മൊത്തം മുതൽമുടക്ക് 12 ലക്ഷം രൂപയായിരിക്കും. രണ്ടാം സ്റ്റേജ് ബ്ലോക്കുകളും സാമൂഹ്യവികസനബ്ലോക്കു് (Community Development Block) എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. ഒന്നാം

ഘട്ടവും കൂടെ പൂർത്തിയാകുന്നതോടെ ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനമേഖലയിലുള്ള പ്രദേശം പരിപൂർണ വികസിതപ്രദേശങ്ങളായി മാറുകയും ജനങ്ങൾ സാമൂഹ്യവികസനത്തിൽ ബോധവാന്മാരും തല്പരരും ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുമെന്ന് വിഭാവന ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ബ്ലോക്കിന്റെ നാലാംഘട്ടം പോസ്റ്റ് എക്സ്റ്റൻഷൻ കാലമാണ്. പതിനൊന്നു കൊല്ലക്കാലത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അന്തിമമിനുക്കുപണികൾ മാത്രമായിരിക്കും ഈ ഘട്ടത്തിൽ നടക്കുന്നത്. ഒരു വർഷം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്ക് അനുവദിക്കുന്ന മൊത്തം തുക 2 ലക്ഷം രൂപയാണ്. നാലാംഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നതോടെ ബി. ഡി. ഒ. യും. വിവിധവകുപ്പുകളിലെ വികസനോദ്യോഗസ്ഥന്മാരും തിരിച്ചു വിളിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു കൃഷി വികസന ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കുറെ ഗ്രാമസേവകരാണ് നാലാം ഘട്ടത്തിന്റെ പ്രവർത്തകർ.

ഇന്ത്യയിൽ, ബ്ലോക്കുകളുടെ പ്രവർത്തനം പൊതുവേ തൃപ്തികരമല്ലാതെയാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. പണ്ടുണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ട് അപ്രത്യക്ഷമാകുമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന ബ്ലോക്കുകൾ, കുറെ പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്ലോക്കിന്റെ പ്രവർത്തനമേഖലയും പ്രതീക്ഷിച്ചതു വികാസം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല. ബ്ലോക്ക് വികസന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മ, ജനങ്ങളുടെ ശരിയായ സഹകരണത്തിന്റെ അഭാവം തുടങ്ങി വിവിധ കാരണങ്ങളാലാണ് ഇത്തരം ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം സംജാതമായതെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ബ്ലോക്കുകളുടെ പൊതുപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നതിനു നിയുക്തമായ പഠനകമ്മിഷനും ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ പഠനവിഭാഗത്തിന്റെ പ്രധാനിയായിരുന്ന ഡോ. കാംടെയിലും ബ്ലോക്കുകൾ വേണ്ടത്ര വിജയപ്രദമല്ല എന്ന നിഗമനത്തിലാണ് എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളത്.

സാമൂഹ്യവികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള ഭരണോപകരണങ്ങളിൽ, ബ്ലോക്ക് വികസനസമിതിക്കു മുകളിലായി ജില്ലാ വികസനസമിതിയും അതിനു മുകളിൽ സംസ്ഥാനവികസനസമിതിയും, ദേശീയ നിലവാരത്തിൽ ദേശീയ വികസനസമിതിയും ഉണ്ടായിരിക്കും.

ബ്ലോക്ക് വികസനസമിതിയിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുത്തയയ്ക്കുന്നരണ്ട് അംഗങ്ങളും, ജില്ലയിലെ എല്ലാ നിയമസഭാംഗങ്ങളും പാർലമെൻറംഗങ്ങളും എല്ലാ ഗവണ്മെൻറ് വകുപ്പുകളുടേയും ജില്ലാമേധാവികളും ജില്ലയിൽപ്പെട്ട തഹസിൽദാർമാരും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് ജില്ലാവികസനസമിതി. ജില്ലാ കളക്ടർ, വികസനസമിതിയുടെ സംയോജകനും ചെയർമാനും ആയിരിയ്ക്കും. എന്നാൽ ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സമിതി ചെയർമാനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പതിവും നടപ്പിലുണ്ട്. ജില്ലയുടെ സർവതോന്മുഖങ്ങളായ വി

കസനത്തിന്റെ വിശേഷിച്ച് സാമൂഹ്യവികസന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ രൂപരേഖ തയ്യാറാക്കുന്നത് ജില്ലാവികസനസമിതിയാണ്.

സംസ്ഥാനത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള വികസനപ്രവർത്തനപരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതിനും നിർവഹിക്കുന്നതിനുമായി സംസ്ഥാന വികസനസമിതികൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. സംസ്ഥാനവികസനസമിതിയുടെ ചെയർമാൻ സംസ്ഥാന മുഖ്യമന്ത്രിയായിരിക്കും. സമിതിയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ വകുപ്പുകളുടേയും ചുമതല വഹിക്കുന്ന മന്ത്രിമാർ, സംസ്ഥാനത്തെ പാർലമെൻറംഗങ്ങൾ, വിവിധ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളിൽനിന്നും നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെടുന്ന കുറെ നിയമസഭാസാമാജികന്മാർ എന്നിവർ അംഗങ്ങളാണ്. സംസ്ഥാനവികസനസമിതിക്ക് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സാങ്കേതികോപദേഷ്ടാക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതതു തുറകളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയ പ്രഗത്ഭരായ വ്യക്തികളെയാണ് ഗവണ്മെൻറ് സാങ്കേതികോപദേഷ്ടാക്കളായി നിയമിക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനവികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി സമഗ്രമായ പദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതും പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതും ഈ സമിതി ആയിരിക്കും.

ദേശീയതലത്തിൽ ഒരു ദേശീയ വികസനസമിതി നിലവിലിരിക്കുന്നു. പ്രധാനമന്ത്രി ചെയർമാനായുള്ള ദേശീയവികസനസമിതിയിൽ കേന്ദ്ര ക്യാബിനറ്റംഗങ്ങളും സംസ്ഥാനമുഖ്യമന്ത്രിമാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ, വിവിധകക്ഷികളിൽനിന്നും നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പ്രഗൽഭരായ പാർലമെൻറംഗങ്ങളും സാമ്പത്തികം, സാംസ്കാരികം, വിദ്യാഭ്യാസം, സാങ്കേതികം എന്നീ വിവിധരംഗങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള അംഗങ്ങളും ദേശീയ വികസനസമിതിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തത്തിലുള്ള വികസനപരിപാടികൾക്കു രൂപം നൽകുന്നതും അവ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതും ദേശീയ വികസനസമിതിയാണ്. ദേശീയവികസനസമിതിയെ സഹായിക്കുന്നതിനും അതിന് മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും ഒരു ദേശീയ ആസൂത്രണ കമ്മീഷൻ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആസൂത്രണ കമ്മീഷൻ തയ്യാറാക്കുന്ന പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ കരടു രൂപം പാർലമെൻറിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിനു മുൻപായി ദേശീയവികസനസമിതി ചർച്ചചെയ്ത് അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണ്. ദേശീയധനകാര്യക്കമ്മീഷൻ ശുപാർശകളും പാർലമെൻറിന്റെ പരിഗണനയ്ക്കായി നല്കപ്പെടുന്നതിനു മുൻപായി ദേശീയവികസനസമിതിയിൽ പരിശോധിച്ചിരിക്കണമെന്നും നിർബന്ധമുണ്ട്.

•

പ്രാദേശികസ്വയംഭരണം

സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പറ്റി പുലമ്പുന്ന ശരിയായ പ്രാതിനിധ്യസമ്പ്രദായം കാഴ്ചവയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഒരു പ്രദേശത്തെ ജനതയ്ക്ക് തങ്ങളുടെ പ്രാ

MALIKA Rani
II-nd B.A

ദേശിക കാര്യങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുകയുള്ള എന്നതാണ് പ്രാദേശിക സ്വയംഭരണത്തിന്റെ പിന്നിലെ തത്വം. ആധുനിക രാഷ്ട്രങ്ങളും പ്രായേണ വലുപ്പമുള്ളവയാണ്. നിയമവും ക്രമസമാധാനവും പാലിക്കുക എന്ന ഗവണ്മെന്റിന്റെ പുരാതനമായ ആവശ്യങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് വൈവിധ്യവും സർവതോന്മുഖവുമായ ആവശ്യങ്ങളും സ്ഥലം പിടിച്ചതോടെ ഭരണത്തിന്റെ എല്ലാ അവസ്ഥകളേയും ഒത്തൊരുമിച്ച് കൊണ്ടുപോകുക ദുഷ്ക്കരമായിത്തീർന്നു. ഭരണപരമായ കടമകളും വിഭജിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിവന്നതു് അങ്ങിനെയാണ്. മാത്രമല്ല, ജനാധിപത്യം ജനതയുടെ എല്ലാ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങളിലും വ്യാപിക്കുക എന്നതും ഒരു ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ ദൈനംദിനഭരണത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമമായ നിർവഹണത്തിനു് സംസ്ഥാനങ്ങളെ ചെറിയ പ്രദേശങ്ങളായി തരംതിരിക്കുകയും, അവിടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളാൽ ഭരണനിർവഹണം നടത്തുന്ന പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. അവയാണ് പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളും.

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിലെ അധികാരവിഭജനം അനുസരിച്ച് പ്രാദേശികസ്വയംഭരണം ഒരു സംസ്ഥാനവിഷയമാണ്. അങ്ങിനെ പ്രദേശങ്ങളിലെ സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ചുമതല സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റിൽ വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥയിലുള്ള ഭരണഘടന നിലവിലിരിക്കുന്ന ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ മിക്കവാറും പ്രാദേശികസ്വയംഭരണത്തിന്റെ ചുമതല സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആയിരിക്കും നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടുപോലെ യൂണിറ്ററി ഭരണവ്യവസ്ഥിതിയിൽ പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളും കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിൽ ആകുന്നു. ഇവിടങ്ങളിൽ പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ അധികാരവും വ്യാപ്തിയും പ്രായേണ ബൃഹത്തായിരിക്കും.

പ്രാദേശികസ്വയംഭരണത്തെ–പഞ്ചായത്തോ മുനിസിപ്പാലിറ്റിയോ നഗരസഭയോ പോലെ–ഒരു നിശ്ചിത പ്രദേശത്തു് അവിടത്തെ ജനത സ്വന്തം പ്രതിനിധികളിലൂടെ നടത്തുന്ന കാര്യനിർവഹണവും ഭരണവും എന്നു് നിർവചിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശത്തിലൂടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ജനപ്രതിനിധികളാൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയായിരിക്കും. ജനതയുടെ അടിയന്തിരമായ ദൈനംദിന ആവശ്യങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു് ഈ സ്ഥാപനങ്ങളും ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കു് തികഞ്ഞ സ്വയംഭരണാവകാശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രമുഖലക്ഷ്യങ്ങൾ:– 1) അവ ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ഗവണ്മെന്റിനു് ദുഷ്ക്കരമായ പ്രദേശഭരണത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിൽ നിന്നും അതിനെ മോചിപ്പിക്കുക. 2) നിശ്ചിതപ്രദേശത്തെ രാഷ്ട്രീയബോധത്തിന്റെ വിദ്യാപീഠങ്ങളായി വർത്തിക്കുക; 3) പൊതുഭരണത്തിൽ സ്വാശ്രയത്തിന്റെയും, സമർപ്പണത്തിന്റെയും, സാമർഥ്യത്തിന്റെയും വളർച്ചയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുക. 4) ഇവ ജനങ്ങളുടെ സ്വന്തം ഗവണ്മെന്റാണെന്ന ബോധം വരു

ത്തുന്നതിലൂടെ പുരോഗതിയുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെയും ആശയങ്ങളും അവരിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്നിവയാണ്.

പ്രാദേശികസ്വയംഭരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ പൗരജീവിതത്തിൽ പ്രാദേശികഗവണ്മെന്റുകളും ക്രിയാത്മകമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. ഇവ ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ അവശ്യ ഘടകങ്ങളും കൂടെയാണ്. പ്രാദേശിക ആവശ്യങ്ങളുടെ അടിയന്തിര പ്രാധാന്യം വിശാലമായ ക്ഷേത്രാധികാരമുള്ള ആധുനിക ഗവണ്മെന്റുകൾക്ക് അത്ര എളുപ്പം അനുഭവപ്പെട്ടുവെന്നുവരില്ല. എന്നാൽ പ്രദേശത്തെ സംബന്ധിച്ച അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങൾപോലും പ്രാദേശിക ഗവണ്മെന്റുകൾക്ക് എളുപ്പം അനുഭവപ്പെടുമെന്നതുകൊണ്ട്, അവ എളുപ്പം പരിഹൃതമാകുവാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട് എന്നതാണ് പ്രാദേശിക ഭരണത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത. പ്രാദേശിക ഭരണനടപടികളും മിഴിവുറ്റതും ധനവ്യയം കുറഞ്ഞതുമായിരിക്കും. മാത്രമല്ല പ്രാദേശികഭരണം ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിനു അയവു വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം ഗവണ്മെന്റിനു് മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുന്നതിനവസരവും ലഭിക്കുന്നു. സ്വന്തംഭരണനിർവഹണത്തിനാവശ്യമായ സമ്പത്തു് സ്വയം ആർജ്ജിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നതിനാൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ സാമ്പത്തികബാധ്യതകളും ലഘൂകരിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രാദേശികഭരണസ്ഥാപനങ്ങളും പൗരബോധത്തിന്റെ പ്രാഥമികവിദ്യാപീഠങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ജനങ്ങൾക്ക് ജനായത്തപരിശീലനവും പൗരബോധവും നല്കുന്നു. പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളും ഗവണ്മെന്റിന്റെ മറേറതൊരു വിഭാഗത്തേക്കാളും കൂടുതലായി അദ്ധ്യയനപരമാണ് എന്നാണ് പ്രൊഫസർ ലാസ്കി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്.

പ്രാദേശികസ്വയംഭരണപരിശീലനം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഏറെറവും നല്ല വിദ്യാപീഠവും അതിന്റെ വിജയത്തിനുള്ള ഉറപ്പും ആണ്. ആധുനിക രാഷ്ട്രസംവിധാനത്തിൽ പ്രാദേശികസ്വയംഭരണം, നിസ്തുലമായ ഒരു പങ്കുവഹിക്കുന്നു.

പ്രാദേശികസ്വയംഭരണം ഇന്ത്യയിൽ

ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളോ അവയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന തത്വസംഹിതകളോ എല്ലാംതന്നെ തദ്ദേശജന്യമാണ്. ചരിത്രാതീതകാലം മുതല്ക്കു തന്നെ പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളും നിലനിന്നുപോന്നിരുന്നു. മഹാഭാരതം, രാമായണം, നീതിസാരം, മനുസ്മൃതി എന്നീ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ നിന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കുന്ന പുരാതന പ്രാദേശികഗവണ്മെന്റുകളും വ്യാപകമായ അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയായിരുന്നു. ചാണക്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ കാലത്തു നിലവിലിരുന്ന മുനിസിപ്പാലിറ്റികളെക്കുറിച്ചു് പരാമർശങ്ങളുണ്ട്.

ചേര, ചോള സാമ്രാജ്യങ്ങളിലും ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു.

ഗ്രാമീണജനതയിൽ തികഞ്ഞ സ്വാധീനം പുലർത്തിയിരുന്ന ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളും ഗ്രാമത്തിലെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളും കൂടി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രതിനിധികളായിരുന്നു. ഗ്രാമപാതകളും നിർമിയ്ക്കുക, കുളങ്ങളും, കിണറുകളും മുതലായവ വെട്ടിയുണ്ടാക്കുക, വഴിയമ്പലങ്ങളും നിർമിയ്ക്കുക, പൊതുജനാരോഗ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുക എന്നിവയായിരുന്നു പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രധാന ചുമതലകളും. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ഗ്രാമീണരുടെ ശ്രമദാനങ്ങളും ലഭ്യമായിരുന്നു. ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾക്കു് സിവിളും ക്രിമിനലും വ്യവഹാരങ്ങളിന്മേൽ വിചാരണാധികാരവും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ഗ്രാമസമൂഹങ്ങളെപ്പറ്റി സർ. ചാർലസ് മെറ്റ്കാഫ് പറയുന്നതു്, അവ ഓരോന്നും ചെറിയ റിപ്പബ്ളിക്കുകളായിരുന്നു എന്നാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ "സാമ്രാജ്യങ്ങൾ ഇതുവിക്കുകയും നിപതിക്കുകയും ചെയ്യു. ആക്രമണകാരികൾ വരികയും പോവുകയും ചെയ്യു; എന്നാൽ ഗ്രാമങ്ങളിലെ യഥാർഥജീവിതം അക്ഷോഭ്യമായിപിടിച്ചു നിന്നു. സാമ്രാട്ടുകൾ ആരൊക്കെയായിരുന്നിട്ടും ഗ്രാമീണഇന്ത്യ സ്വന്തം ജീവിതവും സ്വയംഭരണവും തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു."

കേരളത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന ഇത്തരം ഗ്രാമറിപ്പബ്ളിക്കുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ തറക്കൂട്ടം, കഴകം, അറുനൂറ്റവർ, നാട്ടുകൂട്ടം, കരയോഗം എന്നിവയാണു്. രാജ്യഭരണത്തിന്റെ സ്ഥിരംകേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു ഇവയെല്ലാം.

പ്രാദേശികസ്വയംഭരണവ്യവസ്ഥയിൽ ഗ്രാമസ്ഥാപനങ്ങളെക്കൂടാതെ നഗരസ്ഥാപനങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതു് മുനിസിപ്പൽ ഭരണക്രമമായിരുന്നു. പ്രാചീനമുനിസിപ്പൽ ഭരണക്രമത്തിൻകീഴിൽ പാടലീപുത്രത്തിന്റെ ഭരണവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച വിവിധവിഷയങ്ങൾ ഓരോ പ്രത്യേക കാര്യങ്ങൾക്കായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആറു് കമ്മിറ്റികളിലൂടെ നിർവഹിച്ചുപോന്നു എന്നു് ചന്ദ്രഗുപ്തമൗര്യന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഗ്രീക്കുസ്ഥാനപതിയായിരുന്ന മെഗസ്തനീസ് എന്ന പണ്ഡിതൻ തന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

പുരാതന ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന മറ്റൊരു സ്ഥാപനമാണു് ജാതിപഞ്ചായത്തുകൾ. വർഗസിദ്ധാന്തത്തേക്കാളേറെ, ഈ പഞ്ചായത്തുരീതിയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വമായിരുന്നതു് "തൊഴിൽ വിഭേദീകരണം" (Division of Labour) എന്ന സിദ്ധാന്തമായിരുന്നു. അതായതു് തൊഴിൽപരമായ വിഭജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട–ഒരു നിശ്ചിതതൊഴിൽ മാത്രം ചെയ്യുന്ന–ഒരു സമൂഹം ഒരു ജാതിപഞ്ചായത്തായി സംഘടിക്കപ്പെട്ട

രുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഓരോ തൊഴിൽ വിഭാഗത്തിനും ഓരോ പഞ്ചായത്തുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവ, തൊഴിൽസംഘടനയുടെയോ അഥവാ സഹകരണസംഘങ്ങളുടേയോ പ്രവർത്തനമാതൃകയായിരുന്നു സ്വീകരിച്ചുപോന്നിരുന്നതു്. ഈ പഞ്ചായത്തുകളും, സ്വന്തം അംഗങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തികതാല്പര്യങ്ങളെ പരിരക്ഷിയ്ക്കുകയും നിയമനിഷേധത്തിനും ധാർമികവിരുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ശിക്ഷ നൽകുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ വിദേശഅധിനിവേശത്തോടെ ഇത്തരം സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളും സ്തംഭനാവസ്ഥയിൽ ആയിത്തീർന്നു. മുഗളന്മാരുടെ വരവോടെയാണു് സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ദുർദ്ദശ ആരംഭിച്ചതു്. ഗ്രാമറിപ്പബ്ലിക്കുകളും പാടേ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും അവയോടുള്ള നിന്ദ്യമായ പെരുമാറ്റം അവയുടെ മേൽ കനത്തപ്രഹരം ഏല്പിച്ചു. മുഗൾ സ്വാധീനം ഏറെ അനുഭവപ്പെട്ട നാഗരഭരണക്രമങ്ങൾക്കാണു് കനത്ത പ്രതിസന്ധി നേരിടേണ്ടിവന്നതു്.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വരവോടെ സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾ വീണ്ടും തകർക്കപ്പെട്ടു. തങ്ങളുടെ നിലനില്പിനായി ഒരു കേന്ദ്രീകൃതഭരണക്രമം ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികൾ, പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളുടേതായ എല്ലാ ഭരണാധികാരങ്ങളും സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു. എന്നാൽ വിശാലമായ ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ ഭരണപരമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറുക എന്നതു് ഒരു കേന്ദ്രീകൃതഭരണവ്യവസ്ഥയിൽ ദുസ്സാധ്യമാണെന്നു് ബ്രിട്ടീഷ് അധികൃതർക്കു ബോധ്യമായതോടെ അവർ ഇന്ത്യയിലെ ആസ്ഥാനപട്ടണങ്ങളിൽ(Residency Towns) മുനിസിപ്പൽ ഭരണവ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ആരംഭിച്ചു. ഇതിന്റെ ആദ്യപടിയായി കണക്കാക്കാവുന്നതു് 1687-ൽ ഒരു രാജകീയവിളംബരപ്രകാരം സംസ്ഥാപിതമായ മദ്രാസ് മുനിസിപ്പൽ ടൗൺ ആണു്. 1726-ൽ കല്ക്കട്ട, ബോംബെ കോർപ്പറേഷനുകളും സ്ഥാപിച്ചതും 1842, '50, '56 വർഷങ്ങളിൽ നിരവധി മുനിസിപ്പാലിറ്റികളും സംസ്ഥാപിച്ചതും ഈ വിഷയത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവികളുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട നടപടികളായി കരുതാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഈ മുനിസിപ്പൽ സഭകളുടെ അംഗങ്ങളെ നാമനിർദ്ദേശംമൂലം നിയമിക്കുന്നതിനായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. സ്വയംഭരണം എന്ന തത്വത്തിന്റെ തന്നെ സത്തയ്ക്കു് എതിരായിരുന്നു ഈ വ്യവസ്ഥ.

വൈസ്രോയി മേയോ പ്രഭുവിന്റെ കാലത്താണു് പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾ വീണ്ടും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടതു്. 1870-ൽ ഒരു പ്രമേയംമൂലം അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ആവശ്യകത ഊന്നിപ്പറയുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ കൽക്കട്ട കോർപ്പറേഷനിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗവും മദ്രാസ്, ബോംബെ കോർപ്പറേഷനുകളിൽ പകുതി വീതവും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന രീതി നടപ്പിലായി.

1882-ൽ വൈസ്രോയി റിപ്പൺപ്രഭു ഒരു പ്രമേയം മുഖാന്തിരം തിര ഞ്ഞെടുപ്പുരീതി വ്യാപകമാക്കുകയും ചെയർമാനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുകയുംചെയ്തു. 1882-ലെ പ്രമേയം പ്രാദേശികസ്വയം ഭരണത്തിന്റെ 'മാഗ്നാകാർട' എന്നു് അറിയപ്പെടുന്നു.

1907-ൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട അധികാരവികേന്ദ്രീകരണകമ്മിഷൻ ഗ്രാ മങ്ങളിലെ പ്രാദേശികസ്വയംഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ചു് നടത്തിയ ചില ശുപാർശകളും ബ്രിട്ടിഷ് ഗവണ്മെൻറിന്റെ 1915-ലെ പ്രമേയത്തിൽ അംഗീ കരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഈ പ്രമേയം മുഖാന്തിരം ജില്ലാ ബോർഡുകളിലെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ വർധിപ്പിക്കുകയും അവയ്ക്കു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രസിഡൻറു് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനു വ്യവസ്ഥചെയ്യു കയും ചെയ്തു. ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകളുടെ അധികാരങ്ങളും വർധിപ്പിക്കപ്പെടുക യുണ്ടായി.

പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച അടുത്ത നട പടി 1919-ലെ മൊണ്ടേഗ്യു-ചെംസ്ഫോർഡ് പരിഷ്ക്കാരങ്ങളിലൂടെയാ ണു് സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടതു്. ഇതോടെ പ്രാദേശികസ്വയംഭരണം, ഒരു പ്രവിശ്യാഭരണവിഷയമായി മാറുകയും അതു് നിയമസഭയോടുത്തര വാദിത്വം വഹിക്കുന്ന മന്ത്രിയുടെ കീഴിൽ സംഘടിപ്പിയ്ക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. പ്രവിശ്യയിലെ നിയമസഭകളുടെ ജനാധിപത്യസ്വഭാവം കൂടുതൽ വ്യാപക മാക്കുകയും, പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളിലേയ്ക്കു് തിരഞ്ഞെടുപ്പു രീതി വികസിപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ അവയെ കൂടുതൽ ജനായത്ത സ്വഭാവമു ള്ളതാക്കിത്തീർക്കുകയുംചെയ്തു.

1935-ലെ ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറു് നിയമം സ്വയംഭരണസ്ഥാപന ങ്ങൾക്കു പ്രചോദനം നൽകുന്നതായിരുന്നു. ഈ നിയമപ്രകാരമാണു് പ്രാദേ ശികസ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് സാർവത്രിക വോട്ടവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായവും ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതു്.

സ്വാതന്ത്ര്യഭരണകാലത്തു് ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സും നേതൃ ത്വവും ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വിശാലമാക്കുന്നതിനു് പ്രാദേ ശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്നു് ഉത്ഘോഷി ക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയും, പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപ നത്തിനു് അർഹമായ സ്ഥാനം നൽകുന്നുണ്ടു്.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ 4-ാം ഭാഗത്തിലെ നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങ ളിൽപെടുന്ന 40-ാം വകുപ്പു് അനുസരിച്ചു് പ്രാദേശികഭരണത്തിന്റെ അടി സ്ഥാനഘടകമെന്ന നിലയ്ക്കു് സംസ്ഥാന ഗവണ്മെൻറുകളും പഞ്ചായത്തുകളും

ക്കു് രൂപം നൽകുന്നു. ഈ പഞ്ചായത്തുകളും സ്വയംശാസിതസ്ഥാപനങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്കു് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണു്.

ഇങ്ങിനെ, ഇന്ത്യയിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രാദേശിക സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളെ വിശാലമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രണ്ടായി തരം തിരിയ്ക്കാം. ഒന്നാമത്തേതു് പട്ടണങ്ങളെയോ നഗരങ്ങളെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവത്തിക്കുന്നവയും, രണ്ടാമത്തേതു് ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവത്തിക്കുന്നവയുമാണു്. ഡൽഹി, കൽക്കട്ട, ബോംബെ, മദ്രാസു്, കൊച്ചി, തിരുവനന്തപുരം എന്നിങ്ങനെ പ്രധാനപ്പെട്ട നഗരങ്ങളും ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. കുറെക്കൂടെ അപ്രധാനമായ പട്ടണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവത്തിക്കുന്ന മുനിസിപ്പാലിറ്റികളും, വ്യാവസായികമേഖലകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ടൗൺഷിപ്പുകളും, പട്ടാളപാളയപ്രദേശങ്ങളുടെ ഭരണനിർവഹണം നടത്തുന്ന കൻേറാൺമെൻറു് ബോർഡുകളും, സിറ്റി ഇംപ്രൂമെൻറു ട്രസ്റ്റുകളും, പോർട്ടുട്രസ്റ്റുകളും എന്നിവയും ഈ വിഭാഗത്തിലാണു് ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. പഞ്ചായത്തുകളും മുഴവനും ഗ്രാമീണ പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ പെടുന്നു.

ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളെ, അവയുടെ വലിപ്പം, ജനസംഖ്യയുടെ ബാഹുല്യം, നികുതിയടക്കമുള്ള മൊത്തംവരവു്, പ്രദേശങ്ങളുടെ പ്രത്യേകപ്രാധാന്യവും ആവശ്യങ്ങളും എന്നീ വിവിധ കാര്യങ്ങളെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടാണു് വിവിധ ഭരണോപകരണങ്ങൾക്കു കീഴിലാക്കിയിരിക്കുന്നതു്.

നഗരസഭകൾ

വൻനഗരങ്ങളുടെ ഭരണച്ചുമതല നഗരസഭകളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. പ്രതിവർഷം ഒരു കോടിരൂപയിലധികം വരുമാനവും, 10 ലക്ഷത്തിലധികം ജനസംഖ്യയുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ നഗരസഭകളായി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. നഗരസഭയുടെ ഭരണാധികാരം മേയർ അധ്യക്ഷനായുള്ള നഗരസഭാസമിതിയ്ക്കാണു് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. തിരഞ്ഞെടുപ്പിനായി, നഗരത്തെ വിവിധ വാർഡുകളായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വാർഡിൽ നിന്നും ജനങ്ങളാൽ നേരിട്ടു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പ്രതിനിധികളും, നഗരസഭാംഗങ്ങളായിരിയ്ക്കും. 'കൗൺസിലർ' എന്ന പേരിലാണു് അവർ അറിയപ്പെടുന്നതു്. സ്ത്രീകൾക്കു് പ്രാതിനിധ്യം നൽകുന്നതിനു് അവർക്കായി ഒരു സ്ഥാനം സംവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെതന്നെ, മൊത്തം സമ്മതിദായകരിൽ 5% പേർ പട്ടികജാതിയിൽ പെട്ടവരായുള്ള വാർഡുകളിൽ, പട്ടികജാതിക്കായും സംവരണം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളടങ്ങുന്ന നഗരസഭാസമിതി, നഗരത്തിൻെറ നിയമനിർമാണസഭയുടെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ കാലാ

വധി പൊതുവേ നാലു വർഷമാണ്. എന്നാൽ ചില പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഇവയുടെ കാലാവധി വർധിപ്പിക്കുന്നതിനോ കാലാവധിക്കു മുൻപു് അവയെ പിരിച്ചു വിടുന്നതിനോ ഗവണ്മെൻറിനധികാരമുണ്ട്. ഈ സഭാംഗങ്ങളിൽ നിന്നും ഒരാളെ മേയറായും ഒരാളെ ഡെപ്യൂട്ടിമേയറായും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. മേയർ നഗരസഭാസമിതി സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നഗരത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ പൗരനാണ്. മേയുടെ അഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻറെ ചുമതലകളും നിർവഹിക്കുന്നതു് ഡെപ്യൂട്ടിമേയറാണ്. ഓരോ നഗരസഭയുടെയും അംഗസംഖ്യ അതിൻറെ വലിപ്പത്തേയും ജനസംഖ്യയേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

നഗരസഭയുടെ പ്രധാനകാര്യനിർവഹണാധികാരി നഗരസഭാകമ്മീഷണർ ആണ്. അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനായി ഒരു പേഴ്സണൽ അസിസ്റ്റൻറും മാനേജരും ഉണ്ടായിരിക്കും. കൂടാതെ നികുതിപിരിക്കുന്നതിനായി ഒരു റവന്യൂവിഭാഗവും, മരാമത്തുപണികളുടെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നതിനായി ഒരു എൻജിനീയറിങ്ങ് വിഭാഗവും കൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നഗരസഭകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പൊതുജനാരോഗ്യം, മരാമത്തു്, ചെറുകിടജലസേചനപരിപാടികൾ. ശുചീകരണം, ശുദ്ധജലവിതരണം എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. മുനിസിപ്പാലിറ്റികളുടേതിനേക്കാൾ വർദ്ധിച്ച ധനാഗമമാർഗങ്ങളും ഇതിനുണ്ട്. താരതമ്യേന ഒരു അയഞ്ഞ രീതിയിലുള്ള ഗവണ്മെൻറ് നിയന്ത്രണം നഗരസഭകളുടെമേലുണ്ടായിരിക്കും. കെട്ടിടനികുതി, തൊഴിൽനികുതി, ചന്തപ്പിരിവുകൾ, വിനോദനികുതി, പ്രദർശനനികുതി, ലൈസൻസ്ഫീസുകൾ, വാഹനനികുതി തുടങ്ങിയവയാണ് നഗരസഭയുടെ ധനാഗമമാർഗങ്ങൾ.

മുനിസിപ്പാലിറ്റികൾ:-താരതമ്യേന ചെറിയ പട്ടണങ്ങളുടെ ഭരണത്തിനായി മുനിസിപ്പാലിറ്റികൾ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നഗരസഭാതിരഞ്ഞെടുപ്പുകളുടെ അതേ രീതിയിലാണ് മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടക്കുന്നതു്. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മുനിസിപ്പൽകൗൺസിലാണ് മുനിസിപ്പാലിറ്റിയുടെ പരമാധികാരസഭ. മുനിസിപ്പൽ കൗൺസിൽ അംഗങ്ങളിൽ നിന്നും അവർ തന്നെ ഒരാളെ മുനിസിപ്പൽ ചെയർമാനായും ഒരാളെ ഡെപ്യൂട്ടി ചെയർമാനായും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഡെപ്യൂട്ടിചെയർമാൻ, ചെയർമാൻറെ അഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻറെ കർത്തവ്യങ്ങളും നിർവഹിക്കുന്നു. മുനിസിപ്പൽകൗൺസിലിൻറെ കാലാവധി 5 വർഷമാണ്. എന്നാൽ ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചില വ്യത്യസ്തതകളും നിലവിലുണ്ട്. മുനിസിപ്പാലിറ്റിയുടെ പ്രധാന എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരി നിയമിക്കപ്പെട്ട ഒരു മുനിസിപ്പൽ കമ്മീഷണറാണ്. ഇതിൻറെ ഉദ്യോഗസ്ഥസംഘാടനം കോർപ്പറേഷൻറേതിനു സമമാണ്. മുനിസിപ്പൽ കമ്മീഷണറെ നിയമിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം ഗവണ്മെൻറിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻറെ സേവനവ്യവസ്ഥകൾ രൂപീകരിക്കുന്നതും ശിക്ഷണനടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതും ഗവണ്മെൻറ

തന്നെ. ഒരു ഗവണ്മെന്റ് സ്ഥാപനമായ ലോക്കൽഫണ്ട് ആഡിറ്റ് വകുപ്പാണ് മുനിസിപ്പാലിറ്റികളുടെ കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ വിവിധ പ്രകാരത്തിൽ ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മേൽ ഗവണ്മെന്റ് നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

നഗരവികസന ട്രസ്റ്റ്:–ക്രമാതീതമായ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനയും ജനങ്ങളുടെ ഇടതിങ്ങിയുള്ള വാസവും നിമിത്തം ഒരു നഗരത്തിലെ ശുചീകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനോ, കൂടുതൽ പാർപ്പിടസൗകര്യങ്ങൾ സജ്ജീകരിക്കുന്നതിനോ ചിലപ്പോൾ ഒരു നഗരസഭയ്ക്ക് സാധിച്ചുവെന്നു വരികയില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള വൻനഗരങ്ങളിൽ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനായി നഗരവികസന ട്രസ്റ്റുകൾ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നു. നഗരസഭയിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളും വാണിജ്യസമിതിയുടെ പ്രതിനിധികളും ഗവണ്മെന്റ് നിയോഗിക്കുന്ന മറ്റംഗങ്ങളും അടങ്ങുന്നതാണ് ഇത്തരം ട്രസ്റ്റുകൾ. ഇതിന്റെ ചെയർമാനെ ഗവണ്മെന്റ് നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നു. ചെയർമാനെ കൂടാതെ നിയമിക്കപ്പെട്ട ഒരു സെക്രട്ടറിയും ഈ ട്രസ്റ്റിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട നഗരങ്ങളായ ഡെൽഹി, കൽക്കട്ട, ബോംബേ, മദ്രാസ്, തിരുവനന്തപുരം എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഇത്തരം ട്രസ്റ്റുകൾ നിലവിലുണ്ട്.

ടൗൺഏരിയാകൗൺസിലുകളും ടൗൺഷിപ്പുകളും

പതിനായിരത്തിനും ഇരുപതിനായിരത്തിനുമിടയ്ക്ക് അംഗസംഖ്യയും രണ്ടു ലക്ഷം രൂപയിലധികം വാർഷികവരുമാനവും വരുന്ന വ്യാവസായികമേഖലകളെ ഭരിക്കുന്നതിനായി ടൗൺഷിപ്പുകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ടൗൺഷിപ്പുകൾ, ടൗൺ ഏരിയാ കൗൺസിൽ എന്ന പേരിലാണറിയപ്പെടുന്നത്. ഇവയുടെ ഘടനയ്ക്കും പ്രവർത്തനരീതിയ്ക്കും മുനിസിപ്പാലിറ്റികളോടേതിനോടു സാമ്യമുണ്ട്.

പോർട്ട്ട്രസ്റ്റുകൾ

ബോംബെ, കൽക്കട്ട, മദ്രാസ്, കൊച്ചി തുടങ്ങിയ പ്രമുഖ തുറമുഖങ്ങളുടെ ഭരണം പോർട്ട്ട്രസ്റ്റുകളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. ഗവണ്മെന്റ് നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്ന അംഗങ്ങളും, ബന്ധപ്പെട്ട കോർപ്പറേഷന്റെയോ, മുനിസിപ്പാലിറ്റിയുടെയോ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളും വ്യാവസായിക പ്രതിനിധികളും ഉൾപ്പെട്ടതാണ് ഇത്തരം ട്രസ്റ്റുകൾ. കപ്പലുകൾക്കു തുറമുഖസൗകര്യം സജ്ജീകരിക്കുക, ബോട്ടുജട്ടികളും മറ്റും പണിയുക മുതലായവയാണ് ഇതിന്റെ പ്രമുഖ കർത്തവ്യങ്ങൾ. കേവുനികുതികൾ, കയറിറക്കു മതിഫീസുകൾ, സംഭരണശാലകളുടെ വാടക മുതലായ മാർഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വരുമാനങ്ങളാണ് പോർട്ട്ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രധാന ധനാഗമമാർഗങ്ങൾ.

പഞ്ചായത്തുകൾ

പുരാതന ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലിരുന്ന പഞ്ചായത്തുസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് നേരത്തേ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആധുനിക ഇന്ത്യയിലെ പഞ്ചായത്തുകളുടെ വികസനത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന നിയമങ്ങളും ശുപാർശകളും നിർണായകമായും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവ, 1907–1908-ലെ വികേന്ദ്രീകരണകമ്മിഷന്റെ ശുപാർശ, 1912-ലെ പഞ്ചാബ് പഞ്ചായത്തു നിയമം, 1914-ലെ കൊച്ചി ഗ്രാമപഞ്ചായത്തു നിയമം, 1915-ലെയും 1918-ലെയും പഞ്ചായത്തു വിപുലീകരണത്തിനായുള്ള ഗവണ്മെന്റ് നിർദ്ദേശങ്ങൾ, 1920-ലെ മദ്രാസ് ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുനിയമം, 1925-ലെ തിരുവിതാംകൂർ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തു നിയമം, 1930-ലെ മദ്രാസ് ലോക്കൽ ബോർഡ് നിയമം, 1935-ലെ ഇന്ത്യാനിയമം, 1950-ലെ തിരു-കൊച്ചി പഞ്ചായത്തുനിയമം, മദ്രാസ് പഞ്ചായത്തുനിയമം എന്നിവയാണ്.

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരസേനാനിയായ ഗാന്ധിജിയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയിലെ പഞ്ചായത്തു രൂപീകരണത്തിലും ദൃഢീകരണത്തിലും ഒരു വൻപിച്ച സ്വാധീനമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഗ്രാമീണരിലേയ്ക്കു പകർന്നാലേ ജനാധിപത്യസമ്പ്രദായം സമ്പൂർണമാവുകയുള്ളൂ എന്നദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. ഭരണഘടനാനിർമാണത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിയോടെ ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിലെ ഘടകസംസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം പഞ്ചായത്തുകൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിനും നിലവിലുള്ള പഞ്ചായത്തുകളെ ഏകീകരിക്കുന്നതിനും ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുമായി നിയമനിർമാണനടപടികൾ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടു. 1952-ൽ ഈ ഒരുക്കങ്ങൾ പൂർത്തിയാവുകയും പഞ്ചായത്ത് സ്ഥാപനങ്ങൾ രാജ്യവ്യാപകമാവുകയും ചെയ്തു. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അവസാനഘട്ടത്തോടുകൂടി ഇന്ത്യയിൽ മൊത്തം പഞ്ചായത്തുകളുടെ എണ്ണം 123670 ആയിത്തീർന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ വിവിധസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പഞ്ചായത്തുകൾ വിവിധരൂപത്തിലാണ് സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രവർത്തനക്ഷമത കൈവരുത്തുന്നതിനായി പഞ്ചായത്തു യൂണിയനുകൾ രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പശ്ചിമബംഗാൾ തുടങ്ങി ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഗ്രാമസഭയും അവയുടെ പ്രതിനിധികളടങ്ങുന്ന അഞ്ചൽപഞ്ചായത്തുകളും നീതിന്യായകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള പഞ്ചായത്തുകളും കൂടാതെ പ്രാദേശികബോർഡുകളും യൂണിയൻ ബോർഡുകളും ജില്ലാനിലവാരത്തിൽ ജില്ലാബോർഡുകളും നിലവിലുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളം പോലുള്ള ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളില്ല. ഇവ ഉത്തരേന്ത്യൻ പഞ്ചായത്തുകളെക്കാൾ കൂടുതൽ ശക്തവും ഏകീകൃതവുമാണ്. വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ദക്ഷിണേന്ത്യൻ പഞ്ചായത്തുകൾ ബ്ലോക്കുവികസനസമിതികളുമായും ജില്ലാവികസനസമിതികളുമായും കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പഞ്ചായത്തുകളുടെ ഭരണച്ചുമതല പഞ്ചായത്തുസമിതികളിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാദേശികവാർഡുകളിൽ നിന്നും ജനങ്ങളാൽ നേരിട്ടു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന അംഗങ്ങളടങ്ങുന്നതാണ് പഞ്ചായത്തുസമിതി. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗങ്ങൾക്കും വനിതകൾക്കും സംവരണം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പഞ്ചായത്തുസമിതിയുടെ ഔദ്യോഗികകാലാവധി സാധാരണമായി 5 വർഷമാണ്. എന്നാൽ ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇതു 4 വർഷമായി നിജപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകപരിതഃസ്ഥിതികളിൽ പഞ്ചായത്തുസമിതികളുടെ കാലാവധി നീട്ടിവെയ്ക്കുന്നതിനോ വേണ്ടിവരുമ്പോൾ നിലവിലുള്ള പഞ്ചായത്തുസമിതിയെ പിരിച്ചുവിടുന്നതിനോ സംസ്ഥാനനിയമസഭകൾക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഏതെങ്കിലും ഒരു പഞ്ചായത്തു് നിയമനിഷേധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നോ അഥവാ, അതിന്റെ പ്രവർത്തനം ഭരണഘടനാവിരുദ്ധമെന്നോ കാണപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ പ്രസ്തുത പഞ്ചായത്തുസമിതി പിരിച്ചുവിടുന്നതിനും പുതിയ പഞ്ചായത്തു കമ്മിറ്റി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതുവരെ അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനു് ഒരു ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥനെ അധികാരപ്പെടുത്തുന്നതിനും പഞ്ചായത്തു് ഡയറക്ടർക്കു് അധികാരമുണ്ടായിരിയ്ക്കും. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇത്തരം അധികാരം, ഡിസ്ട്രിക്ടു് മജിസ്ട്രേട്ടു് എന്ന നിലയിൽ ജില്ലാ കളക്ടർക്കാണു് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഓരോ പഞ്ചായത്തുസമിതിയും ഓരോ പ്രസിഡൻറിനേയും വൈസ് പ്രസിഡൻറിനേയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. പഞ്ചായത്തു പ്രസിഡൻറ് വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വിവിധ പേരുകളിലാണറിയപ്പെടുന്നതു്. അദ്ധ്യക്ഷപ്രധാൻ, സർപാഞ്ചു് എന്നിവയാണു് അവയിൽ ചില പേരുകൾ. പ്രസിഡൻറു്, പഞ്ചായത്തുസമിതികളിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുകയും ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അംഗങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രസിഡൻറിനെ, സമിതി മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രമേയം മൂലം സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കാവുന്നതാണു്. മാസത്തിൽ ഒരു കമ്മിറ്റിയോഗമെങ്കിലും നടന്നിരിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നാണു് നിബന്ധന. ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി ഓരോ പഞ്ചായത്തുസമിതിയിലും അഞ്ചിനും മുകളിൽ പരമാവധി 15 അംഗങ്ങൾ വരെ ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതാണു്.

ദൈനംദിനഭരണനിർവഹണത്തിന്നായി ഓരോ പഞ്ചായത്തിലും ഓരോ കാര്യനിർവ്വഹണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഒരു സ്ഥിരം പഞ്ചായത്തുദ്യോഗസ്ഥനായ നിർവഹണാധികാരിയെ എക്സ്റ്റൻഷൻ ഓഫീസർ എന്നോ സെക്രട്ടറി എന്നോ വിളിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പഞ്ചായത്തിന്റെ വരവു ചെലവുകണക്കുകളും മറ്റു് ഔദ്യോഗികരേഖകളും സൂക്ഷിക്കുകയും പഞ്ചായത്തു

സമിതിയുടെ തീരുമാനങ്ങൾ നടപ്പിൽവരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പഞ്ചായത്തു സമിതിയ്ക്ക് അതിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയംമൂലം എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഓഫീസറെ തിരിച്ചുവിളിയ്ക്കാൻ ഗവണ്മെന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്.

മറ്റു പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ പഞ്ചായത്തുകൾ വിസ്തീർണത്തിലും ജനസംഖ്യയിലും ചെറുതാണ്. തന്മൂലം അവയുടെ ധനാഗമമാർഗങ്ങളും ചുരുങ്ങിയതായിരിയ്ക്കും. തൊഴിൽകരം, കെട്ടിടനികുതി, വാഹനനികുതി, വിനോദനികുതി, വിവിധ ലൈസൻസുഫീസുകൾ, വസ്തുകൈമാറ്റം നികുതിയിൽനിന്നുള്ള ഓഹരി എന്നിവയാണ് പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രധാനധനാഗമമാർഗങ്ങൾ. പഞ്ചായത്തുകൾ ഗവണ്മെന്റ് ഗ്രാന്റുകളെ കൂടുതലായി ആശ്രയിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇത് പ്രായേണ ഗവണ്മെന്റ് നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ്.

ഗ്രാമശുചീകരണം, വൈദ്യുതീകരണം, പൊതുജനാരോഗ്യം, കാർഷികപ്രവർത്തനങ്ങൾ, മൃഗസംരക്ഷണപ്രവർത്തനം, കമ്പോളങ്ങളുടെ നിർമാണം, റോഡ് നിർമാണം, റോഡ് സംരക്ഷണം, ചെറുകിടജലസേചനപദ്ധതികളുടെ നിർവഹണം, വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹ്യവിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയാണ് പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രധാനപ്രവർത്തനങ്ങൾ.

സംസ്ഥാനത്തിലെ പഞ്ചായത്തുകളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്നതു പ്രാദേശികസ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കായുള്ള മന്ത്രിയാണ്. പഞ്ചായത്തുവകുപ്പിന്റെ മേധാവിയാണ് പഞ്ചായത്തു ഡയറക്ടർ. പഞ്ചായത്തുഡയറക്ടർക്ക് പഞ്ചായത്തുകളുടെ മേൽ വൻപിച്ച നിയന്ത്രണാധികാരങ്ങളും പരിശോധനാധികാരവുമുണ്ട്. പഞ്ചായത്തുവകുപ്പിന്റെ സംഘടിതമായ ഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഒരു ഏകീകൃതസ്വഭാവം വന്നുചേരുന്നു. പഞ്ചായത്തുകളുടെ വരവു ചെലവുകൾ പരിശോധിക്കുന്നതു ലോക്കൽഫണ്ട് ആഡിറ്റ് വകുപ്പ് ആണ്. പ്രസ്തുതവകുപ്പ് പഞ്ചായത്തുകളിൽ വാർഷികപരിശോധന നടത്തുകയും അതു സംബന്ധിച്ച് ഗവണ്മെന്റിനു റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ പഞ്ചായത്തുകൾ വകുപ്പുമേധാവിയുടേയും ആഡിറ്റു വിഭാഗത്തിന്റേയും കർശനമായ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയമായിരിക്കുന്നതു നിമിത്തം പഞ്ചായത്തുകളുടെ സ്വയം പ്രവർത്തനക്ഷമത നശിക്കുന്നുവെന്നും അതിന്റെ ജനകീയസ്വഭാവം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നുവെന്നും വിമർശനങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പഞ്ചായത്തുസംവിധാനങ്ങളിൽ വളരെയേറെ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി പശ്ചിമബംഗാൾ തുടങ്ങിയ ഉത്തരേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളിലെ ജഡ്ജിമാരെ ഗ്രാമസഭകൾ ചേർന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ 1964-ലെ

ഗ്രാമക്കോടതി നിയമപ്രകാരം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട ഗ്രാമക്കോടതികളിലെ ജഡ്ജിന്മാരെ ബന്ധപ്പെട്ട പഞ്ചായത്തുമായി ആലോചിച്ചശേഷം ജില്ലാ കളക്ടർ നാമനിർദ്ദേശംമൂലം നിയമിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ നിലനില്ക്കുന്ന അഞ്ചൽ പഞ്ചായത്തുകളിൽ ഗ്രാമസഭകളിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പ്രതിനിധികളും അംഗങ്ങളായിരിയ്ക്കും. ഇതിനു് ഒരു അദ്ധ്യക്ഷനും ഉപാധ്യക്ഷനും ഉണ്ട്. പശ്ചിമബംഗാളും തുടങ്ങിയ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ യൂണിയൻ ബോർഡുകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈനംദിന ഭരണനിർവഹണത്തിനായി ഒരു സ്ഥിരം കാര്യദർശിയും 6 മുതൽ 9 വരെ അംഗങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് യൂണിയൻ ബോർഡുകളും. ഗ്രാമങ്ങളിലെ പൊതുഭരണം നിർവഹിക്കുക, ക്രമസമാധാനം നിലനിറുത്തുക, എന്നിവയാണ് യൂണിയൻ ബോർഡിന്റെ കർത്തവ്യങ്ങളും. ഇവയ്ക്ക് സമാന്തരസംഘടനകളായ യൂണിയൻ കോടതികളുമുണ്ട്.

യൂണിയൻ ബോർഡിന്റെ മുകളിലായി ലോക്കൽ ബോർഡ് നില നില്ക്കുന്നു. ലോക്കൽ ബോർഡ്, ജില്ലാ ബോർഡിന്റെ ഏജന്റ് എന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഓരോ ജില്ലയുടെയും പ്രാദേശിക ഭരണനിർവഹണത്തിന്റെ പരിശോധനാ കേന്ദ്രങ്ങളായാണ് ജില്ലാബോർഡുകളും രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ലോക്കൽ ബോർഡുകളിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളടങ്ങുന്ന ജില്ലാബോർഡിനു് ഒരു ചെയർമാനും, ഡെപ്യൂട്ടി ചെയർമാനും മറ്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

പഞ്ചായത്തു് രാജ്

പഞ്ചായത്തുകളുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പൊതുവായ അവലോകനത്തിൽ, അവ അത്രത്തോളം വിജയകരമായിട്ടല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു് ബോധ്യമായി. പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിച്ചു് സമഗ്രമായ റിപ്പോർട്ടു് സമർപ്പിക്കുന്നതിനായി 1955-ൽ ശ്രീ. ബലവന്ത്റായ് മേത്താ അധ്യക്ഷനായി ഒരു കമ്മിറ്റി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റി സമഗ്രമായി പഠിച്ചശേഷം ശ്രീ. മേത്ത, പഞ്ചായത്തുകൾക്കു് പഞ്ചായത്തുരാജ് സംഘടനാവ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതിനു് ശുപാർശ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. പഞ്ചായത്തു് അടിസ്ഥാനഘടകവും, ബ്ലോക്കു് രണ്ടാം തലവും ജില്ലാപരിഷത്തു് മൂന്നാം തലവും സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റും കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റും ഉന്നതതലങ്ങളുമായി മുകളിൽനിന്നും താഴോട്ടുള്ള അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം മുഖാന്തിരം പ്രാദേശികസ്വയംഭരണത്തിന്റെ അർഥവും, വ്യാപ്തിയും വലുതാക്കാമെന്നു് പ്രസ്തുതറിപ്പോർട്ടിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. ബലവന്ത്റായ് മേത്ത റിപ്പോർട്ടു് താത്വികമായി അംഗീകരിച്ചു്, അതനുസരിച്ചു്, പഞ്ചായത്തു് സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കുന്ന

തിനു് കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു് സംസ്ഥാനങ്ങളോടു് നിർദ്ദേശിക്കുകയുംചെയ്തു. ആദ്യമായി പഞ്ചായത്തുരാജു് നിയമം അംഗീകരിച്ചതു് 1959-ൽ രാജസ്ഥാനിലാണു്.

ഗാന്ധിജി വിഭാവനം ചെയ്ത രാമരാജ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണം പഞ്ചായത്തു് രാജിൻെറ രൂപീകരണത്തോടു കൂടി ആരംഭിക്കുന്നതാണെന്നു് ഗാന്ധിയൻ ആദർശവാദികളും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. രാജസ്ഥാനിലെ പഞ്ചായത്തു്രാജു് പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉത്ഘാടനകർമ്മം നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടു് ദിവംഗതനായ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്രു. പ്രസ്താവിച്ചതു് ഭരണഭാരത്തിൻെറ പങ്കു് ജനതയുടെ കരങ്ങളിലേയ്ക്കും പകർന്നുകൊണ്ടുള്ള പ്രധാന കാൽവെയ്പാണു് അതു് എന്നത്രെ.

ആന്ധ്രാപ്രദേശു്, ആസാം, ഗുജറാത്തു്, ഹരിയാന, മദ്രാസു്, മഹാരാഷ്ട്ര, മൈസൂർ, ഒറീസ്സ, പഞ്ചാബു്, രാജസ്ഥാൻ, ഉത്തരപ്രദേശു്, പശ്ചിമബംഗാൾ എന്നിങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പഞ്ചായത്തു്രാജു് പ്രാവർത്തികമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. കേരളം തുടങ്ങിയ പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും പഞ്ചായത്തു്രാജു് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള നിയമനിർമാണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പഞ്ചായത്തു് രാജിൻെറ ലക്ഷ്യം, അതിൻെറ ഘടകങ്ങൾ ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളിലെന്നപോലെ സുരക്ഷിതത്വപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഏർപ്പെടണമെന്നതാണു്. അതായതു്, സമ്പൂർണ ഭരണോപകരണത്തിൻെറ പ്രാഥമികഘടകമായിരിക്കണം പഞ്ചായത്തുകളും. ഇതോടെ ഗ്രാമീണജനതയ്ക്കു ജനാധിപത്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനുള്ള സന്ദർഭം ലഭിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ജനാധിപത്യം അതിൻെറ വാച്യാർഥത്തിൽ തന്നെ പ്രായോഗികമാവുകയും ചെയ്യും.

പഞ്ചായത്തു് രാജിൻെറ പ്രവർത്തനക്രമത്തിൽ ഗവണ്മെൻറിൻെറ കീഴ്ഘടകങ്ങളും, ജില്ലയും, ബ്ലോക്കും ഗ്രാമവുമായിരിക്കും. ഈ മൂന്നു നിലവാരങ്ങളിലും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധിസഭകളും രൂപീകരിക്കപ്പെടും. താഴെനിന്നും മുകളിലോട്ടു് അവ പഞ്ചായത്തു് സമിതി, ജില്ലാപരിഷത്തു് എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടും. പഞ്ചായത്തു് രാജിൻെറ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രാധികാരത്തിൽ വരുന്ന കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സ്വയം നിർണയാധികാരവും, ഉത്തരവാദിത്വവും ഏറെറടുക്കുകയും, അവയ്ക്കു പുറത്തുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഉപരിഘടകത്തിൻെറ ക്ഷേത്രാധികാരത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പഞ്ചായത്തുകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രതിനിധികളുടെ ബ്ലോക്കുനിലവാരത്തിലുള്ള സംഘടനയാണു് പഞ്ചായത്തു സമിതി. പഞ്ചായത്തുസമി

തിയിലേയ്ക്കുള്ള പ്രാതിനിധ്യവ്യവസ്ഥ വിവിധസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വിവിധമാണ്. ആന്ധ്രപ്രദേശ്, ഗുജറാത്ത്, മദ്രാസ് എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പഞ്ചായത്തുസമിതിയിലെ പ്രാതിനിധ്യം പരോക്ഷമാണ്. അതായത് ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിന്റെ പ്രസിഡന്റുമാർ പഞ്ചായത്തു സമിതിയിൽ അംഗമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മൈസൂറിൽ താലൂക്കിനെ വിവിധ വാർഡുകളായി തിരിച്ച് അവിടങ്ങളിൽ നിന്നും രണ്ടോ മൂന്നോ പ്രതിനിധികളെ വീതം ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഈ അംഗങ്ങളടങ്ങുന്നതാണ് പഞ്ചായത്തുസമിതിയ്ക്കു തുല്യമായ താലൂക്ക് വികസന ബോർഡ്. എന്നാൽ മഹാരാഷ്ട്രത്തിൽ എല്ലാ പഞ്ചായത്തംഗങ്ങളും ചേർന്ന ഇലക്ടറൽ കോളേജ് പഞ്ചായത്തു സമിതിയിലേയ്ക്കുള്ള സ്വന്തം പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

മുകളിൽ പറഞ്ഞ ആറു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും പഞ്ചായത്തുസമിതിക്കു വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചുമതല നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം, പൊതുജനാരോഗ്യം, ശുചീകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ, വാർത്താവിനിമയം എന്നിവയുടെ കൃത്യമായ നിർവഹണാധികാരവും പഞ്ചായത്തുകളുടെ മേൽ പരിശോധനാധികാരവും ഈ സമിതികൾക്കുണ്ട്.

ജില്ലാനിലവാരത്തിലെ പഞ്ചായത്ത്‌രാജ് ഘടകം ജില്ലാപരിഷത്തു് ആണ്. പഞ്ചായത്തു സമിതികളുടെ പ്രസിഡന്റുമാരും, എം. പി. മാരും, എം. എൽ. എ മാരുമടങ്ങുന്ന ജനപ്രതിനിധികളും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് ജില്ലാപരിഷത്തു്. ഇതു് അധികാരങ്ങളുടെയും, ചുമതലയുടെയും കാര്യത്തിൽ വിവിധരാജ്യങ്ങളിൽ വിവിധങ്ങളായിരിക്കും. മദ്രാസിലും മൈസൂറിലും ജില്ലാപരിഷത്തിനു സമസ്ഥാനീയമായ ജില്ലാവികസനസമിതി പഞ്ചായത്തു് സമിതികളുടെ മേൽ പരിശോധനാധികാരം പ്രയോഗിക്കുകയും വികസനപദ്ധതികളെ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിൽ ഗവണ്മെൻറിനെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് കഴിവുള്ള ഒരു സംയോജകഘടകമാണ്. ഈ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെയും ജില്ലാവികസനസമിതികളുടെയും ചെയർമാൻ ജില്ലാകളക്ടർ അഥവാ ഡെപ്യൂട്ടികമ്മിഷണറാണ്. രാജസ്ഥാനിലെ ജില്ലാപരിഷത്തിനു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ചെയർമാൻ ഉണ്ടെങ്കിലും ജില്ലാപരിഷത്തിനു് പരിശോധകവും സംയോജകവുമായ അധികാരങ്ങളേയുള്ളൂ. ആന്ധ്രപ്രദേശിലും ഗുജറാത്തിലും ജില്ലാപരിഷത്തിനു് വിവിധരംഗങ്ങളിൽ വ്യക്തമായ നിർവഹണാധികാരവും ഭരണാധികാരവുമുണ്ട്. പഞ്ചായത്തുരാജ്ഘടകങ്ങളിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായതു് മഹാരാഷ്ട്രയിലെ ജില്ലാപരിഷത്താണ്.

പഞ്ചായത്തു്സമിതിയുടെ ഘടനയും വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിൽ അവയ്ക്കു നൽകുന്ന അധികാരവും പഞ്ചായത്തുകളും പഞ്ചായത്തുസമിതികളും തമ്മിൽ പരാമാവധി സഹകരണവും സംയോജനവും വരുത്തിത്തീർക്കുമെന്നാണ് പ്രത്യാശ. പഞ്ചായത്തുകളും തമ്മിലുള്ള സംയോജനം സാധ്യമാക്കി

ത്തീക്കുന്നതിനായാണ് ജില്ലാപരിഷത്തു് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇവ പഞ്ചായത്തുസമിതികളുടെ ബജറ്റു് പരിശോധിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പഞ്ചായത്തുരാജ്ഘടനയിൽ പഞ്ചായത്തുസമിതിയുടെയും ജില്ലാപരിഷത്തിന്റേയും സംസ്ഥാപനവും അവയ്ക്കു നൽകുന്ന അധികാരവും പഞ്ചായത്തു് നിർദ്ദേശകകാര്യാലയങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ഭരണവകുപ്പുകളുടെ ആവശ്യകത ഇല്ലാതാക്കുകയും കൂടുതൽ വികേന്ദ്രീകരണം സാധിതമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉത്തരവാദിത്വവും അധികാരവുമില്ലാതെ വികസനപുരോഗതി പ്രാപിക്കുകയില്ല. സമൂഹം പ്രശ്നങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയും ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ചു് ബോധവാന്മാരാവുകയും തങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളിലൂടെ ആവശ്യമായ അധികാരങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുകയും, പ്രാദേശിക ഭരണത്തിന്മേൽ സ്ഥിരവും ബുദ്ധിപൂർവവുമായ ജാഗ്രതകത പുലർത്തിപ്പോവുകയും ചെയ്യുകിൽ മാത്രമേ സാമൂഹ്യവികസനം വാസ്തവമായിത്തീരുകയുള്ളു. പഞ്ചായത്തുരാജ് സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ വഴിയ്ക്കു് വിജയപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു് വിശ്വസിക്കാം.

11

ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികവികസനം

ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ദേശീയവരുമാനത്തെ മറ്റൊരു രാഷ്ട്രത്തിന്റേതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയും ഒരേ രാഷ്ട്രത്തിലെ വിവിധകാലഘട്ടങ്ങളിലെ ദേശീയവരുമാനങ്ങളെ തമ്മിൽ തട്ടിച്ചുനോക്കിയും ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവികസനം എത്രയെന്നു നിർണയിക്കാം. സാമ്പത്തികവികാസം കൈവരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ കഴിവ് അതിന്റെ ഭാവിക്ഷയാപ്പന്നങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കൃഷിയെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളായ മണ്ണ്, കാലാവസ്ഥ എന്നിവയിൽ എപ്പോഴും മാറ്റങ്ങളുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ കാർഷികോല്പന്നത്തെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി വികസനത്തിന്റെ തോതു് തീരുമാനിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്.

സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ

കൃഷിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള സമ്പദ്ഘടന നിലനില്ക്കുന്ന വ്യവസായീകരണം നടന്നിട്ടില്ലാത്ത രാഷ്ട്രത്തെ അവികസിതരാഷ്ട്രം എന്നു വിളിക്കാം. ഒരു അവികസിതരാഷ്ട്രത്തിൽ വികാസം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയായിരിക്കും നിലനിൽക്കുന്നത്. ഓസ്കാർലോംഗ് എന്ന ചിന്തകൻ അല്പവികസിതസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നതു്, "ആകെ ലഭ്യമായ തൊഴിൽശക്തിയെ, ആധുനിക ഉല്പാദനസങ്കേതങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ ആവശ്യമായ മൂലധനമില്ലായ്മ" എന്നതത്രേ. അല്പവികസിത സമ്പദ്ഘടന നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വികസനത്തിനുള്ള തടസ്സം മൂലധനത്തിന്റെ അഭാവവും സമതുലിതമല്ലാത്ത ഉല്പാദനവും പഴഞ്ചൻ കൃഷിരീതികളും രാജ്യവ്യാപകമായ ദാരിദ്ര്യവുമാണ്. ഇതിന്റെയെല്ലാം പരിണിതഫലം ചോദനക്കുറവും തൊഴിലില്ലായ്മയുമായിരിക്കും. ഈ ലക്ഷണങ്ങളും വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്നതു് അല്പവികസിതസമ്പദ്ഘടനയാണു്.

അവികസിതത്വത്തിനു കാരണമായി വർത്തിക്കുന്ന ശക്തികളിൽ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ ഘടകങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരു അല്പവികസിതരാജ്യത്തിന്റെ സാമൂഹ്യഘടന ആ രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനു വിലങ്ങുതടിയായിത്തീരുന്നു. ഒരു അല്പവികസിത രാജ്യത്തിന്റെ തലപ്പത്തു് ധനികരുടെയും ഭൂടമകളുടെയും ഒരു സംഘം എപ്പോഴും നിലയുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഏറ്റവും താഴ്ന്നപടിയിലുള്ള ജനത കാർഷികത്തൊഴിലാളികളും വ്യാവസായികത്തൊഴിലാളികളുമടങ്ങുന്ന അവശതയനുഭവിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗമാണു്. സാമൂഹ്യമായോ സാമ്പത്തികമായോ ഒരിക്കലും ഉയരുവാൻ അവസരം ലഭിക്കാത്ത ഈ കർഷകരെയും തൊഴിലാളികളെയും ചൂഷണംചെയ്തു് സമ്പന്നർ തങ്ങളുടെ നില സുരക്ഷിതമാക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സമുദായത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വർഗസമ്പ്രദായവും കൂട്ടുകുടുംബവ്യവസ്ഥയും ഇവിടത്തെ സാമ്പത്തികവികസനത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ജാതിസമ്പ്രദായം മൂലധനത്തിന്റെയും തൊഴിൽശക്തിയുടെയും വ്യാപനത്തെ ഗുരുതരമായി നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി. ചൂഷകതലകളെ പിൻതുടർച്ചാവകാശമനുസരിച്ചു ക്രമീകരിക്കുകമൂലം സമൂഹത്തിന്റെ ചലനക്ഷമതയെ അതു നശിപ്പിച്ചു. കൂട്ടുകുടുംബസമ്പ്രദായം വ്യക്തികളുടെ തൊഴിൽ സന്നദ്ധതയെയും ഉത്സാഹത്തെയും താറുമാറാക്കി. വികാസം പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ഒരു സമ്പദ്ഘടനയിൽ, തൊഴിൽ ചലനക്ഷമത, അതായതു് ഒരു തൊഴിലിൽനിന്നും മറെറാരു തൊഴിലിലേയ്ക്കു മാറുന്ന പ്രക്രിയ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. വംശപാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തൊഴിൽ വിഭജനം നടക്കുന്ന ഒരു സമുദായത്തിൽ തൊഴിൽ ചലനക്ഷമത സാധ്യമല്ലല്ലോ. സാമ്പത്തികപുരോഗതിക്കു വിലങ്ങുതടിയായി നില്ക്കുന്ന മറെറാരു സംഗതി, അമിതമായ ജനസംഖ്യാവർധനയാണു്. ജനസംഖ്യാവർധന മൂലം പ്രതിശീർഷ ഉല്പന്നം കുറയുന്നു ഇക്കാരണത്താൽ ജീവിതനിലവാരം ഉയരാതെ പോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ ഭൂമിക്കും മൂലധനത്തിനും അധികമായി മനുഷ്യശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഓരോ തൊഴിലാളിയുടെയും പ്രതിശീർഷഉല്പന്നം കുറവായിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഭൂമിയെയും മൂലധനത്തെയുംപോലെ തൊഴിലാളിയും ഒരു ഉല്പാദനഘടകമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഓരോ തൊഴിലാളിക്കും ലഭിക്കുന്ന ഉല്പന്നത്തിന്റെയും ഓഹരി ചെറുതായിരിക്കും എന്നു സാരം. ഇതു് അവികസിത, അല്പവികസിത രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പൊതുലക്ഷണമാണു്. ഇവിടെ ഒരാൾക്കും ഒന്നും സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു. അതിന്റെ ഫലമോ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മൂലധനശുഷ്കീകരണം അസാധ്യമായിത്തീരുകയും അതേ സമയം ഭൂസ്വത്തുള്ള ഒരു പിടിയാ

ളുകയും ധനപുഷ്ടിയുള്ളവരായിത്തീരുകയും, അവക്ക് കാർഷികേതരവിഭാഗത്തിലാളികളിൽനിന്നും പാട്ടം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിയാത്മകമായ ഒരു സാമ്പത്തികപരിപാടി രൂപീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറിൻെറ ഭാഗത്തുനിന്നും ശ്രദ്ധേയമായ ഒരൊറ്റ ശ്രമമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. ഈ ശ്രമത്തിൻെറ പിന്നിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നതു് ദിവംഗതനായ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റുവായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ നാലു ദശവർഷക്കാലത്തെ ഇന്ത്യാചരിത്രം ഈ ശ്രമത്തിൻെറ രൂപരേഖയാണു്.

1917-ലെ റഷ്യൻ വിപ്ലവവും അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ സോവിയറ്റു സാമ്പത്തികപരീക്ഷണങ്ങളുമാണു് വികസനത്തിൻെറ മാർഗത്തിൽ ചരിക്കാൻ ഇന്ത്യയെ ഏറ്റവുമധികം പ്രേരിപ്പിച്ച ഘടകങ്ങളും.

1928-ലെ റഷ്യൻ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ സ്വാധീനം ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ പ്രമേയങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു.

1931-ലെ കറാച്ചി കോൺഗ്രസ്സു് സമ്മേളനം അംഗീകരിച്ച മൗലികാവകാശങ്ങളെയും സാമ്പത്തികപരിപാടികളേയും കുറിച്ചുള്ള പ്രമേയത്തിൽ ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രയാകുമ്പോൾ പ്രധാനവ്യവസായങ്ങളുടെയും ധാതുവിഭവങ്ങളുടെയും റെയിൽവേ, ജലഗതാഗതം, റോഡ്ഗതാഗതം, കപ്പൽ ഗതാഗതം, മറ്റു് അവശ്യസർവീസുകളും എന്നിവയുടെയും ഉടമാവകാശമോ നിയന്ത്രണമോ ഗവണ്മെൻറു് ഏറ്റെടുക്കും എന്നു് പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. കാർഷികപരിപാടിയെക്കുറിച്ചുള്ള കോൺഗ്രസിൻെറ നിലപാടു്. പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതു് 1936-ലെ ലക്നൗ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ചാണു്. കാലത്തിനു ചേരാത്തവിധം പഴകിയതും മർദ്ദനപരവുമായ ഭൂകുടിയായ്മവ്യവസ്ഥകളും നികുതി സമ്പ്രദായവും നിമിത്തം കൃഷീവലനു് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന തീവ്രദാരിദ്ര്യവും തൊഴിലില്ലായ്മയും ഋണബാധ്യതയുമാണു് രാജ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന അടിയന്തിര പ്രശ്നങ്ങളെന്നതായിരുന്നു കാർഷികപ്രമേയത്തിൻെറ മുഖ്യഉള്ളടക്കം. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വചൂഷണത്തെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതും ഭൂനികുതി സമ്പ്രദായത്തിനും കുടിയായ്മ വ്യവസ്ഥയ്ക്കും അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതും തൊഴിൽരഹിതഗ്രാമീണജനതക്കു് തൊഴിൽ നൽകുന്നതിനു് വ്യവസ്ഥചെയ്യേണ്ടതും സ്വന്തം കടമയാണെന്നു് ഗവണ്മെൻറു് അംഗീകരിക്കുകയാണു് ഈ പ്രശ്നത്തിൻെറ അന്തിമമായ പരിഹാരം എന്നു് പ്രസ്തുത പ്രമേയം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ ദേശീയ ആസൂത്രണസമിതിക്കു് 1938-ൽ നെഹ്രു സമർപ്പിച്ച ഒരു മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ വൻവ്യവസായങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാതെയുള്ള ഒരു ആസൂത്രണം അസാധ്യമാണെന്നു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

1929-ന ശേഷം ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികശൈലിയിലുണ്ടായ വ്യതിയാനത്തിന്റെ മുഖ്യഹേതു സോവിയറ്റ് അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു.

രാഷ്ട്രീയാധികാരം എന്ന സത്യവുമായി കൂടുതൽ അടുത്തതോടെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികപരിപാടികളിലെ ദാർശനികാംശം ക്രമേണ വിടവാങ്ങുകയും പ്രായോഗികാംശം പ്രബലമാവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ജനാധിപത്യഗവണ്മെന്റിനെയും സാമ്പത്തികപരിപാടികളെയും തമ്മിലിണക്കിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ടതു ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളുടെ പിന്നത്തെ പ്രധാന കർത്തവ്യമായിത്തീർന്നു. വിവിധ ദിശകളിൽ നിന്നുമുള്ള വ്യത്യസ്ത താല്പര്യങ്ങളെത്തമ്മിലും അവക്കു ഇണക്കേണ്ടിയിരുന്നു. 1939-ൽ ദേശീയആസൂത്രണസമിതിക്കു് നെഹ്രു നൽകിയ മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ തന്നെ ഈ വ്യതിയാനം ആരംഭിക്കുന്നതായി നമുക്കു കാണാം. "കോൺഗ്രസിന്റെ ആദർശം ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രജനാധിപത്യരാഷ്ട്രത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനമാണു്. അത്തരം ഒരു ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രത്തിൽ ഓരോ അംഗത്തിനും സ്വയം പ്രകാശനത്തിനും സ്വയം പൂർത്തീകരണത്തിനും തുല്യസന്ദർഭം വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതും ഈ തുല്യഅവസരത്തിന്റെ സിദ്ധി ഒരു യാഥാർഥ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു് ഓരോ അംഗത്തിനും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ പര്യാപ്തമായ ജീവിതനിലവാരം ഉറപ്പു ചെയ്യുന്നതുമായ ഒരു സമതാസുന്ദരമായ വ്യവസ്ഥിതി അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതായിരിക്കണം നമ്മുടെ പദ്ധതിയുടെ പശ്ചാത്തലം അഥവാ പ്രതിഷ്ഠാനം" എന്നാണു് നെഹ്രുവിന്റെ പ്രസ്തുത പ്രസ്താവന.

സാമ്പത്തികവികസനപരിപാടിയിൽ ഇന്ത്യ സമ്മിശ്രസമ്പദ്ഘടന എന്ന തത്വം അംഗീകരിച്ചു. സോഷ്യലിസത്തിനും മുതലാളിത്തത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു മദ്ധ്യമാർഗമായാണു് സമ്മിശ്രസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നാം ലക്ഷ്യമാക്കിയിരിക്കുന്ന ജനാധിപത്യസോഷ്യലിസം എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പൂരകമാണു് ഈ തത്വം. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ സമൂഹവൽക്കരണമോ ദേശവൽക്കരണമോ അല്ല ജനാധിപത്യസോഷ്യലിസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ഇന്ത്യ അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങളെയും ജനങ്ങൾക്കു ഒരു തരത്തിലും ഒഴിച്ചു കൂടാൻ വയ്യാത്ത മറ്റു വ്യവസായങ്ങളെയും മാത്രമേ പൊതുമേഖലയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളു. മറ്റു മേഖലകളിൽ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് കഴിയും. എന്നാൽ ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെമേലും ഗവണ്മെന്റിനു നിയന്ത്രണച്ചുമതലയുണ്ടു്. 1956-ൽ ഗവണ്മെന്റു പുറപ്പെടുവിച്ച വ്യവസായനയപ്രഖ്യാപനത്തിൽ സമ്മിശ്രസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഗവണ്മെന്റു് സ്വന്തം നിലപാടു് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

സാമ്പത്തികാസൂത്രണം

അവികസിത അല്പവികസിത രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വികസനത്തിനു് സാമ്പത്തികാസൂത്രണം ഒരു നല്ല പങ്കുവഹിക്കുന്നു. ലോകത്തിലാദ്യമായി സാമ്പത്തികാസൂത്രണം നടപ്പിലാക്കിയ രാഷ്ട്രം സോവിയറ്റുറഷ്യയാണു്. ഇന്നു് ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ പലേടത്തും ആസൂത്രിതസാമ്പത്തികപരിപാടി നിലവിലിരിക്കുന്നു. ആസൂത്രണം, സാമ്പത്തികം മാത്രമാകണമെന്നു് നിർബന്ധമില്ല. ഇതര ജീവിതരംഗങ്ങളിലും ആസൂത്രിതപരിപാടികളും ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്.

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധാനന്തരകാലത്തു് ബ്രിട്ടൺ ജനാധിപത്യ ആസൂത്രണം നടപ്പിലാക്കുകയുണ്ടായി. ഏറക്കുറെ ബ്രിട്ടീഷ് മാതൃകയെ അനുകരിച്ചുള്ളതാണെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തികാസൂത്രണം കുറെക്കൂടി കേന്ദ്രീകൃതവും ഏകീകൃതവുമാണു്. വരുമാനവും ഉൽപാദനക്ഷമതയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ഭാവിക്ഷേമവും പുരോഗതിയും പ്രാപിക്കുന്നതിനും ആസൂത്രണം സഹായകമാണു്.

ഇന്ത്യയുടെ സാർവത്രികമായ വികസനത്തിനു്, സമതുലിതമായ പദ്ധതികളും ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനു് പല ശ്രമങ്ങളും നടക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ആസൂത്രണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു് ശക്തമായി പ്രസ്താവിച്ച ആദ്യത്തെ ഇന്ത്യക്കാരൻ ദിവംഗതനായ ശ്രീ. വിശ്വേശരയ്യ ആയിരുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്കു് ഒരു "ആസൂത്രിതസമ്പദ്വ്യവസ്ഥ" എന്നതിന്റെ പുസ്തകത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം ആസൂത്രണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ഉറക്കെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതേതുടർന്നു് 1944-ൽ ചില വ്യവസായികളും അവതരിപ്പിച്ച ബോംബേപ്ലാൻ, ബിർളാപ്ലാൻ, ഗാന്ധിയൻ പ്ലാൻ, എം. എൻ. റോയിയുടെ 'ജനകീയപ്ലാൻ' എന്നിവ ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തികാസൂത്രണത്തിന്റെ പന്ഥാവിലെ വഴികാട്ടികളാണു്.

1938-ൽ ജവഹർലാൽനെഹ്റുവിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു ദേശീയ ആസൂത്രണക്കമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനു് ശേഷമാണു് ഇന്നത്തെ ദേശീയആസൂത്രണകമ്മീഷൻ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതു്. പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റു ആയിരുന്നു അതിന്റെ ചെയർമാൻ. പ്രധാനമന്ത്രിയെ കൂടാതെ കമ്മീഷനിൽ ആഭ്യന്തരം, ആസൂത്രണം, രാജ്യരക്ഷ, ധനകാര്യം എന്നീ വകുപ്പുകളുടെ ചുമതലവഹിക്കുന്ന മന്ത്രിമാരും അംഗങ്ങളാണു്. ആസൂത്രണകമ്മീഷൻ തയ്യാറാക്കുന്ന പദ്ധതിയെ ദേശീയവികസനസമിതിയുടെ മുൻപിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു ദേശീയവികസനസമിതിയുടെ ചെയർമാൻ പ്രധാനമന്ത്രിയാണു്. ആസൂത്രണകമ്മീഷൻ അംഗങ്ങളും സംസ്ഥാനമുഖ്യമന്ത്രിമാരുമാണു് ദേശീയവികസനസമിതിയുടെ അംഗങ്ങളും. ദേശീയവികസനസമിതിയ്ക്കു് സമാനമായി

സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഓരോ സംസ്ഥാനവികസനസമിതികളുണ്ടായിരിക്കും. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആസൂത്രണബോർഡുകളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാനആസൂത്രണത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നതു് ഈ സംഘടനകളാണു്.

ഗവണ്മെൻറിന്റെ ചുമതലകളുടെ പരിപൂർണനിർവ്വഹണത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും നയപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഗവണ്മെൻറിനെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനുമായിട്ടാണു് ആസൂത്രണക്കമ്മിഷൻ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ആസൂത്രണക്കമ്മിഷന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ താഴെകൊടുക്കുന്നു:

1. ഭൗതികപദാർത്ഥങ്ങൾ, മൂലധനം, സാങ്കേതിക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുൾപ്പെടെയുള്ള മനുഷ്യശക്തി എന്നിവ നിർണയിക്കുകയും ദുർല്ലഭമായ വിഭവങ്ങളെ വർധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകളെ കൂലങ്കുഷമായി പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യുക;

2. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വിഭവങ്ങളെ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായും സമതുലിതമായും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഒരു പദ്ധതി രൂപീകരിക്കുക;

3. മുൻഗണന നിശ്ചയിക്കുക, പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഘട്ടങ്ങൾ നിർവ്വചിക്കുക, ഓരോ ഘട്ടത്തിന്റെയും ക്രമമായ പൂർത്തീകരണത്തിന്നായി വിഭവവിതരണം നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുക;

4. സാമ്പത്തികവികസനത്തിനു് കാലവിളംബം വരുത്തുന്ന ഘടകങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും പദ്ധതിയുടെ വിജയപ്രദമായ നിർവഹണത്തിനു് വ്യവസ്ഥകൾ അനുശാസിക്കുകയും ചെയ്യുക;

5. ഓരോ ഘട്ടവും പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമായി വരുന്ന യന്ത്രോപകരണങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നിർണയിക്കുക;

6. കാലാകാലങ്ങളിൽ പദ്ധതിയുടെ പുരോഗതിയെ വിലയിരുത്തുന്നതോടൊപ്പം നയപരമായ ക്രമീകരണങ്ങളും മാനദണ്ഡങ്ങളും ശുപാർശ ചെയ്യുക;

7. ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം ഉപനിർദ്ദേശങ്ങളും ഇടക്കാലശുപാർശകളും നടത്തുക.

കമ്മിഷൻ ഒരു ഉപദേശകഘടകമാണു്. ക്യാബിനറിനോടു ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരമേ കമ്മിഷനുള്ളു. എന്നാൽ, വികസനസമിതിയിലും ആസൂത്രണകമ്മിഷനിലും പ്രധാനമന്ത്രി അദ്ധ്യക്ഷനും പ്രധാനപ്പെട്ട വകുപ്പുമന്ത്രിമാർ അംഗങ്ങളുമായിരിക്കും. പ്രസ്തുതസമിതിയും കമ്മിഷനും

യഥാക്രമം സമാന്തര പാർലമെൻറും, ക്യാബിനറ്റും എന്ന നിലയിൽ ഭരണാധികാരത്തെ അപഹരിക്കുന്നു എന്ന ആരോപണത്തിനു വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. ഈ ആരോപണത്തിനു അത്രയേറെ നീതീകരണമില്ല.

ഇന്ത്യയിൽ ഇതുവരെയുമായി മൂന്നു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളും നടപ്പിലാവുകയുണ്ടായി. ഓരോ പദ്ധതിയുടെയും വളർച്ചയും അനുഭവവും നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിൻറെ സാമ്പത്തികവികസനപന്ഥാവിലെ നിർണായകവഴിത്തിരിവുകളാണു്.

ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി

കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു് ഏർപ്പെടുത്തിയ ദേശീയവികസനസമിതി 1951 ജൂലായിൽ ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ കരടുരൂപരേഖ തയ്യാറാക്കി. 1952 ഡിസംബറിലാണു് അതിൻറെ അന്തിമരൂപം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്.

ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യം ജീവിതനിലവാരത്തിൽ ന്യായമായും ഉയർന്ന ഒരു പരിതസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. സ്ത്രീയും പുരുഷനുമടങ്ങുന്ന ഓരോ പൗരനും വളർച്ചയ്ക്കും സേവനത്തിനുമുള്ള പൂർണവും തുല്യവുമായ സന്ദർഭം സൃഷ്ടിക്കുക, ആരോഗ്യം, ശുചിത്വം, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവ മെച്ചപ്പെടുത്തുക, വൻകിടഉല്പാദനയന്ത്രോപകരണങ്ങളും നിർമിക്കുക, ഉത്തേജിതമായ സാംസ്കാരികോന്നമനത്തിനു് ഇണങ്ങുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കുക എന്നിവയും പദ്ധതി ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

സാമൂഹ്യസമത്വം നേടുന്നതിലും വർഗവൈരുദ്ധ്യങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിലുമുള്ള തൻറെ വിശ്വാസം പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റു 1952-ൽ ലോക്സഭയിൽ ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അത്തരം പരിവർത്തനം വരുത്തുന്നതു സമാധാനപരമായ മാർഗത്തിലൂടെ ആയിരിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹം എടുത്തുപറഞ്ഞു. ദേശീയവികസനസമിതിയുടെയും ആസൂത്രണ കമ്മിഷൻറെയും ലോക്സഭയുടേയും നേതാവെന്ന നിലയിൽ ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിൻറെ സവിശേഷമായ സംഭാവന സാമൂഹ്യവികസനത്തെയും ഭൂപരിഷ്കരണത്തെയും സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു. ഇവ രണ്ടും ഇന്ത്യയുടെ ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ സമൂലപരിവർത്തനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളവയായിരുന്നു. ബാങ്കിംഗ്, ഇൻഷ്വറൻസ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള സമ്പദ്ഘടനയുടെ തന്ത്രപ്രധാനമായ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ചെലുത്തേണ്ട സാമൂഹ്യനിയന്ത്രണത്തിൻറെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി നെഹ്റു ബോധവാനായിരുന്നു. സ്വകാര്യമേഖലയുടെമേൽ ഒരു പരിധിവരെ നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള സമ്മിശ്രസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കു് ആഹ്വാനം മുഴക്കിയതും അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

1954-ൽ ജനകീയ ചൈന സന്ദർശിച്ചതിനുശേഷം ഒരു ദേശീയ വികസനസമിതിയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴാണ്, ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമം സ്വാഭാവികമായും സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടണം എന്നദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ സോഷ്യലിസം എന്ന പദത്തിന്റെ താത്വികമായ അർഥത്തിലായിരിക്കുകയില്ല അതെന്ന് അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ മൊത്തം നന്മയെക്കരുതി സമൂഹത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ കൊണ്ടുവരികയും നിയന്ത്രിക്കുകയും വേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ സാമൂഹ്യ ഉടമത്വത്തിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനം സമാധാനപരമായും ജനാധിപത്യമാർഗത്തിലൂടെയും ആയിരിക്കണം. അത്തരമൊരു സമൂഹത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിനുള്ളിൽ സ്വകാര്യവ്യവസായങ്ങൾക്കും ധാരാളം പ്രവർത്തന സൗകര്യമുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. കോൺഗ്രസിന്റെ 1955-ലെ ആവടി സമ്മേളനത്തിൽ, പൊതുമേഖലയെയും സ്വകാര്യമേഖലയെയും പരസ്പരം പ്രതിയോഗികളായിട്ടല്ല, പ്രത്യുത സഹപ്രവർത്തകങ്ങളും അനുബന്ധങ്ങളുമായാണ് കാണേണ്ടതെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെയെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്ന നേതൃത്വങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം സ്വകാര്യലാഭമെന്നതിനെക്കാൾ സാമൂഹ്യനേട്ടം ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ദേശവൽകരണം പരിമിതികൾക്കു വിധേയമാണ്. നിലവിലുള്ള സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളെ അവയുടെ പഴഞ്ചൻ ഉൽപാദന സങ്കേതങ്ങളോടെ ഏറെറടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ, പുത്തൻസങ്കേതങ്ങളുള്ള പുതിയ വ്യവസായങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമായിരുന്നു ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിലൂടെ പ്രകടമായത്.

ഒന്നാം പദ്ധതി പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ഒരു വികസനപ്രക്രിയ സമാരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള സംരംഭമായിരുന്നു. ഇത് പൂർത്തിയായതോടെ നിക്ഷേപം 5 ശതമാനത്തിൽനിന്നും 7.5 ശതമാനമായി വർധിച്ചു. ദേശീയവരുമാനം ഏകദേശം 900 കോടി രൂപയായും ഉയർന്നു. ഇതോടെ നിക്ഷേപിക്കാവുന്ന തുക 3300 കോടി രൂപ ആയിത്തീർന്നു. അതിൽ 1960 കോടിരൂപ പൊതുമേഖലയിലും 1800 കോടി രൂപ സ്വകാര്യമേഖലയിലും മുതൽമുടക്കുകയുണ്ടായി. ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ ശരിയായ വർധനയുടെ തോത് 18 ശതമാനമായിരുന്നു. പദ്ധതിലക്ഷ്യം 11 ശതമാനവർധനയായിരുന്നുവെന്നത് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതാണ്.

ഭക്ഷ്യധാന്യോല്പാദനത്തിൽ 20 ശതമാനത്തോളവും വ്യാവസായികോൽപാദനത്തിൽ 22 ശതമാനത്തോളവും വർധനയുണ്ടായി. വിദ്യുച്ഛക്തി സിമൻറ് ഉൽപാദനങ്ങളും ഇരട്ടിക്കുകയും കല്ക്കരി ഉൽപാദനം 50 ശതമാനത്തോളം വർധിക്കുകയുംചെയ്തു. പൊതുമേഖലാനിക്ഷേപത്തിന്റെ മാതൃകാസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു നിശ്ചിത അനുപാതത്തിലായിരുന്നു.

പദ്ധതിയുടെ അനഭിലഷണീയമായ ഫലം കമ്മിയുടെ വർധനയാണ്. 188 കോടി രൂപയുടെ വിദേശസഹായമുൾപ്പെടെ ഒന്നാം പഞ്ചവത്സ

രപദ്ധതിയുടെ മൊത്തം കമ്മി 420 കോടി രൂപയായി ഉയർന്നു. ഇതു് വിദേശവായ്പകളും ആഭ്യന്തരവായ്പകളും മുഖാന്തിരമാണു് താല്ക്കാലികമായി നികത്തിയതു്. അനഭിലഷണീയമായ ഒരു സാമ്പത്തികപ്രവണതയുടെ തുടക്കം മാത്രമായിരുന്നു അതു്.

1956-ഓടെ അവസാനിച്ച ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി, സമ്പദ് വ്യവസ്ഥ ദൃഢീകരിക്കുക, വികസനത്തിനു് അടിക്കല്ലിടുക തുടങ്ങി അതിന്റെ പരിമിതമായ ലക്ഷ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു വിജയമായിരുന്നു.

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി

1956 ഏപ്രിൽ മുതല്ലു് രണ്ടാംപദ്ധതി സമാരംഭിച്ചു. ഒന്നാംപദ്ധതിയെ അപേക്ഷിച്ചു ധീരവും അഭിലാഷപ്രചോദിതവുമായിരുന്നു രണ്ടാം പദ്ധതി. ഇതിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യങ്ങളും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമാന്യജനതയുടെ ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിന്നായി ദേശീയവരുമാനത്തിൽ ഏകദേശം 5 ശതമാനംവരുന്ന വർധന ഉണ്ടാക്കുക; അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനത്തിൽ നിഷ്കർഷ ചെലുത്തിക്കൊണ്ടു് ദ്രുതതരമായ വ്യവസായീകരണം നടപ്പിലാക്കുക, തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുക, വരുമാനത്തിലും സമ്പത്തിലും നിലനില്ക്കുന്ന അസമത്വങ്ങളും ലഘൂകരിക്കുകയും സാമ്പത്തികശക്തി കൂടുതൽ സമമായി വിതരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നിവയായിരുന്നു.

രണ്ടാംപദ്ധതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്രുവിന്റെ പ്രധാന സംഭാവന, വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്നും വ്യവസായവും കൃഷിയും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തിന്നും പദ്ധതിയിൽ പ്രത്യേകപ്രാധാന്യം നൽകി എന്നതാണു്. സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമത്തിലുള്ള തന്റെ വിശ്വാസം ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ടു് നെഹ്രു, പൊതുമേഖലയ്ക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതിന്റെയും വൻകിടയന്ത്രോപകരണനിർമാണവ്യവസായങ്ങളും സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിന്റെയും അടിയന്തിരമായ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. അതേസമയം, അദ്ദേഹം ഭക്ഷ്യോല്പാദനത്തിന്നായി സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതികളും പുനർരൂപീകരിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം നൽകി.

രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് നെഹ്രു. ലോക്സഭയിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു് വളർച്ചയുടെ സാധ്യമായ എല്ലാ മാർഗങ്ങളിൽനിന്നും മുതലെടുക്കുകയും ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക താത്വികസിദ്ധാന്തത്തിന്നു മാത്രം യോജിച്ച കാര്യങ്ങളും ചെയ്യാതിരിക്കുകയുമാണു് നമ്മുടെ ആസൂത്രണത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം എന്നാണു്. പൊതുമേഖലയോടൊപ്പം സ്വകാര്യമേഖ

Govt College 08-05

ലയെയും ഗവണ്മെൻറു നിയന്ത്രണത്തിൽ നിറുത്തിക്കൊണ്ട് പോകാൻ തക്കവണ്ണം ശക്തിമത്താണ് നമ്മുടെ നിയമങ്ങളെന്നും അത്യാധുനിക ഉൽപാദനസങ്കേതങ്ങളോടുകൂടിയ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ദേശീയവ്യവസായങ്ങളും നമുക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും സമൂലദേശവൽക്കരണത്തിന്റെ അടിയന്തിരാവശ്യം ഇപ്പോൾ നമുക്കില്ലെന്നുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

സാമ്പത്തികവികസനപ്രക്രിയ ആരംഭിക്കുന്നതിനായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതാണ് ഒന്നാംപദ്ധതി. അതു് ഏറക്കുറെ സാധിതമാവുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു വിജയത്തിന്റെയും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് രണ്ടാംപദ്ധതി ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടതു്. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ ദേശീയവരുമാന നിരക്കു് 7. 5 ശതമാനത്തിൽ നിന്നും 11 ശതമാനമായി വർദ്ധിച്ചു.

പദ്ധതിയുടെ ആകെ മുതൽമുടക്കു് 6750 കോടി രൂപയായിരുന്നു. ഇതിൽ 3600 കോടി രൂപ പൊതുമേഖലയിലും 3100 കോടി രൂപ സ്വകാര്യമേഖലയിലും മുതൽ മുടക്കുകയുണ്ടായി. പൊതുമേഖലയുടെ അടിസ്ഥാനം കൂടുതൽ ദൃഢമാക്കുന്നതിനുള്ള ധീരമായ ചുവടുവെയ്പായിരുന്നു രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി. പൊതുമേഖലയുടെയും സ്വകാര്യമേഖലയുടെയും ആപേക്ഷിക ധർമ്മത്തിൽ വന്ന വ്യതിയാനം പദ്ധതിവികസനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഇതു് സോഷ്യലിസ്റ്റാദർശത്തിന്റെ പുരോഗതിയാണെന്നു് ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ പദ്ധതിക്കാലത്തെ പ്രധാന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഉരുക്കുഫാക്ടറികളും സ്ഥാപിക്കുക, വളം, കല്ക്കരി, യന്ത്രോപകരണങ്ങളും എന്നിവയുടെ നിർമാണത്തിൽ പങ്കുചേരുക എന്നിവയുംപ്പെടുന്നു.

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള പുരോഗതി പദ്ധതിവിഭാവനം ചെയ്ത ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കാളും കുറവായിരുന്നു. ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ വർധനദശ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന 25 ശതമാനത്തിൽനിന്നും 20 ശതമാനമായും ഭക്ഷ്യധാന്യ ഉത്പാദനത്തിന്റേതു് 80 ദശലക്ഷം ടണ്ണിൽ നിന്നും 76 ലക്ഷംടൺ ആയും കുറയുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ വ്യാവസായികോല്പാദനത്തിന്റെ വാർഷികവർധന മാത്രം 7 ശതമാനമായി ഉയരുകയുണ്ടായി.

ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് അനുഭവപ്പെടാതിരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടും കഷ്ടപ്പാടും രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് അനുഭവപ്പെട്ടു. വിലവർധന രൂക്ഷമായി. അതു് ഏകദേശം 34 പോയിന്റോളം (സൂചിക)വർധിച്ചു. കൊടുത്തു ബാക്കി (Balance of payment) സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയെ നേരിട്ടു. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ നികത്താൻ കഴിയാത്ത 420 കോടിരൂപാകമ്മിയുടെ സ്ഥാനത്തു് പദ്ധതിയിലെ കമ്മിയും കൂടിയായപ്പോൾ മൊത്തംകമ്മി 1800 കോടിരൂപയായി ഉയർന്നു.

കമ്മിധനവിനിയോഗം രാജ്യത്തിന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രതികൂലമായി പ്രതിഫലിച്ചു. തന്മൂലം രണ്ടാം പദ്ധതി, പുതിയ പരിതസ്ഥിതികളും സൃഷ്ടിച്ചു. തൊഴിലില്ലായ്മ അധികരിച്ചു. വരുമാനത്തിലും സമ്പത്തിലുമുള്ള അസമത്വങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അസമത്വങ്ങൾ വർധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗുരുതരമായ വരൾച്ച മൂലവും വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഭരണോപകരണങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തത നിമിത്തവും, ക്ഷേത്രദൗർലഭ്യം ഉണ്ടാവുകയും ഉപഭോക്തൃസാധനങ്ങളുടെ ഇറക്കുമതിക്കു വേണ്ടി വിദേശനാണയം ചിലവിടേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു.

മൂന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി

1961 ഏപ്രിലിൽ മൂന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി ആരംഭിച്ചു. ഒരു ദശവർഷംകൊണ്ട് നേടാൻ കഴിഞ്ഞ പുരോഗതി മൂന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ 5 വർഷക്കാലം കൊണ്ടു നേടണമെന്നായിരുന്നു അതിനു രൂപം നൽകിയവരുടെ ലക്ഷ്യം. പക്ഷെ, 1962-ലെ ചൈനീസ് ആക്രമണം എല്ലാ പ്രതീക്ഷകളെയും തകർത്തു. വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിരുന്ന തുക രാജ്യരക്ഷാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ചിലവിടേണ്ടി വന്നു. 1965-ലെ പാക്കിസ്ഥാന്റെ നുഴഞ്ഞുകയറ്റം കൂടിയായപ്പോൾ പ്രതിസന്ധികൾ അവയുടെ ഉഗ്രഭാവം കൈക്കൊണ്ടു.

ദേശീയവരുമാനത്തിൽ 5 ശതമാനം വാർഷികവർധനവരുത്തുക, ഭക്ഷ്യധാന്യത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തത നേടുക, വ്യവസായങ്ങളുടെയും കയറ്റുമതിയുടെയും ആവശ്യം നിറവേറ്റുന്നതിനു് ആവശ്യമായിടത്തോളം കാർഷികോല്പാദനം വർധിപ്പിക്കുക, അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങളും വനവ്യവസായങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുകയും യന്ത്രനിർമ്മാണശേഷിയിൽ 10 വർഷക്കാലംകൊണ്ട് സ്വയം പര്യാപ്തതനേടുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാനം തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്യുക, രാജ്യത്തിലെ മനുഷ്യശക്തി പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക, തുല്യസന്ദർഭങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും പ്രദാനം ചെയ്യുക, ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വരുമാനത്തിന്റെയും സമ്പത്തിന്റെയും കാര്യത്തിലുള്ള അസമത്വം അകറ്റി അവയുടെ നീതിയുക്തമായ വിതരണം സാധിതമാക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു മൂന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യങ്ങൾ.

1961-മുതൽ 76 വരെയുള്ള 15 വർഷക്കാലംകൊണ്ട് പൂർത്തിയാകുന്ന സ്വയംപര്യാപ്തതയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള ഒരുദീർഘകാലപരിപാടിയുടെ പ്രാരംഭമാണ് മൂന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി എന്ന പദ്ധതി റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. 20 ദശലക്ഷം ഏക്കർഭൂമി കൃഷിയുപയുക്തമാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ജലസേചന പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് പദ്ധതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നത്. 26 ശതമാനം കാർഷികവർധനയും പദ്ധതി മുൻകൂട്ടി കണ്ടിരുന്നു. വ്യാവസായികോല്പാദനം

69 ശതമാനമായി വർധിപ്പിക്കണമെന്നതായിരുന്നു മറെറാരു ലക്ഷ്യം. സാമൂഹ്യ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളും സഹകരണമേഖലയും രാജ്യവ്യാപകമാക്കുന്നതിനും ഊന്നൽ വെച്ചിരുന്നു. മൂന്നാംപദ്ധതിയിൽ രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ ഇരട്ടിയോളം വലിപ്പമുള്ള ഒരു പദ്ധതി ആസൂത്രണംചെയ്യുന്നതിൽ നെഹ്റു നിർണായകമായ പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നു. സാമൂഹ്യവികസനം, ഭൂപരിഷ്ക്കരണം, ശീഘ്രഗതിയിലുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണം എന്നിവയിൽ പദ്ധതി അങ്ങേയറ്റം നിഷ്കർഷ പാലിച്ചിരുന്നു. എല്ലാ ഗ്രൂപ്പുതാല്പര്യങ്ങളുമായും സാധ്യമാകുന്നത്ര കൂടിയാലോചന നടത്തിയ ശേഷം, ജനാധിപത്യപരമായ അനുനയനത്തിലൂടെ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം രൂപീകരിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന നെഹ്റുവിന്റെ വിശ്വാസം മൂന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അന്തർധാരയായിരുന്നു.

മൂന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ 10400 കോടി രൂപയായിരുന്നു വകകൊള്ളിച്ചിരുന്നതു്. ഇതിൽ 6300 കോടി രൂപ പൊതുമേഖലയിലും 4100 കോടി രൂപ സ്വകാര്യമേഖലയിലും ആണു് മുതൽമുടക്കപ്പെട്ടതു്. കാർഷികപരിപാടികൾക്കു് മൂന്നാംപദ്ധതിയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനസ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നു. പദ്ധതിയുടെ പൊതുലക്ഷ്യങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനു പുറമേ ഒരു 'സ്വയം രൂപീകൃതസമ്പദ്വ്യവസ്ഥ'യിലേയ്ക്കുള്ള കാൽവെയ്പായിരിക്കും മൂന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി എന്നായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ.

പ്രതീക്ഷകളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, പദ്ധതിയുടെ പൂർത്തീകരണം തൃപ്തികരമല്ലായിരുന്നു. ദേശീയവരുമാനത്തിൽ കാര്യമായ വർധനയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കാർഷികരംഗത്തു് സംഭവിച്ചതു പരാജയമായിരുന്നു. ഭക്ഷ്യോല്പാദനം 100 ദശലക്ഷം ടൺ ആയി വർധിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും രണ്ടാംപദ്ധതിയിലെ ഉല്പാദനനിരക്കിൽ നിന്നും അതു് തീരെ വർധിക്കുകയുണ്ടായില്ല. പക്ഷെ വ്യാവസായികോല്പാദനം താരതമ്യേന തൃപ്തികരമായിരുന്നു. എങ്കിലും പദ്ധതി ലക്ഷ്യമായ 15 ശതമാനവർധനയുടെ സ്ഥാനത്തു് ശരിക്കും ഉണ്ടായതു് 10 ശതമാനവർധനയായിരുന്നു. വിദേശനാണ്യത്തിന്റെ അഭാവവും അസംസ്കൃതസാധനത്തിന്റെ ദുർലഭ്യവും ഇടക്കാല ഉല്പന്നങ്ങളുടെ കുറവും വ്യാവസായികോല്പാദനത്തിന്റെ ത്വരിതഗതിയെ തടസ്സപ്പെടുത്തിയ വസ്തുതകളാണു്.

മൂന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തുണ്ടായ ഗുരുതരമായ നാണയപ്പെരുപ്പം എല്ലാ പ്രതീക്ഷകളെയും താറുമാറാക്കി. നാണയപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണം ഭക്ഷ്യദുർലഭ്യമായിരുന്നു. നാണയവർധനയ്ക്കു് കാരണമായിരുന്ന മറ്റു രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിന്റെ ഭാരിച്ച ഭരണച്ചെലവും വർധിച്ച നാണയപ്രദാനവും ആയിരുന്നു.

ചില രംഗങ്ങളിൽ തൃപ്തികരമായ പുരോഗതി ദർശിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും മൊത്തത്തിൽ, മൂന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി അഭിലഷണീയ പരിസമാപ്തിയിലെത്തിച്ചേരുകയുണ്ടായില്ല. മർമ്മപ്രധാനമേഖലകളിലെല്ലാം ദൃശ്യ

മായിരുന്ന നിശ്ചലാവസ്ഥ ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. വർധിച്ച സാമ്പത്തികകേന്ദ്രീകരണവും വളർന്നുവരുന്ന അസമത്വങ്ങളും പദ്ധതിയിൽ ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിരുന്ന സോഷ്യലിസം എന്ന ലക്ഷ്യത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തി.

ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി സമാരംഭിക്കുമ്പോഴും നമ്മുടെ ആസൂത്രണവിദഗ്ദ്ധന്മാർ വിഭാവനചെയ്തിരുന്നതു് 1951 മുതൽ 1971 വരെയുള്ള 20 വർഷക്കാലം കൊണ്ടു് ദേശീയവരുമാനവും 1976 വരെയുള്ള 25 വർഷംകൊണ്ടു് പ്രതിശീർഷവരുമാനവും ഇരട്ടിക്കുമെന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ 15 വർഷംകൊണ്ടു് ദേശീയവരുമാനത്തിൽ ഏകദേശം 70 ശതമാനത്തോളം വർധനയുണ്ടായെങ്കിലും പ്രതിശീർഷവരുമാനം 25 ശതമാനമേ വർധിക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ.

ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി അഭിലഷണീയമായ ഒരു തുടക്കം മാത്രമാണു്. രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് വ്യാവസായികോല്പാദനരംഗം ചെറുതായൊന്നു പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചുവെങ്കിലും കാർഷികമേഖല ഒരുതരം നിശ്ചലാവസ്ഥയിലായി. രണ്ടാംപദ്ധതിയിലെ ആയാസവും പ്രയാസവും മൂന്നാംപദ്ധതിയിലും തുടർന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടേതന്നെയിരുന്നു.

അങ്ങിനെ ഒന്നാംപദ്ധതി ലളിതവും രണ്ടാംപദ്ധതി വർണപ്പകിട്ടുള്ളതുമായിരുന്നപ്പോൾ മൂന്നാംപദ്ധതി പ്രത്യക്ഷമായും വരണ്ടതും വിരസവും ആയി. നാലാംപദ്ധതിയാകട്ടെ പ്രത്യാശകൾക്കും പ്രതീക്ഷകൾക്കും വകനൽകിക്കൊണ്ടു് ആരംഭിക്കുവാൻ പോവുകയാണു്.

നാലാംപദ്ധതി സ്വാഭാവികമായും 1966-ൽ ആരംഭിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. 1966 ആഗസ്റ്റോടുകൂടി പദ്ധതിയുടെ കരടു രേഖ തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ 1962 ലെയും 1965 ലെയും വിദേശാക്രമണങ്ങളും അതിനെത്തുടർന്നു് കാർഷികോത്പാദനത്തിൽ വന്ന അപകടകരമായ വീഴ്ചയും, രാജ്യരക്ഷയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മുടക്കേണ്ടിവന്ന അപ്രതീക്ഷിതമായ ചെലവും, രൂപയുടെ അവമൂല്യനവും, അതിനെതുടർന്നുണ്ടായ പുനഃസമീകരണവും പദ്ധതിയുടെ അസ്സൽ രൂപരേഖ പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനു് കാലതാമസംവരുത്തി. 1966-67, 1967-'68, 1968-'69 എന്നീ മൂന്നു സാമ്പത്തികവർഷങ്ങളിലും വാർഷികപദ്ധതികളാണു് ആസൂത്രണംചെയ്തു നടപ്പിലാക്കിയതു്.

4-ാംപദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളെയും പരിപാടികളെയും കുറിച്ചു് അവലോകനം നടത്തുന്നതിനു മുൻപു് കഴിഞ്ഞ മൂന്നു പദ്ധതികളെയും കുറിച്ചു് നടത്തിയ താരതമ്യപഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു വിലയിരുത്തൽ നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിശദാംശങ്ങളെയും നിർദ്ദിഷ്ടസമയ പരിധിയെയും വ്യക്തമാക്കാതെയാണു് നമ്മുടെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളിൽ ലക്ഷ്യപൂർത്തികരം വിഭാവന

ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള മാർഗങ്ങളും പദ്ധതിയിൽ വിവേചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നതോ പോകട്ടെ പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണം ദ്രുതതരമാക്കുന്നതിന്നാവശ്യമായ തരത്തിൽ ഭരണതലത്തെ സജ്ജമാക്കാനും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പദ്ധതിയിൽ കേന്ദ്രസഹായം ലഭ്യമാക്കുന്നതിനു് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്ന നീക്കുപോക്കില്ലാത്ത നടപടിക്രമം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളെ തടസ്സപ്പെടുത്തി. ആസൂത്രണകമ്മീഷൻ രൂപം നൽകിയ പദ്ധതിയുടെ വിശദാംശങ്ങളും നടപ്പിലാക്കേണ്ട മന്ത്രാലയങ്ങളും ബന്ധപ്പെട്ട വകുപ്പുകളും അവയുടെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങളും പദ്ധതിയിൽ വിഭാവനംചെയ്തിരുന്ന പരിപാടികളെ ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ സാങ്കേതികമായും അപര്യാപ്തമായിരുന്നു. വികസനപ്രവർത്തനത്തിന്റെ വിവിധ ലക്ഷ്യങ്ങളും, വിമർശനാത്മകവും വിശദവുമായ പഠനത്തിനു് ശേഷമല്ല നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നു് ലക്ഷ്യങ്ങളും യഥാർഥ നേട്ടങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്തരം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഒരു പരിപാടി ആസൂത്രണം ചെയ്തതിനും അതു നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുമിടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം കൃത്യനിർവഹണവിഭാഗത്തിന്റെ പരാജയത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

നാലാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി

നാലാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ കാലഘട്ടം 1969 മുതൽ 1974 വരെയാണു്. മൂന്നു പദ്ധതികളിൽനിന്നുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളുടെയും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രവണതകളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണു് നാലാംപദ്ധതിക്കു കരടുരൂപം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നതു്.

ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികാവസ്ഥ എല്ലാവർക്കും തൊഴിൽകൊടുക്കുന്നതിനും സാമൂഹ്യസേവനത്തിന്റെ അസ്തിവാരം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും ജനങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരത്തിൽ സവിശേഷമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നതിനും അപര്യാപ്തമാണു്. അതുകൊണ്ടു് അനിശ്ചിതത്വം ഇല്ലായ്മചെയ്യപ്പെട്ട ഒരവസ്ഥയിൽ വികസനപ്രക്രിയയുടെ ഗതിവേഗം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണു് നാലാംപദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യം. അഭ്യന്തരവിഭവങ്ങളെ പരമാവധി സമാഹരിച്ചുകൊണ്ടു്, നാണയപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദം അനുഭവപ്പെടാത്ത തരത്തിലായിരിക്കും പദ്ധതിപ്രവർത്തനത്തിനു് ധനരൂപീകരണം നടത്തുന്നതു്. പദ്ധതിയുടെ രണ്ടാംവർഷം കഴിയുന്നതോടെ പി. എൽ 480 അനുസരിച്ചുള്ള ലക്ഷ്യധാന്യ ഇറക്കുമതി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും നാലാംപദ്ധതി ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്.

സമ്പാദിക്കുന്നതിനും നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനുമുള്ള ജനങ്ങളുടെ പരിശ്രമവും ഔദ്യോഗികാനൗദ്യോഗികസ്ഥാപനങ്ങളും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സാമ്പത്തികശിക്ഷണവും പ്രവർത്തനക്ഷമതയും പദ്ധതിയുടെ വിജയത്തിനു് അത

ന്താപേക്ഷിതമാണ്. പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നു. അവയുടെ കാര്യക്ഷമതയും ലാഭവും വർധിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ നടപടികളും നാലാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി സ്വീകരിക്കും.

ഗവണ്മെൻറിൻെറ സോദ്ദേശ്യമായ ഇടപെടലിൻെറ അഭാവത്തിൽ വികസനപ്രക്രിയ അനിയന്ത്രിതമായ സാമ്പത്തികകേന്ദ്രീകരണത്തിനും പ്രധാന പ്രദേശങ്ങളുടെ അമിതമായ വളർച്ചയ്ക്കും അസമമായ മേഖലാവികസനത്തിനും സാങ്കേതികവിജ്ഞാനികളുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കും ഗ്രാമീണരുടെ തൊഴിൽകുറവിനും കാരണമായിത്തീരും. അതുകൊണ്ട് സമത്വം, സാമൂഹ്യനീതി എന്നീ ലക്ഷ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി ഗവണ്മെൻറിന് വിഭവങ്ങളുടെമേൽ ഇതുവരെയുണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതലായ സ്വാധീനവും കൂടുതൽ സമഗ്രമായ ആസൂത്രണവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. സ്വകാര്യവ്യക്തിയുടെയോ സ്ഥാപനത്തിൻെറയോ കീഴിലുള്ള സാമ്പത്തികകേന്ദ്രീകരണത്തിൻെറ വർധനവിനെ തടയുക എന്നതും ഈ പ്രശ്നത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗമാണ്. സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ കൂടുതൽ ദ്രുതതരമായ വളർച്ച, വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളും, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും എന്നിവയുടെ വിതരണം, ദുർബലമായ ഘടകങ്ങളുടെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഉൽപാദനക്ഷമത, സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവർത്തനസന്ദർഭങ്ങളുടെ വിപുലീകരണം, സാധാരണക്കാരൻെറ പ്രത്യേകിച്ചും, സമൂഹത്തിലെ അവശവിഭാഗങ്ങളുടെ തൊഴിൽലഭ്യത എന്നിവ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് നാം നമ്മുടെ പ്രഖ്യാപിത സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യലക്ഷ്യങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരേണ്ടത്.

സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തികജനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി പഞ്ചായത്തുരാജ് സംഘടനയുടെയും സഹകരണസംഘങ്ങളുടെയും പ്രതിഷ്ഠാപനം അടിയന്തിരശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. ഗ്രാമീണസമ്പത്ത്വ്യവസ്ഥയെയും കാർഷികവ്യവസായങ്ങളെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും, സഹകരണവ്യവസായസംഘടനകളെ വളർത്തുകയും ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക ജനാധിപത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്താൻ ബാങ്കിംഗിൻെറ മേലുള്ള നിയന്ത്രണം സഹായിക്കും.

ബാങ്കിംഗിൻെറ മേലുള്ള ഫലപ്രദമായ സാമൂഹ്യനിയന്ത്രണം ധനകേന്ദ്രീകരണം തടയുന്നതിനുള്ള മറെറാരു മാർഗമാണ്. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളും ഉല്പാദനക്ഷമതയുള്ള വിഭവങ്ങളും സംഭരിക്കുന്നതിനുള്ള പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ശേഷിയും വർധിക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്യൻ ഫിനാൻഷ്യൽ കോർപ്പറേഷൻ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെയും അവശ്യപദാർഥങ്ങളുടെയും കരുതൽ സ്റ്റോക്കു നിയന്ത്രിക്കും. കാർഷികോൽപാദനത്തിൻെറ രംഗത്തിൽ, ഭൂസ്വത്തിൻെറ പരിധി നിഷ്കർഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിയമനിർമാണംമൂലം ഭൂസ്വത്തു കേന്ദ്രീകരണത്തിൻെറ വർധനയേയും നിയന്ത്രിക്കാം.

പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ച നയങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിന്നായി പ്ലാനിംഗ് കമ്മിഷൻ രണ്ടു നിർദ്ദേശങ്ങളും വെച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്ഥാപനങ്ങളും തമ്മിൽ ക്രമേണ വിപുലമായ സംയോജനവും ഏകീകരണവും നടത്തുക; ഒറ്റയൊറ്റ ഘടകങ്ങളിലെ വിശദമായ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതിന്നുള്ള അധികാരം ഫലപ്രദമായി വികേന്ദ്രീകരിക്കുക എന്നിവയാണ് ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ. ഈ രണ്ടു പ്രക്രിയകളുടെയും യോജിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനം പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് കാര്യക്ഷമതയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും. നാലാംപദ്ധതി ഈ വഴിക്ക് കഴിയുന്നത്ര പരിശ്രമിക്കുന്നതാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ വികസനപ്രക്രിയയുടെ ദ്വന്ദതനിലനിറുത്തുകയും സ്വാശ്രയത്വത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തെ ത്വരിപ്പിക്കുകയുമാണ് നാലാം പദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ഇന്ത്യയുടെ ദേശീയ ആസൂത്രണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ദേശീയ വരുമാനമോ പ്രതിശീർഷവരുമാനമോ വർധിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല; പ്രത്യുത, ജീവിത നിലവാരത്തിലും വരുമാനത്തിലുമുള്ള അസമത്വങ്ങൾ നിർമാർജനം ചെയ്യുന്നതിന്നായി നാനാമുഖമായ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ നാം നേടുന്ന പ്രയോജനം തുല്യമായി വിതരണംചെയ്യുക എന്ന ഉറപ്പു വരുത്തുക കൂടിയാണ്. ജീവിതത്തോതിൽ നിലനില്ക്കുന്ന വിടവു് കുറയ്ക്കുന്നതിന്നും സാമൂഹ്യമായ അനിശ്ചിതത്വവും പ്രക്ഷുബ്ധതയും അവസാനിപ്പിച്ചു് ജനാധിപത്യ സമൂഹത്തിന്റെ തന്തികളെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും പദ്ധതിയുടെ പ്രവർത്തനം സഹായകരമാകേണ്ടതാണ്.

നാലാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ മൊത്തം മുതൽമുടക്ക് 24398 കോടി രൂപയാണ്. ഇതിൽ പൊതുമേഖലയിലേയ്ക്കുള്ള മുതൽമുടക്ക് 14398 കോടി രൂപയും സ്വകാര്യമേഖലയിലേയ്ക്കുള്ളതു് 10000 കോടി രൂപയുമാണ്. പൊതുമേഖലയിലേയ്ക്കു നീക്കിവെയ്ക്കുന്ന മൊത്തം മുതൽമുടക്കിൽ 2146 കോടി രൂപ ഉടൻതന്നെ മുതൽ മുടക്കുന്നതും, 12252 കോടി രൂപ നിക്ഷേപത്തിൽ വകകൊള്ളിക്കുന്നതുമായിരിക്കും. അങ്ങിനെ ഉൽപാദനക്ഷമമായ ആസ്തി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന്നുള്ള ആകെ നിക്ഷേപം 22252 കോടി രൂപ ആയിരിക്കും.

രാജ്യത്തിന്റെ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രധാന രംഗങ്ങളായ കൃഷി, സാമൂഹ്യ വികസനം, വിദ്യുച്ഛക്തി, വൻവ്യവസായങ്ങൾ, ധാതുലവണങ്ങൾ, ഗതാഗതം, വാർത്താവിനിമയം എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടി രണ്ടും മൂന്നും പദ്ധതികളിൽ മുടക്കിയ മുതലും നാലാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ നിർദ്ദിഷ്ട (അടങ്കൽ) മുതൽമുടക്കും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചു നോക്കുന്നതു് നാലാം പദ്ധതിയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ തികച്ചും വിലയിരുത്തുന്നതിന്നു സഹായകമാവും.

കൃഷിക്കും സാമൂഹ്യവികസനത്തിനുംവേണ്ടി രണ്ടും മൂന്നും പദ്ധതികളിൽ പൊതുമേഖലയിൽ ചെലവാക്കപ്പെട്ട തുക യഥാക്രമം 210 കോടി

രൂപയും 660 കോടി രൂപയും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ നാലാം പദ്ധതിയിലെ അടങ്കൽ തുക 1667 കോടി രൂപയാണു്. ഈ രംഗങ്ങളിലെ സ്വകാര്യ മുതൽമുടക്കു് യഥാക്രമം 625 കോടി രൂപ, 800 കോടി രൂപ, 180 കോടി രൂപ എന്നിങ്ങനെയാണു്.

വൈദ്യുതോല്പാദനത്തിനു് രണ്ടും മൂന്നും പദ്ധതികളും യഥാക്രമം 445 കോടി രൂപയും, 1012 കോടി രൂപയും ചെലവാക്കി. എന്നാൽ നാലാം പദ്ധതി അടങ്കൽ 2085 കോടി രൂപയാണു്. ഈ മേഖലയിലെ സ്വകാര്യ രംഗത്തെ ചെലവു് യഥാക്രമം 40 കോടി രൂപ, 50 കോടി രൂപ, 50 കോടി രൂപ എന്നിപ്രകാരമാണു്.

വൻവ്യവസായങ്ങളിൽ പൊതുമേഖലാ മുതൽമുടക്കു് രണ്ടും മൂന്നും പദ്ധതികളിൽ യഥാക്രമം 870 കോടിരൂപയും 1520 കോടി രൂപയുമായിരുന്നു. തൽസ്ഥാനത്തു് അടങ്കൽ തുക 3055 കോടി രൂപയായി നാലാംപദ്ധതി വർധിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. സമാന്തര സ്വകാര്യമേഖലയിലെ ഈ മൂന്നു തുകകളും യഥാക്രമം 675 കോടി രൂപ, 1050 കോടിരൂപ, 2150 കോടി രൂപ എന്ന കണക്കിനാണു്.

ഗതാഗത വാർത്താവിനിമയമേഖലകളിലേയ്ക്കുള്ള രണ്ടും മൂന്നും പദ്ധതികളിലെ മുതൽമുടക്കു് യഥാക്രമം 1275 കോടിരൂപയും 1486 കോടിരൂപയും ആയിരുന്നപ്പോഴാ നാലാംപഞ്ചപദ്ധതിയിൽ ഇവയിലേയ്ക്കുള്ള അടങ്കൽ 3133 കോടി രൂപയാണു്. ഇതു് സ്വകാര്യമേഖലയിൽ യഥാക്രമം 135 കോടി രൂപ 250 കോടി രൂപാ 1010 കോടിരൂപ ഈ കണക്കിനു് ക്രമീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നാലാംപദ്ധതിയിൽ പൊതുമേഖലയിൽ മുടക്കുന്ന 14398 കോടി രൂപയിൽ 7207 കോടി രൂപയുടെ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു പദ്ധതികളും, 6066 കോടി രൂപയുടെ സംസ്ഥാന പദ്ധതികളും 398 കോടി രൂപയുടെ കേന്ദ്രഭരണപ്രദേശങ്ങളുടെ പദ്ധതികളും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറാഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള മറ്റു പദ്ധതികളുടെ അടങ്കൽ മുതൽമുടക്കായ 720 കോടി രൂപയും ഉൾപ്പെടുന്നു.

നാലാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി വർഷങ്ങളായി വർധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കമ്മി നികത്തുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, 850 കോടി രൂപയുടെ പുതിയ കമ്മി സൃഷ്ടിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. പദ്ധതിയുടെ നടത്തിപ്പിനായി നാലാം പദ്ധതി വർഷങ്ങളിൽ ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന മൊത്തം വിദേശസഹായം പി. എൽ 480 കരാർ അനുസരിച്ചുള്ള 380 കോടി രൂപയുൾപ്പെടെ 3730 കോടി രൂപയാണു്. ഇതിൽ 1216 കോടി രൂപ വിദേശവായ്പയിനത്തിൽ തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിനായും അതു കഴിച്ചുള്ള 2514 കോടി രൂപ പദ്ധതിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിനായും വിനിയോഗിക്കും.

1969 ആഗസ്റ്റിൽ 14 സ്വകാര്യ ബാങ്കുകൾ ദേശവൽകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നിയമം ലോക്സഭ പാസാക്കുകയുണ്ടായി. സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമം സ്ഥാപിക്കുകയെന്നതു് നമ്മുടെ പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യമായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു് 1954 ൽ ലോക്സഭ പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയത്തിനുശേഷം സാമ്പത്തികനയത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ സുധീരമായ കാൽവെയ്പാണു് ബാങ്കു ദേശസാത്കരണം. പദ്ധതിയാരംഭിക്കുന്നതിനു മുൻപുണ്ടായ ഈ ദേശവൽകരണ നടപടിയും ഗവണ്മെൻറിന്റെ ഉറച്ച തീരുമാനവും നാലാം പദ്ധതിയുടെ പ്രവർത്തനം ഫലപ്രദമായി നിർവഹിക്കുമെന്ന പ്രത്യാശയ്ക്കു വക നൽകുന്നു.

സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമം

1954 ഡിസംബറിൽ ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റംഗീകരിച്ച ഒരു പ്രമേയത്തിൽ "നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക നയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം സോഷ്യലിസ്റ്റുസമൂഹക്രമം ആയിരിക്കണ"മെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണു്.

ഇന്ത്യൻ സോഷ്യലിസം, ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു് രാഷ്ട്രം സ്ഥാപിക്കുക എന്ന സിദ്ധാന്തവുമായി യോജിക്കുന്നില്ല. സോഷ്യലിസ്റ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനാധിപത്യകേന്ദ്രീകരണം എന്ന വിധിനിർണായകരീതി, മുകളിൽനിന്നും തീരുമാനങ്ങളടിച്ചേല്പിക്കുന്നതിന്റെ ഫലം ചെയ്യുമെന്നാണു് ഇന്ത്യൻ സോഷ്യലിസ്റ്റുകളുടെ അഭിപ്രായം. സോഷ്യലിസത്തിനു നൽകേണ്ടിവരുന്ന വിലവളരെയധികമാണെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സോഷ്യലിസ്റ്റു മാതൃകയിലുള്ള ഒരു സമൂഹം സ്ഥാപിക്കുകയാണു് ഇന്ത്യൻ വീക്ഷണത്തിലുള്ള സോഷ്യലിസംകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. സോഷ്യലിസം ഒരു സാമ്പത്തിക ജനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് ഉദ്യമിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികജനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രക്രിയ തുടർന്നുപോകുന്നതോടൊപ്പം ഇതു് രാഷ്ട്രീയജനാധിപത്യത്തെ നിലനിറുത്തുകയും ബലവത്താക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ധാർമികതത്വങ്ങളെ വ്യക്തിവാദത്തിന്റെ മുഖ്യാംശങ്ങളുമായി സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമം, വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം നേടുന്നു. രാഷ്ട്രീയതത്വശാസ്ത്രത്തിൽ സോഷ്യലിസവും വ്യക്തിവാദവും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു തത്വസംഹിതകളാണു് എന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണു്. ഇവയുടെ പരസ്പര സംയോജനവും ഒന്നിച്ചുള്ള സാക്ഷാത്കാരവും കേവലം കാല്പനികമാണെന്ന വിമർശനം അവഗണിക്കാവുന്നതല്ല.

മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾ വിലയായി നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള സാമ്പത്തിക വികാസം കാംക്ഷിക്കുന്നതു് മാനുഷികപരിണാമപ്രക്രിയയ്ക്കു മാർഗവിഘ്നം വരുത്താൻ കാരണമാകുമെന്നു് ഇന്ത്യയിലെ ചില രാഷ്ട്രീയചിന്തകന്മാർ കരു

തുന്നു. നമ്മുടെ ശരിക്കുമുള്ള ദേശീയലക്ഷ്യം, സാമൂഹ്യലക്ഷ്യങ്ങളും സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടണമെന്നുള്ളതാണു്. എന്നാൽ സാമൂഹ്യലക്ഷ്യങ്ങളും പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള സുപ്രധാനമായ ഒരു മാർഗം മാത്രമാണു് സാമ്പത്തികവികസനം.

ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റുസമൂഹത്തിൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ അസ്തിത്വം പിന്നിലേയ്ക്കു് നിയന്ത്രിച്ചുനിറുത്തണമെന്ന ചില ഇന്ത്യൻ നേതാക്കന്മാരുടെ ആഗ്രഹം ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഉൽപാദനം, വിതരണമാർഗങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദം 'ഗവണ്മെൻറുടമ'യുടെ സ്ഥാനത്തു് 'സാമൂഹ്യഉടമ' എന്നാണു്. ഇന്ത്യൻ വീക്ഷണത്തിൽ, പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസത്തിനു് അഗാധവും പ്രധാനവുമായ പ്രത്യേകതയുണ്ടു്. മാനുഷികസ്ഥാപനം എന്ന നിലയ്ക്കു് സമൂഹത്തിന്റെ പദവി, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അകർത്തൃകഭാവത്തെക്കാൾ ഉന്നതമാണെന്നതാണു് ഈ പ്രത്യേകത. എന്നാൽ ഈ അർഥത്തിൽ സമൂഹവും അകർത്തൃകമാണെന്നതു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുതയാണു്. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു രാഷ്ട്രത്തിൽ 'സ്റ്റേറും' 'ഗവണ്മെൻറും' പരസ്പരം മാറാവുന്ന പദങ്ങളായി കരുതപ്പെടുന്നു. അവിടെ സ്റ്റേറു്, സമൂഹത്തിന്റെ ഉദാരനായ വഴികാട്ടിയും വിശ്വസ്ത സുഹൃത്തും ആണു്.

പ്രായോഗികമായി ഇന്ത്യൻ ചിന്തകർ സ്റ്റേറു് എന്ന പദത്തെ—സോഷ്യലിസവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ—ശരിയായി നിർവചിച്ചിട്ടില്ല. സ്റ്റേറിനെ 'രാഷ്ട്ര'മെന്നും ഗവണ്മെൻറെന്നുമുള്ള വിവിധ അർഥങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി, ഇന്ത്യൻ ചിന്തകർ, രാഷ്ട്രത്തെ സമൂഹത്തിൽ നിന്നും വേർതിരിഞ്ഞു സമൂഹത്തിനു മുകളിലുള്ള ഒരു ഒറ്റപ്പെട്ട വസ്തുതയായി കാണുന്നു. രാഷ്ട്രത്തെ സമൂഹത്തിൽനിന്നും വേറിട്ടുകാണുന്ന പ്രവണത തന്നെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിനു് കടകവിരുദ്ധമാണു്. നാം സോഷ്യലിസം എന്ന പൊതു തത്വശാസ്ത്രം മാത്രമേ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള എന്ന വാദമാണു് മേല്പറഞ്ഞ വിമർശനങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടി. ഈ നിലയിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ താല്പര്യം, ഏതുരീതിയിലുമുള്ള അസമത്വങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനായി എല്ലാപേർക്കും തുല്യമായ സന്ദർഭം നൽകുക എന്നതാണു്.

എന്നാൽ ഇന്ത്യ നേടിയെടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് സോഷ്യലിസമല്ല, സോഷ്യലിസ്റ്റുമാതൃകയിലുള്ള സമൂഹക്രമമാണു്. 'സോഷ്യലിസ്റ്റുസമൂഹക്രമം' എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ നാം അഭിലഷിക്കുന്ന പുതിയ സമൂഹവ്യവസ്ഥയുടെ നിർണായകഘടകമാണു് സോഷ്യലിസം. എന്നാൽ ഈയവസരത്തിലും പദങ്ങളും വ്യക്തമായി നിർവചിക്കപ്പെടാതെ പോയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് 'സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമം' പദങ്ങളുടെ വെറും ജാലവിദ്യയാണെന്ന വിമർശനം ഉയർന്നുവന്നിട്ടുള്ളതു്. വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന

സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹക്രമത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്.

i രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ:–നിയമവാഴ്ച അംഗീകരിക്കുക, മൗലികാവകാശങ്ങളും നൽകുകയും അവയെ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക, സാർവത്രികപ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശം നൽകുക, ജാതി, മതം, ലിംഗം എന്നിവയുടെ കാരണത്താൽ ഒരാൾക്കും ഒരു പൊതുസ്ഥാപനത്തിലും നിയമനത്തിനു് അയോഗ്യത കല്പിക്കുകയില്ലെന്നു് ഉറപ്പുചെയ്യുക, പ്രസംഗത്തിനും പ്രകാശനത്തിനും പരിപൂർണസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുക, വിവിധ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളോടു കൂറുള്ള വിവിധ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും സംഘടിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം അംഗീകരിക്കുക, ഭരണാധികാരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ പരിശോധിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം സ്വതന്ത്ര ജൂഡിഷ്യറിയിൽ അർപ്പിക്കുക, സമ്പൂർണമായ പാർലമെന്ററി സംവിധാനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക, സംസ്ഥാനം, ജില്ല, ഗ്രാമം എന്നീ നിലവാരങ്ങളിലേയ്ക്കു് രാഷ്ട്രീയാധികാരം വിതരണം ചെയ്യുക മുതലായ പരിപാടികളിലൂടെ രാഷ്ട്രീയസമത്വം ഉറപ്പുചെയ്യുക.

ii മതത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമേഖലയിൽ:– എല്ലാ മതങ്ങളെയും ഒരുപോലെ കണക്കാക്കുകയും, മതേതരത്വം ഗവണ്മെൻറിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു് അവശ്യഘടകമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുക, ഏതൊരു മതത്തിനും സ്വതന്ത്രവിശ്വാസവും അനുഷ്ഠാനസ്വാതന്ത്ര്യവും അംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കുക, ഒരു സമുദായത്തിന്റെയും പേരിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങളും വെച്ചുപുലർത്താതിരിക്കുക, ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങളും പരിരക്ഷിക്കുകയും, അവരുടെ സംസ്കാരത്തെയും ഭാഷയെയും സംരക്ഷിക്കുകയും അങ്ങിനെ അവരിൽ ബന്ധുത്വത്തിന്റെ മനോഭാവം വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുക, ഇത്തരം സമീപനങ്ങളിലൂടെ സമത്വം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുക.

iii സമ്പദ്ഘടനയിൽ:– മുഖ്യമായ ഉല്പാദനവിതരണമാർഗങ്ങളെ സമ്പന്നമാക്കുകയോ നിയന്ത്രിക്കുകയോ ചെയ്യുക, സംഘടിതവ്യവസായത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുക, ദേശീയപദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യത്തിനു് അനുയോജ്യമാകുന്നതരത്തിൽ അവയുടെ ഉത്പാദനപരിപാടികളെ നയിക്കുകയും ചെറുകിട ഉല്പാദകരുടെ താല്പര്യം സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക, വ്യാവസായിക സഹകരണസംഘങ്ങളും രൂപീകരിക്കാൻ അവരെ സഹായിക്കുക, കുത്തകയുടെ വളർച്ചയെയും വെല്ലുവിളിയെയും തടസ്സപ്പെടുത്തുക, മൂലധനം ഒരു പ്രത്യേകവർഗത്തിന്റെ കൈകളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയില്ല എന്നു് ഉറപ്പുവരുത്തുകയും വരുമാനവ്യത്യാസങ്ങളും കുറയ്ക്കുകയും വിതരണരീതി (ഒരുരോരുത്തക്കും തങ്ങൾക്കവകാശപ്പെട്ടതു നല്കുന്ന) നിലനിറുത്തുകയും ചെയ്യുക, ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ തുല്യമായ വിതരണം സംഘടിപ്പിക്കുക, എല്ലാ ശരീരശേഷിയുള്ള പൗരനും തന്റെ ക്രയശക്തി (Purchasing power) വർധിപ്പിക്കുന്നതിനു യോഗ്യമായ, ജീവിക്കാൻപോരുന്ന വേതനം എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ പൂർണതൊഴിൽ സൗകര്യം ഉറപ്പുചെയ്യുക,

ചൂഷണത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ നിർമാർജനം ചെയ്യുക, അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലം മുതലാളിയെ സമ്പന്നനാക്കുകയില്ല; പ്രത്യുത തൊഴിലാളിയും പങ്കിട്ടെടുക്കുമെന്നുറപ്പുവരുത്തുക, ഏതൊരാൾക്കും ഏതൊരു തൊഴിലോ വ്യാപാരമോ പിൻതുടരുന്നതിനുള്ള അവകാശം അംഗീകരിക്കുക, കർഷകനും തൊഴിലാളിക്കും സംഘടിക്കുന്നതിനും തങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉള്ള അവകാശം അനുവദിക്കുക, വ്യവസായവും കൃഷിയും തമ്മിൽ ഉചിതമായ തുലനം പുലർത്തുകയും അങ്ങിനെ ന്യായയുക്തമായ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള തൊഴിൽപരമായ മാതൃകകൾ രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക, സമൂഹത്തിന്റെ താണനിലകളെ പ്രായോഗികക്ഷമമാക്കി, പുരോഗതിക്ക് രാഷ്ട്രവ്യാപകമായ ആക്കം വർധിപ്പിക്കുക, ഏറ്റവും പിന്നോക്കപ്രദേശങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പിന്നോക്കാവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്ന ജനങ്ങൾക്കും മുൻഗണന നൽകി സാമൂഹ്യ നില ഉയർത്തുക, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ പരമാവധി ഉപയോഗവും ഉൽപാദനവും വർധിപ്പിക്കുക എന്നീ നടപടികളിലൂടെ സാമ്പത്തികസമത്വം വരുത്തിത്തീർക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നതാണ്.

iv സാമൂഹ്യതലത്തിൽ:–പുരുഷൻ അനുഭവിക്കുന്ന അതേ പദവികളും അവകാശങ്ങളും സ്ത്രീയ്ക്കും നല്കുകയും വർഗം, ജാതി എന്നീ പരിഗണനകൾകൊണ്ടു സാമാന്യവത്കരിക്കപ്പെട്ട സാമൂഹ്യ അവശതകളില്ലാതാക്കുകയും, കായിക ജോലിയുടെ മഹത്വം അംഗീകരിക്കുകയും, കഴിയുന്നത്രവിശാലമായ തോതിൽ വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യം വ്യാപിപ്പിക്കുകയും, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും എല്ലാവർക്കും തുല്യസന്ദർഭം ഉറപ്പുചെയ്യുകയും, എല്ലാവ്യക്തികളുടെയുമിടയിൽ പൊതുഭ്രാതൃത്വത്തിന്റെയും മാനുഷിക ഐക്യത്തിന്റെയും മനോഭാവത്തിനു പ്രചോദനം നൽകുകയും, അവകാശങ്ങളും കടമകളും തമ്മിൽ ഒരു താദാത്മ്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും അങ്ങിനെ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് സമുദായത്തിന്റെ പൊതുനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യബാധ്യതകൾ നിറവേറ്റിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ സാമൂഹ്യസമത്വത്തിനു് പരിശ്രമിക്കും.

v വ്യക്തിപരമായനിലയിൽ:– ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികനിലവാരത്തെയും ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളെയും ഉയർത്തുകയും വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പരിപൂർണവളർച്ചയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ഒരു പുതിയ സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കു വേണ്ടി യത്നിക്കും.

ഇന്ത്യയിലെ ഭരണാധികാരികളുടെ സങ്കല്പത്തിലുള്ള സോഷ്യലിസം ഒരു പരിവർത്തനദശയിലാണ്. അതുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹക്രമം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രായോഗികമായ വിശദാംശങ്ങളടങ്ങുന്നവയല്ല. അവ ചില സൂചനകൾ മാത്രമാണ്.

12

വിദ്യാഭ്യാസം

പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഗുരുകുലവിദ്യാഭ്യാസം മതപരവും മതേതരവുമായ പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ ഒരേ സമയം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. മുസ്ലിം അധിനിവേശകാലത്തും ഇത്തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായംതന്നെ തുടർന്നുപോന്നു. പാഠശാല, മക്നാബ് തുടങ്ങിയ പ്രാഥമിക വിദ്യാലയങ്ങളും ടോം വിദ്യാലയം, മദ്രസ തുടങ്ങിയ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രാചീന ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലിരുന്ന ദേശീയപാഠശാലകളായിരുന്നു.

വിദേശാക്രമണങ്ങളുടെയും തുടർന്നുണ്ടായ അധിനിവേശങ്ങളുടേയും ഫലമായി പരമ്പരാഗതമായി നിലനിന്നു പോന്നിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം അവസാനിക്കുകയുണ്ടായി.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വളർച്ച

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആഗമനത്തോടുകൂടിയാണ് ഇന്ത്യയിൽ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നത്. 1757-ലെ പ്ലാസി യുദ്ധത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷ് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാകമ്പനി ഭൂരിഭാഗം ഇന്ത്യയുടെയും യഥാർഥ ഭരണാധികാരികളായിത്തീർന്നുവെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു തരം "ഇടപെടാതിരിക്കൽ നയം" ആണ് പിന്തുടർന്നിരുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിക്കുള്ള നീക്കം ഉണ്ടായതു് സ്വകാര്യവ്യക്തികളിൽനിന്നും ക്രൈസ്തവ മിഷണറി സംഘടനകളിൽനിന്നുമായിരുന്നു.

1817-ൽ രാജാറാം മോഹൻറോയിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലും ആധുനികശാസ്ത്രത്തിലും അഭ്യസനം നൽകുന്നതിനായി കൽക്കട്ടായിൽ 'ഹിന്ദു' കോളേജ് സ്ഥാപിതമായി. സിവിൽസർവീസിൽ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾക്ക് ആളുകളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനു് 1834-ൽ ബോംബെയിൽ എൽഫിൻസ്റ്റൺ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യൻ ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിയ്ക്കായി ഇംഗ്ലീഷ് മാദ്ധ്യമത്തിലൂടെ പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാനം വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നു് 1835-ൽ മെക്കാളെപ്രഭൃ ശ്രമപാ

ശചെയ്യുകയും അന്നത്തെ വൈസ്രോയിയായിരുന്ന വില്യം ബന്റിങ്ക് ഈ ശുപാർശ അംഗീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. അങ്ങനെ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തോടെ ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വേരുറച്ചുവെന്നു പറയാം.

ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ നിയന്ത്രണസമിതി പ്രസിഡന്റായിരുന്ന സർ ചാൾസ് വുഡിന്റെ ശുപാർശയനുസരിച്ച് ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തം ജനതയുടേയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഗവണ്മെന്റിന്റെ താണെന്ന് 1854-ൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ ശുപാർശകളും ഇന്നും ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ 'ചാർട്ടർ' ആയി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

ഇതനുസരിച്ച് 1855-ൽ ഓരോ പ്രവിശ്യയിലും ഓരോ വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടറുടെ കീഴിൽ നിർദ്ദേശകകാര്യാലയങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുകയും നിർദ്ദേശകകാര്യാലയങ്ങളുടെ കീഴിൽ വിവിധ പരിശോധനാധികാരികളെ നിയമിക്കുകയുംചെയ്തു. 1857-ൽ ലണ്ടൻസർവകലാശാലയുടെ മാതൃകയിൽ, മദ്രാസ്, ബോംബേ, കൽക്കട്ടാ എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഓരോ സർവകലാശാലകളും സ്ഥാപിക്കുകയും എല്ലാ പ്രവിശ്യകളിലെയും സ്വകാര്യവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു ധനസഹായം ഏർപ്പെടുത്തുകയുമുണ്ടായി.

കാലക്രമേണ വിദേശീയഭരണത്തോടുള്ള അമർഷം ഇന്ത്യയിൽ വർധിച്ചുവരികയും മതപരവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ മേഖലകളിലൂടെ വളർന്നുവന്ന ദേശീയവികാരം പ്രബലപ്പെടുകയുംചെയ്തു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർധം മതനവോത്ഥാനത്തിന്റെ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാതുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനവും ശക്തി പ്രാപിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ബ്രഹ്മസമാജം, ആര്യസമാജം, രാമകൃഷ്ണമിഷൻ എന്നീ പ്രബോധനപരമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ആരംഭിച്ചതു്. മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രബോധനപരമായ വികാരത്തിൽനിന്നും പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ടു് സർവകലാശാലകളും സ്ഥാപിതമാവുകയും പ്രസ്തുത സർവകലാശാലകളും സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിയ്ക്കു് പ്രചോദനം നൽകുകയും ചെയ്തു.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി ഇന്ത്യൻജനത വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ സജീവമായ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഗവണ്മെന്റ് നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന ലക്ഷ്യത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്ന ധാരണ പരക്കുകയും നിലവിലിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിനെതിരായിബംഗാളിൽ പരസ്യമായ എതിർപ്പുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഇതേത്തുടർന്നു സ്ഥാപിതമായ ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസസമിതി ശിശുവിദ്യാഭ്യാസംമുതൽ സർവകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസം വരെയുള്ള വിശദമായ വിദ്യാഭ്യാസ

പരിപാടി തയ്യാറാക്കുകയുണ്ടായി. ഇക്കാലത്താണ് ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെയും പ്രാധാന്യത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ബോധം ആദ്യമായി ഇന്ത്യൻജനതക്കുണ്ടായത്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുന്നതിനായി 1917-ൽ ഗവണ്മെന്റു നിയോഗിച്ച കൽക്കട്ടാ സർവകലാശാലാസംഘത്തിന്റെ ശുപാർശകളും 1929-ലെ ഹാർട്ടോഗ് റിപ്പോർട്ടും 1944-ലെ സാർജന്റ് റിപ്പോർട്ടും ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസ ചരിത്രത്തിലെ വഴിത്തിരിവുകളായിരുന്നു. സാർജന്റ് റിപ്പോർട്ട് 6-നും 14-നും ഇടയ്ക്കു പ്രായമുള്ള കുട്ടികൾക്ക് നിർബന്ധിത സൗജന്യവിദ്യാഭ്യാസം ശുപാർശചെയ്തു. എന്നാൽ ജനങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യവും വിദ്യാഭ്യാസ ബജറ്റിന്റെ അപര്യാപ്തതയും നിർബന്ധിത വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കുന്നതിനു തടസ്സമായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടനയിലെ രാഷ്ട്രനയ നിർദേശകതത്വങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർബന്ധിതമായും ഏറ്റെടുക്കാനുള്ള ഗവണ്മെന്റിന്റെ ബാധ്യതകളെ സുവ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടന പ്രാവർത്തികമാകുന്നതുമുതൽ പത്തു വർഷത്തിനുള്ളിൽ 14വയസ്സു വരെയുള്ള എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും സൗജന്യവും നിർബന്ധിതവുമായ വിദ്യാഭ്യാസംഏർപ്പെടുത്തണമെന്നാണ് പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നത്. നിർബന്ധിത വിദ്യാഭ്യാസവും സാമൂഹ്യവിദ്യാഭ്യാസവും സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയെ അഭിമുഖീകരിച്ച അടിയന്തിര പ്രശ്നങ്ങളാണ്. സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസം, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുക, ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനാവശ്യമായ നിബന്ധനകളേർപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിന്റെ പ്രധാന ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളായിത്തീർന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിവിധ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു ശുപാർശകൾ സമർപ്പിക്കാനായി ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെൻറ് ഏർപ്പെടുത്തിയ നിരവധി കമ്മീഷനുകളിൽ, 1948-ൽ ഡോ: രാധാകൃഷ്ണന്റെ കീഴിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട സർവകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസകമ്മീഷനും 1952-ൽ ഏ.ആർ. മുതലിയാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസ കമ്മീഷനും 1964-ൽ പ്രൊ: കോഠാരിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസകമ്മീഷനും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുനഃസംഘടനയിൽ ഈ കമ്മീഷനുകളുടെ ശുപാർശകൾ സാരമായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേതുപോലെ ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും ശിശുവിദ്യാഭ്യാസം, പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം, സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസം, സർവകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നീ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശിശുവിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യയിൽ തീരെ ദുർബലമാണു്. നഗരങ്ങളിൽമാത്രമാണു് നെഴ്സറിസ്കൂളുകളും പ്രവത്തിക്കുന്നതു്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നാലു് വർഷവും മറ്റു ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ അഞ്ചു് വർഷവുമാണു്. പ്രാഥമികവിദ്യാലയപ്രവേശനത്തിനുള്ള പ്രായത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഐകരൂപ്യമില്ല. മിക്കവാറും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രായപരിധി ആറു് വയസ്സും ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇതു് 5 വയസ്സുമാണു്.

സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസമാണു് മൂന്നാം ഘട്ടം. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സെക്കണ്ടറിഘട്ടം മൂന്നു വർഷമാണു്. മറ്റു ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നാലുവർഷവും. ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും മാതൃഭാഷയും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നു. കണക്കു്, സാമൂഹ്യപാഠം, സാമാന്യശാസ്ത്രം എന്നിവ മാതൃഭാഷയിലാണു് പഠിപ്പിക്കുന്നതു്.

സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യസമുൾപ്പെടെ മൊത്തം അദ്ധ്യയനകാലഘട്ടം ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചിലേടങ്ങളിൽ പത്തു വർഷവും മറ്റു പലേടത്തും പതിനൊന്നു് വർഷവും ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പന്ത്രണ്ടു് വർഷവുമാണു്. കേരളത്തിൽ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസകാലഘട്ടം പത്തു വർഷമാണു്.

സർവകലാശാലാതലത്തിൽ ബിരുദസമ്പാദനത്തിനു് മൊത്തം കാലയളവു് സാധാരണമായി നാലു് വർഷമാണു്. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ സർവകലാശാലാഘട്ടം അഞ്ചു് വർഷമാകുന്നു. ഇതിൽ രണ്ടു വർഷം പ്രീഡിഗ്രിഘട്ടവും മൂന്നു വർഷം ഡിഗ്രി ഘട്ടവുമാണു്.

പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പുറമേ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടു്. വിവിധ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ വ്യാപാരബന്ധം, എൻജിനീയറിങ്, സാങ്കേതികവിജ്ഞാനം, വൈദ്യശാസ്ത്രം, കൃഷി, വനശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ ബോധനം നൽകിവരുന്നു. ഒരു പ്രൊഫഷണൽ കോഴ്സിൽ ചേരുന്നതിനു് ഇൻറർമീഡിയറു് അഥവാ പ്രീഡിഗ്രി പാസ്സായിരിക്കേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ എസ്. എസ്. എൽ. സി. പരീക്ഷാവിജയികളായവക്കു പോളിടെക്നിക് തുടങ്ങിയ വിവിധ സാങ്കേതികതൊഴിൽവിദ്യാലയങ്ങളും അംഗഭംഗം വന്നവക്കും, അപമാർഗികളായ കുട്ടികൾക്കും മറ്റും പ്രത്യേക വിദ്യാലയങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സംസ്ഥാനവിഷയമാണെങ്കിലും വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസക്രമത്തിൽ ഐകരൂപ്യം പുലത്തുന്നതിലും പൊതുനയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിലും കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിനു് വലിയ പങ്കുണ്ടു്. കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ ചുമതലകളിൽ സാങ്കേതികവിദ്യാ

ഭ്യാസം, ശാസ്ത്രീയ–വ്യാവസായിക ഗവേഷണം, സ്കോളർഷിപ്പുകൾ, കായികവിദ്യാഭ്യാസം, യുവജനക്ഷേമം, സാംസ്കാരികകാര്യങ്ങൾ, യുനെസ്കോയും വിദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുമായുള്ള സാംസ്കാരികബന്ധങ്ങൾ, മറ്റു വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികൾ, കേന്ദ്രഭരണപ്രദേശങ്ങളുടെ സമ്പൂർണവിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു.

കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിൻെറ ചുമതല പ്രധാനമായും വിദേശരാഷ്ട്രങ്ങളും സംഘടനകളുമായി ബന്ധം പുലർത്തുകയും വിദ്യാഭ്യാസപുനർനിർമാണത്തിനായി പൊതുനയം രൂപീകരിക്കുകയും വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുകയുമാണ്. ഈ കാര്യങ്ങളിൽ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനെ സഹായിക്കുന്നതിനു് ഉപദേശകസമിതികൾ ഉണ്ടു്. സർവ്വകലാശാലാ ധനസഹായകമ്മിഷൻ (യു. ജി. സി.) അഖിലേന്ത്യാ സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസസമിതി, (എ. ഐ. സി. എസ്. ഇ.) അഖിലേന്ത്യാ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസസമിതി, (എ. ഐ. സ്. ഇ. ഇ.) അഖിലേന്ത്യാ സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസസമിതി (എ. ഐ. സി. ൈറ. ഇ.) കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസഉപദേശകബോർഡ് (സി. എ. ബി. ഇ.) എന്നിവയാണു് പ്രധാനപ്പെട്ട സമിതികൾ. ഇവയിൽ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിൻെറയും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകളുടേയും മാത്രമല്ല പാർലമെൻറിൻേറയും സർവ്വകലാശാലകളുടേയും വിദ്യാഭ്യാസസംഘടനകളുടേയും പ്രതിനിധികളും ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഒരു സംസ്ഥാനവിഷയമെന്ന നിലക്കു് വിദ്യാഭ്യാസഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ചു് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു് സ്വയം നിർണയാവകാശങ്ങളുണ്ടു്. സംസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസഭരണത്തിൻെറ മേധാവി വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയാണു്. വിദ്യാഭ്യാസസെക്രട്ടറിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൻകീഴിലുള്ള ഒരു സംസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു് വിദ്യാഭ്യാസപരമായ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളിലും മന്ത്രിയെ സഹായിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പൊതുനയപരിപാടികൾ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അവയുടെ നിർവഹണത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം വിദ്യാഭ്യാസ സെക്രട്ടറിക്കാണു്. ഈ നിലയിൽ അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൻെറ ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങളുടെ നിർവഹണാധികാരിയാകുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൻെറകീഴിൽ ഒരു നിർദ്ദേശകകാര്യാലയം (Directorate) പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സംസ്ഥാനത്തെ ഒപ്രൈമറിയും സെക്കണ്ടറിയും വിദ്യാഭ്യാസം നിർദ്ദേശകകാര്യാലയത്തിൻകീഴിലാണു് സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ നിർദ്ദേശകകാര്യാലയത്തിൻെറ മേധാവിയായ ഡയറക്ടർ വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കും. സംസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൻെറ ഘടകങ്ങളായി മേഖലാവിദ്യാഭ്യാസ ഡെപ്യൂട്ടിഡയറക്ടർ, ജില്ലാ വിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസർ, അസിസ്റ്റൻറു് വിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസർ എന്നിങ്ങനെ ഒരു നിശ്ചിത അധികാരക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിവിധ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥ

ന്മാരുണ്ട്. പ്രൈമറിതലത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പരിശോധനാധികാരം എ. ഇ. ഒ. സ്സും ഹൈസ്കൂൾ അഥവാ സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾതലത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പരിശോധനാധികാരം ഡി. ഇ. ഒ. സ്സും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവർ, തങ്ങളുടെ അധികാരക്ഷേത്രത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളെ പരിശോധിക്കുകയും അവയുടെ പൊതുഭരണത്തിനായുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ഭരണച്ചുമതല വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവക്കു് സ്വകാര്യമേഖലയിൽപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളെയും പരിശോധിക്കാവുന്നതാണു്. മേഖലാഡെപ്യൂട്ടി ഡയറക്ടർക്കു് ഒരു നിശ്ചിത പ്രദേശത്തെ ജില്ലാവിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസുകളുടെ മേൽ കൈകാര്യകർത്തൃത്വമുണ്ടു്. സംസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടറുടെ കീഴിൽ ഒരു പരീക്ഷാബോർഡും, പാഠപുസ്തകകമ്മറ്റിയും പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

മിക്കവാറും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഗവണ്മെൻറു കോളേജുകളുടെ ഭരണത്തിനായി ഒരു കോളേജു് വിദ്യാഭ്യാസകാര്യാലയവും സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഭരണത്തിനായി ഒരു സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസകാര്യാലയവും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇവയുടെ മേധാവികളും യഥാക്രമം കോളേജു് വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടറും സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടറുമാണു്.

പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ജില്ലാബോർഡുകളും മുനിസിപ്പാലിറ്റികളും, പഞ്ചായത്തുകളും തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുന്നുണ്ടു്. ഇത്തരം പ്രാദേശികബോർഡുകളും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിലാണു് പ്രധാനമായും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അവ സ്വന്തം വിദ്യാലയങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു കൂടാതെ സ്വകാര്യ വിദ്യാലയങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുകയും അവയ്ക്കു് ധനസഹായം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ ആരംഭത്തിലാണു് ഇന്ത്യയിൽ കോളേജുകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്. ഈ കോളേജുകളും സർവകലാശാലകളുടെ സ്ഥാപനത്തിനു് വഴി തെളിയിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ മൊത്തം 74 സർവകലാശാലകളുണ്ടു്.

സർവകലാശാലകളെ അഫിലിയേറ്റഡ് സർവകലാശാലകളെന്നും ആവാസിക സർവകലാശാലകളെന്നും രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. അഫിലിയേറ്റഡ് സർവകലാശാലകളും, സംസ്ഥാനത്തു് അഥവാ പ്രസ്തുത സർവകലാശാലയുടെ ക്ഷേത്രാധികാരത്തിൽ പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കോളേജുകളെ സംയോജിപ്പിക്കുകയും അവയ്ക്കായി പൊതുപാഠപദ്ധതി തയ്യാറാക്കുകയും പാഠപുസ്തകങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കുകയും പരീക്ഷകളും നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

കേന്ദ്ര സർവകലാശാലകളൊഴികെ മറെറല്ലാ സർവകലാശാലകളുടെയും നിയന്ത്രണാധികാരം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കാണ്. എന്നാൽ ഇവ പൂർണമായും ഗവണ്മെൻറിൻെറ ഭരണത്തിൻ കീഴിലല്ല. സംസ്ഥാനനിയമസഭ, നിയമംമൂലം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് ആവശ്യകവും അല്ലാതെയുമുള്ള ചെലവിനങ്ങൾക്കായി സംസ്ഥാന ഗവണ്മെൻറിലും സർവകലാശാലാസഹായ കമ്മിഷനിലും നിന്ന് സാമ്പത്തികസഹായം ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഗവണ്മെൻറിനും സർവകലാശാലാകമ്മിഷനും സർവകലാശാലകളുടെ മേൽ നിയന്ത്രണമുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ പ്രായോഗികമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും സർവകലാശാല സ്വയംഭരണസ്ഥാപനമാണ്.

സർവകലാശാലയുടെ പൊതുസമിതി (General body) സെനറേറാണ്. അതിൻെറ ഭരണനിർവഹണസമിതി സിൻഡിക്കേറ്റും. വിദ്യാഭ്യാസപരമായ പ്രശ്നങ്ങളെ മാത്രം ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനായി അക്കാഡമിക് കൗൺസിലും ഓരോ പ്രത്യേക വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിശദാംശങ്ങൾ പരിഗണിക്കുന്നതിനായി പഠന ബോർഡുകളും ഉണ്ട്. ഈ ബോർഡുകളുടെ ശുപാർശകളെ യോജിപ്പിക്കുകയും പൊരുത്തപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനായി വിവിധ ഫാക്കൽട്ടികളും ഉണ്ട്.

ചാൻസലറാണ് സർവകലാശാലയുടെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. സാധാരണമായി സംസ്ഥാനഗവർണറായിരിക്കും സർവകലാശാലയുടെ ചാൻസലറായിരിക്കുക.

ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഗുരുതരമായ ന്യൂനതകൾ പരിഹരിച്ച് ജനാധിപത്യപരവും പുരോഗമനോന്മുഖവുമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി നിർദ്ദേശിക്കാനായി 1964-ൽ ഡോ: കോഠാരിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസകമ്മീഷൻ ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറ് ഏർപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ഒരു വിദ്യാഭ്യാസവിപ്ലവത്തിനു അടിത്തറ പാകാൻ പര്യാപ്തമാകുന്ന സമഗ്രമായ പരിപാടികൾ കമ്മിഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തു. വിദ്യാഭ്യാസം ഉൽപാദനക്ഷമതയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുകയും സാമൂഹ്യവും ദേശീയവുമായ ഐക്യബോധം വളർത്തിയെടുത്തു സാമൂഹ്യനവീകരണം ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയും ധാർമികവും ആത്മീയവുമായ മൂല്യങ്ങൾ വഴി സ്വഭാവസംസ്കരണം കൈവരുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു കമ്മിഷൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സോദ്ദേശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിയിൽ മാനവികവിജ്ഞാനം, ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം, തൊഴിൽപരിചയം, സാമൂഹ്യസേവനം എന്നിവ ഇണങ്ങിച്ചേരേണ്ടതാണെന്നും കമ്മിഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഫലപ്രദവും സർഗാത്മകവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിൽകൂടിയായിരിക്കുകയേ നിർവാഹമുള്ളുവെന്നും കമ്മിഷൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രാജ്യത്തിൻെറ സർവതോമുഖമായ ശ്രേയസ്സ് നേടുക എന്ന ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു വളരെയേറെ സഹായിക്കുന്ന ക്രിയാത്മകമായ ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഗവണ്മെൻറ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പലതും ഇനിയും നടപ്പിലാക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

Zachariah Ipe 1974-1980

Class S5

13

BBselius College

Kollayem

രാജ്യരക്ഷ

ഇന്ത്യ പരമാധികാരമുള്ള ഒരു സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രമായത്തു് അടുത്തകാലത്താണു്. രാജ്യത്തിനകത്തുള്ള ശിഥിലീകരണശക്തികളേയും പുറത്തുനിന്നുള്ള ആക്രമണത്തെയും ഒരേസമയം ചെറുത്തുനിന്നിട്ടവേണം ഈ രാജ്യത്തിനു് സ്വാതന്ത്ര്യവും ഐക്യവും സംരക്ഷിക്കുവാൻ. പ്രകൃതി ഇന്ത്യയ്ക്കു നൽകിയ വിശാലമായ ഭൂ-അതിർത്തിയും ജലാതിർത്തിയും സൂക്ഷിക്കുക എന്നതു് ഭാരമേറിയ ഒരു കർത്തവ്യമാണു്.

നമ്മുടെ വടക്കൻ അതിർത്തിക്കു തൊട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളാണു് പാകിസ്ഥാൻ, സോവ്യറ്റു യൂണിയൻ, ജനകീയ ചൈന, നീപ്പാൾ എന്നിവ. ഇവയുമായുള്ള സൗഹൃദവും നമ്മുടെ അതിർത്തിയുടെ സുരക്ഷിതത്വവും ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടു പോകുക എന്ന ശ്രമകരമായ കർത്തവ്യം നമ്മിൽ അർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു.

അന്താരാഷ്ട്രീയ സഹകരണം നേടുക, നിലവിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങളിൽ സമാധാനപരമായ പരിഹാരം കണ്ടെത്തുക എന്നിവയാണു് ഇന്ത്യയുടെ പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ പാകിസ്ഥാനും ചൈനയുമായി നമുക്കു് സമരങ്ങളിലേർപ്പെടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടു്. ടിബറ്റൻ പ്രദേശത്തു് സുസംഘടിതവും സുസജ്ജവുമായ സൈന്യം നിലനിർത്തിയിരിക്കുന്നതിനും പുറമെ, ചൈന പാകിസ്ഥാനുമായി സഹകരണാത്മകമായ നിലപാടാണു് സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നും, അവർ ശത്രുനാഗന്മാരെയും മിസോകലാപകാരികളെയും പരോക്ഷമായി സഹായിക്കുന്നുവെന്നും ആരോപണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പുറത്തു നില്ക്കുന്ന സംഘട്ടനാത്മകമായ സ്ഥിതിഗതിയെയും രാജ്യത്തിനകത്തു് മിസോ, നാഗാകലാപകാരികളും സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്ഫോടകമായപരിതസ്ഥിതികളെയും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു് ഏതൊരു ഭാഗത്തു നിന്നും ഉണ്ടാകാവുന്ന ആക്രമണങ്ങളെയും വിജയകരമായി ചെറുത്തു നിൽക്കുന്നതിനു് നാം സ്വയം ശക്തി ആർജ്ജിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നിലവിലുള്ള അന്താരാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിഗതികളുടെ നിർഭാഗ്യകരമായ അവസ്ഥാവിശേഷം തങ്ങളുടെ വിദേശനയത്തിന്റെ ഒരു ഉപകരണമെന്നോണം വികസിതരാഷ്ട്രങ്ങളും വികസിച്ചുവരുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു് ആയുധസഹായം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. ഇത്തരം ആയുധസഹായം

നിലവിലുള്ള പരിതസ്ഥിതികളെ കൂടുതൽ സംഘട്ടനാത്മകമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും ആയുധസഹായം സ്വീകരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ സാമ്പത്തികച്ചോർച്ച ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും മാത്രമേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ. അമേരിക്ക കൂടാതെ ഈ അടുത്ത കാലത്തായി സോവ്യറ്റ് യൂണിയനും പാകിസ്ഥാനെ ആയുധമണിയിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാം നയതന്ത്രപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ഇത്തരം സഹായങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താനും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

രാജ്യരക്ഷ എന്നു പറയുമ്പോൾ നാം എന്താണ് അർഥമാക്കുന്നത്? ആക്രമണത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഒരു രാജ്യം, അതിനെതിരേ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തിക്കെതിരെ നിയമാനുസൃതമായി ചെറുത്തു നിൽക്കുന്നതിനുള്ള സന്നാഹത്തെ രാജ്യരക്ഷ എന്നു പറയാം.

രണ്ട് അവസ്ഥകൾ തൃപ്തികരമായും നിലനിറുത്തിയെങ്കിലേ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഒന്നാമതായി, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നയം സ്വന്തം സുരക്ഷിതത്വത്തെ അപര്യാപ്തമായി മാനിക്കുന്നതരത്തിലായിരിക്കണം. രണ്ടാമതായി, ആ രാജ്യത്തിന്റെ പ്രതിരോധസേന ഒറ്റയ്ക്കോ, മറ്റു ശക്തികളുമായി കൂടിച്ചേർന്നോ ചെറുത്തുനില്ക്കുന്നതിന് കഴിയുന്ന തരത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണം. അതായത്. പ്രഥമമായി, ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ വിദേശനയം ശാക്തികബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതായിരിക്കുകയും, നിനച്ചിരിക്കാത്ത സമയത്തുപോലും സ്വന്തം അതിർത്തിയുടെ നേരെ കയ്യേറ്റമുണ്ടായാൽ, അതിർത്തിസംരക്ഷണം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനും ആഭ്യന്തരസുരക്ഷിതത്വം പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉള്ള പ്രാഥമികലക്ഷ്യം മുൻനിറുത്തിയുള്ളതായിരിക്കുകയും വേണം.

വിദേശനയം

ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മുടെ വിദേശനയത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രത്യവലോകനം ആവശ്യമാണ്. അടുത്ത അധ്യായത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തിന്റെ ശില്പി ദിവംഗതനായ ജവഹർലാൽ നെഹ്രു ആയിരുന്നു. മൈക്കൽ ബ്രെച്ചർ പറഞ്ഞതുപോലെ, അദ്ദേഹം "ദാർശനികനും ശില്പിയും ആസൂത്രകനും രാജ്യാന്തരങ്ങളിൽ തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ നയത്തിന്റെ ശബ്ദവും" ആയിരുന്നു. സാമ്രാജ്യത്വത്തെയും, കൊളോണിയലിസത്തെയും അങ്ങേയറ്റം വെറുത്തിരുന്ന നെഹ്രു ഇന്ത്യൻനാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിനും ലോകസാമ്രാജ്യത്വ വിരുദ്ധ, കൊളോണിയൽ വിരുദ്ധ ശക്തികൾക്കും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു ശൃംഖല ആയിരുന്നുവെന്നു കോൺഗ്രസ്സിനും നെഹ്രുവിനും തമ്മിലുള്ള ധിഷണാപരമായ അന്തരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രാപ്തിക്കുശേഷം ഇന്ത്യക്ക് ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരുന്നതു് സമാധാനവും ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുമായി സൗഹൃദവും ആയിരുന്നു. അതു ലഭ്യമാകുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ മാത്രമേ ഇന്ത്യക്കു സ്വയം ശക്തിയാർജ്ജിക്കുവാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നുള്ളു. ലോകം അന്നു രണ്ടു് ശാക്തികച്ചേരികളായി വ്യക്തമായും വിഘടിച്ചു നിന്നിരുന്നു. അങ്ങിനെ വിഘടിച്ചു നിന്ന ഒരു ചേരിയിലും ഇടപെടാതിരിക്കുകയും ബന്ധപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു നയം പിന്തുടരുകയാണു് വേണ്ടതെന്ന നിഗമനത്തിൽ ഭരണാധികാരികളും എത്തിച്ചേർന്നു. എന്നാൽ ഇന്ത്യ ഒറ്റക്കു നില്ക്കുവാനും ഒറ്റയ്ക്കു ജീവിക്കുവാനും കഴിയാത്തവണ്ണം വലിപ്പമുള്ള ഒരു രാജ്യമാണു്. മാത്രമല്ല, ഒരു വൻശക്തിയായി ഉയരുന്നതിനുള്ള എല്ലാ സ്ഥാനികശക്തികളും ഇന്ത്യക്കുണ്ടായിരുന്നതാനും. ഈ രണ്ടു വസ്തുതകളും സ്വാഭാവികമായി തന്നെ ഇന്ത്യയെ ലോകരാഷ്ട്രീയത്തിൽ കൊണ്ടു ചെന്നിട്ടു. എന്നാൽ ഏറ്റവും മുഴച്ചു നില്ക്കുന്ന വൈരുധ്യം ഇന്ത്യ ധിഷണയുടെയും ശേഷിയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ലോകരാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം ചെറുതും നെഹ്റു ലോകരാഷ്ട്രീയനേതൃത്വം വഹിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം മഹാനും ആയിരുന്നു എന്നതാണു്. ഈ വൈരുധ്യം ആദ്യമായി കണ്ടതു് ഇന്ത്യാ–ചൈനായുദ്ധം നടക്കുമ്പോഴാണു്. നെഹ്റുവിന്റെ തിരോധാനത്തിനു ശേഷം അതുകൂടുതൽ വ്യക്തമായി.

അന്താരാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് നെഹ്റുവിനുണ്ടായ പ്രശസ്തി അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ചേരിചേരായ്മ യുദ്ധപരിഹാരത്തിനുള്ള 'ഒറ്റമൂലി'യാണെന്ന ധാരണയും ക്രമേണ പോയി. ഏറിയാൽ, അതു് സംഘർഷം ലഘൂകരിക്കുന്നതിനും സംഘട്ടനത്തിന്റെ പരിധി പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നതിനുമായുള്ള താല്ക്കാലിക ഉപാധി മാത്രമാണു് എന്ന സ്ഥിതിയിലായി. ഒന്നാമതായി, രണ്ടു ശാക്തികച്ചേരികളുടെ നേതൃസ്ഥാനത്തായിരുന്ന അമേരിക്കയും റഷ്യയും തമ്മിലടുത്തു തുടങ്ങിയതോടെയാണു്, ചേരിചേരായ്മയുടെ ഈ പരിമിതി വ്യക്തമായതു്. സ്വാർത്ഥതയുടെയും സങ്കുചിതദേശീയതയുടെയും പേരിൽ ശാക്തികച്ചേരികളിലെ അംഗരാഷ്ട്രങ്ങൾ പരസ്പരം വിഘടിച്ചു തുടങ്ങിയതു്, ചേരിചേരായ്മയുടെ പ്രാധാന്യം ചുരുങ്ങിവന്നു എന്നു് വെളിപ്പെടുത്തിയ മറ്റൊരു സംഭവമാണു്. ഫ്രാൻസും അമേരിക്കയും തമ്മിലും, റഷ്യയും ചൈനയും തമ്മിലും കുറേശ്ശെ അകന്നതോടുകൂടി ചേരിചേരായ്മയുടെ അന്താരാഷ്ട്രീയ പ്രാധാന്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയെ നേരിട്ടു ബാധിച്ച മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവ, പാകിസ്ഥാനുമായുണ്ടായ ശത്രുത, കാശ്മീർപ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിലുണ്ടായ കഴിവില്ലായ്മ, ഗോവയിലെ സൈനികനടപടി, രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികപിൻനില എന്നിവയാണു്. ഉണ്ണെണ്ണീറാ ജനകീയ ചൈനയ്ക്കു്, സ്വതന്ത്രവിദേശനയം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഏഷ്യൻ–ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ചെലുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞ നിർണായകസ്വാധീനവും, 1962–ൽ ചൈനയോടു് നേരിട്ടു് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പരാജയവും നെഹ്റുവിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തെയും ഇന്ത്യയുടെ അന്തസ്സിനെയും ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തി.

നെഹ്റുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചേരിചേരായ്മയുടെ അടിസ്ഥാനം സൈനികസഖ്യങ്ങളിലേർപ്പെടാതിരിക്കുകയും സൈനിക സഹായം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ആയിരുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്, നെഹ്റു, 'തെക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യാ സഖ്യസംഘടന'യെയും 'ബാഗ്ദാദ് ഉടമ്പടി'യെയും എതിർത്തതും, അതിലംഗത്വം നേടിയ പാകിസ്ഥാനെ അപലപിച്ചതും. എന്നാൽ, 1962-ൽ ചൈനയെ നേരിടാൻ ഇന്ത്യ ആയുധസഹായത്തിനായി 'പാശ്ചാത്യശക്തികളുടെനേരെ കൈനീട്ടി. പാശ്ചാത്യരിൽനിന്നും റഷ്യയിൽനിന്നും ആയുധസഹായം ലഭിക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ, പാകിസ്ഥാൻ ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ച കാലത്തുണ്ടായ രസകരമായ സംഭവം നമുക്ക് മറ്റൊരു അനുഭവംകൂടി നൽകുന്നു. ശ്രദ്ധേയമായ ഈ അനുഭവം, ചൈനയുമായി ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടിവന്നപ്പോഴും നിരുപാധികമായി ആയുധസഹായം വാഗ്ദാനംചെയ്ത വിദേശശക്തികൾക്കൊന്നും ആരാണ് ആക്രമണകാരിയെന്ന് പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കുവാനോ, ആക്രമണകാരിയെ അപലപിക്കുവാനോ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നതാണ്. ഇന്ത്യയും പാകിസ്ഥാനും തമ്മിൽ വെടിനിറുത്തൽ ഏർപ്പെടുത്തിയതും, താഷ്കെൻറ് കരാറിൽ ഒപ്പുവെച്ചതും ശ്രമകരമായിട്ടാണ്. കഴിഞ്ഞകാലസംഭവങ്ങളെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, നാം എത്തിച്ചേരുന്ന നിഗമനം, നാം പിൻതുടർന്നുവന്നിട്ടുള്ള വിദേശനയം, നമ്മുടെ ദേശീയനയവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാത്തതായിരുന്നു എന്നതാണ്.

വിദേശനയത്തിന്റെ പ്രാഥമികലക്ഷ്യം രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം, അതിർത്തി ഇവ രണ്ടും സംരക്ഷിക്കുക എന്നതാണ്. സൈനികശക്തി ഇല്ലെങ്കിൽ ഇതു സാധ്യമല്ല. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ വിദേശനയവും രാജ്യരക്ഷയും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്വയം പ്രതിരോധത്തിനു ശക്തിയില്ലാത്ത-ആക്രമണകാരികളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിനിരയായിത്തീരാവുന്ന-ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ നയതന്ത്രപരിശ്രമങ്ങൾ എത്രത്തോളം ധീരോദാത്തമായിരുന്നാലും അതു വളരെ ഫലവത്താകാൻ പ്രയാസം. അതുകൊണ്ട് വിജയകരമായ വിദേശനയവും സുസജ്ജമായ രാജ്യരക്ഷാനിരയും പരസ്പരാശ്രയത്വമുള്ളതാണ്.

രാജ്യരക്ഷയുടെ സ്ഥാനം

രാജ്യരക്ഷയുടെ ക്രിയാത്മകപ്രവർത്തനം സൈന്യത്തിന്റെ മാത്രം പ്രശ്നമല്ല. വിദേശനയം എങ്ങിനെ രാജ്യരക്ഷയുടെ ഒരു ഭാഗം ആയിരിക്കുന്നുവോ, അതുപോലെ ആഭ്യന്തരനയങ്ങളും യുദ്ധത്തിന്റെ സംഭവ്യതയിലും സമാധാനത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിലും നിർണായകമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യമായ ഏകീകരണവും രാഷ്ട്രീയമായ ആദർശൈക്യവും രാജ്യരക്ഷയുടെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണ്. രാഷ്ട്രീയോന്മാദം, പ്രതിരോധത്തിന്റെ ആസൂത്രണത്തിനു ഒരു വിപത്തത്രെ. തങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനക്രമങ്ങളെല്ലാം നീതിയുടെയും സദാചാരത്തിന്റെയും താല്പര്യത്തിനു അനിവാര്യ

ങ്ങളാണ് എന്ന വിശ്വാസം ജനങ്ങളിലുണ്ടാക്കുക എന്നതു് രാജ്യരക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വമാണു്.

രാജ്യരക്ഷ ജനങ്ങളുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള കാര്യമാണെന്നതുപോലെ യുദ്ധവും ജനങ്ങളുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള കാര്യമാണു്. ആക്രമണത്തെ ചെറുത്തു നില്ക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു സമൂഹസംഘടനയും ആധുനികസൈനികോപകരണങ്ങളും സിവിലിയൻ ആവശ്യങ്ങളുടെ നിർവഹണവും അതിനു് അനുകൂലമായ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയും എല്ലാം യുദ്ധപ്രശ്നങ്ങളാണു്. എല്ലാ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങളും വ്യാമാക്രമണത്തിനു വിധേയമാകാമെന്നുള്ളതിനാൽ ഗതാഗതം, കൃഷി, വ്യവസായം എന്നിവയെല്ലാം രാജ്യരക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ആവേശകരമായ പിൻബലം കൂടാതെ ഒരു സൈന്യത്തിനും യുദ്ധം ചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല.

പ്രതിരോധക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായി വലിയ ഒരു സൈനികശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. എങ്ങിനെയായിരിക്കണം നമ്മുടെ സൈനികശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതു് എന്ന പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ചു് പ്രധാനമായും മൂന്നു വാദഗതികളും നിലവിലുണ്ടു്. നിർബന്ധിത സൈനികസേവനമേർപ്പെടുത്തണമെന്നതാണു് ഒന്നാമത്തെ വാദഗതി. വിദേശാക്രമണത്തിനു് വിധേയമാകാൻ പാകത്തിനു് നിരായുധമാക്കപ്പെട്ടതായിരുന്ന ഇന്ത്യൻ പ്രതിരോധസേന. മാത്രമല്ല ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിന്റെ കാലത്തു് സമൂഹത്തിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളെ സൈനികശക്തിയിൽ അംഗത്വം നേടുന്നതിൽ നിന്നു ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആകെക്കൂടെ ഇന്ത്യൻ സേനയ്ക്കു് സൈനികപാരമ്പര്യമില്ലായിരുന്നു. നിർബന്ധിതസൈനികസേവനത്തിന്റെ വക്താക്കൾ തങ്ങളുടെ വാദത്തിനു് ഉപോൽബലകമായി നൽകുന്ന നീതീകരണം ഇവയാണു്. നിർബന്ധിതസൈനികസേവനത്തിലൂടെ ജനതക്കു് ശരീരികശക്തിയും മാനസികശേഷിയും സേവനസന്നദ്ധതയും വരുത്തിത്തീർക്കാവുന്നതാണെന്നു് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമത്തെ വാദഗതി, സൈനികസേവനത്തിനുള്ള ബാധ്യത സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ വർഗങ്ങളും തുല്യമായി പങ്കിട്ടെടുക്കണമെന്നതാണു്. ബ്രിട്ടീഷ് കോയ്മയുടെ കാലത്തു് ചില വർഗങ്ങളെ സൈനികവർഗമെന്നു് വേർതിരിച്ചു് അവരിൽ നിന്നു മാത്രം സൈന്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിയിരുന്നു എന്നതു് വാസ്തവമാണു്. ഈ പാരമ്പര്യത്തിനു വിരുദ്ധമായി പ്രതിരോധത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം വർഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിൽ പങ്കിട്ടെടുക്കേണ്ടതാണെന്നാണു് ഈ വാദത്തിന്റെ സാരം. ഒരു ആധുനികസൈന്യമെന്നാൽ ആയുധസജ്ജമായ ഒരു രാഷ്ട്രമെന്ന സിദ്ധാന്തത്തെയാണു് ഇക്കൂട്ടർ ആധാരമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിറുത്തുന്നതിനു് ഒരു സ്ഥിരം സൈന്യത്തെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നതും അപകടകരമാണെന്നാണു് മൂന്നാമത്തെ വാദഗതി. മാത്രമല്ല സ്ഥിരം സൈന്യം ജനതയുടെ രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അപകടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേക്കാം. പ്രാചീന റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രാറ്റോറിയൻ അംഗരക്ഷകരും (Praetorian

guards) ഓട്ടോമൻസാമ്രാജ്യത്തിലെ ജാനിസറീസും (Janissaries) സൈനികശക്തി രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെ തകിടംമറിച്ച സംഭവങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ആധുനിക കാലത്തു് പല ഏഷ്യൻ ആഫ്രിക്കൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിലും പട്ടാളം, വ്യവസ്ഥാപിതഭരണത്തെ തകിടംമറിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ വാദഗതികളെല്ലാം ശരിയാണു്. രാജ്യത്തിന്റെ ഉത്തമതാല്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു് സാർവത്രികമായ ഒരു ശക്തിവിഭാഗം കൂടിയേതീരൂ. എന്നാൽ നിർബന്ധിത സൈനികസേവനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം നാം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരുകയില്ല. സൈനികപാരമ്പര്യമില്ലാത്ത വർഗങ്ങളിൽ നിന്നു കൂടി യോജിച്ച ആളുകളെ സൈനികസംവിധാനത്തിനകത്തു ഉൾപ്പെടുത്താം. എന്നാൽ ഇതും പര്യാപ്തമല്ല. പ്രാദേശികസംഘടനകളെ, കേഡറ്റുകോറുകളെ, സന്നദ്ധസംഘടനകളെ, സഹായസേനകളെ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ അർധസൈനികസംഘടനകളെ രൂപീകരിക്കുകയും, അതിലംഗങ്ങളാവാൻ യോജിച്ചവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുപ്രതിരോധശക്തി വർധിപ്പിക്കാം. ഇവ പ്രതിരോധപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു വശമാണു്.

ഇന്ത്യയുടെ പ്രതിരോധത്തിനാവശ്യമായിരിക്കുന്നതു് ദീർഘകാലസേവനം നടത്തുന്ന ഒരു സൈന്യമാണു്. അതിന്റെ വലിപ്പത്തെക്കാളേറെ പ്രാധാന്യം അത്യാധുനികമായ ആയുധശേഖരവും സുവിദഗ്ധമായ പരിശീലനവുമാണു്. ഈ സ്ഥിരം സേനയെ അടിയന്തിരപരിതസ്ഥിതിയിൽ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു് കഴിയുന്ന തരത്തിൽ സമാധാനകാലത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്ന കേഡറ്റ്കോറുകളും സന്നദ്ധസംഘടനകളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. നമുക്കാവശ്യമുള്ള സേന നവീനസജ്ജീകരണങ്ങളോടുകൂടിയതും ഗുണോൽക്കർഷമുള്ളതും ആകണം.

ആധുനികസേനയെസംബന്ധിച്ച മറെറാരു ആവശ്യകത ഏകീകൃത–ആധിപത്യം ആണു്. സൈനികശക്തിക്കു് കരസേന, നാവികസേന, വ്യോമസേന എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വ്യവസ്ഥാപിതവിഭാഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കാതെ തരമില്ല. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു് ഇത്തരം വിഭജനം അനിവാര്യവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള വിഭജനം സംഘടനാപരമായി ഇന്നും നല്ലതാണെങ്കിലും തന്ത്രപരമായി അപ്രധാനമാണു്. മൂന്നു സേനകളെയും മൂന്നു സ്വതന്ത്രകോയ്മകളുടെ (കമാന്റ്) കീഴിൽ സംഘടിപ്പിക്കുക എന്നതു് പഴക്കംചെന്ന സിദ്ധാന്തമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. തന്ത്രപ്രാധാന്യത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ സേനാവിഭാഗങ്ങളെ ഏകതാനമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സായുധസേന എന്നതിനു് കരസൈന്യം എന്ന അർത്ഥമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനു ശേഷമാണു് മറ്റു സേനാവിഭാഗങ്ങളുടെ വികാസം ആരംഭിച്ചതു്. ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരു മന്ത്രിയുടെ കീഴിൽ പ്രതിരോധസേനകളിലെ രാഷ്ട്രീയ

നിയന്ത്രണം സുരക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഏകീകൃതാധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതു് എളുപ്പമായിരിക്കുന്നു.

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ രാജ്യരക്ഷയെന്നാൽ പ്രാഥമികമായും പുറത്തുനിന്നുള്ള ആക്രമണത്തിൽനിന്നും ഭൂവിഭാഗത്തിന്റെ പൂർണതയെ സംരക്ഷിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ഇന്നു് അതു് പുറത്തുനിന്നു് പ്രോദ്ഘനമുംക്കൊണ്ടു് വിധ്വംസകമായ ആക്രമണം നടത്തുന്ന രാജ്യത്തിനകത്തെ പ്രതിലോമശക്തികളിൽനിന്നും രാജ്യത്തിന്റെ പൂർണതയെ സംരക്ഷിക്കുക എന്ന വസ്തുതയും കൂടെ ഉൾപ്പെട്ടുന്നു. ഒരു വിദേശശക്തിക്കു് മറെറാരു രാജ്യത്തിന്റെ മണ്ണിൽ ചവിട്ടാതെതന്നെ അതിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെ അപകടത്തിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് ലോകസംഭവങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. കൂടാതെ അഞ്ചാംപത്തിപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ആഭ്യന്തരവിധ്വംസനം നടത്തുക എന്നതു് ഒരു പ്രധാനയുദ്ധതന്ത്രവും കൂടിയായിട്ടുണ്ടു്. ആഭ്യന്തരതലത്തിൽ നിന്നു് ഫലപ്രദവും പരിപൂർണവുമായ പിൻതുണകൂടെയില്ലാതെ ഒരു സൈന്യത്തിനും യുദ്ധരംഗത്തു് വിജയം വരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

ഇന്ത്യയുടെ സൈനികപാരമ്പര്യം

ഇന്ത്യയുടെ നിലവിലിരിക്കുന്ന പ്രതിരോധസംവിധാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് വിവരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു്, അതിന്റെ സൈനികപാരമ്പര്യത്തെയും ഇന്ത്യൻ പ്രതിരോധസംവിധാനത്തിന്റെ വളർച്ചയേയും ഒന്നവലോകനം ചെയ്യുന്നതു് നന്നായിരിക്കും. ഇന്ത്യയുടെ പൗരാണികമായ സൈനികശേഖരം ആന, കുതിര, ചതുരംഗസേന എന്നറിയപ്പെടുന്ന തേരു്, കാലാംപ്പട ഇവ നാലുമായിരുന്നു. കാലാംപ്പടക്കു് ഫലപ്രദമായ പരിശീലനമോ ശിക്ഷണമോ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. വിദേശമുസ്ലിം അധിനിവേശനത്തിന്റെ കാലം വരെയും ഈ സ്ഥിതി തുടർന്നു. മഹാരാഷ്ട്രരുടെ നവോത്ഥാനംവരെയും ഹിന്ദു രാജാക്കന്മാർക്കു് സ്വന്തമായി ഒരു സുശിക്ഷിത അശ്വസേന ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മധ്യേഷ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നും പൈതൃകമായി ലഭിച്ച അശ്വസേനയുടെ മേന്മയാണു്, മുസ്ലിംകൾക്കു് അന്നത്തെ സ്വദേശിരാജാക്കന്മാരുടെ മേൽ വിജയം നേടിക്കൊടുത്തതു്.

അശ്വസേനയുടെയും പീരങ്കിപ്പടയുടെയും സംസ്ഥാപനത്തോടെ ഇന്ത്യയിൽ യുദ്ധതന്ത്രം പുതിയൊരു ഘട്ടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. എന്നാൽ മുഗളരുടെ കാലത്തും സുശിക്ഷിതമായ ഒരു സൈനികപാരമ്പര്യം വികാസം പ്രാപിച്ചില്ല. കാലാംപ്പട മാത്രമല്ല, രാജപുത്രരുടെ മേൽ മുഗളർക്കു് വിജയം നേടിക്കൊടുത്ത പീരങ്കി സൈന്യംപോലും അത്ര സുശിക്ഷിതമായിരുന്നില്ല. അവ, റജിമെൻറുകളായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുമില്ല.

സ്വദേശി സൈന്യത്തിന്റെ ഈ ബലഹീനത യൂറോപ്യൻ നിരീക്ഷകർക്കു് മനസ്സിലാവുകയും ഇഡ്യൂപ്പേയും പിന്നെ ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാകമ്പനിയും ചെറിയ

ചെറിയ ശിപായിസേനകളും സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. നിലവിലിരുന്ന സൈന്യത്തോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഇവ, പ്രഥമമായി കായികപരിശീലനവും അച്ചടക്കബോധവും ആയുധപ്രയോഗത്തെസംബന്ധിച്ച പരിശീലനവും ലഭിച്ചതായിരുന്നു. രണ്ടാമതായി ശിപായിസേന, ബറാലിയൻ, റജിമെൻറ്, ബ്രിഗേഡ് എന്നിങ്ങനെ വിവിധഘടകങ്ങളായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സമാധാനകാലങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം മേലധികാരികളുടെ കീഴിൽ താവളമടിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. മൂന്നാമതായി അവർക്ക് ക്രമമായ വേതനവും പാളയങ്ങളിൽ തന്നെ താമസസൗകര്യവും ലഭിച്ചു. അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അധികൃതർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്ന കൃതാർത്ഥത അവർക്കുണ്ടായി.

യൂറോപ്യൻ സമ്പ്രദായത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ സൈന്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകത ഇന്ത്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും യൂറോപ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും ദ്വിവിധ നേതൃത്വമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ്. ഇന്ത്യൻ മേലധികാരികളിൽ ജമേദാർ, സുബേദാർ, റിസൽദാർ, സുബേദാർമേജർ, റിസൽദാർമേജർ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആജ്ഞാധികാരം (കമാൻഡ്) യൂറോപ്യൻ മേലധികാരികളിൽതന്നെ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. ശിപായിസേനയുടെ ശരിയായ നേതൃത്വം അവർക്കായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ആയുധപരിശീലനം ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നല്ലാതെ യുദ്ധതന്ത്രമോ കൗശലമോ അവർക്ക് തീരെ നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് യൂറോപ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കാൻ കഴിയാതെയും വന്നു. ഈ വസ്തുത 1857-58 ലെ ദേശീയവിപ്ലവത്തിൽ വളരെ സ്പഷ്ടമായി.

ആധുനികരാജ്യരക്ഷാസംവിധാനത്തിന്റെ വളർച്ച

ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് വാഴ്ചയുടെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും ഇന്ത്യയ്ക്ക് സുശക്തവും വികസിതവുമായ ഒരു കരസേനയും വളരെ ചെറുതെങ്കിലും ഫലപ്രദമായ ഒരു നാവികസേനയും ഒരു ചെറിയ വ്യോമസേനയും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ സേനയുടെ സംഘടനം സവിശേഷമായ രീതിയിലായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പഴയ ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യവും ഇന്ത്യൻ സൈന്യവുമായിട്ടാണ് അതു രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംയോജനം കൊണ്ടേ ഫലപ്രദമായ ഒരു ആക്രമണശക്തിയായി അതിനെ വർത്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഇന്ത്യൻ സൈന്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു സവിശേഷത, അതു് വർഗപരമായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. എന്നാൽ, ബലൂചി, പഞ്ചാബി, സിക്ക്, മുസ്ലിം എന്നിങ്ങനെയുള്ള സൈനിക വർഗങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളെ ആയിരുന്നു സൈന്യത്തിൽ ചേർത്തിരുന്നതു്. വർഗങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ സൈന്യത്തിനു് ദേശീയസ്വഭാവം തീരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇന്ത്യൻസേന ഒന്നാമതായി, സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ഉപകരണമായിരുന്നു. രണ്ടാമതായി, അതു് തൊഴിൽപരമായ സൈന്യമായിരുന്നു. ഈ സൈന്യത്തെ ഉപകരണമാക്കി ബ്രിട്ടീഷ് സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തങ്ങളുടെ കോയ്മ ഇന്ത്യൻജനതയിൽ അടിച്ചേല്പിച്ചു. ദേശീയവാദികളും ഈ സൈന്യത്തെ സംശയദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിക്കുകയും ദേശീയബോധമോ ദേശഭക്തിയോ ഇല്ലാത്ത കൂലിപ്പട എന്നു മുദ്ര കുത്തുകയുംചെയ്തു. മൂന്നാമതായി ഈ സൈന്യത്തിന്റെ നിയന്ത്രണാധികാരം കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതു് നേരിട്ടു് ലണ്ടനിലായിരുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ സമാപനത്തോടെ ഇന്ത്യൻസേനയെ ഭാരതീയമാക്കുക എന്ന പ്രക്രിയ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയോടുകൂടി അനിവാര്യമായിത്തീർന്ന ഇന്ത്യൻ വിഭജനം ഇന്ത്യൻസേനയുടെയും വിഭജനത്തിനു് കാരണമാക്കി. വിഭജനം മുഖ്യമായും വർഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും ഇഛാത്മകമായ തീരുമാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ മുസ്ലിം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും മുസ്ലിം ഭൂരിപക്ഷമുള്ള സൈനികഘടകങ്ങളും 'ബൗണ്ടറി'യിലെ സൈനിക കോളേജും ആനുപാതികമായ ആയുധവിഭവങ്ങളും പങ്കിട്ടെടുത്തുകൊണ്ടു് പാകിസ്ഥാൻസേന എന്നൊരു പുതിയ ഘടകം രൂപവൽകൃതമായി. അങ്ങനെ ഇന്ത്യൻസൈന്യം രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. ഈ നടപടിയെ അതിജീവിച്ചു് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ദേശീയപ്രതിരോധസേന പുതുതായി രൂപംപൂണ്ടു എന്നതു് തികച്ചും ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമാണു്.

1941-ലെ ആംഗ്ലോ-ജാപ്പാൻ ശത്രുതയെ തുടർന്നുണ്ടായ ജാപ്പാന്റെ ബർമ്മാ അധിനിവേശം, വൻതോതിലുള്ള ഒരു ആക്രമണത്തെ നേരിടാൻ തങ്ങൾ ശക്തരല്ല എന്നു് ഇന്ത്യൻസേനയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ജാപ്പാന്റെ ആക്രമണത്തെ ശരിക്കു് നേരിടേണ്ടിവന്നില്ലെങ്കിലും, അന്നത്തെ ആക്രമണം ഇന്ത്യൻ ദേശീയനേതാക്കൾക്കു് ഒരു പാഠമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ രാജ്യരക്ഷാപ്രശ്നങ്ങൾ, വടക്കൻ അതിർത്തി നിലനിറുത്തുന്നതിലും ബ്രിട്ടനെയും മറ്റു വിദേശരാജ്യങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ചു് ആയുധം തേടുന്നതിലും മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നില്ലെന്നും തീരപ്രദേശം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു സുസജ്ജമായ ഒരു നാവികസേനാവിഭാഗവും വിശാലമായ വ്യാവസായികാടിസ്ഥാനവും വേണ്ടതാണെന്നും അവർക്കു് ബോധ്യമായി.

മറ്റൊരാവശ്യം രാജ്യരക്ഷാപ്രവർത്തനം ജനങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമാണെന്ന ബോധം സൃഷ്ടിക്കലാണു്. സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുക എന്നതു് രാജ്യരക്ഷയുള്ള നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ദേശീയവിഭവങ്ങളുടെ ലഭ്യത, സാമ്പത്തികശേഷി, ദേശീയൈക്യബോധം, ജനങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രീയസംവിധാനം സ്ഥിരതയുള്ള ഗവണ്മെന്റു് എന്നിവയെക്കൂടി ആശ്രയിച്ചാണു് ഈ സ്ഥിരത ഉണ്ടാകുന്നതു്.

നിരവധി യുദ്ധരംഗങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ രണധീരതയും പ്രഭാവവും അച്ചടക്കവും തെളിയിച്ച ഒരു ബൃഹത്തായ മനുഷ്യശക്തിയുണ്ട്, ഇന്ത്യയ്ക്ക്. ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യത്തിൽ നിന്ന് സേവനപരിചയം ലഭിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു.

അച്ചടക്കവും പരിശീലനവും ഉള്ള ഒരു പടയാളിവർഗത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന യത്നത്തിലാണ് ഇപ്പോഴും നാം. അതിൽ നാം വളരെ മുന്നോട്ടുപോയിക്കഴിഞ്ഞു. പഴയതരം ആയുധങ്ങളുപയോഗിച്ചുള്ള യുദ്ധത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഇപ്പോഴും കഴിവുള്ളൂ. ആധുനിക അണ്വായുധശക്തിയുടെ പുരോഗതിയും, ഒരു അണ്വായുധശക്തിയെന്ന നിലയിലേയ്ക്കുള്ള ചൈനയുടെ ദ്രുതഗതിയിലുള്ള വളർച്ചയും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയും അണ്വായുധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായഗതി പൊന്തിവന്നിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും വിനാശകരമായ അണ്വായുധങ്ങളുടെ നിർമ്മിതിയിലേയ്ക്കും പ്രയോഗത്തിലേയ്ക്കും കടന്നുചെല്ലുന്നില്ലെന്ന തീരുമാനത്തിൽതന്നെ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് ഉറച്ചുനിൽക്കുകയാണ്.

ഇന്ത്യയ്ക്ക് രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും ശത്രുരായ അയല്പ്പാരാണുള്ളത്. അവയ്ക്ക് നമ്മോടു സൗഹൃദവുമില്ല. തന്മൂലം, ഇന്ത്യയ്ക്ക്, എന്തു വില കൊടുത്തും സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള തീവ്രേച്ഛ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. സമുഹത്തിന്റെ ധാർമ്മികപിന്തുണ, സൈനികർക്ക് തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം നിറവേറുന്നതിനു ഒരു നവ്യശക്തി പകർന്നു കൊടുക്കുമെന്നതു നിശ്ചയമാണ്. മറെറാരു ആവശ്യകത, സൈന്യം ഭരണശക്തിക്കു കീഴ്പെട്ടിരിക്കുക എന്നതാണ്. ആധുനികപരിഷ്കൃത സമുഹത്തിന്റെ സൈനികശക്തി രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിനു കീഴ്പെട്ടിരിക്കുക എന്നതു ഒരു അംഗീകൃതതത്വമാണ്. ജനാധിപത്യസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അന്തസ്സുത്ത നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു ഇതു ഏറെറവും ആവശ്യമത്രേ.

രാജ്യരക്ഷാനയം

ഇന്ത്യ പണ്ടു മുതലേ സമാധാനകാംക്ഷയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രമാണ് ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറിന്റെ പ്രഖ്യാപിതനയംതന്നെ ചേരിചേരായ്മയും അന്താരാഷ്ട്രസമാധാനത്തിനുള്ള അവിരാമമായ പരിശ്രമവുമാണ്. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിൽ നിലനില്ക്കുന്ന സംഘർഷങ്ങൾ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനു ക്രമാനുഗതമായ നിരായുധീകരണം ഏറെറവും ആവശ്യമാണെന്നു ഇന്ത്യ കരുതുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് നെഹ്റുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യ വളരെയധികം പരിശ്രമിക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ പരുഷയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ നമ്മെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചതു സ്വന്തം സൈനികശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുക അനിവാര്യമാണെന്ന വിശ്വാസത്തിലാണ്.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്തു് സർവസൈന്യാധിപൻ ഗവർണർ ജനറലിന്റെ നിർവാഹകസമിതിയിൽ അംഗമായിരുന്നു. രാജ്യരക്ഷാനയത്തിനും സൈനികഭരണത്തിനും പരിപൂർണ ഉത്തരവാദിത്വം സർവസൈന്യാധിപനിലാണു് നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നതു്. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിയോടെ ഈ നയം മാറി. രാജ്യരക്ഷാനയരൂപീകരണവും രാജ്യരക്ഷാവ്യയത്തിന്റെ നിയന്ത്രണവും കേന്ദ്രകാബിനറ്റംഗമായ രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രിയുടെ ചുമതലയായിത്തീർന്നു. സൈന്യമേധാവി രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രിയുടെ ഉത്തരവനുസരിച്ചാണു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെ സൈന്യത്തിന്റെ മേൽ ജനകീയനിയന്ത്രണം കൈവരുത്തിയിരിക്കുകയാണു്. എന്നാൽ പ്രതിരോധസേനയുടെ ഭരണച്ചുമതല സൈനികമേധാവിക്കാണു്. അദ്ദേഹം സൈനികകേന്ദ്രകാര്യാലയത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ സൈന്യം പൂർണമായും ഭാരതീയമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിക്കുന്ന കാലത്തു് കരസേനയുടെ സാങ്കേതികവും ഉപദേശകവുമായ പദവികളിൽ ഇരുനൂറിലധികം ബ്രിട്ടീഷുകാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. നാവികസേനയുടെയും വ്യോമസേനയുടെയും മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ബ്രിട്ടീഷുകാരായിരുന്നു. എന്നാൽ അധികം കഴിയുന്നതിനു മുൻപു് എല്ലാ അധികൃതസ്ഥാനങ്ങളിലും ഭാരതീയരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. സൈനികവർഗമെന്നും സൈനികേതരവർഗമെന്നും ഉള്ളവിവേചനവും അവസാനിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോഴും പട്ടാളത്തിൽ ആളെ ചേർക്കുന്നതു് വർഗമോ മതധർമ്മമോ പരിഗണിക്കാതെയാണു്. സൈനികരെ പൊതുജനങ്ങളിൽ നിന്നും വേർതിരിച്ചു് ഒറ്റപ്പെടുത്തി നിറുത്തുക എന്ന പഴഞ്ചൻ നയം ഉപേക്ഷിക്കുകയും അവരെ ജനതയോടു് അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

നമ്മുടെ രാജ്യരക്ഷയുടെ ആവശ്യത്തെ മുൻനിറുത്തി സൈനികശക്തിയും ആയുധശേഖരവും വിപുലീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ലഭ്യമായ വിഭവങ്ങളുടെ പരിമിതികളും ജീവിതച്ചെലവിൽ വന്നിട്ടുള്ള വർധനയും, വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നാം നൽകുന്ന സ്ഥാനവും പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണം ഈ വിപുലീകരണം. വികസിച്ചുവരുന്ന വ്യവസായക്ഷമതയും പ്രതിരോധോപകരണങ്ങളുടെ വൻതോതിലുള്ള ഉൽപാദനവും തമ്മിൽ ഇണക്കിക്കൊണ്ടു് വിഭവദൗർലഭ്യത്തിൽ നിന്നു് മോചനം നേടാനുതകുന്ന ഒരു നയമായിരിക്കണം ഇന്ത്യ പിൻതുടരേണ്ടതു്.

ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തിന്റെ വിജയകരമായ പ്രവർത്തനത്തിനായി 1969 മുതൽ, 74 വരെയുള്ള നാലാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തേയ്ക്കായി കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റു് ഒരു രാജ്യരക്ഷാ പദ്ധതി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പദ്ധതിയിൽ വാർഷിക ആസൂത്രണപ്രക്രിയ തുടർന്നു പോകുന്നതിനായി വാർഷിക പുനശ്ചിന്തനം നടത്തുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകളും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ആകെയുള്ള സൈന്യത്തിന്റെ പരമാവധി മാനുഷികശക്തി ഇന്നുള്ളതിൽ നിന്നും വർധിപ്പി

ക്കേണ്ടതില്ലെന്നാണ് ഔദ്യോഗിക നിലപാടെങ്കിലും കൂടുതൽ ആധുനികവും സങ്കീർണവുമായ ആയുധങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ നമ്മുടെ സൈന്യത്തിന്റെ വെടിക്കോപ്പുപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും, യുദ്ധക്ഷമതയും വർധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ വിമോചനസേനയുടെ പ്രായോഗികത്വവും പ്രചാരവും കുറഞ്ഞ പഴഞ്ചൻ വിമാനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് പുതിയ വിമാനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ നാവികസേനയുടെ മുങ്ങിക്കപ്പൽ വിഭാഗം വിഭജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുങ്ങിക്കപ്പൽ നശീകരണ ഉപകരണങ്ങളുടെ എണ്ണവും കപ്പൽനിരയുടെ നിരീക്ഷണശേഷിയും വർധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂന്നു സേനാവിഭാഗങ്ങളുടെയും ധാർമ്മിക നിലവാരം ഉന്നതമായി തന്നെ നിലനിറുത്തുവാനും സായുധസേനാംഗങ്ങളുടെ സേവനവ്യവസ്ഥകൾ ശ്രേയസ്കരമാക്കുന്നതിനും ഫലപ്രദമായ നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ പ്രതിരോധോപകരണ ഫാക്ടറികളുടെ ഉൽപ്പാദനപരിപാടികൾ വികസിപ്പിക്കുകയാണ് മറെറാരു ലക്ഷ്യം. ഇതിനായുള്ള വിവിധപദ്ധതികൾ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിവിധഘട്ടങ്ങൾ കടന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രതിരോധോപകരണങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിനായി പൊതുമേഖലയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഏഴു പ്രമുഖവ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ ആയുധസമ്പത്തിൽ ഗണ്യമായ വർധനയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1968-ൽ പുറത്തിറക്കിയ ആദ്യത്തെ ഇന്ത്യൻ നിർമിതയുദ്ധക്കപ്പൽ പ്രതിരോധോൽപാദനത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തതനേടുന്നതിനുള്ള ഒരു പുതിയ കാൽവെയ്പായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ നാവികസേനയുടെ വികസനചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രധാന സംഭവവുമാണിതു്. ആയുധോൽപ്പാദനത്തിൽ സ്വയംപര്യാപ്തത നേടുന്നതിൽ സഹായിക്കുന്നതിനായി ഒരു പ്രതിരോധഗവേഷണവികസനസംഘടന സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു് ആയുധങ്ങളുടെ നിർമാണത്തിന്റെ പ്രവർത്തനക്ഷമതയും വൈദഗ്ധ്യവും ആർജ്ജിക്കുന്നതോടൊപ്പം സ്വദേശി ഉൽപാദനത്തിൽ സ്വയംപര്യാപ്തത നേടുന്നതിനും സാരവത്തായ സംഭാവനചെയ്യുന്നു.

രാജ്യരക്ഷാസർവീസുകളുടെ സംവിധാനം

ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡൻറു് ഇന്ത്യയിലെ ഔപചാരിക സർവസൈന്യാധിപനാണു്.

രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രികാര്യാലയത്തിൽ അർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. രാജ്യരക്ഷാവകുപ്പുമന്ത്രിയും കര-നാവിക-വ്യോമവിഭാഗങ്ങളുടെ മേധാവികളും രാജ്യരക്ഷാവകുപ്പിന്റെ സെക്രട്ടറിയും സാമ്പത്തിക ഉപദേഷ്ടാവും അടങ്ങുന്നതാണു് രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രികാര്യാലയത്തിലെ ഒരു ഘടകം. രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രികാര്യാലയത്തിനോടനുബന്ധിച്ചു് ഒരു രാജ്യരക്ഷാ ഉൽപ്പാദനവകുപ്പും ഒരു രാജ്യരക്ഷാസ

പ്പൈവിതരണവകുപ്പും പ്രവത്തിക്കുന്നു. രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രികാര്യാലയത്തിലെ പ്രധാനിമാരടങ്ങുന്ന ഒരു കമ്മിറ്റിയാണ് സുപ്രധാനമായ എല്ലാ സൈനികകാര്യങ്ങളിലും അന്തിമമായ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതു്. കേന്ദ്രക്യാബിനറ്റിനു കീഴിൽ ഒരു രാജ്യരക്ഷാകമ്മിറ്റിയുണ്ടു്. പ്രധാനമന്ത്രി, ആഭ്യന്തരമന്ത്രി, രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രി എന്നിവരടങ്ങുന്ന ഈ കമ്മറ്റിയുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽ സൈനികമേധാവികളും രാജ്യരക്ഷാസെക്രട്ടറിയും സൈനികസാമ്പത്തികോപദേഷ്ടാവിനും പങ്കെടുക്കാവുന്നതാണു്. രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രികാര്യാലയത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനും ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും ക്യാബിനറ്റിന്റെ രാജ്യരക്ഷാസമിതിക്കു് അവകാശമുണ്ടു്. രാജ്യത്തിന്റെ രക്ഷയുടെയും അതിനായുള്ള ധനവിനിയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും മേൽ രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രികാര്യാലയം പാർലമെന്റിനോടുത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കരസേന

ഇന്ത്യയുടെ സൈന്യത്തെ കരസേന, നാവികസേന, വ്യോമസേന എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ശാഖകളായിട്ടാണു് സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ദീർഘകാലചരിത്രത്തിൽ ഒരു പ്രമുഖമായ പങ്കുവഹിച്ചിരുന്ന എന്ന നിലയിൽ കരസേന ഏറ്റവും ഉയന്ന സേനാദളം ആയി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇന്ത്യൻ കരസേനയുടെ ഭരണപരവും പ്രവത്തനപരവുമായ നേതൃത്വം കരസേനാമേധാവിക്കാണു്. കൃത്യനിർവഹണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനായി ഒരു ഉപസേനാമേധാവി, ഒരു സഹസേനാമേധാവി, അഡ്ജൂട്ടൻറ് ജനറൽ (സഹസേനാപതി), ക്വാർട്ടർ മാസ്റ്റർ ജനറൽ, ആയുധവിഭാഗത്തിന്റെ മാസ്റ്റർജനറൽ, സൈനികസെക്രട്ടറി, എൻജിനീയറിങ്ങ് വിഭാഗത്തിന്റെ മേധാവി എന്നിവർ ഉണ്ടായിരിക്കും.

സൈനിക കേന്ദ്രകാര്യാലയത്തിനു കീഴിൽ വിവിധ നിർദ്ദേശകകാര്യാലയങ്ങൾ (Directorates) പ്രവത്തിക്കുന്നു.

ഒന്നാമത്തേതു് ജനറൽ സ്റ്റാഫ് ശാഖയാണു്. കേണൽ മുതൽ മുകളിലോട്ടുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങളാണു് ഇവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതു്. സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള, ഈ ശാഖയുടെ പ്രധാന ചുമതലകളും സൈനിക സംഘടന, സൈനിക വികസനം, സൈനിക നടപടികളും സ്വീകരിക്കൽ, രഹസ്യവിഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കൽ, സൈനികപരിശീലനം, സൈനിക വിദ്യാഭ്യാസം, രണധീരത വികസിപ്പിക്കൽ, സൈനികസർവേ, ഭൂപടം നിർമ്മിക്കൽ, എൻജിനീയറിങ്ങ് സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളും എന്നിവയാണു്. ഒരു ഉപസേനാമേധാവിയുടെ കീഴിലാണു്

ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ, ഉപദേശകകടമകൾ, ആയുധങ്ങളുടെയും ഉപകരണങ്ങളുടെയും തിരഞ്ഞെടുപ്പും തോതു നിർണയവും, സേനാദളാന്തരവിനിമയം, ഉപകരണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച നയം ഏകീകരിക്കൽ എന്നിവയും ജനറൽ സ്റ്റാഫ് ശാഖയുടെ ചുമതലകളിൽപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സഹസേനാമേധാവിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നടന്നുവരുന്നു.

കരസേനയുടെ രണ്ടാംശാഖ അഡ്ജൂട്ടൻറ് ജനറലിൻെറ നിയന്ത്രണത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യശക്തി, തിരഞ്ഞെടുപ്പ്, അവധി, ശമ്പളം, അലവൻസുകൾ, പെൻഷൻ, മറ്റു സേവനവ്യവസ്ഥകൾ, അച്ചടക്ക പരിപാലനം മുതലായവ ഈ ശാഖയുടെ പ്രവർത്തനമേഖലയിൽ പെടുന്നു. ഇതു് സൈനികരുടെ ആരോഗ്യരക്ഷാപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുകയും. സൈനികനിയമങ്ങളെ പ്രായോഗികമാക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. സൈന്യങ്ങളുടെ സമാധാനകാലസംവിധാനം, പരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം എന്നിവയും അഡ്ജൂട്ടൻറ് ജനറലിൻെറ കർത്തവ്യങ്ങളാണു്.

സൈനികരുടെയും, ഉപകരണങ്ങളുടെയും സ്ഥാനംമാറ്റം, ഇന്ധനത്തിൻെറയും കന്നുകാലിത്തീറ്റയുടെയും ശേഖരണവിതരണങ്ങൾ, ഗുദാമുകൾ പരിശോധിക്കൽ, ഗതാഗതത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രവർത്തനനയം രൂപീകരിക്കൽ, എന്നിവയെല്ലാം, മൂന്നാമതായി വരുന്ന ക്വാർട്ടർമാസ്റ്റർ ജനറലിൻെറ (സൈനിക ഗതാഗത മേധാവി) ശാഖയുടെ ചുമതലകളാണു്.

ആയുധശാഖയുടെ ഉപനായകൻ (Master General) തൻെറ ശാഖ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ പ്രധാന കർത്തവ്യങ്ങൾ സംഭരണനയം നിർണയിക്കൽ, സംഭരണം, നവീകരണം, അഴിച്ചുപണി, നന്നാക്കൽ, വിതരണം, എന്നിവയാണു്. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും വിതരണം ചെയ്യുന്നതു് ഈ ശാഖയാണു്.

സൈനികസെക്രട്ടറിയുടെ ശാഖ, സൈനികകമ്മിഷൻ നല്കൽ, നിയമനം, സ്ഥലംമാറ്റം, പ്രമോഷൻ, പിരിച്ചയക്കൽ, പിരിഞ്ഞുപോകൽ, രോഗികളുടെ കായ്വാനേഷണം എന്നിവ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചുമതലകൾ, നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ഈ വകുപ്പ് മെഡിക്കൽ ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ വിഭാഗത്തിലെയും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ രഹസ്യറിപ്പോർട്ടും വ്യക്തിപരമായ രേഖകളും സൂക്ഷിക്കുന്നു. ബഹുമതികളും സമ്മാനങ്ങളും നൽകുന്നതിനുള്ള ആളുകളുടെ പേരു ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതും ഈ ശാഖയാണു്.

സൈനികകേന്ദ്ര കാര്യാലയത്തിൻെറ കീഴിലുള്ള കരസേന, നാലു കമാൻഡുകളായിട്ടാണു് സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ കമാൻഡിൻേറയും നിയന്ത്രണാധികാരം ലഫ്റ്റനൻറ് ജനറലിൻെറ റാങ്കിലുള്ള ഒരു

പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ (General Officer-Commanding) വഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികനാമം കരസേനാധിപൻ എന്നാണു്. കമാൻഡുകളെ ഏരിയ, അഥവാ മേഖലകളാക്കി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. മേജർ ജനറലിന്റെ പദവിയുള്ള ഓരോ നിയന്ത്രണാധികാരിയുടെ കീഴിലാണു് ഇവ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഓരോ ഏരിയയെയും ബ്രിഗേഡിയുടെ നിയന്ത്രണാധികാരത്തിൻ കീഴിലുള്ള സബ്–ഏരിയകളായി വീണ്ടും വിഭജനംചെയ്യുന്നു. ഓരോ ഏരിയയ്ക്കും സബ്–ഏരിയയ്ക്കും സ്ഥിരം കാര്യാലയങ്ങളുണ്ടു്. എന്നാൽ സൈനികപ്രവർത്തനങ്ങളും ആവശ്യമായി വരുമ്പോളുള്ള കാര്യങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിനു് ഓരോ കമാൻഡിനും, ഉപവിഭാഗങ്ങൾക്കും ചലിക്കുന്ന തന്ത്രപരമായ കാര്യാലയങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്.

ഇൻഡ്യൻ കരസേനയെ വിവിധസേനാവിഭാഗങ്ങളായി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു റജിമെന്റുകളും ചേർന്ന കവചിതസേനയാണു് ഒന്നാമത്തേതു്. സാമാന്യം വലിപ്പമുള്ള ടാങ്കുകൾകൊണ്ടും, മറ്റൊന്നു് ലഘുവായ ടാങ്കുകൾകൊണ്ടും കവചിതവാഹനങ്ങൾകൊണ്ടും സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. ഓരോ റജിമെന്റിനും ലോറികളുടെയും ട്രക്കുകളുടെയും ഒരു നിര ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്. സമൂഹത്തിലെ ഏതു് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കും കവചിതസൈന്യത്തിൽ ചേരാം.

എല്ലാ തരത്തിലുള്ള ടാങ്കുകളും ടാങ്കുവിരുദ്ധ ഉപകരണങ്ങളും വിമാനവിദ്ധ്വംസകോപകരണങ്ങളും സമുദ്രതീര പ്രദേശത്തുപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പീരങ്കികളും ഉപയോഗിക്കുന്ന പീരങ്കി സേനയാണു് രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം. ഇതിൽ യുദ്ധരംഗനിരീക്ഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഉൾപ്പെടും. പീരങ്കിസേനയിൽ എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് വിഭാഗവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് വിഭാഗത്തെ രണ്ടു വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേതു് എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് കോറിന്റെ സൈനികഘടകവും രണ്ടാമത്തേതു് സൈനിക എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് സർവീസുമാണു്. ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗം സമരരംഗത്തെ സൈനികവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലെ വാർത്താവിനിമയ ഏജൻസിയായിരിക്കും. ഗതാഗതച്ചുമതലകളും ഏറ്റെടുക്കുന്നതും സമരാങ്കണനിരീക്ഷണവിഭാഗമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതും അവർ തന്നെ. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം സൈനികരുടെ ആവശ്യത്തിനായി പാർപ്പിടസൗകര്യങ്ങളും മറ്റും നിർമ്മിക്കുകയും, അവയുടെ കേടുപാടുകൾ തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സൈനികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമായ റോഡുകളും വിമാനത്താവളങ്ങളും നിർമിക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതല ഈ വിഭാഗത്തിനാണു്. ഇതുകൂടാതെ ഈ വിഭാഗം സമാധാനകാലത്തു് വൻകിട അണക്കെട്ടുകൾ നിർമിക്കുക, ദുരിതാശ്വാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുക എന്നീ പരിപാടികളിലൂടെ

ഇന്ത്യയുടെ പുരോഗതിക്കായി മഹത്തായ സേവനം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നു് എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വൈദ്യുത-യാന്ത്രിക എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് കോറാണു് മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗം. സൈന്യത്തിന്റെ യാന്ത്രികവും വൈദ്യുതവുമായ ഉപകരണങ്ങളുടെ പരിശോധനയുടെയും അഴിച്ചുപണിയുടെയും നവീകരണത്തിന്റെയും ചുമതല ഈ വിഭാഗത്തിനാണു്. ഇവർ കൃത്രിമാവയവങ്ങളും നിർമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആയുധവിഭാഗത്തിന്റെ മാസ്റ്റർ ജനറലിന്റെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന യാന്ത്രിക എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് നിർദ്ദേശകനാണു് (Director) ഈ കോറിന്റെ മേധാവി.

കാലാംപ്പടയാണു് സൈന്യത്തിന്റെ നാലാമത്തെ വിഭാഗം. ഇതിൽ പല റജിമെന്റുകളും, പാരച്യൂട്ട് ബ്രിഗേഡിയൻ ഉൾപ്പെടെ പല ബ്രിഗേഡിയനുകളും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ക്വാർട്ടർ മാസ്റ്റർ ജനറലിന്റെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സൈനിക സേവനവിഭാഗം സൈന്യത്തിനു് ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളും ശേഖരിക്കുകയും വിതരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. മറ്റു ഗതാഗതങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടവും ഇന്ധനങ്ങളുടെ വിതരണവും ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ ചുമതല തന്നെയാണു്. ഗതാഗത വിഭാഗത്തിൽ യാന്ത്രികഗതാഗതവും മൃഗങ്ങളും മുഖേനയുള്ള ഗതാഗതവും ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഇവ കൂടാതെ ആയുധവിഭാഗം, സൈനികവിദ്യാഭ്യാസവിഭാഗം, മൃഗസംരക്ഷണവിഭാഗം, വൈദ്യവിഭാഗം, എന്നിങ്ങനെ സൈന്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനവിഭാഗത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനും, പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള വിവിധസേവനഘടകങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

നാവികസേന

ഇന്ത്യൻ നാവികസേനയുടെ ഭരണപരവും പ്രവർത്തനപരവുമായ നേതൃത്വം ഇന്ത്യൻ നാവിക സേനാമേധാവിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സായുധസൈന്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യമനുസരിച്ചു് രണ്ടാം സ്ഥാനമാണു് നാവികസേനക്കു് നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ കരസൈന്യത്തെ ഒന്നാമതായി കണക്കാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മറ്റൊരു വിഭാഗവും അപ്രധാനമെന്നു് കല്പിച്ചിട്ടില്ല. മാതൃഭൂമിയുടെ സുശക്തവും സുസജ്ജവുമായ നാവിക വ്യോമസേനാനിരകളെ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു് ഇന്ത്യൻ പ്രതിരോധവകുപ്പു് വളരെയേറെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്.

നാവികസേനയുടെ കേന്ദ്രകാര്യാലയം അഞ്ചു പ്രധാനവകുപ്പുകളായിട്ടാണു് സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇവയുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള നിയന്ത്രണച്ചുമതല നാവികസേനാമേധാവിക്കു് നൽകിയിരിക്കുന്നു.

സൈനികപ്രവർത്തനം, ആസൂത്രണം, ആയുധനയം, നാവികസേനാരഹസ്യവിഭാഗം, മുങ്ങിക്കപ്പൽ, ആയുധസമ്പാദനത്തിനായുള്ള പദ്ധതികൾ, വാർത്താവിനിമയം, സമുദ്രനിരീക്ഷണം, പ്രവർത്തനപദ്ധതികൾ എന്നിവയെല്ലാം, ഉപനാവിക മേധാവിയുടെ കീഴിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വകുപ്പായിട്ടാണ് സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

നിയമനം, സേവനവ്യവസ്ഥകൾ, ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾ, നാവികദളത്തിന്റെ അച്ചടക്കപരമായ കാര്യങ്ങൾ, നാവികവിഭാഗത്തിലെ അസൈനിക വിഭാഗത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസം, വൈദ്യവിഭാഗം, ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെയും ആയുധങ്ങളുടെയും വിതരണം, നാവികസേനയുടെ നിയമപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം നാവിക ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു.

നാവികസേനക്ക് കപ്പൽ, ആയുധം, മറ്റുപകരണങ്ങൾ, എന്നിവ സജ്ജീകരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതും, ആയുധ വിതരണം നടത്തുന്നതും, നാവിക സേനാവിഭാഗത്തെ പരിശോധിക്കുന്നതും നാവിക എഞ്ചിനീയറിങ്ങിന്റെയും, വൈദ്യുതഎഞ്ചിനീയറിങ്ങിന്റെയും നിയന്ത്രണം നിർവഹിക്കുന്നതും ഉപകരണവിഭാഗത്തിന്റെ മേധാവിയാണ്.

നയം, പ്രവർത്തനം, ഉദ്യോഗസ്ഥർ, ഉപകരണങ്ങൾ, കൃത്യനിർവഹണപരമായ നിയന്ത്രണം, പരിശീലനം എന്നിങ്ങനെ നാവികസേനയെ ബാധിക്കുന്ന വ്യോമപ്രധാനമായ കാര്യങ്ങളുടെയും, വ്യോമഘടകത്തിന്റെയും ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങൾ ഉപനാവിക സേനാധിപതിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു.

പ്രസിദ്ധീകരണം, റെക്കാർഡു സൂക്ഷിപ്പ് തുടങ്ങി നാവികകേന്ദ്രകാര്യാലയത്തിന്റെ സ്ഥാപനപരമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനായി നാവിക സെക്രട്ടറിയെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

നാവികസേനാമേധാവി ബോംബേ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന നാവികസേനാ പാശ്ചാത്യകമാൻഡിന്റെ ഫ്ളാഗ് ഓഫീസർ കമാൻഡിംഗ്, വിശാഖപട്ടണം കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന നാവികസേന പൂർവ്വകമാന്റിന്റെ ഫ്ളാഗ് ഓഫീസർ കമാൻഡിങ്ങ് ഇൻചീഫ്, കൊച്ചി കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ദക്ഷിണനാവികസേനാവിഭാഗത്തിന്റെ കമ്മഡോർ കമാൻഡിങ് എന്നീ സഹപ്രവർത്തകരിലൂടെ തന്റെ പരമാധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നു.

വ്യോമസേന

1947 ആഗസ്റ്റ് 15-ാം തീയതി ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രമായതോടെ വ്യോമസേന, പ്രതിരോധമന്ത്രികാര്യാലയത്തിനു കീഴിൽ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങി.

ഇന്ത്യൻ വ്യോമസേനാമേധാവിയാണ് നമ്മുടെ വിമാനസേനയുടെ പരമാധികാര ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. നമ്മുടെ വ്യോമസേന നാലു ശാഖകളിലൂടെ പ്രവത്തിക്കുന്നു. വ്യോമഉദ്യോഗസ്ഥശാഖ, ഉപവ്യോമസേനാമേധാവിയുടെ കീഴിൽ നയപരമായ കാര്യങ്ങളും, പദ്ധതികളും, സ്ഥാപനപരമായ പ്രശ്നങ്ങളും, പരിശീലനം, നിരീക്ഷണപ്രശ്നങ്ങളും, വിദ്യാഭ്യാസം, സഹായസംഘടനകളും എന്നിവ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളും നടത്തുന്നു. സൈനിക പ്രവർത്തനം, വ്യോമസേനയുടെ രഹസ്യവിഭാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും, അന്തരീക്ഷാവസ്ഥാ നിരീക്ഷണം എന്നിവ ഡെപ്യൂട്ടി വ്യോമസേനാമേധാവിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽപ്രവത്തിക്കുന്നു. വ്യോമഭരണശാഖയുടെ പ്രധാന കത്തവ്യങ്ങളിൽ നിയമനം, പ്രമോഷൻ, സ്ഥലംമാറ്റം, പെൻഷൻ, അച്ചടക്കനടപടികളും, മറ്റു സേവന വ്യവസ്ഥകളും, അക്കൗണ്ടിങ്, ബഡ്ജറ്റിങ്, സംഘടനം, നിയമപരമായ കാര്യങ്ങളും എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. വിമാനങ്ങളും വാങ്ങുകയും, അഴിച്ചു പണിയുകയും, കേടുപാടുകളും തീർക്കുകയും ചെയ്യുക, വിമാന ഉപകരണഗ്രഹാമുകളുടെ നിയന്ത്രണാധികാരം എറെറടുത്തുനടത്തുക എന്നീ ചുമതലകളും പ്രത്യേകം ഒരു മെയിൻറനൻസ് ശാഖയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു.

അഞ്ചു പ്രത്യേക കമാൻഡുകളായി തിരിച്ചാണ് വ്യോമസേനയുടെ പ്രവത്തനം സജ്ജീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്; ഇവ, പശ്ചിമകമാൻഡ്, പൂർവകമാൻഡ്, കേന്ദ്രകമാൻഡ്, പരിശീലനകമാൻഡ്, മെയിൻറനൻസ് കമാൻഡ് എന്നിവയാണ്.

നാഷനൽ കേഡറ് കോർ

1949-ലാണ് നാഷനൽ കേഡറ് കോർ (N. C. C.) സ്ഥാപിതമായത്. യുവജനങ്ങളിൽ നേതൃത്വബോധമുണ്ടാക്കാനും സ്വഭാവസംസ്കരണം സാധിക്കാനും ദേശീയപ്രതിരോധത്തിനുമേലുള്ള താല്പര്യത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കാനും ആണ് ഇതു സ്ഥാപിതമായത്.

എൻ. സി. സി. യെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ കാര്യങ്ങളുടെയും ഭരണപരമായ പൊതുനിയന്ത്രണാധികാരം എൻ. സി. സി. ഡയറക്ടർ ജനറലിനാണ്. ഭരണസൗകര്യത്തിനായി ഇതിനെ പതിനാറു നിർദ്ദേശകകാര്യാലയങ്ങളായി വിഭജിച്ചു ബ്രിഗേഡിയറുടെയോ കേണലിന്റെയോ പദവിയിലുള്ള ഒരു ഡയക്ടറുടെ അധീനതയിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഓരോ നിർദ്ദേശകന്റെയും കീഴിലുള്ള ഘടകത്തെ ഉപഘടകങ്ങളുള്ള ഗ്രൂപ്പുകളായി വിഭജിച്ചു ഓരോ ഗ്രൂപ്പിന്റെയും ചുമതല ഓരോ ലഫ്റ്റനന്റു കേണലിനെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിലാകെ അത്തരം 98 ഗ്രൂപ്പുകൾ പ്രവത്തിക്കുന്നു.

സ്വഭാവം സംസ്കരിക്കുക, സഖിത്വം സൃഷ്ടിക്കുക, സേവനത്തിന്റെ ആദർശവും നേതൃത്വത്തിനുള്ള കഴിവും വളത്തിയെടുക്കുക, രാജ്യത്തിന്റെ പ്രതി

രോധത്തിൽ താല്പര്യം ഉദ്ദീപിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം സൈനികസേവനത്തിനുള്ള പരിശീലനം നൽകുക, ദേശീയ അടിയന്തിരാവസ്ഥയുടെ ഘട്ടങ്ങളിൽ, സൈനികശക്തി പെട്ടെന്നു് വർധിപ്പിക്കുവാൻ പോരുന്ന മനുഷ്യശക്തിയുടെ ഒരു കരുതൽ നിക്ഷേപം കെട്ടിപ്പടുക്കുക, എന്നിവയാണു് എൻ. സി. സി. യുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ. എന്നാൽ എൻ. സി. സി. പരിശീലനം ലഭിച്ചവർ സൈനികസേവനം നടത്തണമെന്ന ബാധ്യതകളൊന്നുമില്ല. എൻ. സി. സി. യുടെ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ പരിശീലനകാലഘട്ടം രണ്ടു വർഷമാണു്. പരിശീലനം പൂർത്തിയാകുന്നതോടെ, കേഡറുകൾക്കു് 'സി', സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ നൽകുന്നു. കേഡറുകൾക്കു് ക്യാമ്പിൽ പങ്കെടുക്കുമ്പോൾ അലവൻസുകളും യാത്രച്ചെലവും ലഭിക്കുന്നതാണു്.

എൻ. സി. സി. ക്കു്, 13 നും 18½ ക്കും ഇടയിൽ പ്രായമുള്ള സ്ത്രീ വിദ്യാർത്ഥികൾ അടങ്ങുന്ന ഒരു ജൂനിയർ വിഭാഗവും, ഇരുപത്തിയാറു് വയസ്സിനു താഴെ പ്രായമുള്ള കോളേജു് വിദ്യാർത്ഥികളടങ്ങുന്ന ഒരു സീനിയർ വിഭാഗവും, വിദ്യാർത്ഥിനികൾക്കായുള്ള ജൂനിയറും സീനിയറും ദളങ്ങളടങ്ങുന്ന ഒരു വിഭാഗവും ഉണ്ടു്.

എൻ. സി. സി. ജൂനിയറും സീനിയറും വിഭാഗങ്ങളെ കരസേന, നാവികസേന, വ്യോമസേന എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ദളങ്ങളായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. സീനിയർ വിഭാഗത്തിലെ കരസേനാ വിഭാഗത്തെ, കവചിതവിഭാഗം, പീരങ്കിവിഭാഗം, കാലാൾപ്പട, എഞ്ചിനീയറിങ്ങ്വിഭാഗം, സന്ദേശവിഭാഗം, വൈദ്യുതയാന്ത്രിക എഞ്ചിനീയറിങ്ങ്വിഭാഗം, വൈദ്യവിഭാഗം, കുതിരപ്പട, മൃഗസംരക്ഷണഘടകങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വീണ്ടും തരംതിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സീനിയർ വിഭാഗത്തിലെ നാവികദളത്തിനും, സാങ്കേതികം, സാങ്കേതികമല്ലാത്തവ, വൈദ്യവിഭാഗം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു തരം ഘടകങ്ങളുണ്ടു്. സീനിയർ വിഭാഗത്തിലെ വ്യോമദളത്തിലെ രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ വിമാനസഞ്ചാരവിഭാഗവും സാങ്കേതികവിഭാഗവും ആണു്.

എൻ. സി. സി. ക്കു് പ്രധാനമായും വിദ്യാഭ്യാസപരമായ സ്വഭാവമാണുള്ളതു്. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സംസ്ഥാനഭരണവിഷയമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് എൻ. സി. സിയുടെ ചെലവുകളുടെ ഓഹരി സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകളും നൽകേണ്ടതുണ്ടു്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിൻെറയും മൊത്തം ചെലവുകളുടെ ബാധ്യത ഇപ്പോൾ 2:1 എന്ന അനുപാതത്തിൽ യഥാക്രമം കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുമായി പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നു. ഇതിൽ കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു് ചെയ്യുന്ന ചെലവിനങ്ങളിൽ, സൈനികവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സ്ഥിരം സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളവും, അലവൻസുകളും, യാന്ത്രികഗതാഗതവും, അതിൻെറ പരിഷ്കരണത്തിനുള്ള ചെലവുകളും, കേഡറുകൾക്കുള്ള യൂണിഫാറം, വാർഷികപരിശീലനത്തിനുള്ള ആയുധോപകരണങ്ങൾ, എന്നിവയുടെ ചെലവുകളും ക്യാമ്പു് ചെലവിൻെറ

അൻപതു ശതമാനവും ഉൾപ്പെടുന്നു. എൻ. സി. സി. ഓഫീസുകളിലെ സിവിലിയനുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളവും അലവൻസുകളും ഓഫീസ് ആവശ്യത്തിനുള്ള മറ്റു ചെലവുകളും, ഓഫീസിന്റെ സ്ഥാപനപരമായ ചെലവുകളും, യാന്ത്രികഗതാഗതത്തിനുള്ള പെട്രോളിന്റെ വില, എൻ. സി. സി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുള്ള വിശ്രാന്ത പരിശീലനത്തിനുള്ള ചെലവ് കേഡറുകളുടെ ലഘുക്ഷേണത്തിനുള്ള ചെലവ്, ക്യാമ്പ് ചെലവിന്റെ അൻപതുശതമാനം, എന്നീ ഇനങ്ങളിലാണ് സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകളും ചെലവിടേണ്ടതു്.

എൻ.സി. സി. ഓഫീസർമാർക്കും കേഡറുകൾക്കും വിശ്രാന്തപരിശീലനം നൽകുന്നതിനു്, പൂരന്ധറിലെ എൻ. സി. സി. വിദ്യാപീഠം, ഗ്വാളിയറിലെ വനിതകൾക്കായുള്ള എൻ. സി. സി. കലാലയം, എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു് സ്ഥാപനങ്ങളും നിലനിന്നു് പ്രവർത്തിച്ചുപോരുന്നു.

സൈനികപരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങൾ

ഇന്ത്യയുടെ നിയന്ത്രിതമായ സൈനികശക്തിയും പരിമിതമായ ആയുധവിഭവങ്ങളും ദുർബലമായ സാമ്പത്തികപ്പിന്തുണയും നോക്കുമ്പോൾ പ്രതിരോധശക്തിയുടെ നിലവാരമുയർത്തുന്നതിനു് നിലവിലുള്ള സൈനികശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്ന ഒരൊറ്റ മാർഗമേ നമ്മുടെ മുൻപിലുള്ളൂ. സുചിന്തിതവും, സുശിക്ഷിതവുമായ പരിശീലനസമ്പ്രദായത്തിലൂടെ മാത്രമേ പ്രവർത്തനക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഇതിനായി വിവിധ പരിശീലനസങ്കേതങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. ഇന്ത്യൻ മിലിറ്ററി അക്കാഡമി, ഡെറാഡൂൺ:—കര സൈന്യത്തിന്റെ കമ്മിഷൻ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശീലനം നൽകുന്ന സൈനിക വിദ്യാപീഠമാണു് ഇതു്.

2. ആർമി കേഡറ്റ് കോളേജ്, പൂന:— കരസേനയിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന സൈനികർക്കു് കമ്മിഷൻ പദവി ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശീലനം നേടുന്നതിനായി ഇന്ത്യൻ മിലിറ്ററി അക്കാഡമിയിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതിനു് അവരെ യോഗ്യരാക്കി തീർക്കുവാൻവേണ്ടുന്ന പരിശീലനം നൽകുന്നതു് ഈ സ്ഥാപനമാണു്. ഇവിടെ വിദ്യാലയസംബന്ധമായ പരിശീലനവും സൈനികപരിശീലനവും നൽകപ്പെടുന്നു.

3. ഓഫീസേഴ്സ് ട്രെയിനിംഗ് സ്കൂൾ മദ്രാസ്:—സാങ്കേതികമല്ലാത്ത വിഭാഗങ്ങളിൽ ഹ്രസ്വകാല കമ്മിഷൻ ലഭിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും കേന്ദ്രസംസ്ഥാന സർവീസുകളിൽനിന്നു് നിർബന്ധിതസൈനികസേവനപദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എഞ്ചിനീയറിങ്ങിൽ ഹ്രസ്വകാലകമ്മി

ഷൻ ലഭിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഈ വിദ്യാലയത്തിലൂടെ പരിശീലനം ലഭിക്കുന്നു.

4. രാഷ്ട്രീയ ഇന്ത്യൻ മിലിറ്ററി കോളേജ്, ഡെറാഡൂൺ:— പതിനൊന്നു വയസ്സിനും പന്ത്രണ്ടുവയസ്സിനും ഇടയ്ക്ക് പ്രായമുള്ള നാഷണൽ ഡിഫൻസ് അക്കാഡമിയിലൂടെ സായുധസേനയിൽ ചേരാനാഗ്രഹിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് ഈ സ്ഥാപനം പരിശീലനം നൽകുന്നു. ഈ കോളേജിൽ 'ഇന്ത്യൻസ്കൂൾ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്' പരീക്ഷ, രാഷ്ട്രീയ ഇന്ത്യൻ സൈനിക കോളേജ് ഡിപ്ലോമ എന്നീ പരീക്ഷകൾക്കുള്ള പരിശീലനവും നൽകുന്നു. വർഷത്തിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യംവീതം നടത്തിവരുന്ന ഒരു അഖിലേന്ത്യാ മത്സര പരീക്ഷയിലൂടെയാണ് ഈ കോളേജിലേയ്ക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതു്.

5. ഡിഫൻസ് സർവീസ് സ്റ്റാഫ് കോളേജ് വെല്ലിംഗ്ടൺ:— ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് സ്റ്റാഫ് നിയമനത്തിനുള്ള പരിശീലനം നൽകുക എന്നതാണ്. ഇതു് ഉന്നത നിലയിലുള്ള സൈനികവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നു. ഈ കോളേജ് കോമൺവെൽത്തു രാഷ്ട്രങ്ങളിലെയും മറ്റു സൗഹൃദരാഷ്ട്രങ്ങളിലെയും വിദ്യാർത്ഥികളെയും ആകർഷിക്കുന്നു.

6. നാഷണൽ ഡിഫൻസ് കോളേജ്:—കേണലിന്റെ പദവിയിലും മുകളിലുമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും നാവികസേനയിലും വ്യോമസേനയിലും തത്തുല്യറാങ്കുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും രാജ്യരക്ഷയുടെ തന്ത്രപരവും സാമ്പത്തികവും ശാസ്ത്രീയവും വ്യാവസായികവുമായ പ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിഷയങ്ങളിൽ ബോധനം നൽകുന്നതിനാണ് ഈ സ്ഥാപനം.

7. നാഷണൽ ഡിഫൻസ് അക്കാദമി:—ഇവിടെ മൂന്നു സേനകളിലുമുള്ള ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് പരിശീലനം നൽകുന്നു. ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ മൂന്നു വർഷത്തെ പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതോടെ ഒരാൾക്കു ഏതെങ്കിലുമൊരു ഇന്ത്യൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ത്രിവത്സര ഡിഗ്രീ കോഴ്സിന്റെ പ്രഥമവത്സരപഠനത്തിനു തുല്യമായ യോഗ്യത ഉണ്ടായിത്തീരണമെന്നതാണ് പരിശീലനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. പരിശീലനത്തിൽ വിദ്യാലയസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളും സൈനികപരിശീലനവും ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഇവ കൂടാതെ മറ്റു സൈനികപരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങളും നിലവിലുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ മിലിറ്ററി അക്കാഡമി. ഓഫീസേഴ്സ് ട്രെയിനിംഗ് സ്കൂൾ എന്നീ സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും സൈന്യത്തിലേയ്ക്ക് നിയമനം ലഭിച്ച ആളുകൾക്ക് വിവിധ സൈനികവിദ്യാലയങ്ങളിലൂടെ പ്രത്യേകപരിശീലനം നൽകുന്നുണ്ട്. കാലാൾപ്പടയിലെ എല്ലാ സ്ഥിരം ഓഫീസർമാർക്കും മറ്റു സൈനികശാഖകളിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സൈനികർക്കും ജൂനിയർ

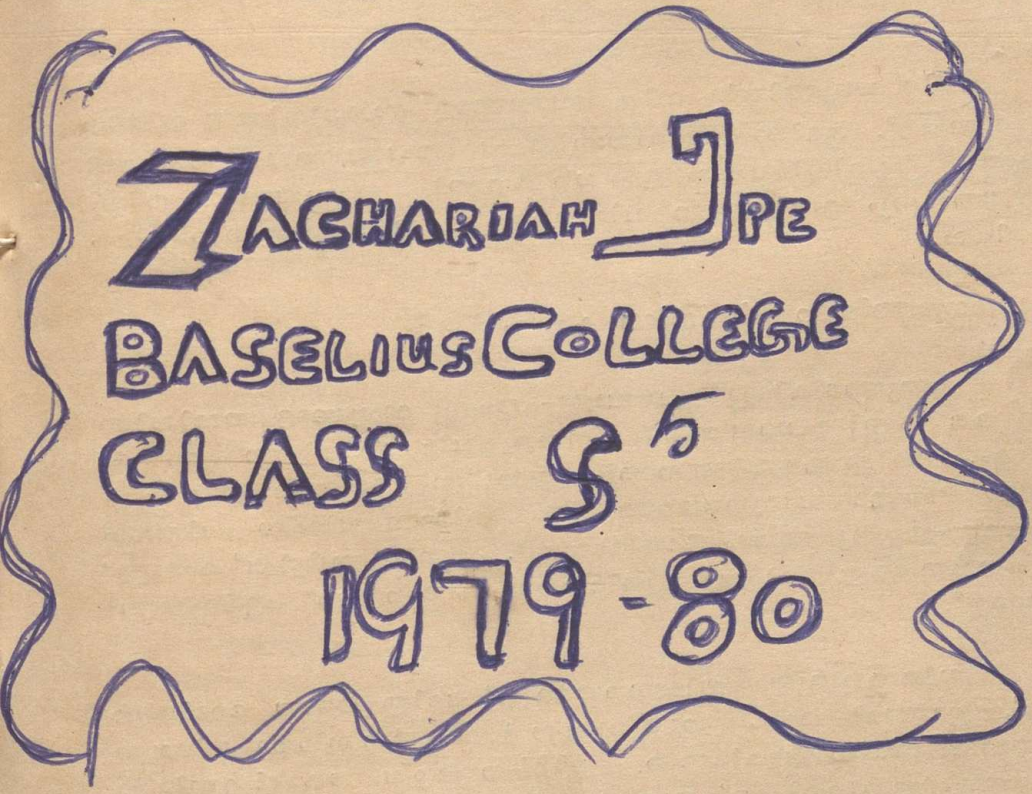
സൈന്യാധിപപാനക്രമം കടന്നുപോയേ കഴിയൂ. സൈന്യത്തിൽ പ്രവത്തി ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്ക് വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽ നിർദ്ദിഷ്ട പരി ശീലനങ്ങളും നേടുന്നതിനു് മറ്റു ചില പരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങളും സ്ഥാപി ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

പൂനയിലെ സൈനിക മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ പൂനാ യൂണിവേ ഴ്സിറ്റിയിലെ എം. ബി. ബി. എസ്സു് പരീക്ഷയുണ്ടിരിക്കുവാൻ യോഗ്യത നൽകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ കോ ളേജിൽനിന്നും ബിരുദംനേടുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളും സ്ഥിരം കമ്മിഷൻ ഓഫീ സർമാരായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണു്.

ഇന്ത്യ പ്രതിരോധപ്രശ്നങ്ങളിൽ, സ്വയം പര്യാപ്തത നേടുന്നതിനു ള്ള പ്രയാണം ആരംഭിച്ചിരിക്കുകയാണു്. സുശിക്ഷിതരായ സൈനിക വ്യൂഹത്തെ പോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണു് പ്രതിരോധോപകരണ ങ്ങളും. ഇന്ത്യയുടെ ചേരിചേരാനയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി ഇന്ത്യവിദേശ സൈനികസഹായം തേടുന്നതിൽ വിമുഖമായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രതിരോ ധഉപകരണങ്ങളും, ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും ഇന്ത്യ വിദേശസ ഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ സന്തുഷ്ടയല്ല. ആയുധത്തിനായി ഇന്ത്യ വിദേശ ങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നതുമൂലം സാമ്പത്തികച്ചോർച്ച എന്ന ഗുരുതരമായ പ്രത്യാ ഘാതമുണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല. സഹായത്തെ പിന്തുടർന്നുവരുന്ന രാഷ്ട്രീയ ബാധ്യ തകളും, ദേശീയതാല്പര്യം സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിനു് പ്രതിബന്ധം സൃഷ്ടിക്കുക യും ചെയ്യും.

ഈ വസ്തുതകളെ മുൻനിറുത്തിയാണു് ഇന്ത്യയുടെ പ്രതിരോധസംവി ധാനത്തിൽ പ്രതിരോധ ഉൽപാദനങ്ങളും കൂടി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സൈന്യത്തിനു് ആധുനികവും ഫലപ്രദവുമായ ആയുധങ്ങളും ഉപ കരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുക, രാജ്യത്തിനു് സ്വയമായി ഉത്പാദനശേ ഷിപടുത്തുയർത്തുക, ഇന്നു് ലക്ഷ്യമാക്കിയിരിക്കുന്ന പദ്ധതികളും പൂർണമായും പ്രായോഗികമായി കഴിയുന്നതോടെ പ്രതിരോധോൽപാദനത്തിന്റെ ആവ ശ്യകതയും പ്രവർത്തനക്ഷമതയും തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന വിടവിന്റെ സമയം പ്രതി രോധോൽപാദനങ്ങൾക്കായുള്ള സിവിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ ഉത്പാദനശേഷി വികസിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗിക്കുക, സൈനികാവശ്യങ്ങൾക്കായുള്ള ഉൽപന്നങ്ങൾ സംഭരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുവായ സമ്പദ്വ്യ സ്ഥയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്ന അടിസ്ഥാനവ്യവസായോൽപന്നങ്ങൾ വർധിപ്പിക്കു ന്നതിനു് ഉള്ള പ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെടുക രാജ്യരക്ഷക്കാവശ്യമായ വ്യവസായ ങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നയങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നിവയാണു് ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

രാജ്യരക്ഷോൽപന്നങ്ങളുടെ സ്വയംപര്യാപ്തത എന്നതു് ആപേക്ഷികമാണു്. അതിലേക്കുള്ള പുരോഗതി അവിരാമമായ ഒരു പ്രക്രിയയുമാണു്. വിവിധ ആയുധനിർമാണ ഫാക്ടറികളിലൂടെയും പ്രതിരോധവ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെയും പ്രതിരോധോൽപാദനത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തതകൈവരുന്നതിനുള്ള പ്രയാണംലക്ഷ്യപ്രാപ്തമാകുന്നതോടെപ്രഖ്യാപിത വീദേശനയങ്ങളിൽ അടിയുറച്ചു നിന്നുകൊണ്ടു് രാജ്യം രക്ഷിക്കുന്നതിനും അന്തസ്സും കീർത്തിയും നിലനിറുത്തുന്നതിനും ഇന്ത്യക്കു കഴിയുന്നതാണു്.

14

ഇന്ത്യ ലോകരംഗത്ത്

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ വിദേശബന്ധങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുന്ന വിവിധ ഘടകങ്ങളുണ്ട്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ നില, ചരിത്രപശ്ചാത്തലം, സാമ്പത്തികശക്തി, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ, സൈനികശക്തി, ശാസ്ത്രപരമായ നില, ദേശീയതാല്പര്യം എന്നിവയാണ് വിദേശനയത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന നിയാമക ശക്തികൾ.

വിദേശനയത്തിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങൾ

ഇന്ത്യയുടെ കിടപ്പ് പാശ്ചാത്യ-പൗരസ്ത്യ രാഷ്ട്രങ്ങളെ തമ്മിലിണക്കുന്ന ഒരു കണ്ണി പോലെയാണ്. നയതന്ത്രവിദഗ്ധനായിരുന്ന സർദാർ കെ. എം. പണിക്കരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ, ഇന്ത്യ, സമുദ്രമാർഗത്തിലെ ഒരു ഇടത്താണ്. നമ്മുടെ വിദേശനയത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന വിവിധ ചിന്തകൾ ഈ സമുദ്രപ്രാധാന്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് കാലത്തു് ഭൂവിഭാഗത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള പ്രതിരോധസംവിധാനമാണ് ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്.

സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തിനു് ചരിത്രപരമായ ഒരടിസ്ഥാനമുണ്ട്. ഈ അടിസ്ഥാനം ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വീക്ഷണഗതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. 1927-നു ശേഷം കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വിദേശനയം രൂപീകരിച്ചതു് ജവഹർലാൽനെഹ്റുവായിരുന്നു. 1927-ലെ ലോകസാമ്രാജ്യവിരുദ്ധലീഗിന്റെസമ്മേളനത്തിൽ നെഹ്റു സാമ്രാജ്യത്വത്തോടുള്ള ഇന്ത്യയുടെ എതിർപ്പ് വ്യക്തമാക്കി. 1928-ൽ കോൺഗ്രസ്സ് ചൈനയുടെ പരിപൂർണ്ണദേശീയത്വചലബുദ്ധിയിൽ അഭിനന്ദിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. 1936-ൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വക്താവു് എന്ന നിലയിൽ നെഹ്റു, സാമ്രാജ്യത്വവിരുദ്ധശക്തികളോടുള്ള ഇന്ത്യയുടെ സഖിത്വം പ്രഖ്യാപിച്ചു. അതേവർഷം തന്നെയാണ് തുടർന്നുണ്ടാകാനിരിയ്ക്കുന്ന യുദ്ധങ്ങൾക്കു സാമ്രാജ്യത്വമാണ് കാരണമെന്നു് ശ്രീ. വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. 1939-ൽ സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അംഗീകരിച്ച സമഗ്രമായ വിദേശനയപ്രഖ്യാപനത്തിൽ, ബ്രിട്ടൻ അതിന്റെ യുദ്ധലക്ഷ്യങ്ങൾ പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്നു് കോൺഗ്രസ്സ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ നമ്മുടെ വിദേശനയം സമീപ

ഭൂതകാലത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിലും, കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യങ്ങളിലും ലീനമായിരുന്ന ആദർശങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഇതു് ഉടലെടുത്തതു്.

ഗാന്ധിജിയുടെ അക്രമരാഹിത്യസിദ്ധാന്തവും തത്വസംഹിതകളും ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നതു് ഒരു തർക്കവിഷയമാണ്. എന്നാൽ, ഇന്ത്യയുടെ അന്താരാഷ്ട്രീയരംഗത്തുള്ള പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നു് ലോകസമാധാനമാണെന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമാണ്. ഇന്ത്യയുടെ ആദ്യത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിയും വിദേശകാര്യമന്ത്രിയുമായ നെഹ്റുവിൽ ഗാന്ധിജി വച്ചിച്ച സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്നല്ലോ.

ഗാന്ധിയും നെഹ്റുവും തമ്മിലുള്ള വൈകാരികബന്ധമാണ് ഗാന്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളെ ശാസ്ത്രീയമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ തടസ്സമായി നിന്നതെന്നും തിലകൻ, സുഭാഷ്ചന്ദ്രബോസ് എന്നിവരെപ്പോലെ വല്ലവരിലും ആ കൃത്യം അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അതു കൂടുതൽ പ്രായോഗികമായി തീരുമായിരുന്നു എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു് ശരിയാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഗാന്ധിജിയുടെയും നെഹ്റുവിന്റെയും സമീപനത്തിൽ കുറെയൊക്കെ വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, വിവിധ ദിശകളിൽനിന്നുണ്ടായ പ്രേരണകളുടെ ഏകകാലികമായ ചോദനം നെഹ്റുവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഒരുതരം വൈരുധ്യത്തിന്റെ നിഴൽ പരത്തിയിരുന്നുവെന്നതാണ് ശരി. ഇന്ത്യാക്കാരുടെ താല്പര്യങ്ങളും മുൻനിറുത്തിയാണ് നെഹ്റു സ്വന്തം നയങ്ങളെ രൂപീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ പലപ്പോഴും തെറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് മറ്റൊരു കാര്യം.

വ്യാവസായികമായ ബലഹീനത നമ്മുടെ രാജ്യരക്ഷയെയും ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വ്യാവസായികവികസനസംരംഭങ്ങളുടെ പലതിന്റെയും സാമ്പത്തിക പിൻതുണ ബ്രിട്ടന്റെതാണ്. അങ്ങിനെ രാജ്യരക്ഷാപ്രശ്നങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടന്റെയും മറ്റു പാശ്ചാത്യശക്തികളുടെയും പിന്തുണ നമുക്കു് വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ പ്രതിഫലനം ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യ സമ്പാദനത്തോടെ സാമ്പത്തികആസൂത്രണവും സമ്മിശ്രസമ്പദ് വ്യവസ്ഥയും സിദ്ധാന്തപരമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളുടെ വ്യാപാരനയവും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുകയും ചെയ്തു. കുത്തകവ്യവസായതാല്പര്യങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റു നയത്തിന്മേൽ ഗുണ്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ഈ ശക്തികൾക്കു മുൻപിൽ ഗവണ്മെന്റ് സാരമായ തോതിൽ കീഴടങ്ങി. 1947-ൽ സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മേലുള്ള ഗവണ്മെന്റു നിയന്ത്രണം അയവു ചെയ്തുകൊടുത്തതു് ഈ കീഴടങ്ങലിന്റെ

ആരംഭം കുറിച്ചു. വ്യവസായലാഭനികുതികളും ആദായനികുതിയും വെട്ടിക്കുറച്ചു തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ നേരിട്ടുള്ള നികുതി 1946-47-ൽ കേന്ദ്രബഡ്ജറിലെ മൊത്തം വരുമാനത്തിന്റെ 59 ശതമാനമായിരുന്നതു് 1954-55-ൽ 38 ശതമാനമായി താണു. 1949-ൽ നെഹ്റു വിദേശമൂലധനത്തിന്റെയും സാങ്കേതികസഹായത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു താൽപര്യമുണ്ടെന്നു് വ്യക്തമാക്കി. അങ്ങിനെ വ്യാവസായികരംഗത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം സ്വദേശീയവും വിദേശീയവുമായ വ്യവസായികസംഘങ്ങൾക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തു. സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ വികസനത്തിനായി ഇന്ത്യ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന വിദേശമൂലധനത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ബ്രിട്ടന്റേതാണു്. സാങ്കേതിക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ലഭിക്കുന്നതും പ്രധാനമായും, ബ്രിട്ടണിൽ നിന്നും അമേരിക്കയിൽ നിന്നുമാണു്. സോവ്യറ്റുയൂണിയനിൽ നിന്നും വികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഇത്തരം സഹായങ്ങളും ലഭിക്കുന്നു. ഈ സഹായങ്ങളും കൂടാതെ നമ്മുടെ വ്യവസായവൽക്കരണപ്രക്രിയ സുഗമമാവുകയില്ല. അങ്ങിനെ സാമ്പത്തികലക്ഷ്യവും വിദേശനയത്തെ ബാധിക്കുന്നു.

പാർലമെന്ററി ഭരണക്രമമാണു് ഇന്ത്യ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ വികസനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹക്രമം സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതുമാണു്. ശാക്തികമായി എന്നതുപോലെ തന്നെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായും ലോകം വ്യക്തമായും രണ്ടുചേരികളിലാണു്. നിലവിലിരിക്കുന്ന പാർലമെന്ററി ഭരണക്രമം പാശ്ചാത്യമാതൃകയോടു് സാമ്യമുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു് പാശ്ചാത്യരുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ കഴിയുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹക്രമമായതുകൊണ്ടു്, പാശ്ചാത്യശക്തികളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ 'നല്ലകുട്ടി'യായി കഴിയുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. ഇന്ത്യയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ സമീപനം വിദേശബന്ധങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇന്ത്യയ്ക്കു ഇതരരാജ്യങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ പരിചരണം ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്നു.

ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പൊതുവായ നിലപാടു്

ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രയാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ലോകം രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ചേരികളായി ധ്രുവീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. രണ്ടു ചേരികളും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും തങ്ങളുടെ സ്വാർഥതാല്പര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ധാരണകളും വെച്ചുകൊണ്ടു് ആയുധത്തിലൂടെ ശാക്തികതുലനം വരുത്തിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിലായിരുന്നു. സമാധാനം നിലനിറുത്തുന്നതിനു ശ്രമിക്കാതെ ആയുധീകരണമത്സരത്തിലേർപ്പെട്ട ഈ ശാക്തികചേരികളും യുദ്ധത്തെ ത്വരിപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ 1950-ൽ തുടങ്ങുന്ന കാലഘട്ടം പ്രത്യക്ഷസംഘട്ടനങ്ങളെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെങ്കിലും ശീതസമരം തുടർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരു

ന്നു. റഷ്യയെ ഒരു ഭാവി ആക്രമണകാരിയായി കരുതി ആവശ്യം വരുമ്പോഴെതിരിച്ചടിക്കുന്നതിനുള്ള മഹത്തായകഴിവുപയോഗിക്കാൻ വേണ്ടി സൈനികശേഷി വർധിപ്പിക്കുക എന്ന നയമാണ് അമേരിക്ക തുടർന്നു പോന്നത്.

എന്നാൽ പശ്ചിമയൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങൾക്കു പലതിനും സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളുടെ പേരിൽ അമേരിക്കൻ നയതന്ത്രജ്ഞന്മാരോടു വിയോജിക്കേണ്ടിവന്നു. സുപ്രധാനമായ പല അന്താരാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങളിലും അമേരിക്കയും പശ്ചിമയൂറോപ്യൻ ശക്തികളും സാരമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ വെച്ചു പുലർത്തിയിരുന്നു. യൂറോപ്യൻ ഐക്യം, യൂറോപ്യൻ പ്രതിരോധസമൂഹം, സ്പെയിനിനോടുള്ള സമീപനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഐക്യരൂപമുള്ള സമീപനം അവലംബിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഏഷ്യൻ പ്രശ്നങ്ങളിൽ അമേരിക്കയും ബ്രിട്ടനും തമ്മിൽ വളരെയേറെ വൈരുധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈജിപ്റ്റ്, ചൈന, കൊറിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങളോടുള്ള സമീപനവും പരസ്പരഭിന്നങ്ങളായിരുന്നു.

1952-നു ശേഷം സോവ്യറ്റ്യൂണിയന്റെ നയത്തിൽ വ്യതിയാനം പ്രകടമായിത്തുടങ്ങി. അമേരിക്കൻ വിദേശകാര്യസെക്രട്ടറിഡള്ളസ് ഈ വ്യതിയാനം ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. സോവ്യറ്റു നേതാക്കൾ ആക്രമണകരമായ മനോഭാവത്തിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ചതായി കാണുന്നതു ശുഭസൂചകമാണ് എന്നു ഡള്ളസ്സ് പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ വ്യതിയാനം പ്രകടമായതു സോവ്യറ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടിയുടെ 19-ാം സമ്മേളനത്തിലാണ്. ആഗോളവീക്ഷണത്തിലെന്നതിനെക്കാളേറെ അതിന്റെ ആഭ്യന്തര നയത്തിലാണ് ഈ വ്യത്യാസം വന്നതെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കണം. സോവ്യറ്റു സമ്പദ്വ്യവസ്ഥവികസിക്കുകയും, വ്യാവസായികശക്തി വളരുകയും ആഭ്യന്തരരംഗത്തു സ്റ്റാലിന്റെ സ്വേച്ഛാനേതൃത്വത്തിനുപകരം ഒരു കൂട്ടനേതൃത്വം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്റ്റാലിനു ശേഷം അന്താരാഷ്ട്രീയരംഗത്തു റഷ്യ ഒരു തരം ലിബറൽ നയം പിൻതുടർന്നു.

ബ്രിട്ടൻ അമേരിക്കയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള അറ്റ്ലാന്റിക് ചേരിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും അതു കോമൺവെൽത്തിലെ പ്രധാനപങ്കാളിയായിരുന്നു. ഇന്ത്യ, പാകിസ്ഥാൻ, സിലോൺ എന്നീ സ്വതന്ത്രപരമാധികാരരാജ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവവും അവയുടെ കോമൺവെൽത്തിൽ തുടരുവാനുള്ള തീരുമാനവും കോമൺവെൽത്തിനെ ആഗോളപ്രശ്നങ്ങളിൽ സംയുക്ത സ്വാധീനവും ശക്തിയും ചെലുത്തുന്നതിനു പ്രാപ്തിയുള്ളതാക്കിത്തീർത്തു. ഈ രാജ്യങ്ങളുടെ അംഗത്വം കോമൺവെൽത്തിന്റെ ഘടനയെയും സാരമായിബാധിച്ചു. വർഗ്ഗവർഗങ്ങളിലും വർണങ്ങളിലുമുള്ള വ്യത്യസ്തചരിത്രത്തിന്റെ ഉടമകളായ സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അംഗത്വം കോമൺവെൽത്തിനെ വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായഗതികളുടെ സൗഹാർദ്ദ സമ്മേളനരംഗമാക്കിത്തീർത്തു.

ആസ്ത്രേലിയ, പാകിസ്ഥാൻ, ന്യൂസിലൻറ്, ക്യാനഡ എന്നീ രാഷ്ട്രങ്ങൾ നേതൃത്വത്തിനായി അമേരിക്കയിലേക്ക് തിരിയുകയും 1951-ൽ ഇവർ തമ്മിൽ ഒരു സഖ്യത്തിലെത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു. പാകിസ്ഥാനു് അമേരിക്കൻ സൈനികസഹായം ലഭിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച ഇരുരാജ്യങ്ങളുടെയും സംഭാഷണങ്ങൾ കോമൺവെൽത്തു രാജ്യങ്ങളുടെ ഐക്യം ബലികഴിച്ചിട്ടുകൂടി സ്വന്തം സ്വാധീനശക്തി വർധിപ്പിക്കുകയാണു് അമേരിക്കയുടെ ലക്ഷ്യം എന്നു് വ്യക്തമാക്കി.

ചൈനീസു് ജനകീയ റിപ്പബ്ലിക്കിൻറെ ആവിർഭാവം ഏഷ്യയിലെ ശാക്തികതുലനത്തെ പിടിച്ചു കുലുക്കി.

ലോകരാഷ്ട്രീയത്തിലെ മറെറാരു സംഭവവികാസം അവശതയനുഭവിക്കുന്ന ഏഷ്യൻ ആഫ്രിക്കൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വിപ്ലവമായിരുന്നു. മിക്കവാറും ഏഷ്യനാഫ്രിക്കൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിഗതികളും അനിശ്ചിതമായിത്തീർന്നു.

പുതുതായിസ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചഏഷ്യൻ-ആഫ്രിക്കൻ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഒരു പരിധിവരെ, സ്വതന്ത്ര വിദേശനയരൂപീകരണത്തിനു പ്രാപ്തരായിരുന്നു. അവതങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും സ്വന്തംതാല്പര്യങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയിലും പുറത്തും യോജിച്ചുപ്രവത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. പാശ്ചാത്യശക്തികളുംക്കു് ഈ രാഷ്ട്രങ്ങളെ അവഗണിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാതായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ ഫലത്തിൽ ഏഷ്യൻആഫ്രിക്കൻ ഗ്രൂപ്പു് ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയിൽ ഒരു ഉപരിതലഘടകം മാത്രമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുവാനും വികസ്വരമാക്കുവാനുമുള്ള സമരമാണു് അവരുടെ ഐക്യത്തിൻറെ യഥാർഥ ഉറവിടം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആഫ്രിക്കൻ നാടുകളുടെ സമരം ലോകരാഷ്ട്രീയരംഗത്തെ വിജൃംഭിതമാക്കി. വിദേശമേധാവിത്വത്തിനെതിരായി ഒരു പുതിയ ഏഷ്യൻ ആഫ്രിക്കൻ ദേശീയത ഉടലെടുക്കുകയായിരുന്നു.

ദേശീയമായ ഈ ഉയിർത്തെഴുനേൽപ്പു് ഭാഗികമായി രാഷ്ട്രീയസ്വഭാവത്തിലുള്ളതായിരുന്നുവെങ്കിലും നിലവിലിരുന്നസാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തികസാഹചര്യങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള ഒരു വിപ്ലവത്തിൻറെ ഛായകൂടി അതിനുണ്ടായിരുന്നു. 1950-നു് ശേഷം ഈ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളും മറ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളും ഏഷ്യൻ ദേശീയ ഗവണ്മെൻറുകൾക്കു പൊതുവിലും, പാശ്ചാത്യമേധാവിത്വത്തിനെതിരെയുള്ള ഏഷ്യൻ-ആഫ്രിക്കൻ ജനതയുടെ ചെറുത്തുനില്പിനു് പ്രത്യേകിച്ചും ക്രിയാത്മകമായ പിൻതുണ നൽകിത്തുടങ്ങി. ഈ പരിതസ്ഥിതി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിതരരാജ്യവും ഒരു രാജ്യത്തിലെതന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്നേതാക്കളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിതരനേതാക്കളും പരസ്പരധാരണയോടെ ദേശീയമായ ആവശ്യംനിറവേറുന്നതിനായിസഹകരിച്ചുപ്രവത്തിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യം സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ സ്ഥിതി വിശേഷത്തിനു് അപവാദമ

യി വത്തിച്ചതു ഫിലിപ്പൈൻസു്, തായ്ലൻറു് എന്നീ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിതര രാഷ്ട്രങ്ങളായിരുന്നു.

ഈ പ്രദേശത്തെ മിക്കവാറും രാജ്യങ്ങളുടെ ഗവണ്മെൻറിന്റെ നിയാമക പ്രേരണ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ രാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും ശക്തമാക്കണമെന്ന അഭിലാഷമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യമൂലധനവും സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധരും തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിൻെറ സാമ്പത്തികവികസനത്തിനു് ഒരു വലിയ പങ്കുവഹിക്കുവാൻ പ്രാപ്തമാണെന്നു് അവക്കു് ബോധ്യമായി. ഇതായിരുന്നു ഇന്ത്യയുടെയും നില.

ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയവും അതിൻെറ ലക്ഷ്യങ്ങളും

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിൻെറ തുടക്കം മുതല്ക്കുതന്നെ അന്താരാഷ്ട്രീയ സംഘർഷം ലഘൂകരിക്കുന്നതിനു നടത്തിയ ശ്രമം വിദേശനയരൂപീകരണത്തെ സാരമായി സ്വാധീനിച്ചു. ആഭ്യന്തരനയവും സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഗാന്ധി ചെലുത്തിയ സ്വാധീനവും ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയരൂപീകരണത്തെ ബാധിച്ച മറ്റു രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണു്.

സൈനികസഖ്യങ്ങളും എതിർസഖ്യങ്ങളുംക്കു രൂപം നൽകുമെന്നതിനാൽ അവ രൂപീകരിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനായി ഇന്ത്യ പരിശ്രമിച്ചു. ഈ സന്ദർഭം ഒരു ആകസ്മികനിഷ്പക്ഷതാനയം രൂപീകരിക്കുന്നതിനു് ഇന്ത്യയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഏതെങ്കിലുമൊരു ശാക്തികച്ചേരിയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിനു് ഇന്ത്യ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അത്തരം ബന്ധപ്പെടൽ നിലവിലുള്ള ശാക്തികതുലനത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുമെന്നുള്ളതാണു് കാരണം. ഇന്ത്യയുടെ ചേരിചേരായ്മയുടെ അർത്ഥം ശാക്തികസംഘർഷങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കുക എന്നതാണു്. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അപകടപ്പെടുമ്പോഴോ, കൊളോണിയലിസവും സാമ്രാജ്യത്വവും കൊടികുത്തിവാഴുമ്പോഴോ ഇന്ത്യ, ഉദാസീനമായിരിക്കുമെന്നു ഇതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കരുതു്.

ഈ നയത്തെ ഇടപെടാതിരിക്കൽനയമെന്നുകൂടി വിളിച്ചുപോരുന്നു. കിഴക്കു് പടിഞ്ഞാറുമായും, കമ്മ്യൂണിസവും മുതലാളിത്തവുമായും, നടക്കുന്ന ആശയപരവും ഭൗതികവുമായ ശീതസമരത്തിൽ ഇന്ത്യ പങ്കെടുക്കുകയില്ല. ഇന്ത്യയുടെ നയം വിദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിനും നിയന്ത്രണത്തിനും വിധേയമല്ലെന്നുള്ളിടത്തോളം ഇന്ത്യയ്ക്കു് സ്വതന്ത്രമായ വിദേശനയമാണുള്ളതു്. ഈ അവസരത്തിൽ നെഹ്റു ഒറ്റതിരിഞ്ഞുനടക്കുന്ന ഒരാളാണെന്ന വലതുപക്ഷവിമർശനത്തെ നീതീകരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ലോകരാഷ്ട്രീയത്തെതികച്ചും ചൂവപ്പും, വെള്ളയുമായി, അതായതു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റും, മുതലാളിത്തവുമായി കാണുന്ന പ്രാകൃതരീതി നെഹ്റുവിനു വശമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിദേശനയത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനതത്വമായി നിഷ്പക്ഷത അഥവാ ചേരിചേരായ്മ ഉദയംചെയ്തതു്. പോരെങ്കിൽ യുദ്ധമാണു്

ഏഷ്യയിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തെക്കാൾ വലുതായ ഭീഷണി എന്നായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ നേതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

രാജ്യത്തിന്റെ പരമാധികാരം സുരക്ഷിതമാക്കുക, ഏഷ്യയിൽനിന്നും വിദേശശക്തികളെ പിന്മാറുക, അയൽരാജ്യങ്ങളുമായി സുഹൃൽബന്ധം സ്ഥാപിക്കുക, മറ്റു രാജ്യങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാതിരിക്കുക, ശാക്തികരാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുക, വർണവിവേചനത്തെ എതിർക്കുക, ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയ്ക്കും അതിന്റെ ആദർശങ്ങൾക്കും പിൻതുണ നൽകുക എന്നിവയാണ് ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യങ്ങൾ. സാമ്രാജ്യത്വവിരോധം ജനതയുടെ സ്വയംനിർണയാവകാശം എന്നിവയും ഈ പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണ്.

ഏതൊരു രാജ്യത്തിന്റെയും വിദേശനയത്തിൽ പ്രാഥമികലക്ഷ്യം ആ രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വാശ്രയത്വവും സംരക്ഷിക്കുകയും നിലനിറുത്തുകയുമാണ്. ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെയും പ്രാഥമികലക്ഷ്യം, സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വാശ്രയത്വവും പ്രാദേശികപൂർണതയും പരമാധികാരവും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുക എന്നതാണ്. പാകിസ്ഥാനുമായുള്ള സായുധമത്സരവും, പോർട്ടുഗലിന്റെ നേക്കുണ്ടായ സൈനികനടപടിയും രാജ്യരക്ഷാതാല്പര്യത്താൽ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. വൻശക്തികളും പാകിസ്ഥാനു് ആയുധം നൽകുന്നതിൽ ഇന്ത്യ എതിർപ്പു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു് ഈ കാരണങ്ങളാലാണ്.

ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യം ലോകസമാധാനമാണ്. പ്രഖ്യാപിതസമാധാനനയത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ഇന്ത്യ ഏതുതരത്തിലുള്ള സൈനികസഖ്യത്തെയും വെറുക്കുന്നു. ഒരു ആഗോളനിരായുധീകരണം കൈവരുത്താനുള്ള ആഗ്രഹമാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ളതു്. സംഘട്ടനം ഒഴിവാക്കുന്നതിനും അതിനു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ സംഘർഷം ഒരു സ്ഥലത്തുതന്നെ ഒതുക്കിനിറുത്തുന്നതിനും ഇന്ത്യ അനവരതം യത്നിക്കുന്നു. സമാധാനം കൈവരിക്കുന്നതിനും സമാധാനത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുമായി നിഷ്പക്ഷരാജ്യങ്ങളുടെ ഒരു മൂന്നാംനിര സൃഷ്ടിക്കണമെന്നും അതിലൂടെ സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി ഫലപ്രദമായ മാദ്ധ്യസ്ഥശ്രമം നടത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നും ഇന്ത്യ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ വിനാശകരമായ യുദ്ധമായി തീരുവാൻ സാധ്യതയുള്ള, ശീതസമരത്താൽ ശിഥിലമായ ലോകത്തു് ഈ മൂന്നാം ചേരിക്കു് സമാധാനത്തിനായുള്ള ഒരു നിയതശക്തി എന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നും ഇന്ത്യ കരുതുന്നു.

ലോകസമാധാനത്തിനായുള്ള ഇന്ത്യയുടെ ആഗ്രഹമാണ് പഞ്ചശീലം എന്ന തത്വത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നതു്. 1954-ൽ ഇന്ത്യാ-ചൈനാ സംയുക്തസമ്മേളനത്തിനുശേഷം ഇരുരാഷ്ട്രങ്ങളും ചേർന്നു പുറപ്പെടുവിച്ച പഞ്ചശീലപ്രഖ്യാപനത്തിൽ, ഓരോ രാജ്യത്തിന്റെയും പ്രാദേശികപൂർണതയോടും,

പരമാധികാരത്തോടും പരസ്പരബഹുമാനം; പരസ്പര അനാക്രമണം; ഓരോ രാജ്യത്തിന്റെയും ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങളിൽപരസ്പരം ഇടപെടാതിരിക്കൽ; സമത്വവും പരസ്പര ക്ഷേമവും; സമാധാനപൂർവമായ സഹവർത്തിത്വം എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു തത്വങ്ങളും അടങ്ങിയിരുന്നു.

ഈ തത്വങ്ങളും അന്താരാഷ്ട്രീയനിയമങ്ങളുടെ തന്നെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളാണെന്നും അതിന്റെ പേരിൽ നടത്തുന്ന പ്രചരണബഹളങ്ങളും അനാവശ്യമാണെന്നും ശക്തമായ വിമർശനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഈ 'പഞ്ചശീല'നയത്തെ ന്യായീകരിക്കുമ്പോൾ ചിലർ പറയും, "സമാധാനം ഇന്ത്യയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിലെ ആദ്യത്തെയും മതധർമ്മത്തിലെ അവശ്യാനത്തെയും നിബന്ധന"യാണെന്ന്. എന്നാൽ മറ്റു ചിലർ ഇന്ത്യയുടെ പഞ്ചശീലതത്വത്തെ സ്വന്തം ദേശീയതാല്പര്യങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ഒരു അടവായാണ് വിലയിരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. കഴിഞ്ഞ കുറച്ചു വർഷങ്ങളായി സോവിയറ്റുയൂണിയനും അമേരിക്കയും തമ്മിൽ അടുത്തുവരികയാണ്. ഇന്ന്, ലോകരംഗത്തു സുവ്യക്തമായ രണ്ടു ചേരികളില്ല. ഫ്രാൻസും അമേരിക്കയും ചൈനയും റഷ്യയും പരസ്പരം എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കാലം കുറച്ചായി. പക്ഷെ അമേരിക്കയും ചൈനയുമായി അടുക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽപണ്ടുണ്ടായിരുന്നപോലെ ഒരു ശീതസമരമോ സുഷുപ്തീഭൂതമായ രണ്ടു ചേരികളോ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ ചേരിചേരാനയത്തിനു ഇപ്പോൾ പ്രാധാന്യമൊന്നുമില്ല.

ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെ മൂലക്കല്ല് എന്നു കരുതേണ്ടതു കൊളോണിയലിസത്തിനു വിരുദ്ധ, വർണവിവേചനവിരുദ്ധ ചിന്താഗതിയെയാണ്. വർണവിവേചനത്തിനും കൊളോണിയലിസത്തിനുമെതിരായി ഇന്ത്യ പരസ്പരാഗതമായിത്തന്നെ അടരാടിയിട്ടുണ്ട്. മുൻ ഇറ്റാലിയൻ കോളനിയായ സോമാലിലാൻഡിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യ, സോവിയറ്റുയൂണിയനോടൊപ്പം ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയിലെടുത്ത നിലപാട് കൊളോണിയൽ വിരുദ്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ 1949-ൽ ബമ്മയിലെ 'താക്കിൻസു' ശബ്ദമുണർത്തുന്നതിനെതിരായി ജനകീയപ്രക്ഷോഭണമുണ്ടായപ്പോൾ ബർമ്മാഗവണ്മെന്റിനു സഹായം നൽകിയ കോമൺവെൽത്തു രാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ബർമ്മയുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിന്മേലുള്ള ഈ ഇടപെടൽ ഇന്ത്യ അവകാശപ്പെടുന്ന കൊളോണിയൽവിരുദ്ധനയത്തിന്റെയോ ഇടപെടാതിരിക്കൽനയത്തിന്റെയോ യുക്തിസഹമായ അനന്തരഫലമല്ല.

1947-ൽ ഇന്തോനേഷ്യയുടെ നേർക്ക് ഡച്ചു് ആക്രമണമുണ്ടായപ്പോൾ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളുമായും ബ്രിട്ടൻ, ആസ്ത്രേലിയ എന്നീ രാഷ്ട്രങ്ങളുമായും ഇന്ത്യ സഹകാര്യചർച്ചകൾ നടത്തുകയും പിന്നീട് സോവിയറ്റു പ്രതിനിധികളോടൊപ്പം ഡച്ചുസേനയും ഇന്തോനേഷ്യൻ

സേനയും തങ്ങളുടെ പൂർവസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു പിന്മാറണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1948-ൽ ഡച്ചുകാരുടെ പുനരാക്രമണസാധ്യത തെളിഞ്ഞപ്പോഴും, നെഹ്റു, ഡച്ചു കൊളോണിയലിസത്തെ അപലപിക്കുകയും, ഇന്തോനേഷ്യൻ പ്രസിഡന്റു് സുക്കാർണോയെ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു് ഒരു 'പ്രവാസ ഗവണ്മെന്റ്' രൂപീകരിക്കുന്നതിനു് ക്ഷണിക്കുകയുംചെയ്തു. 1949-ൽ ഒരു ഏഷ്യൻ സമ്മേളനം ഡൽഹിയിൽ വിളിച്ചു കൂട്ടുന്നതിനുള്ള തന്റെ തീരുമാനവും നെഹ്റു പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി.

ഏഷ്യയിലെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് ഇന്ത്യയുടെ കൊളോണിയൽ വിരുദ്ധനയം ഇത്രത്തോളം സ്ഥിരമോ പരസ്പരാനുയോജ്യമോ ആയിരുന്നില്ലെന്നു്, പല വിമർശകരും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുണ്ടു്. മലയൻ വിമോചനപ്രസ്ഥാനത്തെ നെഹ്റു,ഭീകരപ്രവർത്തനം എന്നപലപിച്ചതിനെയും 1950-ൽ സിംഗപ്പൂരിൽവച്ചു് നടത്തിയ, തന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ, അദ്ദേഹം, കമ്മ്യൂണിസത്തെ ഏഷ്യൻ ദേശീയതയുടെ ശത്രു എന്നു് ആക്ഷേപിച്ചതിനെയും ഈ വിമർശകർ തങ്ങളുടെ വാദമുഖത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന തെളിവുകളായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. തെക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യയിൽനിന്നും ബ്രിട്ടൻ പെട്ടെന്നു പിന്മാറുന്നതു് അരാജകത്വത്തിനു വഴിതെളിയിക്കുമെന്ന ചിന്ത നെഹ്റുവിനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു നേതൃത്വത്തിലുള്ള വിയറ്റ്നാം പ്രസ്ഥാനത്തെ ആ നേതൃത്വത്തിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹം, ദേശീയവിമോചന പ്രസ്ഥാനമായിക്കണ്ടില്ലെന്നും അവർ ആരോപിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതിലൊന്നും അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടു കാര്യമില്ല. മറ്റെല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളെയുംപോലെ ഇന്ത്യയും ലോകരംഗത്തു്, അതിന്റെ ദേശീയ താല്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാതെ, ആദർശങ്ങളെ തേടി, ഒരു രാഷ്ട്രവും അന്താരാഷ്ട്രീയരംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുകയില്ല.

അതേ സമയംതന്നെ, ഇന്ത്യയുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കു് സഹായകമാണെന്നു തോന്നിയപ്പോഴും ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റു്, ഒരു സാമ്രാജ്യത്വവിരുദ്ധ നിലപാടെടുത്തു.

ഇന്ത്യാ 'ആംഗ്ലോ-ഇറാനിയൻ' എണ്ണക്കമ്പനി ദേശവൽകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഇറാൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ പരിപാടി സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും അതേ സമയം ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടുമായി ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുശ്രമം നടത്തുകയുംചെയ്തു. സൂയസിന്റെമേൽ ഈജിപ്തിന്റെ സമ്പൂർണ നിയന്ത്രണാധികാരം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അവിടെനിന്നും ബ്രിട്ടന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള നിഷ്ക്രമണത്തെ ഇന്ത്യ എതിർത്തു.

ടുണിഷ്യയുടെയും മൊറോക്കോയുടെയും കാര്യത്തിൽ, അറബു്-ഏഷ്യൻ ചേരിയുടെ നേതാവെന്ന നിലയിൽ നെഹ്റു, ശബ്ദമുയർത്തി. കെനിയയോടുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് കൊളോണിയൽ നയത്തെ അദ്ദേഹം നിശിതമായി

വിമർശിച്ചു. ആഫ്രിക്കൻ ജനതയുടെ ഇച്ഛക്കെതിരെ ഒരു 'മദ്ധ്യ ആഫ്രിക്കൻ ഫെഡറേഷൻ' സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനെ അദ്ദേഹം എതിർക്കുകയുംചെയ്തു.

ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടത്തിലെ ആണിക്കല്ലു്, ഏഷ്യൻ ഏകതാബോധമായിരുന്നു. ഏഷ്യ, ഏഷ്യാക്കാർക്കു് എന്ന വാദവും, എല്ലാവരോടും സൗഹൃദവും ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ആദർശങ്ങൾക്കു പിൻതുണയും ഇതിനോടു് ചേർന്നവരുന്നു. 1950-ലെ ഇന്തോനേഷ്യൻ സമ്മേളനവും ബന്ദുങ്ങ് സമ്മേളനവും, ഏഷ്യൻ സമ്മേളനവും വിളിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ടതു് ഈ ലക്ഷ്യത്തോടെയാണു്.

പാശ്ചാത്യരോടുള്ള ആഭിമുഖ്യത്തിനുപരിയായി ഇന്ത്യ മറ്റു പല ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളെയുംപോലെ ആഗോളപ്രശ്നങ്ങളിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ ചില ധാരണകളും പുലത്തിപ്പോരുന്നു. ഈ ധാരണകളെ ഒരു തരം 'ഏഷ്യൻ മൺറോസിദ്ധാന്തം' എന്നു വിളിക്കാം. ഒരു കാലത്തു തങ്ങളെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചിരുന്ന കൊളോണിയലിസത്തോടുള്ള പൊതു എതിർപ്പാണു് 'ഏഷ്യ, ഏഷ്യക്കാർക്കു്,' എന്ന വാദവും ഏഷ്യൻ ഏകതാബോധവും രൂപപ്പെടുന്നതിനു കാരണമായതു്. ഏഷ്യൻ പ്രശ്നങ്ങളൊതുക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ ഏഷ്യൻവീക്ഷണഗതിയുടെ പ്രാധാന്യം അവർ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. പാശ്ചാത്യസഹായം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളുടെ മേൽ പാശ്ചാത്യസ്വാധീനം വർദ്ധിക്കുന്നതിനെ അവർ ഭയപ്പെടുന്നു. കമ്മ്യൂണിസം ഒരു അപകടമായല്ല, ഒരു പ്രദേശികശല്യമായാണു് അവർ കാണുന്നതു്. ഈ വീക്ഷണത്തിൽ, ചില വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു് ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെ മൂലക്കല്ലു് എന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഇന്ത്യാചൈനാബന്ധം ഇന്ത്യൻജനതയെ അവഗാഢമായി സ്വാധീനിച്ചിരുന്നഒരു തരം 'ഉയത്തെണീറ്റ ഏഷ്യൻ ഏകതാബോധം' ആയിരുന്നുവെന്നു് പറയാവുന്നതാണു്. യാതനാപൂർണമായ ഒരു പ്രവർത്തിമാർഗത്തിലൂടെ വിദേശാധിപത്യത്തിന്റെ ബന്ധനം പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ ഇന്ത്യയ്ക്കു്, ആ വഴിക്കു പ്രവർത്തിക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളോടു് ഒരു മമതാബന്ധം ഉണ്ടായിപ്പോകുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണു്.

ഇതെല്ലാം ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിലെ സ്ഥിതിയാണു്. പിന്നീടു് ഇന്ത്യയും ചൈനയും പാകിസ്ഥാനും ചുരുങ്ങിയതോതിലാണെങ്കിലും ഓരോ ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളായപ്പോൾ ഇന്ത്യയും ഈ രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടലുകളും യുദ്ധങ്ങളുമുണ്ടായി. അപ്പോൾ സമാധാനത്തിന്റെയും സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെയും വക്താക്കളായി അവതരിച്ചതു് മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളാണു്. ലോകരംഗത്തിലെ ശക്തിരാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇന്ത്യയും ഭാഗഭാക്കാണെന്നു് ഇതു് തെളിയിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയും ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയും

ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ സ്ഥാപനത്തിനുശേഷം എന്നും, ഇന്ത്യ, സംഘടനയിലൂടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും മാനുഷികമഹത്വവും നേടുന്നതിനായി യത്നിച്ചുപോരുന്നു. വർഗവിവേചനവും വർണവിവേചനവും ആഫ്രിക്കയിൽ വെള്ളക്കാരന്റെ പരമാധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യവുമായിരുന്ന ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ സ്ഥിരമായ നയം 1946-ലാണ് ഇന്ത്യ, ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ വർണവിവേചനത്തിനിരയാവുന്ന ഇന്ത്യൻ വംശജരുടെ പ്രശ്നം ആദ്യമായി ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ മുൻപിൽ ഉന്നയിച്ചതു്. എന്നാൽ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഗവണ്മെന്റിനെക്കൊണ്ടു് ശരിയായ ഒരു നയം അംഗീകരിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ 1952 വരെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവസാനമായി ഇന്ത്യ പ്രതിഷേധസൂചകമായി ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയുമായുള്ള എല്ലാ നയതന്ത്രബന്ധങ്ങളും വിച്ഛേദിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്.

ഐക്യരാഷ്ട്രസഭാംഗത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചു് പല അഭിപ്രായഭിന്നതകളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഈ തർക്കങ്ങൾ പ്രധാനമായും അംഗങ്ങളുടെ പ്രവേശനത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെന്നുള്ളതു്. പുതിയ അംഗങ്ങളുടെ പ്രവേശനപ്രശ്നത്തെ വൻശക്തികൾ, തങ്ങളുടെ പക്ഷത്തെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നും തങ്ങളുടെ ശക്തി കുറയ്ക്കരുതെന്നുമുള്ള മനോഭാവത്തോടെയാണു് സമീപിക്കുന്നതു്. അംഗത്വപ്രശ്നത്തിൽ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകാറുള്ള ഈ അഭിപ്രായഭിന്നത, സംഘടനയുടെ കാര്യക്ഷമതയെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുകയും അതിന്റെ പ്രാതിനിധ്യാനുപാതം കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന വസ്തുത, ഇന്ത്യ, ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയെ ആവർത്തിച്ചു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ഇന്ത്യ ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയിൽ കൊളോണിയൽ വിരുദ്ധവും സാമ്രാജ്യത്വവിരുദ്ധവുമായ നിലപാടു് സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ട്രസ്റ്റീഷിപ്പു് കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഇന്ത്യ അഭിനന്ദനാർഹമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംഘടനയുടെ ചാർട്ടറിൽ 12-ാം അദ്ധ്യായത്തിൻ കീഴിൽ ട്രസ്റ്റീഷിപ്പു് ഒത്തുതീർപ്പിലെത്തിച്ചേരുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് പരമാധികാരം ട്രസ്റ്റു പ്രദേശത്തിന്റെ ജനതയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുമെന്നു് ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടന അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകതന്നെ വേണമെന്നു് ഇന്ത്യ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇറാലിയുടെ കോളണികളായിരുന്ന ലിബിയ, എറിട്രിയ, സോമാലിലാൻഡ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനു് ഇന്ത്യ സുപ്രധാനമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "സ്വയംഭരണാധികാരമില്ലാ"ത്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനതയുടെ ഉന്നമനത്തിനായുള്ള ശ്രമങ്ങളിലും ഇന്ത്യ നിരന്തരമായി പങ്കുവഹിക്കുന്നു.

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യ ആദ്യമായി ഇടപെട്ട ആഗോളപ്രശ്നം കൊറിയൻ പ്രശ്നമായിരുന്നു. കൊറിയൻപ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിനു് ഇന്ത്യ ഐ

കയ്യരാഷ്ട്രസംഘടനയ്ക്കകത്തും പുറത്തും സവിശേഷമായ പങ്കു വഹിച്ചു. ഇന്ത്യ ഈ പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ പൊതുസഭയിൽ ഒരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചു. കൊറിയൻ ഏകീകരണത്തിനായി ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടന നിയോഗിച്ച ഒൻപതംഗകമ്മീഷനിൽ ഇന്ത്യയും അംഗമായിരുന്നു. കൊറിയയിൽ ദേശീയപ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശം നിലവിലാക്കണമെന്നും ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പു് നടത്തണമെന്നും ഇന്ത്യ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി.

സംഘർഷബാധിതപ്രദേശത്തേയ്ക്കു് ഒരു സൈനികവൈദ്യശാസ്ത്രസംഘത്തെ ഇന്ത്യ അയച്ചതു്, ലോകകാര്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇന്ത്യ ഇന്നോളം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽവച്ചു് ഏറ്റവും മനുഷ്യത്വപൂർണമായ നടപടിയാണെന്ന പ്രശംസയർഹിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, യുദ്ധത്തെ സംഘർഷബാധിതപ്രദേശത്തു് മാത്രമായി ഒതുക്കിനിറുത്തുന്നതിനും തുടർന്നു് സംഘർഷം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുമായാണു് ഇന്ത്യ ശ്രമിച്ചതു്. എന്നാൽ ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു സംഭവിച്ച പരാജയം തെക്കൻ കൊറിയയിൽ മാത്രമായി തിരഞ്ഞെടുപ്പു് നടത്താൻ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യ സമ്മതിച്ചു എന്നതാണു്. അക്കാലത്തു ഇന്ത്യൻ ആഭ്യന്തരരംഗത്തു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി സഹകരണപാരമ്പര്യമില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു. തന്മൂലം ഇന്ത്യൻ നേതൃത്വത്തിൽ നിഴലിച്ചു കണ്ട കടുത്ത കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു വിരുദ്ധമനോഭാവമായിരുന്നിരിക്കണം സോവിയറ്റു് റഷ്യയ്ക്കു് സമ്മതമല്ലാതിരുന്ന ഈനയം സ്വീകരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഇന്ത്യക്കുംകൂടി ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഈ തീരുമാനത്തിന്റെ ദുരന്തഫലമായിരുന്നു കൊറിയൻ വിഭജനം. ഇന്ത്യക്കു് ഈ തെറ്റു ബോധ്യമാവുകയും അതു തുറന്ന മനസ്സോടെ ഇന്ത്യ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്ത്യ അമേരിക്കൻപാവയായ ദക്ഷിണകൊറിയൻ ഗവണ്മെന്റിനു് അംഗീകാരം നൽകിയില്ല. ചൈനയുടെ താക്കീതു് പരിഗണിക്കാതെ അമേരിക്ക കൊറിയൻ സമരത്തിലിടപെടുകയും ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ വെടി നിറുത്തൽ സേന നിർദ്ദിഷ്ടവെടിനിറുത്തൽ രേഖയായ 38-ാം സമാന്തരരേഖ കടക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴും ഇന്ത്യ, സ്വന്തം നിലപാടു് ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കി. വെടിനിറുത്തൽ സേന 38-ാം സമാന്തരരേഖ കടന്നപ്പോഴും ചൈന സായുധസമരത്തിൽ ഇടപെട്ടു. ചൈനയെ ആക്രമണകാരി എന്നു മുദ്രകുത്തുന്ന ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനാപ്രമേയത്തെ ഇന്ത്യ നിശിതമായി എതിർത്തു. ഈ പ്രമേയം തുടർന്നുള്ള കൂടിയാലോചനകളെ തടസ്സപ്പെടുത്തുമെന്നും ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ പൊതുസഭയ്ക്കു് ഒരു ആക്രമണത്തിന്റെ പേരിൽ തീരുമാനമെടുക്കാൻ അർഹതയില്ലെന്നും ഉള്ള കാരണങ്ങളാലാണു്, ഇന്ത്യ, പ്രമേയത്തെ എതിർത്തതു്. കൊറിയയുടെ പുനരേകീകരണം ഇന്നും ഒരു സ്വപ്നമാണെങ്കിലും ഇന്ത്യ ഈ പ്രശ്നത്തിൽ സത്യസന്ധവും സവിശേഷവുമായ പങ്കുവഹിച്ചുഎന്നതു്, ഇന്ത്യാ-ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനാബന്ധങ്ങളിൽ ഒരു സുപ്രധാന സംഗതിയാണു്. ഇതു് ഇന്ത്യൻവിദേശനയത്തിനു് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടമാണു്.

ഇന്ത്യയെ കാര്യമായി സ്പർശിച്ച കാശ്മീർപ്രശ്നത്തിന്റെയും, ഗോവയുടെയും കാര്യങ്ങളിൽ, ഇന്ത്യ, ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ ആദർശങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായാണ് പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് ചില വിദേശീയർക്ക് ആക്ഷേപമുണ്ട്, അവരുടെ കണ്ണിൽ, ഇന്ത്യയും, മറ്റെല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളെയുംപോലെ, ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയെ സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളെ മാത്രം മുൻനിർത്തി സഹായിക്കുകയും തിരസ്കരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഇന്ത്യയും കോമൺവെൽത്തും

1949-ൽ, പ്രധാനമന്ത്രി ജവഹർലാൽനെഹ്റു, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാനിർമാണസമിതിയിൽ, ഇന്ത്യ, കോമൺവെൽത്ത് അംഗത്വം നേടണമെന്ന തന്റെ തീരുമാനം അവതരിപ്പിച്ചു. നെഹ്റുവിന്റെ തീരുമാനത്തിന് ഭരണഘടനാനിർമാണസമിതി അംഗീകാരം നൽകുകയും, ഇന്ത്യ അങ്ങിനെ കോമൺവെൽത്ത് അംഗമാവുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയുടെ കോമൺവെൽത്ത് അംഗത്വം വിവിധതരത്തിലുള്ള വിമർശനങ്ങൾക്കു വിധേയമായിട്ടുണ്ട്.

കോമൺവെൽത്ത് അംഗത്വത്തെ നീതീകരിക്കുന്നതിന് ഉപോൽബലകമായ വാദഗതികളിൽ പ്രധാനം, അതു നമ്മുടെ സാമ്പത്തികലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറുന്നതിന് ആവശ്യമാണെന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ബന്ധം കൂടാതെതന്നെ ബ്രിട്ടനുമായി സാമ്പത്തികവും വാണിജ്യപരവുമായ ബന്ധം പുലർത്താവുന്നതാണ്. മാത്രമല്ല, ബ്രിട്ടീഷ് സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുമായുള്ള അടുപ്പം നിമിത്തം ബ്രിട്ടന്റെ സ്റ്റെർലിംഗ് അവമൂല്യനം നമ്മുടെ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയെ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സമാധാനത്തിനായുള്ള നമ്മുടെ യത്നത്തിൽ കോമൺവെൽത്ത് അംഗത്വം നമ്മെ സഹായിക്കുമെന്നതാണ്, അനുകൂലമായ മറ്റൊരു വാദഗതി. കോമൺവെൽത്ത് അംഗങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ക്രിയാത്മകമായ നേട്ടവും അവ സമാധാനപുരോഗതിക്കായിട്ടുള്ള ഉപകരണമെന്നോണം ഒരു മാദ്ധ്യസ്ഥ്യശക്തിയായി പ്രവർത്തിച്ചു എന്നതാണ്. 1951ലെയും 53, 55, 56, എന്നീ വർഷങ്ങളിലെയും കോമൺവെൽത്ത പ്രധാനമന്ത്രിമാരുടെസമ്മേളനം ഇതിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. 1951-ൽ കൊറിയൻ പ്രശ്നം ലോകത്തെ ഒരു മഹായുദ്ധത്തിൽ കൊണ്ടുചാടിക്കുമെന്ന സ്ഥിതിയായപ്പോൾ കോമൺവെൽത്തുരാഷ്ട്രങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച സമാധാനപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടരണമെന്ന തീരുമാനം സമാധാനപുനഃസ്ഥാപനത്തിന് സഹായകമായ ഒരു ഘടകമായിരുന്നു. സുദീർഘമായ ചർച്ചകളിലൂടെ 1955-ൽ ഇന്തോ-ചൈനയിൽ വെടിനിറുത്തലുറപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഒരു നല്ല പങ്കുവഹിക്കുന്നതിനും കോമൺവെൽത്തിനു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ കെനിയയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് കൊളോണിയലിസത്തിനെ അപലപിച്ച നടപടികൾ ബ്രിട്ടനു ഇന്ത്യയോടു വിരോധമുണ്ടാക്കുന്നതിനു കാരണമായി

കോമൺവെൽത്തിൽ ഇന്ത്യ അംഗമായി തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിൽപോലും മലയ, ഫിജി, സിലോൺ, മൊറേഷ്യസ്, കിഴക്കേ ആഫ്രിക്ക എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ഇന്ത്യൻ വംശജരുടെ നില ഇന്നും ശോചനീയമാണ്. വാണിജ്യബന്ധങ്ങളിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യതിയാനവും ഇന്ത്യയെ സഹായിക്കുന്നതിൽ ബ്രിട്ടന്റെ കഴിവില്ലായ്മയും ഇന്ത്യയെ കോമൺവെൽത്തിൽ നിന്നും ഒരിക്കൽ വേർപെടുത്തും എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്. കോമൺവെൽത്തുമായുള്ള ഇന്ത്യയുടെ ബന്ധത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ക്രമേണ ചുരുങ്ങിവരുകയാണ്. ബ്രിട്ടന്റെ ശക്തികുറഞ്ഞതും ഇന്ത്യ മറ്റു രാജ്യങ്ങളുമായി അടുത്തബന്ധം സ്ഥാപിച്ചതുമാണ് അതിനു കാരണം.

നെഹ്റുവിന്റെ ആദർശങ്ങളും യാഥാർഥ്യബോധവും

ജവഹർലാൽ നെഹ്റു വിദേശബന്ധങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ഇന്ത്യയുടെ വിദേശബന്ധം നെഹ്റുവിന്റെ മാത്രം സൃഷ്ടിയാണെന്നു് വിമർശനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ നയത്തിലന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റാദർശങ്ങളും പാശ്ചാത്യ വിരുദ്ധ ആശയങ്ങളും പാകിസ്ഥാൻ – അറബു് ചായ്വും സമാധാനപരതയും ഇതിന്റെ നിർമാതാവിന്റെ ചിന്താഗതികളുടെ പ്രതിഫലനമാണെന്നു് വിമർശകർ കരുതുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ആദ്യത്തെ വിദേശകാര്യമന്ത്രിയായിരുന്ന നെഹ്റു, വികാരജീവിയാണെന്നും അദ്ദേഹം രൂപീകരിച്ച വിദേശനയം, ആദർശവാദിയായിത്തീർന്ന രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്റെ പദ്ധതിയാണെന്നും ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വിമർശനം അന്യേയറും അതിശയോക്തിപരമാണ്. നെഹ്റു യാഥാർഥ്യബോധമില്ലാത്ത ഒരാദർശവാദിയാണെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ പലപ്പോഴും തെറ്റിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതാണ് കൂടുതൽ ശരി. ചൈനയുമായി നെഹ്റുവിന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്കു വിരുദ്ധമായി വൻപിച്ചതോതിൽ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ആ കാലത്തു രണ്ടു് വൻശക്തികൾ ഇന്ത്യയെ സഹായിച്ചുവെന്നതും മറന്നുകൂടാ.

ഇന്ത്യ ഒരു ലോകശക്തി എന്ന നിലയിൽ

ഏതൊരു രാജ്യത്തിന്റെയും വിദേശനയത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനഘടകം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ കിടപ്പാണ്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ഘടകങ്ങളനുസരിച്ചു് ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയം ബ്രിട്ടീഷുകാർ തുടർന്നുപോയതിനു സമാനമായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന ചിലരുണ്ട്. തെക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യയുമായുള്ള ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികബന്ധം സുദീർഘവും, ചിരസ്ഥായിയും, ശ്രുദ്ധമൂലവുമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികസ്വാധീനം തുടർന്നുപോകുന്നതിനായി പാശ്ചാത്യർ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ഇടപെടേണ്ടിവന്നതു് ലോകജനസംഖ്യയുടെ മൂന്നിൽ ഒന്നുഭാഗം അധിവസിക്കുന്ന ഈ പ്രദേശത്താണു്, അ

തിലെ ഒരു പ്രധാന രാജ്യമാണ് ഇന്ത്യ. രണ്ടു ശാക്തിക ചേരികളും തമ്മിലുള്ള ആഗോളയുദ്ധമായിരുന്ന കൊറിയൻ യുദ്ധത്തിൽ നിഷ്പക്ഷമാധ്യസ്ഥ്യം വഹിച്ചതിന്റെ പേരിലും ഏഷ്യൻ സമ്മേളനങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും ഇന്തോനേഷ്യയുടെയും മലയയുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനു് ധാർമ്മികപിൻതുണ നൽകിയ ശക്തി എന്ന നിലയിലും ഇന്തോചൈനയിൽ ഐക്യരാഷ്ട്രകമ്മീഷന്റെ ചെയർമാൻ എന്ന പദവിയുടെ പേരിലും ഇന്ത്യക്കു് ലോകരംഗത്തു് അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

കൊളംബോ പദ്ധതികളുടെ കീഴിൽ നടക്കുന്ന വിവിധരാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സാമ്പത്തികസഹകരണവും ബന്ദുങ്ങിൽ വെച്ചുണ്ടായ പോലുള്ള ഏഷ്യൻ-ആഫ്രിക്കൻ സമ്മേളനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനെസംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവനത്തനങ്ങളുമാണു് ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തിന്റെ മറ്റു പ്രധാന വശങ്ങളും. അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ, ഇറാൻ, ഇറാക്കു്, ഈജിപ്റ്റ്, പശ്ചിമേഷ്യ എന്നീരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളിലും ഇന്ത്യ ഒരു സമാധാനദൂതനായി വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആംഗ്ലോ-ഇറാനിയൻ എണ്ണക്കമ്പനിയുടെ ദേശവൽക്കരണത്തിലും സൂയസ് പ്രശ്നത്തിലും ഇന്ത്യ കൈക്കൊണ്ട നിലപാടു് ഈ രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ഇന്ത്യയുടെ സൗഹൃദബന്ധത്തെ ശക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

ഇന്ത്യ ഒരർത്ഥത്തിൽ കിഴക്കൻ അർധഗോളത്തിന്റെ കവാടമാണു്. അങ്ങിനെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായും ചരിത്രപരമായും ഇന്ത്യ ദക്ഷിണപൂർവേഷ്യയുമായും പശ്ചിമേഷ്യയുമായും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രദേശങ്ങളും ഇന്ത്യയുടെ ഇരുപാർശ്വങ്ങളുമായി തൊട്ടുകിടക്കുന്നതിനാൽ ഇവയുടെ പുരോഗതിയും ദുഃഖതയും സമാധാനവും ഇവയുമായുള്ള സൗഹൃദബന്ധവും ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനമാണു്.

ചൈനയുമായും പാകിസ്ഥാനുമായുമുള്ള ബന്ധങ്ങൾ

ചരിത്രപരമായി നോക്കുമ്പോഴും ഇന്ത്യയും ചൈനയുമായുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം അങ്ങേയറ്റം വേരുറച്ചതായിരുന്നു. ഇന്ത്യയും ചൈനയും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സാംസ്കാരികവും വാണിജ്യപരവുമായ ബന്ധത്തിന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പാരമ്പര്യമുണ്ടു്. ഇന്ത്യയിൽ ഉത്ഭവിച്ച ബുദ്ധമതവും ചൈനീസു് വിജ്ഞാനാന്വേഷികളായ യാത്രികരുമാണു് പൗരാണികസൗഹൃദത്തിന്റെ കണ്ണികളും. ഇരു രാജ്യങ്ങളും, ഒരുപോലെ, വിദേശമേധാവിത്വത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നതു് അവയെ കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുന്നതിനു കാരണമായി. ഏഷ്യ ഏഷ്യക്കാക്കു് എന്ന ഇരു രാജ്യങ്ങളുടെയും പൊതുവികാരം ഈ കൂട്ടുകെട്ടിനു പ്രോത്സാഹനം നൽകി. ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വമായ 'പഞ്ചശീലം' എന്ന സിദ്ധാന്തം ആവിഷ്കരിച്ചതും,

ഇന്ത്യയും ചൈനയും ചേർന്നാണ്. ചൈനയിലെ ഒന്നാമത്തെ ഇന്ത്യൻ അ മ്പാസഡറായിരുന്ന സർദ്ദാർ. കെ. എം. പണിക്കർ പ്രത്യാശിച്ചത് "ഇന്ത്യൻ ജനതയും ചൈനീസ് ജനതയും അവരുടെ ഗവണ്മെൻറുകളും തമ്മിലുള്ള സൗ ഹൃദം അചഞ്ചലവും അനശ്വരവുമായിരിക്കട്ടെ" എന്നാണ്. എന്നാൽ, പ്രതീ ക്ഷകൾക്കു വിപരീതമായി, ടിബറ്റ് പ്രശ്നത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെയും ചൈനയു ടെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിലേറ്റുമുട്ടി. ഇന്ത്യ, ടിബറ്റിൻെറ സ്വയംഭര ണാവകാശവും ചൈനയുടെ ടിബറ്റിന്മേലുള്ള അധീശത്വവും അംഗീകരി ക്കുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ, ടിബറ്റിൻെറമേൽ സൈനികനടപടി തുടർന്നാൽ, ചൈനയ്ക്കു തങ്ങളുടെ പിൻതുണ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നും മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. ടിബ റ്റിനെ, ചൈനയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി ഇന്ത്യയുടേയും ചൈനയുടേയും ഒരു ഇടരാഷ്ട്രമാക്കി നിലനിർത്തുന്നതിനു ബ്രിട്ടൺ തുടർന്നു വന്ന നയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇന്ത്യ രൂപംകൊള്ളിച്ച നയമാണ് ടിബ റ്റിന്മേലുള്ള ഈ അഭിപ്രായസംഘർഷത്തിനു പ്രധാന കാരണം. പണ്ടു ചൈനയിൽ ശക്തമായ ഒരു കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഇതു ഒരു സംഘർഷത്തിനു വഴിതെളിയിച്ചില്ല. ടിബറ്റിൽനിന്നും നാടുവിട്ടു പോന്ന ദലായ്ലാമയ്ക്ക് രാഷ്ട്രീയ അഭയം നൽകിയ, ഇന്ത്യയുടെ നടപടി ചൈനീസ് ഗവണ്മെൻറിൻെറ പ്രതിഷേധത്തിനു കാരണമാക്കി. ഈ സംഭ വവും അതിർത്തിയിലുണ്ടായ സംഘട്ടനങ്ങളും 1962-ൽ വലിയ തോതിലുള്ള ഒരു സായുധ സംഘട്ടനത്തിലേയ്ക്ക് വഴിതെളിയിച്ചു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു ണ്ടായ സൈനികമായ പരാജയത്തിൻെറ അനന്തരഫലങ്ങളിൽനിന്നും ഇതുവരെയും മോചനം നേടുവാൻ ഇന്ത്യയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയുടെ ചേരിചേരാനയത്തെയും പഞ്ചശീലതത്വത്തെയും മാത്രമല്ല, ഏഷ്യൻ-ആഫ്രിക്കൻ രംഗത്തു ഇന്ത്യയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന പദവിയെയും മങ്ങിക്കാൻ ഈ സംഭവം കാരണമായി. ഇതു നിമിത്തമുണ്ടായ സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയിൽ നിന്നുപോലും ഇന്ത്യ ഇനിയും രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പ്രശ്നങ്ങൾ സമാധാനപര മായി ഒതുക്കിത്തീർക്കാമെന്ന, പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീമതി ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആവർത്തിച്ചുള്ള സമീപകാലവാഗ്ദാനങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹനപരമായ പ്രതിക രണം ചൈനയിൽ നിന്ന് ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു

ഇന്ത്യയും പാകിസ്ഥാനും ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി ഒന്നാണ്. 2500 മൈലോളം അതിർത്തി ഇന്ത്യയ്ക്കും പാകിസ്ഥാനും പൊതുവായുണ്ട്. ഭൂമിശാ സ്ത്രപരമായ കിടപ്പ് ഇന്ത്യയും പാകിസ്ഥാനും തമ്മിൽ കൂടുതൽ സൗഹാർദ്ദപ രമായ ബന്ധത്തിനു പ്രേരണ നൽകുന്നുവെങ്കിലും, വൈകാരികമായും താല്പ ര്യങ്ങളുടെ പേരിലും നിലവിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം വർധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക യാണ്. 1965-ൽ ഇന്ത്യയും പാകിസ്ഥാനുമായി യുദ്ധം ഉണ്ടായപ്പോഴും ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികനിലയെയും അന്താരാഷ്ട്രപ്രശസ്തിയെയും അതു ബാധിച്ചു. ചൈനയെ ആക്രമണകാരിയായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞ വിദേശ രാജ്യങ്ങൾക്കു പാകിസ്ഥാൻ പ്രശ്നത്തിൽ ആരാണ് ആക്രമണകാരിയെന്നു

പ്രസ്താവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയും തളർച്ചയും ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ നിലനില്പിനെ ബാധിക്കും എന്നതു് പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സത്യമാണു്. ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തികാസൂത്രണത്തിന്റെ വിജയം ഈ രാജ്യങ്ങളെ സാരമായി സ്വാധീനിക്കും എന്നതും ശരിയാണു്. എന്നാൽ, ലോക കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരെ കുരിശുയുദ്ധം നടത്തുന്നുവെന്നും, ജനാധിപത്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്ന ചില രാജ്യങ്ങൾതന്നെ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ജനാധിപത്യരാജ്യമായ ഇന്ത്യക്കെതിരായി പാകിസ്ഥാനെ ആയുധമാക്കുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധരാണു്. 1965-ലെ സംഘട്ടനമവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇന്ത്യ നടത്തിയ അവിരാമവും ശ്രമകരവുമായ പരിശ്രമത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ താഷ്കെൻറ് കരാറിനെ പാകിസ്ഥാൻ കാറ്റിൽ പറത്തിയിട്ടും അതിന്റെ തത്വങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനു് ഇന്ത്യ നടത്തുന്ന നിരന്തരമായ അഭ്യർത്ഥനയും വിഫലമായിരിക്കുകയാണു്.

അമേരിക്കയുമായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ

ഇന്ത്യയും അമേരിക്കയുമായുള്ള ബന്ധം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഇന്നു സാധാരണഗതിയിൽ നിലനില്ക്കുന്നു. ഇരു രാജ്യങ്ങൾക്കും പൊതുതാല്പര്യമുള്ള വിവിധപ്രശ്നങ്ങളുണ്ടു്. വ്യാപാരം, സാമ്പത്തികബന്ധം, ജനാധിപത്യവിശ്വാസം, പൊതുമൂല്യങ്ങൾ, എന്നിവ ഇരു രാജ്യങ്ങളെയും തമ്മിൽ അടുപ്പിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ കൊളോണിയൽ വിരുദ്ധ, സാമ്രാജ്യത്വവിരുദ്ധ നിലപാടും ദിവംഗതനായ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കൊറിയയിലും വിയറ്നാമിലും ഇന്ത്യ സ്വീകരിച്ച നടപടികളും ജനകീയ ചൈനയ്ക്കു് ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയിൽ അംഗത്വം നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി കുറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുവരെ ഇന്ത്യ എടുത്തിരുന്ന നിലപാടും സോവിയറ്റ് യൂണിയനോടും മറ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളോടും ഇന്ത്യ പുലർത്തുന്ന സൗഹൃദബന്ധവും ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തെ അപലപിക്കാൻ അമേരിക്കക്കാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പൊതുവിൽ, സൈനികസഖ്യങ്ങളോടു് ഇന്ത്യ കാണിച്ച എതിർപ്പു് അമേരിക്കയിൽ അതൃപ്തി ഉളവാക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യയുടെ ഏഷ്യൻ ഏകതാബോധം അമേരിക്കയ്ക്കു ദഹിക്കാത്തതാണു്. അമേരിക്കയുടെ അതൃപ്തിക്കു കാരണമായ ഏറ്റവും സമീപകാലസംഭവം അറബു്—ഇസ്രായേൽ സംഘട്ടനത്തിൽ, അമേരിക്കൻ അഭിമുഖ്യത്തിൽനടക്കുന്ന ഇസ്രായേലി ആക്രമണത്തെ ഇന്ത്യ അപലപിക്കുന്നു എന്നതാണു്. കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരെ ലോകജനാധിപത്യത്തിന്റെ രക്ഷകത്താവു് എന്ന അമേരിക്കയുടെ ഭാവം ഇന്ത്യ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അമേരിക്കയുടെ അഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള ഉത്തരാറ്റ്ലാന്റിക് സഖ്യസംഘടനയെയും (NATO) ദക്ഷിണപൂർവേഷ്യാസഖ്യസംഘടന (SEATO) യെയും ഇന്ത്യ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ വക കാരണങ്ങ

ളാൽ സാമ്പത്തികവും വാണിജ്യപരവുമായ ബന്ധങ്ങളും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കൂടി—ഇന്ത്യാ–അമേരിക്കാബന്ധങ്ങളും എല്ലായ്പോഴും സൗഹാർദ്ദപരമായിരുന്നിട്ടില്ല.

റഷ്യയുമായുള്ള ബന്ധം

1917–ലെ റഷ്യൻവിപ്ലവം ഇന്ത്യയിലെ ചില നേതാക്കന്മാരെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ ആസൂത്രണപ്രക്രിയയുടെ പ്രേരകശക്തിയായി വർത്തിച്ചതും റഷ്യൻ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ ദേശീയനേതാക്കളുടെ, പാശ്ചാത്യസാമ്രാജ്യത്വത്തോടുള്ള എതിർപ്പും ഇന്ത്യാ–സോവിയറ്റ് സൗഹൃദത്തിനു സഹായകമായിരുന്നു. പക്ഷെ, 1947–നു ശേഷം കുറച്ചുകാലം ഇന്ത്യയും സോവിയറ്റുയൂണിയനുമായി വളരെ അടുത്തിരുന്നില്ല. പിന്നീടു്, കൊറിയൻ പ്രശ്നത്തിനു സമാധാനപരമായ പരിഹാരം കാണുന്നതിനുള്ള ഇന്ത്യയുടെ ശ്രമവും, വിയറ്റ്നാംപ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ജനീവാകരാർ നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിൽ ഇന്ത്യ വഹിച്ച പങ്കും, ഹങ്കറിപ്രശ്നത്തിലെ ഇന്ത്യയുടെ നിലപാടും ഇന്ത്യാ-റഷ്യാബന്ധങ്ങളും സൗഹാർദ്ദപൂർവകമാകുന്നതിനു കാരണങ്ങളായി. കാശ്മീർപ്രശ്നത്തിൽ റഷ്യ തികച്ചും ശരിയായ നിലപാടാണു് സ്വീകരിച്ചതു്. ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയ്ക്കകത്തും പുറത്തും ഇന്ത്യയുടെ ന്യായമായ നിലപാടിനു് റഷ്യ പിൻതുണനൽകിയിരുന്നു. 1965-ലെ ഇന്ത്യാ–പാകിസ്ഥാൻ സംഘട്ടനത്തിനു് വിരാമമിട്ട 'താഷ്കെൻറു്' സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടിയതിന്റെ പ്രധാന ഉത്തരവാദി റഷ്യയാണു്. സാംസ്കാരികബന്ധങ്ങളിലൂടെയും സാങ്കേതികസഹായങ്ങളിലൂടെയും റഷ്യ, ഇന്ത്യയുമായുള്ള അനുരഞ്ജനാത്മകമായ ബന്ധം തുടർന്നുപോകുന്നു. പക്ഷെ സോവിയറ്റ് യൂണിയനു് പാകിസ്ഥാനോടുള്ള നയത്തിൽ മാറ്റം വരുകയും അതിന്റെ ഫലമായി റഷ്യ പാകിസ്ഥാനുമായി കൂടുതൽ അടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഇന്ത്യക്കു് റഷ്യയുടെ പേരിൽ അതൃപ്തിയുണ്ടായെന്നതും വാസ്തവമാണു്.

ഒരു വിലയിരുത്തൽ

ഈ അടുത്ത കാലത്തു് ലോകരംഗത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ ശ്രേയസ്സിനുഹാനിതട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. പാരസ്പരവിരുദ്ധവും ബുദ്ധിശൂന്യവുമായ പ്രതിജ്ഞകളും പ്രഖ്യാപനങ്ങളും നയതന്ത്രരംഗത്തെ ഇന്ത്യൻ പ്രവർത്തകരിൽ നിന്നും നിരന്തരം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പാലസ്തീനിലെ അൽഫത്തഹ് ഗറില്ലാസംഘത്തിനു പിന്തുണ വാഗ്ദത്തംചെയ്തുകൊണ്ടു്, അതിനെ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചതു് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇന്ത്യയുടെ വിലയിടിയുന്നതിനു കാരണമായിട്ടുണ്ടു്. ഏഷ്യൻ-ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലും, സോവിയറ്റ് റഷ്യയിലും ഇന്ത്യയുടെ പ്രശസ്തിക്കു് ഉടവുതട്ടിയിട്ടുണ്ടു്.

അന്താരാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് ഇന്ത്യയ്ക്കു താല്ക്കാലികമായുണ്ടായ മറെറാരു പരാജയമാണു് ഇന്ത്യയുടെ പ്രതിഷേധം വകവെയ്ക്കാതെ സോവിയററുയൂണിയൻ പാകിസ്ഥാനു ധനസഹായം നൽകിയ വസ്തുത.

ഇന്ത്യ, സോവിയററുയൂണിയനെയോ അമേരിക്കയെയോ പോലെ ഒരു വൻശക്തിയല്ല. ചില പശ്ചിമേഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളെപോലെയോ ലാററിൻ അമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളെപോലെയോ ചെറുതുമല്ല. സാമ്പത്തികമായും ഇന്ത്യ ഇടത്തട്ടിലാണു്. ഇതുതന്നെയാണു് ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പട്ടാളശക്തിയെപ്പററി പറയാനുള്ളതും. സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയരംഗങ്ങളിൽ, ഈയിടെ മാത്രം സ്വതന്ത്രങ്ങളായ മറു ചില രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ കുഴപ്പങ്ങളൊന്നും ഇവിടെയില്ലെങ്കിലും ചില പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന സ്ഥിരതയും സമാധാനപരമായ അന്തരീക്ഷവും ഇവിടെയില്ല. വിവിധ സമുദായങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾക്കും ഒരുപോലെ ഇടം നൽകുന്ന പാർലമെൻററിജനാധിപത്യത്തിൽക്കൂടിയാണു് ഇന്ത്യ അതിന്റെ ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെ പരിമിതികളും നേട്ടങ്ങളുമെല്ലാം ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയത്തിൽ കാണാം.

മറെറല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കുമെന്നപോലെ ഇന്ത്യയ്ക്കും ലോകരംഗത്തു് വിജയവും പരാജയവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അയൽരാജ്യങ്ങളായ ചൈനയും പാകിസ്ഥാനുമായി സൗഹൃദബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞതും, വൻശക്തികളായ സോവിയററുയൂണിയനെയും അമേരിക്കയെയും പല രംഗങ്ങളിലും ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നതും ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെ നിർമ്മാതാക്കൾ ഇന്നു നേരിടുന്ന പലപ്രശ്നങ്ങൾക്കും ജന്മം നല്കിയ വസ്തുതകളാണു്.

നമ്മുടെ വിദേശനയം പുനഃപരിശോധിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം ഔദ്യോഗിക-അനൗദ്യോഗികതലങ്ങൾ എപ്പോഴും ആവർത്തിക്കാറുണ്ടു്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായും വിഭവസംബന്ധമായും മറു പല സവിശേഷതകൾകൊണ്ടും ഒരു വൻശക്തിയായി തീരുവാനുള്ള എല്ലാ കരുക്കളും ഇന്ത്യക്കുണ്ടു്. സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്ന തരത്തിൽ ഈ കരുക്കൾ ബുദ്ധിപൂർവമായി നീക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ, ലോകനയതന്ത്രതലത്തിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു വിജയിക്കാൻ സാധിക്കൂ.

ആധാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ

അദ്ധ്യായം 1

1. എച്ച്. എഫ്. ബ്ലാൻഫോർഡ് — ആൻ എലിമെൻററി ജോഗ്രഫി ഓഫ് ഇന്ത്യ, ബർമ്മ ആന്റ് സിലോൺ, ലണ്ടൻ.
2. ജോസഫ്മാരിൻ — എ ജോഗ്രഫി ഓഫ് ഏഷ്യാ, 1921, ലണ്ടൻ
3. എ. ഡി. സി. പാറേർസൺ — ദി ഫാർ ഈസ്റ്റ്—എ സോഷ്യൽ ജോഗ്രഫി, ലണ്ടൻ.
4. ഗവണ്മെൻറ് ഓഫ് ഇന്ത്യ — ഇന്ത്യാ – എ റഫറൻസ് ആനുവൽ, 1956, ന്യൂദൽഹി.

അദ്ധ്യായം 2

1. വി. പി. എസ്. രഘുവൻഷി — ഇന്ത്യൻ നാഷണലിസ്റ്റ് മൂവ്മെന്റ് ആൻറ് തോട്ട്, ബോംബേ.
2. എസ്സ്. എസ്സ്. ഹാരിസൺ — ഇന്ത്യ: ദി മോസ്റ്റ് ഡേഞ്ചറസ് ഡിക്കേഡ്സ്, 1960. മദ്രാസ്സ്.
3. എ. ആർ. ദേശായ് — സോഷ്യൽ ബാക്ക്ഗ്രൗണ്ട് ഓഫ് ഇന്ത്യൻ നാഷണലിസം, 1948 ബോംബേ.
4. മുസാഫർ അഹ്മദ് — കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഓഫ് ഇന്ത്യ, (ഇയേർസ്, ഓഫ് ഫോർമേഷൻ - 1921–1933).
5. എൻ. പി. സിൻഹാ —ലെഫ്റ്റ് വിംഗ് ഇൻ ഇന്ത്യ (1919 – 1947), മുസാഫർപൂർ.
6. ഡോ: കെ. പി. കരുണാകരൻ — മോഡേൺ ഇന്ത്യൻ പൊളിറ്റിക്കൽ ട്രെഡിഷൻ, ന്യൂ ദൽഹി.

അദ്ധ്യായം 3

1. ഗ്രാൻവിൽആസ്റ്റിൻ — ദി ഇന്ത്യൻ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ: ദി കോർണർ സ്റ്റോൺ ഓഫ് എ നേഷൻ, 1966 ഓക്സ്ഫോർഡ്.
2. ഗവണ്മെൻറ് ഓഫ് ഇന്ത്യ — എ റഫറൻസ് ആനുവൽ – 1957 ന്യൂ ദൽഹി.

3. പ്രതാപ് കുമാർഘോഷ് – ദി കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ: ഹൗ ഇറ്റ് ഹാസ് ബീൻ മേഡ്, 1966 കല്ക്കട്ട.

4. മംഗൽചന്ദ്രജയിൻകാഗ്സി — ദി കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ, ന്യൂ ദൽഹി.

5. എം. പി. ശർമ്മ — ദി ഗവണ്മെൻറ് ഓഫ് ഇന്ത്യൻ റിപ്പബ്ലിക്, 1955 ബോംബേ.

6. കോന്നിയൂർ നരേന്ദ്രനാഥ് — നമ്മുടെ ഭരണഘടന, 1956 കോട്ടയം

അദ്ധ്യായം 4

1. ബൽരാജ് മധോക് — പൊളിറ്റിക്കൽ ടെൻഡൻസ് ഇൻ ഇന്ത്യ, 1959 ദൽഹി.

2. കെ. എൻ. രാമണ്ണശാസ്ത്രി — ആൻ അനലറ്റിക്കൽ സ്റ്റഡി ഓഫ് 1967 ജനറൽ ഇലക്ഷൻസ് – 1969.

3. സിഗ്മണ്ട് ന്യൂമൻ — ട്വേർഡ്സ് ഏ കംപാരട്ടീവ് സ്റ്റഡി ഓഫ് പൊളിറ്റിക്കൽ പാർട്ടീസ്, ചിക്കാഗോ.

4. മീരൻവീനർ — പാർട്ടി പൊളിറ്റിക്സ് ഇൻ ഇന്ത്യാ, ന്യൂ ജേർസി

5. എം എ. സൻഗ്യാനി — ജൻസംഘ് ആൻഡ് സ്വതന്ത്രാ 1967 ബോംബേ.

6. ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി (മാർക്സിസ്റ്റ്) — സംഘടനാപ്രമേയം (1967–ൽ കേന്ദ്രകമ്മിറ്റി അംഗീകരിച്ചത്.)

7. " — പരിപാടി (1964–ൽ അംഗീകരിച്ചത്.)

8. ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി — പരിപാടി (8–ാം കോൺഗ്രസ്സിൽ അംഗീകരിച്ചത്.)

9. മുസാഫർ അഹമ്മദ് — കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി ഓഫ് ഇന്ത്യ – ഇയേഴ്സ് ഓഫ് ഫോർമേഷൻ 1921–33.

അദ്ധ്യായം 5

1. എം. വി. പൈലി — ഇന്ത്യാസ് കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ – 1967 ബോംബേ.

2. എസ്. ആർ. ശർമ്മ — ഹൗ ഇന്ത്യാ ഈസ് ഗവേൺഡ്, 1954.

3. വി. വെങ്കിടരാവു — ദി പ്രൈംമിനിസ്റ്റർ, 1954.

4. കോന്നിയൂർ നരേന്ദ്രനാഥ് — നമ്മുടെ ഭരണഘടന. 1956, കോട്ടയം.

5. ശേഷഅയ്യങ്കാർ, എം. എം. ഹസ്സൻ — ദി ഇന്ത്യൻ സിറ്റിസൻ(ആൻ ഇൻട്രൊഡക്ഷൻ ടു സിവിക്സ്) 1957, മൈസൂർ.

6. പ്രൊഫ: എ. അപ്പാദുരൈ — ദി സബ്സ്റ്റൻസ് ഓഫ് പൊളിറ്റിക്സ്, 1957.

അദ്ധ്യായം 6

1. എം. വി. പൈലി — ഇന്ത്യാസ് കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ. 1967 ബോംബേ.

2. എസ്. ആർ. ശർമ്മ — ഹൗ ഇന്ത്യാ ഈസ് ഗവേൺഡ്, 1954.

3. കോന്നിയൂർ നരേന്ദ്രനാഥ് — നമ്മുടെ ഭരണഘടന, 1956 കോട്ടയം.

4. സർ ഐവർ ജന്നിംഗ്സ് — സം ക്യാരക്ടറിസ്റ്റിക്സ് ഓഫ് ദി ഇന്ത്യൻ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ, 1953,

5. എസ്. സി. ദാസ് — ദി കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ: എ കംപാരറ്റീവ് സ്റ്റഡി, 1960.

6. ഡബ്ലിയു. എച്ച്. മോറിസ് ജോൺസ് — പാർലമെൻറ് ഇൻ ഇന്ത്യ, 1957.

അദ്ധ്യായം 7

1. ജി. എൻ. ജോഷി — ദി കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ – 1961, ലണ്ടൻ.

2. എം. വി. പൈലി — ഇന്ത്യാസ് കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ 1967, ബോംബേ.

3. കോന്നിയൂർ നരേന്ദ്രനാഥ് — നമ്മുടെ ഭരണഘടന 1956, കോട്ടയം.

4. ദുർഗാദാസ് ബാസു—ഷോർട്ടർ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ 1959

5. കെ. റാ, നരസിംഹാചാർ — ദി കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ, 1956 കല്ലൂട്ട.

6. ശേഷയ്യങ്കാർ, എം. എം. ഹസ്സൻ — ദി ഇന്ത്യൻ സിറ്റിസൻ ആൻ ഇൻട്രൊഡക്ഷൻ റ്റു സിവിക്സ്, 1967, മൈസൂർ.

അദ്ധ്യായം 8

1. ദുർഗ്ഗാദാസ് ബാസു—ഷോർട്ടർ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ, 1959
2. ശേഷയ്യങ്കാർ — ഡി ഇന്ത്യൻ സിറ്റിസൻ ആൻ ഇൻടൊഡക്ഷൻ
എം.എം. ഹസ്സൻ } ടു സിവിക്സ് 1957 മൈസൂർ
3. എം. വി. പൈലി — ഇന്ത്യാസ് കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ, 1967 ബോംബേ.
4. കോന്നിയൂർ നരേന്ദ്രനാഥ് — നമ്മുടെ ഭരണഘടന, 1956 കോട്ടയം
5. എസ്സ്. ആർ. ശർമ്മ — ഹൗ ഇന്ത്യാ ഈസ് ഗവേൺഡ്, 1954
6. കെ. റ്റി. നരസിംഹാചാർ — ദി കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ 1956 കല്ക്കട്ട

അദ്ധ്യായം 9

1. ജി. എൻ. ജോഷി — ദി കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ–1961 ലണ്ടൻ
2. ഡോ: സി. എൻ. ബലോറാവു — പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മീഷൻസ് ഇൻ ഇന്ത്യ–എ സ്റ്റഡി, 1966 ന്യൂഡൽഹി
3. ആർ. സി. ജയിൻ — ഇന്ത്യൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ ഫോർ ഇന്റർമീഡിയറ്റ് സ്റ്റുഡൻസ്, ഡൽഹി.
4. എം. വി. പൈലി — ഇന്ത്യാസ് കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ, 1967 ബോംബേ
5. എസ്സ്. എസ്സ്. ഘേര — ഡിസ്ട്രിക്ട് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ ഇൻ ഇന്ത്യ 1960 ന്യൂഡൽഹി
7. എ. ആർ. ത്യാഗി — പ്രിൻസിപ്പിൾസ് ഓഫ് പബ്ലിക് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ

അദ്ധ്യായം 10

1. ബി. മുഖർജി — കമ്മ്യൂണിറ്റി ഡവലപ്പ്മെൻറ്
2. ഡോ: എൻ. ആർ, വിശാലാക്ഷി — അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ ഓഫ് വില്ലേജ് പഞ്ചായത്തുസ് ഇൻ കേരളാ, 1968 തിരുവനന്തപുരം

3. ബി. മഹേശ്വരി — സ്റ്റഡീസ് ഇൻ പഞ്ചായത്തിരാജ്, 1963 ദൽഹി-6

4. എ. കെ. സെൻ — ഹാൻഡ്ബുക്ക് ഓഫ് സിവിക്സ്, 1959

5. ആർ. എൻ. ഖന്ന — പഞ്ചായത്ത്രാജ് ഇൻ ഇന്ത്യ.

6. എസ്. കെ. ഡേ — പഞ്ചായത്ത്രാജ് 1966

അദ്ധ്യായം 11

1. പി. എൽ. ശ്രീവാസ്തവ — ഏ കംപാരറ്റീവ് സ്റ്റഡി ഓഫ് ഫോർ ഫൈവ് ഇയർ പ്ലാൻസ്, 1965 അലഹബാദ്

2. പ്ലാനിംഗ് കമ്മിഷൻ ഗവണ്മെന്റ്—ഓഫ് ഇന്ത്യാ ഫസ്റ്റ് ഫൈവ് ഇയർ പ്ലാൻ 1969-71 ഡ്രാഫ്റ്റ്, ന്യൂഡൽഹി

3. ജഗ്പ്രവേശ് ചന്ദ്രാ — ഇന്ത്യാസ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാറേൺ ഓഫ് സൊസൈറ്റി 1956

4. യു. എൻ. ധേബാൻ — 'ദി കോൺഗ്രസ് പോളിസി' എ. ഐ. സി. സി: ഇക്കൊണോമിക് റെവ്യൂ. ജൂൺ 1956. ദൽഹി

5. രവീന്ദ്രകലേകാർ — ടസ്റ്റീഷിപ്പ് ബൈ എം. കെ. ഗാന്ധി 1960 (കംപൈൽഡ്)

അദ്ധ്യായം 12

1. എസ്. എൻ. മുഖർജി — ഏൻ ഇൻട്രൊഡക്ഷൻ ടു ഇന്ത്യൻ എഡ്യുക്കേഷൻ 1956, ബറോഡ.

2. ഏ. ബി. ഷാ — ഹയർ എഡ്യുക്കേഷൻ ഇൻ ഇന്ത്യ, 1963 ബോംബേ (എഡിറ്റഡ്)

3. മിനിസ്ട്രി ഓഫ് എഡ്യുക്കേഷൻ — ഗവണ്മെന്റ് ഓഫ് ഇന്ത്യ റിപ്പോർട്ട്-1967-68

4. മിനിസ്ട്രി ഓഫ് എഡ്യുക്കേഷൻ ആന്റ് യൂത്ത് അഫയേഴ്സ് ഗവണ്മെന്റ് ഓഫ് ഇന്ത്യ — റിപ്പോർട്ട് 1968-69

5. ആർ. സി. ജയിൻ — ഇന്ത്യൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ ഫോർ ഇന്റർമീഡിയറ് സ്റ്റുഡൻസ് ദൽഹി.

6. പ്രൊഫ: ഡി. എസ് കോഠാരി—റിപ്പോർട്ട് ഓഫ് എഡ്യുക്കേഷൻ റിഫോംസ് കമ്മിഷൻ-1966

അദ്ധ്യായം 13

1. കെ. എം. പണിക്കർ — പ്രോബ്ലംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യൻ ഡിഫൻസ്, 1960 ബോംബേ

2. എ. ബി. ഷാ — ഇന്ത്യാസ് ഡിഫൻസ് ആൻറ് ഫോറിൻ പോളിസീസ്, 1966 ബോംബേ. (എഡിറ്റഡ്)

3. മിനിസ്ട്രി ഓഫ് ഡിഫൻസ് — റിപ്പോർട്ട് 1968-69 ഗവണ്മെൻറ് ഓഫ് ഇന്ത്യ, ദൽഹി

4. ആർ. സി. ജയിൻ — ഇന്ത്യൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ ഫോർ ഇൻറർ മീഡിയറ്റ് സ്റ്റുഡൻസ്, 1951, ദൽഹി

5. പബ്ലിക്കേഷൻ ഡിവിഷൻ ഗവണ്മെൻറ് ഓഫ് ഇന്ത്യ — ജവഹർ ലാൽ നെഹ്രൂസ് സ്പീച്ചസ് വാള്യം2 (1949–1959)

അദ്ധ്യായം 14

1. സത്യവ്രതരാമദാസ് പട്ടേൽ — ഫോറിൻ പോളിസി ഓഫ് ഇന്ത്യ 1960 ബോംബേ

2. കരുണാകർ ഗുപ്ത — ഇന്ത്യൻ ഫോറിൻ പോളിസി, 1956 കല്ക്കത്ത

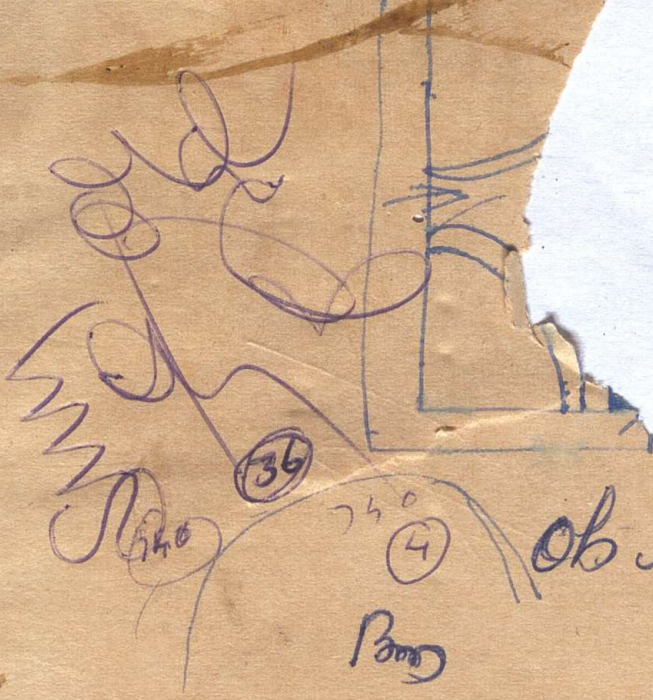
3. ഡോ: കെ. പി. കരുണാകരൻ — ഇന്ത്യാ ഇൻ വേൾഡ് അഫയേഴ്സ്, 1950–53, 1958 കൽക്കത്ത.

4. മിനിസ്ട്രി ഓഫ് എക്സ്റ്റേണൽ അഫയേഴ്സ്, ഗവണ്മെൻറ് ഓഫ് ഇന്ത്യ—റിപ്പോർട്ട്, 1965-69–ദൽഹി

5. പബ്ലിക്കേഷൻ ഡിവിഷൻ, ഗവണ്മെൻറ് ഓഫ് ഇന്ത്യാ — ജവഹർ ലാൽ നെഹ്രൂസ് സ്പീച്ചസ് വാള്യം-2 (1949–1959)

ശുദ്ധിപത്രം

പേജ്	വരി	തെറ്റ്	ശരി
38	32	പി. എസ്സ്. ജോഷി	പി.സി. ജോഷി
61	19	മത്സരത്തിൽ	സമരത്തിൽ
62	5	രാഷ്ട്രീയസോഷ്യലിസം	ശാസ്ത്രീയസോഷ്യലിസം
67	28	ജില്ലാസമ്മേളനം, ജില്ലാകൗൺസിലുകളും	ജില്ലാകൗൺസിലുകളും
198	8	ഭരണഭാരത്തിന്റെ	ഭരണഭാരത്തിന്റെ
235	33	ഇഡ്യൂപ്പേയും	ഡ്യൂപ്പേയും
254	11	നിന്നും വികസിത	നിന്നു[illegible]

God bless me

God bless me.

ഞാൻ ഇവിടെ ഇരുന്നു തന്നെ തിരുത്തി

ഞാനൊരു വെളുത്തയാളി.

Lord ഏ ചന്തം ഉണ്ടാ

LIBRARY

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM

Cl. No. 320.954 Acc. No. R1462

This book should be returned on or before the date last stamped below.

12 DEC 2002		
- 6 JAN 2003		
- 2 JAN 2005		
- 8 MAR 2006		
22 MAR 2009		
- 4 APR 2009		
- 8 OCT 2016		
- 2 APR 2018		
- 7 DEC 2020		

If the book is not returned on due date a fine of 20 Ps. per day will be charged

320.954 R1462

ജയദേവദാസ്. ഡി

ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
Call No 320.954 Acc. No R1462
Author ജയപ്രകാശ് നാരായണൻ
Title ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org